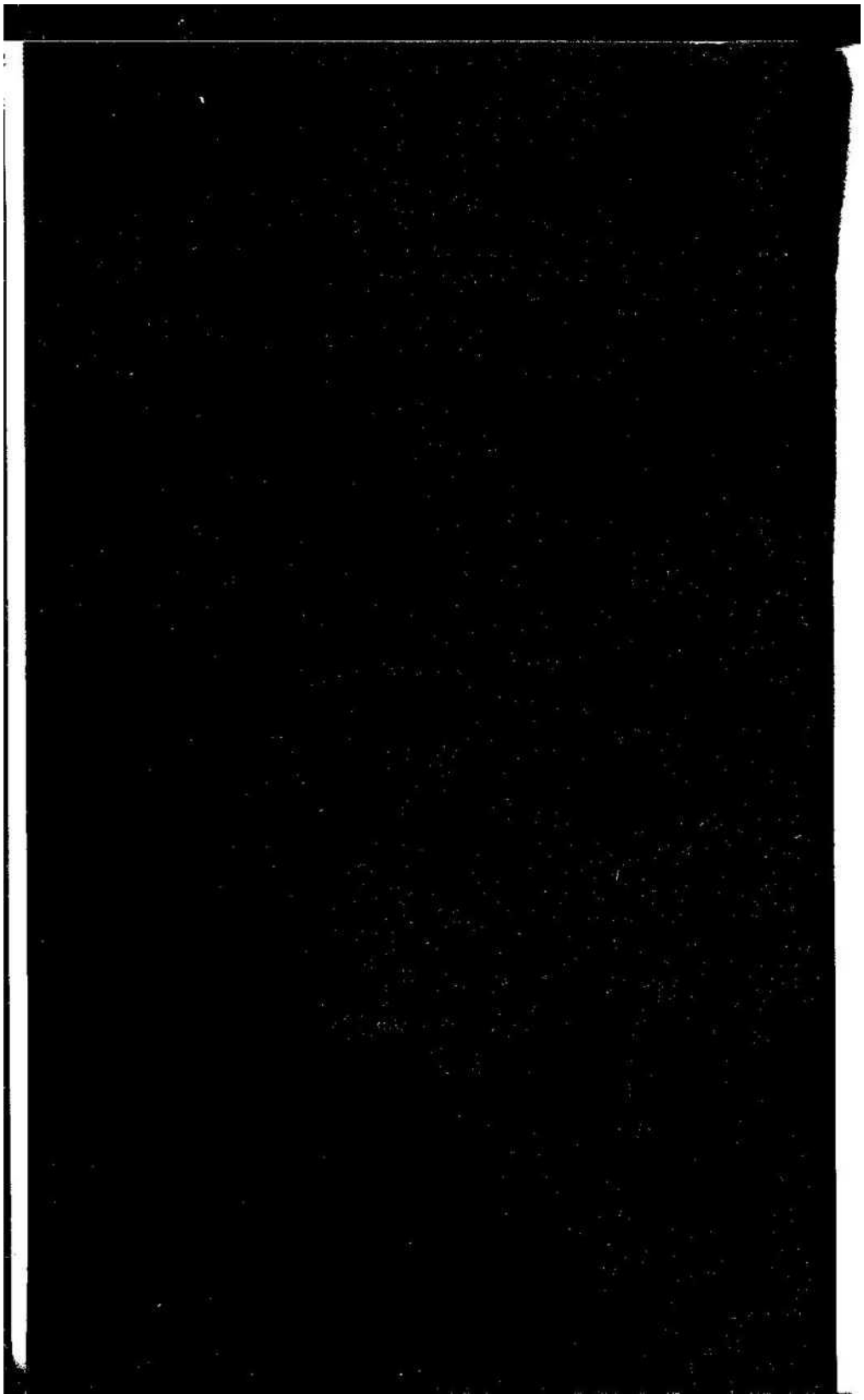

Şehnaz & Gülşen Haşİmoğlu

KUMA

©00
••0
KUMA
Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

© 2017, Bu kitabın tüm yaym haklan Dokuz Yayınlan na aittir.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yaymcmm yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınlan © Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Türü Roman

Yaym Yönetmeni Ali Osman Başkuyu
Editör Şefika Aydın
Sayfa Tasarımı **Ayhan Aslan**
Kapak Tasarımı Orbay Orhan Emre

1. Baskı Kasım 2016 **3. Baskı** Eylül 2017

Yayınevi Sertifika No 23136
ISBN 978-605-4737-70-3

0**
©O©
••e

BASKI VE CİLT
Ege Basım Yayın Maltepe Mah. Gümüşsüyü Cad. Odin İş Merkezi B Blok Kat: 2 No: 436
Topkapı / İstanbul Matbaa Sertifika No: 24381

DOKUZ YAYINCILIK
Kartaltepe Malı, 49. Sokak No:10/A
Bayrampaşa / İstanbul 0212 640 00
35

ŞUBE
Şükran Mah. Rampalı Çarşı No: 49 Meram /
Konya 0332 3518129 Sıla Kitabevi
ŞEHNAZ &. GÜLŞEN HAŞÎMOĞLU

OOCD

mmo

Sevdayı anlatan nicesi kitaplar kadar, kitapların da bir sevda olduğunu bilmek gerek. Elin atıldığı her işi sevgi güzelleştirir. Bir yola girmek için de evvela adım atmayı öğrenmek gerek. Emekleye emekleye ilerlediğimiz yolun kaynağının adı sevda. Hiç sapmadan, bir an olsun tereddüt etmeden, acaba diye dilemmada kalmadan. Adım atmak ile doğru adım atmak arasındaki farkı kitabı yazma ve oluşturma süresince öğrendik. Doğru adımları attığımıza inandıkça koşar olduk.

KUMA kitabının ilk satırlarım karalamaya başladığımızda tek bir gayemiz vardı: Katkımızı sizlere olduğunca aktarmaktı. Elim acıları yaşayan kadınlan bir nebze de olsa anlamanız, bir parça da olsa onları hissetmeniz, bir saniyeliğine de olsa empati kurup o kadınları gerçekten yaşamantzdı. Başardınız mı, diye soracak olursanız eğer; evet, başardığımıza inandık. Şimdi koşa koşa sizlere geliyoruz.

Başarımıza ortak olan, yaşantıları herkese ulaştırmak isteyen Yayın Yönetmenimiz Ali Osman Başkuyu'ya bizimle olduğu ve her düşüşümüzde, 'Siz güç- lüsünüz, başarabilirsiniz,' dediği için en büyük teşekkürlerimiz kendisinedir.

Baş belamız mı diyelim, tatlı mı tatlı mı diyelim, egosuyla en keyifsiz anımızı yok eden mi diyelim... Sevgili Editörümüz ŞefikaAydın'a bütün desteğiyle, gerginlik ve sıkıntılara katlandığı, yanımızda olduğu için teşekkür ederiz.

Kitap laşma sürecinde kapağımızın mükemmel olması için uğraşan Orbay Orhan Emre'ye, dizgisiyle harika iş çıkaran Ayhan Aslan'a teşekkür ederiz.

En büyük ikinci teşekkürümüz okuyucuları mizadır. Kumanistlerimizle beraber kâh güldük kâh ağladık. Yeri geldi tartıştık, yeri geldi ayrıldık ama yine de kopmadık. Kadınlarımızın acısını içlerine kadar hissettiler. Bu yola bizimle beraber adım attılar ve peşimizden gelmekten asla gocunmadılar. Çünkü biz beraber emekledik, düştük, yine kalktık ve hedefimize doğru koştuk. Varlığınıza kocaman sevgiler ve teşekkürler.

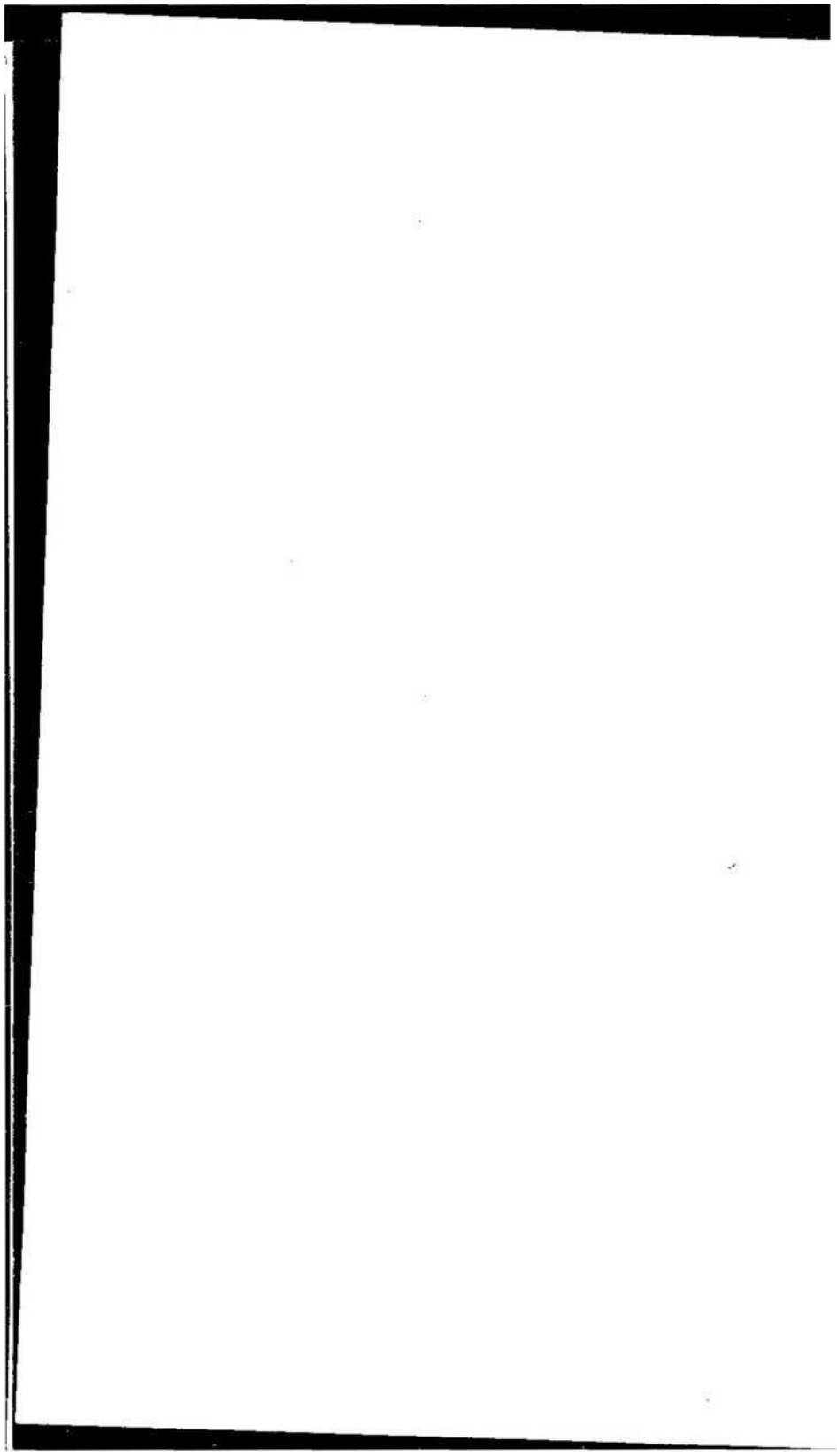
Esirgemediği yardımları, 'Yanınızdayım kuzen,' desteğiyle İsmail Ökten'e ve 'Benim ablalarım bir numara,' diyen Muhammed Haşimoğlu'na, attığımız her adımda görünmez bir el olup düşmemize izin vermeyen dayımız Bedir'e desteği içinde sonsuz teşekkürler.

Bir de teşekkürü hak eden başka destekçilerimiz de var. Poster için kadra- jın karşısına geçen Zinar Gök, Hüsnü Kaya, Oğuz Kamil Şen ve Bora Beyazıt'a ve stüdyoda kahırlarını çeken, sabır ve anlayış gösteren Medya Fotoğrafçılık'a, takım elbiseleri baştan sona düzenleyen Filinta Giytm'c ve Ahmet Peker'e teşekkür ediyoruz.

Son olarak KUMA kitabını alıp okuyan ve kucaklayan bütün okurlarımıza sonsuz teşekkürle beraber bir gülüş dolusu merhaba.

23.10.2016 Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Önümüze taş koymadan
sırtımızı sağlamlaştıran
anne babamıza
ve
kız kardeşlerimize...

Bölüm 1

Soidatv r Vuudw

Hayata için için küfredeceğiniz nice anınız olabilir. Ancak küfrettiğiniz hayatı yaşamak zorunda kalmak ve bu hayata dur diyememek, mahpushanede saatlik işkenceye maruz kalmak gibi bir şeydi ki Şeman sadece fiziki işkenceye maruz kalmıyordu.

Yaklaşık yarmı saattir kapının önünde dikiliyordu. Kuma gelen karısı odada bekliyordu. Belki de beklemiyordu. Zira birbirlerini gördüklerinde ikisi de bakışlarını kaçırmıştı. Yeni evlenen çiftten ziyade, Şervvan düşmanıymış gibi bakarken, Beritan bakışlarından kaçan ve ardına bakmaya korkan kadındı. Bir hafta öncesini hatırladıkça öfke inanılmaz bir hızda kanına akıyordu Şerwan'ın. Annesi Zozan Eroğlu ile tartışması üzerine evden ayrılmış, geç saatlerde gelmişti. Ailesi sözünü çiğneyerek kızı istemeye gitmişti. Kurulan ittifakın galibi ailesi olmuştu. Âdet gereği kız istemeye erkek gitmiyordu. Annesi, babası ve yanlarında usul gereği iki büyük aşiret adamı gidiyordu. Agir Eroğlu, oğlundan habersiz istemeye gitmişti.

Şerwan Eroğlu istemeye gittiklerini öğrendiğinde konağı yakıp kavurmuştu. Karısını odasında ağlarken bulduğunda ise sağlam kalan

son ipleri de kopmuştu. Ezo ile birbirlerine olan aşkları tartışmasız ve tartılamaz derecede büyüktü. Yüce sevgisini karısına duyması yıllar evveldi. Askerden geldikten sonra âşık olduğu kadını iki yılı aşkın beklemişti. O zamanlar Ezo küçük olduğundan vermezler diye anlatamamıştı kimseye. Sonunda büyüyüp serpildiğinde gerçeği ailesine açıklamış, dünyalar annesinin olmuştu. Güzeller güzeli yeğeni Ezo, gelini olacaktı. Gönlünde gelini olarak istediği kıza oğlu vurulmuştu.

Fakat ailenin mutluluğu birkaç ay sonra sönmüştü. Amed'in aşiretleri Ezo gelinin bebek haberini bekliyordu. Yazık ki beklenilen güzel haber bir türlü duyulamamıştı. Geçen aylarda, yıllarda beklenti artık çürümüştü. Gitmedikleri hastane, kullanmadıkları yöntem kalmamıştı. Şerwan Ağa kendi kontrolünde sağlıklı çıkmıştı. Nitekim sorun Ezo'da idi; hamile kalamıyordu. Altı yılın sonunda Eroğlu Ailesi zoraki bir kararı almıştı. İkinci gelin, asıl adıyla KUMA getirilecekti. Sekiz yıllık aşkın serüvenine bir kadm daha eklenmişti...

Agir Ağa kararını hanımı Zozan'a verdiğinde karısı kötü olmuş, kabul etmemişti. Ancak durumun gerçekliği istenmeyen yola başvurmalarına sebep olmuştu. Biricik yeğeni, güzeller güzeli Ezo hamile kalamıyordu. Ve onlar bir aşiretti, soylarının devam etmeleri gerekti! Soyun yürürlüğü için tek çare kuma idi!

Şervvan gerçeği öğrendiğinde her şey için çok geç kalmıştı. Ailesi Beritan Cibran'ın parmağına yüzüğü takmıştı ve en kısa sürede gelinlerini kapı arkasına alacaklardı. Kısacası Şervvan, her şey için çok geç kalmıştı. Babasıyla aralarında büyük bir kavga çıkarmıştı ama sonuç ortadaydı! Bundan sonra hayatında iki kadın olacaktı; biri Ezo Eroğlu, bir diğeri ise Beritan Cibran...

Kardeşi Neçîrvan'ın Zilan ile evliliği sekiz ayı bulmuştu. Ağalığın ona geçmesini istemiş ve bu kararını ona açıklamıştı. Nitekim kardeşi Neçîrvan asla kabul etmemiş, 'Ben ağabeyimi arkama almam, ona ağalık taslamam. Senin arkanda hep ben olacağım, sen de Agir Ağanın

büyük oğlu ve Eıoğlu Aşiretinin ağa- sısm. On oğlum olsa da ağa sensin,' diye karşı çıkmış ve konuyu bir daha açılmamak üzere kapatmıştı.

Ağalık, Şer wan erkek evlat veremese de yaşadığı süre boyunca onun üzerinde olacaktı. Hiç çocuğu olmasa bile o yine ağaydı. Sadece soyu yürüsün ve kız erkek fark etmeksizin çocuklara sahip olsun diye kuma getirmişlerdi.

Gözlerini yumdu, ciğerlerine uzun havayı soludu. 'İçeriye gir ve hemen ışığı kapat.' Kendini teskin edişi içler acısıydı. Evli ve karısına âşık bir adamdı ve yeni gelinine gidemiyordu. Hemen arkasındaki kapıda karısının olmadığını, baba evine gidişinin bir haftayı doldurduğunu, bu gidişin daha uzun süreceğini bilmek, önünde durduğu kapıdan içeri gireceğini bilmek cehenneme kendi adımlarıyla gitmek gibi bir şeydi. Karısının varlığı tüm evi sarmışken üstelik...

'Mecbursun, sen bir ağasın Şerwan. İçeriye gireceksin ve o kızı karın yapacaksın.' Sustu, yüreklerin ağıt yaktığına kendi içinde şahit oluyordu. Karısının çığlıktan zayıf yüreğinde kopuyordu. Alt dudağını ağzının içine alıp ısırdı. Elleriyle yüzünü kapatıp derin bir nefes daha aldı. İmanı nikâhlı karısı içerideydi. O nikâh kıyılırken yüzüne dönüp bir kere bile bakmadığı, nikâh kıyıldıktan sonra bile alnını öpüp sen helalimsin demeden kapıdan çıkıp gitmişti. Allah şahidiydi ki bu odaya girmeyi de hiç istemiyordu.

'Şerwan içeri gir. Karını akimdan çıkart ve içeri gir!' Olanaksızdı akimdan çıkması. Yüreğinden çıkamayanı, çıkartmak istemediğini akıl zaten başaramazdı. Ezo'yu o kadar çok seviyordu ki saçının teline zarar vereceğine, bu odanın arkasında ölüm ol-

duğıınu bilse bile gözü kapalı gidecek kadar kızgındı. Bilhassa yıkılmıştı. Şu an karısı kolları arasında olması gerekirken hiç tanımadığı, görmediği bir kıza gidiyordu. Hayat zalim yanıyla ona da vurmuştu; karısının koynundan çıkartıp başka kadının kollarına gönderiyordu.

'Yapacağın sadece.ne yapacağını bildiği kadar bilmediğinden bu kararsızlığı büyüyordu. Gözlerini tekrardan yumdu. Verdiği kararı çiğnememek adına açtığı kapıdan içeri girmiş, hızlı bir sessizlikte kapatmıştı. Yatağın kenarında oturan kızı gördü katran karası gözleri. Kafası önüne eğilmiş, yüzünü örten duvak görmesini engellemişti. İkinci kadın olmasından dolayı davullu zurnalı düğün yapılmamış, imam nikâhıyla alınmıştı. Fakat babasının evinden gelinlikle çıkmıştı.

Her genç kızın rüyasında olan mükemmel düğünü maalesef yaşayamamıştı Beritan. Adından daha emin olacağı bir şey varsa o da; kocası tarafından hor görülecek, sürekli ezilecekti. Herkes iyi davranırken kocası onu bu iyilikten mahrum bırakacaktı. Zira Ezo'ya olan aşkı, Amed tarafından oldukça iyi biliniyordu. Korkudan elleri terlemeye başlamıştı. Zaten gelinlik yüzünden ter dökmekten az soma düşüp bayılacaktı. Kocasının kapı önünde dikildiği biliyordu, hareketsiz duruşunu da.

Ne yapacağını gerçekten merak ediyordu Beritan. Her şey bir hafta içerisinde olmuştu. Duyduğu dedikodulara göre ailesi Şervvan'a haber vermeden gelip kendisini istemişti. Açıkçası bu dedikodulara kendisi de inanmıştı. Zira Şenvan'ın kendi rızasıyla göndermeyeceğini herkes biliyordu. Babası Agir Ağanın dostuydu. İstemeye geldiklerinde duyduğu dostluk ve güveni sebebi ile kabul etmişti. Onayını almıştı elbet, kızına da sormuştu. Sonuçta kimse sevmediği birine kuma olarak gitmek istemezdi. Fakat genç kız kararı babasına bırakmıştı. Ne diyebilirdi ki? Hayır mı? İşte bu, oradaki kızların ağzından çıkmazdı.

Rüzgârın şiddetinden yaprak, dalından kopup uçuyordu. Beritan'ı dalından kopartan, Amed kadar tehlikeli adamdı. Ve Şerwan ona

rüzgâr olmak istemezken, Beritan uçup onun avucuna konmuştu. ‘Nasıl olacak Rabbim? Sen bana dayanma gücü ver, taşıyamayacağım yükü sırtıma verme.’

“Buraya niçin geldiğini biliyorsun?” derken vakur tınısı genç kızı ürkütmüştü.

Beritan ne yapacağım bilemiyordu. Utançtan mı yoksa korkudan mıdır, kafasını kaldıramıyordu. Karmaşık bir duyguyu yaşadığı aşikârdı. Birazdan öleceği hissi yer edinince bir karmaşıklık daha sirayet etmişti. Utanç mı yoksa korku mu? “Ev..ev.. Daha fazla devam edemedi. Bir evet, bile diyememişti.

Kafasını sallayıp imam nikâhlı karısının tam Önünde durdu. Çenesini sıkmaktan dişleri gıcırdadı. Sevdiği kadınla her gece paylaştığı yatağı artık bu kıza da nasip olacaktı. İçin için küfretti. Beritan kafasını kaldırmadı, kıpırtısız duruyordu. Kocasının neler yapacağını büyük bir korkuyla bekliyordu.

Şenvan’ın ağzından bir cümle düşemiyordu. Eli kolu bağlanmıştı ve bu ipleri neresinden kopartacağını kestirmiyordu. Bu odaya geldikten sonra artık geri dönüşü de olamazdı.

“Ayağa kalk!” dediğinde genç kız dediğini yapıp ayağa kalktı. Şenvan’m yumruk olan elleri eklemlerini kıracak kadar gerildi. Damarlarında akacak kan dahi durmuştu. Bu kadına dokunamazdı. Bu kadını sevmez, hele hiç istemezken elini uzatıp tenini tenine sürtemezdi. Bu mecburiyetten nefret etti. Yaşam uyuşmazlığı vardı ve biliyorduki ters tepeceklerdi.

“Soyun!” kelamı ağzından izinsizce çıkıvermişti. Ancak genç kız dediğini yapmamış, sırtını dönerek beklemişti. Şenvan büyük bir öfkeyle Beritan’ı izledi. Ona sırtını çevirmişti! “Sen kim oluyorsun da bana karşı geliyorsun?”

Kükreyen sesi körpecik gelinin yüreğini türetmişti. “Hâşâ ağam, size karşı gelmek ne haddime...” diyerek sustu. Ardından gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. “Benim gelinliğimi siz çıkartın. Siz

çıkartın ki bu geleneği yerine getirelim. Sizi mutlu edebileyim."

Şerwan dişlerini sıkıp genç kızı kendisine döndürdü. Vc duvağını büyük bir hızla kaldırıp genç kıza baktı. "Ben sevdiğim kadının gelinliğini altı yıl önce çıkarttım. İkincisine gerek yoktur!"

Yüzüne tokat gibi çarpılan gerçek Beritan'ı sarsmıştı. Bu gece umduğundan daha zor olacaktı. Kömür rengini taşıyan gözleri evlendiği adama süzüldü. Göz göze geldikleri an pişman olmuştu. Şenvan Ağa eliyle banyoyu işaretlemiş, gitmesini istemişti. B er itan gelinliğini toplayarak arkasını bir kez daha kocasına döndü. Onun çıkarmayacağını kesinkes belirttiği gelinliği kendisi çıkaracaktı.

Boşluk hissiyle dolan Beritan, yabancısı olduğu banyoya çekinerek girdi. Kendini bu eve ait hissetmiyordu ve gidişatı hissettirmeyecek gibi gözüküyordu. Titreyen elleri gelinliğine uzandı. Ne şekilde gelinliği çözmüş, elleri hangi parçalara uzanmış ne yazık ki fark edememişti.

Gevşeyen gelinlik bedeninden süzülüp düşeceği esnada Be- rilaıı sıkıca sarılıp göğsüne kaim kumaşı yapıştırdı. Tek başına okluğu banyoda sanki birileri onu izliyormuş gibi saklanmak isledi. Kimse yoktu, etraf sessizdi.

İçeriye girmesi gerekti. Omuzları o kadar gerilmişti ki ensesine giren sancılar bayılacağını haber ediyordu. Hiç sırası değilken bayılıp içerideki adamı sinirinden kudurtamazdı. Heyecanıyla korku, tedirginlik harmanlanmıştı. Titreye titreye kapıya yüıüdü. Banyodan çıkarken vücudu zangır zangır titriyordu.

Sanki her adımı bilinmezliğe yolculuk ediyor, Beritan'ı yanlış yola sapacakmış gibi hissettiriyor, adımlarını yerine çivi misali çakmak istiyordu. Bunların hiçbiri olmayacaktı. Tıpış tıpış kocasına gidecek, koynuna giren adamı itiraz etmeksizin kabul edecekti.

Şerwan'ın arkasında durana kadar adımlarını devam ettirmişti. Tam arkasında durduğu adama geldiğini belli etmek için ağzını açmış, titrek bir inleme dökülünce geri kapatmıştı. Konuşma yetisini az önce kaybetmişti. Sesini işiten kocası devasa vücudunu ona çevirdi.

KUMA

Karşısında gelinliğini çözmüş ancak düşmesin diye bedenine yapıştırmış kadını görünce nefesini tuttu. Bu gece geçmek bilmeyecek, bu gece Şenvan imtihanından yüzü kara çıkacaktı. Abdestini alıp şükür namazını kılacak vc yeni gelini karısı yapacaktı. İnleyen kadın karşısında zangır zangır titriyor, bayılacak gibi duruyordu. Şervvan sakinleşmesini bekledikçe Beritan daha beter hal almıştı. Adam omuzlarından tutarak sıktı. "Sakin ol..." Kendine yabancı gelen sesiyle kızı yatıştırmaya çalıştı. Onun kadar zorlanan bu kıza nasıl dokunacaktı? Korkudan titriyordu. Omuzlarını sakinleşmesi için sıkıca tutmaya devam etti. Kısa süre sonra titremesi duran kadını omuzlarından tutarak yatağa oturttu. Sırtını dönerek banyoya doğru ilerledi. Bu saatten sonra Allah yardımcıları olsundu.

Gözünü açmak istemiyordu. Yattığı yatakta -yeni yatağında- kıpırdamak dahi istemiyordu. Çarşafına akmış kanını görmeye dayanamazdı. Yastığı kollarının arasına alarak dişlemiş, çığlık çığlığa bağırışlarını bu şekilde susturabilmişti. O adam, Şenvan Ağa, kocası... Gitmişti ve kadını yatağında yalnız bırakmıştı. Beritan içi sökülene kadar hıçkıra hıçkıra yastığa ağladı.

'Bir insan doğduğu gün ölür müydü? Bana bunu deseler asla inanmazdım ama öyle oldu; doğduğum gün, ölümüm ilan edildi. Beyaz gelinliğim içinde.

27.01.1992 - 27.01.2015 Beritan Cibran'

Beritan sabahın erken saatinde yataktan çıkmış, tek başına kaldığı odada hazırlanarak aşağıya inmişti. Yeni bir ev, yeni bir hayat ve yeni bir koca... Ondan nefret eden bir koca! Dün gece kocası ne gelinliğini çıkartmıştı ne de onun yüzüne bakabilmişti. Beritan'ı banyoya gönderip gelinliğini kendisinin çıkartmasını istemişti. Ardından karısı banyodan çıktıktan sonra yanına oturmuştu.

Bir kere bile gözlerine bakmamış ve onu öpmemişti. Beritan bu kadar kötü bir evlilik beklemiyordu. Herkes ilk gecenin acı ama çok zevkli geçeceğini söylerdi. Büyüklerinden bunu bir şekilde öğrenmişti. Şenvan'm gözlerine inatla baktığı halde adam hiç ona bakmamış, canını yakmadan sahip olmuştu. Acı çekmemesi için elinden geleni yapmış ancak asla sevgi vermemişti. Bu sevgisiz gece en büyük acısı olmuştu.

Zorlu geçen gecede Şervvan Ağa yanında dahi kalmamış, banyoda hızlı bir duş aldıktan sonra soluğu kendi odasında almıştı. Beritan'ı ilk gece acı bir şekilde odada tek başına bırakarak...

"Rojbaş keçamin.1"

Beritan beyaz kıyafetler içerisinde aşağıya inmişti. Gelen misafirlerden dolayı evlendikten sonraki gün yeni gelinler beyaz kıyafet giyerlerdi.

Ezo ile daha karşılaşmamışlardı. Onu istemeye geldikleri gün, genç kadının babasının evine gittiğini duymuştu. Akşam geldi mi gelmedi mi, hiçbir bilgisi yoktu.

"Rojbaş jinap2 Zozan."

Bacak arasındaki sızıdan dolayı nasıl oturacağını da bilmiyordu Beritan. Yaşlı kadın gelininin yüzündeki acıyı görünce gülümseyerek onu izledi.

"Rahat ol keçamin," sözüyle genç kadın kafasını sallayıp kahvaltıya oturdu. Üzerindeki bakışlardan dolayı rahat değildi ama çok şükür kahvaltısını bitirdikten sonra kaynanasının onu almasıyla

1 Rojbaş keçamin: Günaydın kızı

2 Jinap: Amca kansı anlamına gelir, kayınvalideye atıfta bulunmak için de kullanılır.

beraber başka bir odaya girmişlerdi. Ve karşılıklı oturdular. Belli ki ona ne yapacaklarını söyleyecekti.

"Bu eve niçin geldiğini biliyorsun kızım."

"Evet."

"Bak Beritan, seni severim. Zaten bunun için seni gelinim olarak aldım."

"Teşekkür ederim."

"Bak kızım, büyük evlerde işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Tek değilsin." Genç kadın kafasını salladı. Tek olmadığını biliyordu zaten. "Sanma ki ilk gelinim yeğenim diye aranızda ayrımcılık olacak. Bunu hiç düşünme, ikiniz de benim oğlumun karısısınız. Sen oğluma evlat versen de vermesen de bu evin gelinisin, kızısın. Ne sen Ezo'dan üstün olursun ne Ezo senden. Değeriniz benim de, evimin de gözünde bir ve eşit."

Ezo ilk gelin olduğu için sorumlulukları ve önceliği daha önde olurdu ama diğer gelinleri üzerinde üstünlüğü olmazdı. Ancak yine de Beritan bu söylediklerine katılamadı. Oğlunun dün gece yaptıklarını görseydi değil bir oğlan, on oğlan dünyaya getirse, gene Ezo ile aynı değere sahip olmayacaktı. Hele aynı sevgiye hiç mi hiç sahip olmayacaktı. Kimse onu kandırmaya çalışmasın, gerçekler gün gibi ortadaydı. Şenvan Eroğlu sadece Ezo'yu seviyordu. Beritan ona sadece çocuk verecek olan kadındı.

"Benim size bir saygısızlığım olmaz. Anneme nasıl davranıyorsam size de Öyle davranacağımdan emin olabilirsiniz. Ama sizden de istediğim şudur."

"Nedir kızım, isteklerini bildir bana ki birbirimizle iyi anlaşalım."

"Ben ve Ezo birbirimizi sevmeyebiliriz. Daha doğrusu Eza beni sevmeyebilir."

"Birbirinizi sever, sayarsınız. İkiniz de kadınsınız, birbirinizin halinden bir şekilde anlarsınız," diyerek ellerinden sıkıca tutarak sıktı. Bir anne sevgisiyle yeni gelinine bakıp gülümsedi. Dün gece neler

çektiğini az çok tahmin ediyordu. Ezo kocasıyla ilk gecenin sabahında yüzünde güller açarak aşağıya inmişti. Fakat yeni gelini mutlu değildi.

"Haklısınız."

"Zamanla Ezo ile birbirinizi kıskanabilir, çekiştirebilirsiniz. Aynı adamı paylaşıyorsunuz sonuç olarak ve Ezo kocasını çok seven bir kadın." Söylenmesine gerek olmayan ve bilinen bir şeydi bu.

"Onun üzerine kuma gelen benim, hak veriyorum." Ne yaparsa yapsın hak verirdi. Ama ileriye giderse, işte o zaman Beri- tan da gerçek kişiliğini gösterirdi.

"Şeman ve Ezo'dan küçüksün. Daha yirmi üç yaşında gonca bir gülsün. Güzelliğin hâlâ taze ve serpilecek. Sabır etmesini bil; oğlum canını yakacak, saıia kötü davranacak. Bize öğretmediler mi, sabrın sonu selamettir. Selametine uğrarsın, yeter ki yanlış bir şey yapma!"

Önüne eğdiği başıyla daha şimdiden sabretmeye başlamıştı. "Sabırlı biriyimdir."

Yaşlı kadın kafasını salladı. Onları nelerin beklediğini açıkçası çok merak ediyordu. Şenvan'ı istemediği bir evliliğe zorlamış ve bir kadını getirmişlerdi. Dün gece karısının yanında kalmayıp kendi odasına geçtiğini gördüğünde oğlunun hâlâ sindiremediğini görmüştü. Kolay olmayacaktı ama oğlu kabullenecekti.

Konuşmanın ardından Beritan odadan çıkıp aşağıya inmişti. Yanında işine ortak olacak Zehra evi gezdirmiş, yapılan görevleri bir bir sıralamıştı. Genç kadın hepsini akimda tutuyor ve gezdiği yerleri iyice gözetliyordu. Eroğlu Aşiretinin evlerine ilk defa gelmişti. Şenvan'm düğününde hasta olduğundan ve yabancısı olduğu eve gelmeye utandığından babası ve annesiyle gidememişti. Üzüntüsü düğünden sonra da artmıştı çünkü dillere dolanan, düğünün çok güzel olduğuydu.

Bir şeyler olmuyorsa sebepleri olduğundan, o düğüne gitmesi kaderine kısmet olmamıştı. Zilan ve Neçirvan'm düğünü olduğunda Diyarbakır'da olmadığı için gidememişti. Şimdi bile neden gelemediğinin sebeplerini anlayabiliyordu.

“Beritan Yenge, akşam yemeği için mutfağa gidelim istersen.” Evi detaylıca anlatıp bitiren Zehra, akşam yemeği vakti çaktığını kadına haber ediyordu.

Bahçede Agir Ağayı görünce yerinde durdu. Tebessümle onu izleyen yaşlı adam, bastonuyla yanına doğru ağır adımlarla yaklaştı. “Beritan, keçamin nasılsın?” diye sorunca genç kadın mahcubiyetle tebessüm etti. “Hamdolsun Agir Amca. İyiyim, siz nasılsınız?”

“İyiyiz evvelallah. Burası senin evin, sen artık kendi evindesin. Zozan’ı annenden, beni babandan say.” Beritan sımsıcak gülümsedi. Bu adamın müşfik tavrı bile onu mutlu etmeye yeterdi. “Emrin olur, Agir Amca,” diyerek aslında emretmeyen şefkatli adama teşekkür etmişti.

“Hadi bana sade bir kahve yap, bol köpüklü olsuı.”

Beritan kafasını sallayarak adımlarını hızla mutfağa çevirmişti, Yüzünde bir tebessüm vardı. Belki kocası tarafından sevil- meyecekti ama bu ev onu benimseyecekti. “Bol köpüklü olsun, yoksa sınıfla kalırsın,” diye tembihleyen Zil an’a sadece gülümseyerek baktı.

“Mehdi Cibran’dan hep geçerli not alırdım.”

“Bakalım Agir Ağadan geçerli notu alacak mısın?”

Beritan geçerli notu almak için hazırlığa girişmişti. Cezveye kahveyi, suyu ölçüsüyle koymuş, ocağın başına geçmişti. Daha ilk gününde onu şefkatle karşılayan bir kaynanaya ve kayınba- baya sahip olmuştu. Evin kızları ve oğlanlarıyla daha konuşup kaynaşmamıştı. Nasıl karşılanacağını bilmiyordu, üstelik korkuyordu. Ya onlar da onu sevmez, saymazsa? Ya onlar tarafından dışlanır, bu evde tek başına kalırsa?

“Agir Dayım adaletlidir, merhametlidir. Gelinlerine gelinleri gibi davranmaz; kızları gibi sever, korur. Ne Ezo ne ben, bıı evden ne de bu evde yaşayanlardan bir ah işittik. Akraba olduğumuz için değil, Agir Ağanın adaleti ve Zozan Hanımın disiplini olduğu için. Sen kuma geldin diye bu evden yana korkun olmasın. Kimse seni küçük düşürmez, dışlamaz. Ne dayım izin verir ne yengem buna göz yumar.”

Beritan onunla konuşan eltisi Zilan'a kısa bir an tereddüt içinde baktı. Aslında tam da kuma olduğu için korkuyordu ve dışlanmayı bekliyordu. Konağın düzeni hakkında bilgisi sıfırdı ve yaşadıkça öğrenecekti. Olaylar karşısında nasıl davranıyorlar, nasıl bir tutum sergiliyorlar bilmiyordu. Belki evden görmezdi ama Ezo nasıl olurdu ona karşı? Üzerine kuma geldiği kadın ona neler söyleyecek, nasıl davranacaktı?

"Umarım Zilan haksızlığa uğramam, benim tek endişem bu. Beni sevmeyebilirler, hak verebilirim. Beni kimse de istemeyebilir."

"Şerwan bu evin ağabeyi hatta babası gibi. Ne kızlar ne oğlanlar seni asla dışlamaz. Ezo onlar için ne ise eminim ki sen de öyle olacaksın. Bak, eltin olarak ben seni karşıladım. Hoş geldin, Beritan."

"Hoş buldum, Zilan."

İki kadın anlaşarak işinin başına geri dönmüşlerdi. Fakat kadının merak ettiği ve kendini alıkoyamadığı bir durum söz konusuydu. Cevabım bildiği halde sormak istiyordu. "O nerede?" Ağzından pat diye düşmesini beklememişti. Ah, lanet olsun!

Kimi sorduğunu anlamayan Zilan anlamsızca kadına döndü.
"Şervvan Ağa mı?"

"Ezo!"

Zilan merakını anlayışlı karşıladı. Ancak Ezo'nuıı gidişini izlediğinde kendini tutamamış ve ağlamıştı. Bir kadm bebek ve-remiyor dîye üzerine kuma getirilmişti. Bunu ilk yaşayan Ezo değildi elbette ama kabul edilir acılar değildi. "Babasının evinde..." diye cevapladı tonu düşük sesiyle. "Şimdi gelmez, geleceğini sanmıyorum..." diyerek gelecek bir diğer soruyu o sormadan cevaplamıştı.

Beritan kafasını sallamakla yetindi. "Peki, nasıl biri?"

Güven veren bir ifadeyle kadına gözlerini dikti. Net bir cevap vermek doğru değildi. Daha Ezo'nun onu nasıl karşılayacağını, ona karşı nasıl davranacağını bilmiyordu. "İyi biri. O konuda korkun

olmasın.”

“Ben kimseden korkmuyorum. Şervvan’dan bile korkmuyorum.” Pişirdiği kahveyi fincana doldurup tepsiye koyduktan sonra mutfaktan çıktı. Bahçede oturan Agir Ağa telefonla konuşuyordu. Ne konuştuğuna kulak asmayarak önündeki sehpaya kahve fincanını ve bir bardak suyu bıraktı.

“Deste te sağ be3 keçamin.”

“Noşî can be mam"'*.”

Yaşlı adamın yanından ayrılarak mutfağa geçiş yapmıştı, İçeri girer girmez pencere önünde dayısını izleyen Zilan’dan havadisi almıştı. “Bence kahveni beğendi.”

Beritan görevini başarıyla tamamlamıştı. “Bir daha benden isterse o zaman beğenmiştir.”

“Benden bir kere istedi, o istekle kaldı.”

“Peki, kim yapar kahvesini?”

3 Deste te sağ be: Ellerine sağlık

"Ezo. Onun kahvesini çok sever."

Beritan anladım, dercesine kaşlarım oynattı. Yıllardır görmediği kadının adı sürekli geçiyordu. Ne zaman geleceği meçhul olan kadını düşünmeden edemiyordu. Kocası tarafından sevgisizlikle bir ömür sınanacağını dün gece iyi kavramıştı. Ya karısı nasıl olacaktı? Bütün bunlarla kafasını doldurmak yerine mutfağa döndü. Bugün usul gereği misafirler gelecek, tebrik edeceklerdi. "Sizin evliliğiniz kaç aylık? Ya da yılını doldurdu mu?" "Hayır, daha sekiz aylık."

"Ya bebek?"

"Neçîrvan biraz daha ertelemek istiyor. Evliliğimiz bir yılı tamamlasın, diyor."

"Allah hakkınızda hayırlısını versin."

"Amin! Cümlemize hayırlısını versin, gönlümüzü de razı eylesin."

Beritan kuma olmasına sevinse mi, üzülse mi, ağlasa mı, hissizleşse mi bilemedi. Hakkında hayırlı olan kıima olmak mıydı? Buna gönlü razı değildi, kesinlikle razı değildi. Çayı demleyerek kenara çekildi. Yemeği yapan kadınlara ara sıra yardım etse de daha ziyade izliyor, takip ediyordu. Yeni geline bir hafta içerisinde mutfak verilirdi. Yapacağı yemek bu sayede ölçülürdü. Düzeni şimdi izlemek Beritan'm yararınaydı.

Gün içinde misafirler gidip gelmiş., >eritan onlara ikram yapıp yanlarında kısa süreliğine oturmuştu. Akşam vaktinde sofralar kurulmuş, Agir Ağa ve oğulları yemeklerini erkek odasında yemişlerdi. Kadınlar odasına kumlan ikinci sofrada, başlamak Zozan Hanımı bekliyorlardı.

"Alışabildin mi Beritan Yenge?" Mesafeli yaklaşımını elinden bırakmayan Şilan sorusunu yöneltmişti. "Evdeki düzene alışmaya çalışacağım," diye tebessüm etti Beritan. Surat asmak, aynı mesafeyle yürümek gibi lüksü yoktu.

İnsan kendini yabancı hissedebiliyordu. Elini kolunu bağlardı ilk günler. Çekinerek hareket edilir, konuşmaya utanılırdı.

I i er itan'm hesabı şimdi daha başka ve ağırdı. Henüz bu

duyguyu yaşamayacak kadar küçüktü Şilan. On yedi yaşında, küçük ancak yaşından daha büyük dile ve zekâya sahip, cin gibi bir kızdı. Her olaya müdahale eder, kimseye lafını bırakmayan çetin ceviz, evin en küçük çocuğuydu. Şilan'm aksine Jiyan utangaç ve duygusal bir yapıya sahipti. Yirmi yaşında, talibi fazla olan, duru bir güzellikti.

Şilan çoğu zaman Ezo ile tartışırdı. Zilan gelin geldiğinden beri eğlenmiş, aralarında herhangi bir sorun yaşamamıştı. Beri- tan ile de tartışacak mıydı? Netice ileriki zamanlarda belli olacaktı. Nitekim genç kız yeni yengesini sevmemişti. Sadece en büyük ağabeyinin karısı diye gerekli saygıyı gösteriyordu.

"Berfın nasıl?" sorusu üzerine kız kardeşinin özlemini için için hissetti Beritan. Düğünden iki gün sonra gelinin varsa kız kardeşi ya da ablası ailesinin hazırladığı hediyeyi geline getirirdi. Baştan aşağı giyeceği takım elbise, altın bir yüzük veya bilezik, menteşe, iki tepsi baklava, şeker ve içecek gönderilirdi. Verilen çeyizin üstüne bir de bunlar hediye olarak gönderilirdi. Kız kardeşe set altın takılırdı ki bu da bir gelenekti.

Yarın kız kardeşi yanma geliyordu. "Siz okuldan arkadaştınız, değil mi?" Jiyan buruk bir tebessümle yengesine baktı, "Evet, ben sekizinci sınıftan sonra okumak istemedim. Lise dönemi biraz farklı. Ama Berfın okudu, değil mi?"

"Evet, liseyi bitirdikten sonra üniversiteye gitmedi."

"Ben okula gidiyorum, liseye de geçtim. Okumanın zorluğu var ama güzelliği bambaşka!" diyen Şilan, okul sevgisini zorluklarına rağmen her seferinde kanıtlamıştı.

Zilan asıl gerçeği göz önüne getirmişti. "Serhad seni tüketiyor ama iyi dayanıyorsun." Şilan, yengesi Zilan'a bakarken kıkırdadı. "Ben de onu ağabeylerime şikâyet ederek delirtiyorum, ödeşiyoruz."

Beritan, Zilan ve görümcelerinin arasındaki diyalogu imrenerek izliyordu. Kendi araları böyle olur muydu, bilmiyordu. Eğer Şeman'm ilk karısı olsaydı belki daha farklı olurdu. Belki daha rahat uğraşır, daha çok sever, sayarlardı. Ağabeyi Bedir- han evlendiğinde

yengeleriyle az uğraşmamışlardı. Kaynanalarıyla aynı evde yaşarlardı. Sonuç olarak hepsi iç içeydi. Yengesi Heja'nın utangaçlığından istifade etmişlerdi. Beritan, Bertin ve Rahşan uğraşmaktan bir an bile çekinmemiş, bilhassa devam etmişlerdi. O günlerin özlemiyle acı bir gülümseme hızla geçip gitti dudaklarının kenarından. Daha geleli bir gün olmuştu ama ailesini deli gibi özlemişti.

'Bedirhan Ağabey evden ayrılmıyor. Senin için ikide bir mutfağa giriyor.'

'Babam yeni evlendiği için bu hafta işe gelmesin, demiş Bedirhan'a.'

'Vallakaç kere bakışlarını yakaladım, hep seni izliyordu.'

Nicesi konuşmalarla takılmışlardı. Ve Beritan hep bunun hayalini kurardı. Evlendiği zaman onun da görümceleri onunla böyle uğraşır, şakalaşırlar mıydı? Görüne o ki hayır! O bir kumaydı. Şilan, 'Ağabeyim senin için mutfağa geliyor,' diyemezdi. Yahut Jiyan, 'Ağabeyim sana bakıyor,[1] demeyecekti hiçbir zaman. Bu ilkleri kesinlikle Ezo ve Zilan yaşamıştı. İlk gelin heyecanı, ilk şakalar özellikle geceleri kocasının onunla uğraşması...

Şakalaşmak bir kenara, Beritan dün sevgisizlikle imtihan edilmişti. Ve o zaman anlamıştı. Bu adam onu hiçbir zaman sevmeyecek, hep nefret edecekti. Çocuk doğursa bile Şeman o çocuğun annesini Ezo olarak görecekti. İçine biriken acıyı kimseye anlatamıyordu. Keşke babasına hayır, deseydi. Ama işte bu dil, onu diyememişti. O ağızdan hayır kelimesi çıkamamıştı. Çıkmadığı için dilini kesip atmak istiyordu. Kendi hayatını belirleyen bu dil hayır, demedikten sonra ne işe yarardı ki.

"Buyurun sofraya, afiyet olsun."

Kaynanasının sesiyle düşüncelerinden sıyrılan Beritan, sofraya oturanlarla beraber bir köşeye geçmişti. Sabah kahvaltıyı güç bela etmişti. Şimdi hepsiyle beraber akşam yemeği yiyecekti. İlk günden alışamayacak, yavaş yavaş ısınacaktı.

Tabağını çekinerek iki kaşıkla doldururken Zozan, gelinin eve ve kendilerine alışması için sorularını yöneltti. “Konağı gezdin mi?” Tabağını önüne koyan genç kadın, şefkatli gözleriyle onu izleyen yaşlı kadına kafasını salladı. “Evet jinap, gezdim.”

“Zamanla her şeyi öğrenirsin, kendi düzeninizi aranızda kurarsınız.” Yeğenine kısa bir bakış attı Beritan’] yalnız bırakma, dercesine. Bu evde onun ezilmesine, hor görülmesine asla izin vermeyecekti. Ki çocuklarını asla böyle bir karakterde yetiştirmemişti. Sevmeseler de saygı duymak zorundaydılar.

“Tabağını doldur Beritan, kuşyemi kadar yiyorsun.”

Del al Hanınım onu ikaz etmesiyle bir kaşığı daha almıştı. İştahı varla yok arasıydı. Kendi midesini bile çözemeyecek kadar karmaşıktı. Nasıl bir hayata doğru adım attığını henüz yeni idrak ediyordu.

“Burası senin evin, çekinmeyeceksin.”

Daye Zozan ’in sesi zırha bürünmüş gibi sert ve emrivaki çıkmıştı. Beritan yaşlı kadının yanında hazır ol komutuna her an geçecek gibi hissediyordu. Ne kadar şefkatli bakan gözleri varsa o hareler ansızın kayba uğrayabiliyordu.

Sessizlikle geçen yemeğin ardından sofra hızla kaldırılmıştı. Beritan mutfakta yardımcı olmuş, el hızıyla toparlamışlardı. Çay içmek için tepsiye bardakları dizmeye başladı. “Zilan!” diyen yabancı bir ses duyunca elleri duraksadı. Ne ağabeyinin ne kardeşinin onu çağıran seslerini duyamayacaktı. Evlenip yuva kurmak, kendi evinden tamamen soyutlanmak demekti.

“Keremke4 Vedat?”

Vedat, Daye Zozan’ın dördüncü oğluydu. Hiç görmediği oğlanı görmek için omzunun üzerinden arkasına baktı. Mutfak kapısının pervazına yaslanmış, yorgunca Zehra’ya bakıyordu. Subay tıraşı

4 Keremke: Buyur

kumral saçları özenle yana taranmış, kahverengi gözleri yorgunlukla göz kapaklan altında kıpırdıyordu. Kare çehresi sert köşeli çenesi buğday teniyle bütünleşince Vedat'ın sempatik hali gözüne kesişiyordu. Uzun boylu olmak bu evin erkeklerine mahsustu muhtemelen. Sabah gidişlerini göz ucuyla görmüş, hepsinin uzun boylan -en küçük oğlanları hariç- dikkatini çekmişti.

"Zehra, çalışma odası kirlenmiş, Şervvan Ağa temizlenmesini istiyor." Yorgun gözleri yengesine doğru kaymıştı. "Küçük yenge, ağamız kahvenden bir fincan istiyormuş, karısı evde olmayınca sana mecbur kalmış."

Varlığının hâlâ bu eve kabul edilmediğini, özellikle kocasının hiç kabul etmediğini bir kez daha görüyordu. Kaynı kapı ağzında onu görmüyor, pervasızca konuşabiliyordu. Beritan boş vererek önüne döndü. Daha varlığına alışamamışlardı. Her şey zamanla rayına girerdi. Zamanla!

Zil an gözlerini baydı. "Şervvan Ağana söyle benim kahvemin nesi varmış?" Sıkılgan bir tavırla tezgâha dönmüştü. "Emrin olur hanımağam, söyleriz. Kocana da yap bir tane," demesiyle arkasına dönen Zilan, Vedat'ın elinde telefonla uğraştığım görünce sordu. "Sen içer misin?" Kafasını telefondan kaldırmadan, "Hayır, uykumu alır," diye cevaplamış, ardından kapı önünden çekilmişti.

Önüne döndüğünde ise Vedat'ın yeni yengesini hiç fark etmediğini anlamıştı Zilan. Beritan bundan hiç haberdar değilmiş gibi tepsiye çaydanlığı koyuyordu. "Ben çayları götürüyorum," diye bilgilendirerek kapıya doğru yürüdü.

"Tamam, kahveleri yapıp geliyorum."

Mutfaktan çıkarak hiçbir yere bakmadan rotasını oturma odasına doğru çevirdi Beritan. Hızlı adımlarıyla yürürken arkadan erkek seslerinin geldiğini duyuyordu. Birilerinin, "Serhad!" diye uyardığını duyabiliyordu. Evin en küçük oğlanı ve belasıydı Serhad. Haylaz çocuklara sevgisi hep daha fazlaydı. Acaba onlarla anlaşabilecek

miydi?

Düşüncelerini kenara iterek oturma odasından içeri girdi. Tepsiyi önüne bırakıp dizlerinin üzerine çöktü. “Beritan, Zo- zan’ın çayı açık olsun. Ben namaz kılana kadar bana çay doldurma.” Delal Sultana bakarak kafasını salladı. Kaynanası elinde tespihiyle namazdan kalkmış, sedirin üstüne kurulmuştu.

Çayları dolduran kadın Önce kaynanasına sonra Jiyan’a ikram etmişti. Geri yerine oUırarak çayını içmeye başladı. Ara sıra dalıyor, gözü bir noktaya kesiliyordu. Tamamen değişecek bir hayatın içine adımlarını dün itibariyle atmıştı. Ve bugün, o hayatın aslında kolay olmayacağını idrak ediyordu. Kendisi için mi daha zor yoksa üzerine kuma geldiği kadın için mi daha zor olacak, karar veremiyordu. Kumaların acı çektiğini yaşamadan önce öğrenmişti. Üzerine gittikleri kadının aslında ne kadar çok yaralandıklarını, bu acıyı son nefesini verdiklerinde dahi yaşayacaklarını da öğrenmişti. Bu sanrıyı yaşayan ilk kadınlar onlar da değildi. Herkes bu yaradan payına düşeni alıyordu.

Ama bildiği bir şey varsa; kime acı, kime mutluluk vereceği sadece Şervvan Eroğlu’nda bitiyordu. Bunun cevabını bugün bile verebilirdi. Şayet dünkü sevgisizlik hayatının geri kalanında devam ederse, mutsuzluğa mahkûm edilecek olan kendisiydi. Lâkin zamanla değişirse bu duygular, bir nebze mutsuzluktan muaf olurdu. Her şeyi zamana ve zamanı derman olarak yaratan Allah’a bıraktı.

Odadaki kadınların içinde kendini yabancı gibi hissetse de muhabbetlerine katılmaya özen göstermişti. Eğer o da çekilir ve çekinirse kimse onu kabul etmezdi. Bu yüzden sohbete özen gösterip can kulağıyla onları dinledi. Kendisine gelen soruları kısa cümlelerle cevaplayıp susuyordu. Geç saatlere kadar oturmuş, ardından odalarına çıkmışlardı.

Yeni gelin odasına gitmek için merdivenleri çıkarken Zozan, Delal’in elinden tutup kenara almıştı. “Gözün Şenvan’da olsun, yanına

gidecek mi?"

Delal olumsuz bakışlarını kadının kara gözlerine sabitledi. "Ne bugün gider ne yarm gider. Şerwan, Beritan'ı kolay kolay kabul etmez. Hele Ezo bu yüzden evde değilken ve bu hafta gelmeyecekken. Dün gece mecburiyetten gitti yanına."

Sıkıntılı nefesini verirken, gözü olacaklar için ihtiyatla kısılıyordu. "Kolay değil Delal, biliyorum. Üçü için de kolay değil ama nasipleri böyleymiş. Elimizden gelen dua etmek."

"O zaman çok dua edeceğiz."

Avluya geçen gelinin üzerinde gözleri sabit kalmıştı. İlk günün mutluluğu üzerinde değildi. Şerwan böyle yapmaya devam ederse hiçbir şekilde de olmayacaktı.

Beritan odasına girdiği gibi yüzündeki maskeyi indirmişti. Yorgun argın haliyle üzerindeki altınlardan kurtulmuş, sonra kıyafetlerini çıkarmıştı. Geceliğini geçirdiğinde ise kocasını bekleyip beklememek arasında kalmıştı. Gelmeyeceği düşüncesi tartıda daha ağırdı. Hele bugün onun varlığını hiçe saymışken yatağına girmesini hiç beklemiyordu.

"Allah'ım sen yoluma yoldaş ol. Bu kahır kaldırılır gibi değil. Yükümü hafiflet..."

Sessizce sığındığı güce yakarıyordu. Bekleyişi dakikaları, dakikalar saatleri bulmuştu. Ne bir çıt çıkmıştı ne bir kapı kolu inmişti. Beritaıı gelmesini beklemiyordu ki yanılmamıştı, Ondan nefret eden kocası gelmemişti. Kafasındaki düşünceleri bırakıp pencerenin önüne geçip oturdu. Saate baktığında 3.30 olduğunu gördü. Bin bir alay dolu gülümseme dudaklarına kondıı. Anlaşılan kocası onu istemediğini göstermeye çalışıyordu. Oysa dün gece haddinden fazla göstermişti.

Herkes yatağında mışıl mışıl uyurken o hazırlanmış bir şekilde kocasını bekliyordu. Daha ilk gün bu kadar acı çekmişse bir ömür Beritan bu ağırlığı nasıl kaldırabilirdi ki? Nasıl taşıyabilirdi? Aslında onun da herkes gibi hiçbir fikri yoktu.

Hafif ağırlaşan göz bebeklerine inat uyumadı. Dün gecenin acısı ve günün verdiği yorgunluğuna inat uyumadı. Dün gece bir gram uyku girmemişti gözüne. Hafif esneyip tekrar düşüncelere daldı. Kötü düşünceleri bırakıp ailesini düşündü. Hem yarın kız kardeşi gelecekti. Onunla biraz konuşsa rahatlayacaktı. Berfin her şeyini bilirdi. Bazen Beritan'a akıl verirdi. Kız kardeşi ablasının imdadına yetişirdi.

***

Beritan elindeki üstü bir bezle örtülmüş sıcacık sac ekmeklerle mutfaktan içeriye girdi. Zilan gördükleriyle kısa bir anlığına durdu. Yeni gelin herkesten önce uyanıp ekmek mi yapmıştı? Bunu beklemediği aşikârdı.

"Agir Ağa ekmek bekliyordu^" diyen Zehra üstünü örten bezin altından sıcak sac ekmeklerinden birkaçını alıp mutfaktan çıktı.

"Ekmeği sen mi yaptın?"

"Evet, dün akşam kalmayınca sabah erkenden yapayım dedim." Uykunun bir gramım tatmadan iş başı yapmıştı

"Deste te sağ be5 Beritan," diyen Zilan'a hafif bir tebessüm etmiş, önünden geçerek tezgâha ekmek dolu yuvarlak tepsiyi bıraktı. Ellerini yıkarken Ayşe Hanıma döndü. "Ben üzerimi değiştirip geliyorum." Orta yaştaki kadın kafasını sallayıp giden kadına baktı. "Çok hamarat. Valla ben aşağıya inene kadar hamurunu açmıştı. Ateşini yakmıştı. Yardım etmeme bile izin vermedi." "Eli çabukmuş."

Kadınlar için de diğer odada kurduğu sofrayı hazırlayınca kaynanasını çağırmıştı. Herkes kahvaltı sofrasına oturduğunda afiyetle yemeğe başlamışlardı. Âdetlerinde erkek ve kadın aynı sofrada yemek yemiyorlardı. Baba oğullarıyla, anne kızları ve varsa kadınlarıyla. Yıllardır süregelen bir gelenekleri de buydu. Eğer Ezo ve Şerwan başka bir evde otursaydı ya da Neçirvan ve Zil an, beraber yer, beraber kalkarlardı. Genç kadın kendini bu tabloda göremediği için adını bile kocasıyla yan yana getirmedi. "Daye, ne zaman çiftliğe gideceğiz?"

Sürmeli kara gözleri Jiyan'a çevrildi. "Bu hafta gitmeyiz ke-çamin." Hiçbir vakit vakur edasından ödün vermez, ağır aksa- nı değişmezdi. Dün gece oğlunu Beri tan'm yanına göndermeye çalışmış, ancak Şenvan gitmemişti. Üstelik inadına biner gibi, odasının kapısını kilitlemişti. "Anneni bugün ara, konuş kızım. Berfın gittikten sonra."

Çekinerek kahvaltısını eden Beritan, kısık çıkan tınısıyla isteğine itaat etmişti. "Olur jinap."

Kahvaltı sonrası evin toparlamlması üzerine misafirler bek-lenmeye koyulmuştu. Yere göğe sığamaz bir heyecan Beritan'm yüreğine peyda oldu. Kız kardeşini görmesi feraha erdirecekti. Onu

5 Deste te sağ be: Ellerine sağlık

görüp sıkıca sarılacak, belki ağlayacaktı. Kesin ağlardı, kendini biliyordu. Gözleriyle verdiği büyük savaşı Şilan odaya girip, "Geldiler," dediğinde bayrağı dikmeden mağlup olmuştu. Ayaklanıp kız kardeşini karşılamaya gitti. Aheste aheste inen yaşlar kız kardeşini gördüğünde sele döndü. Sıkıca sarıldı kız kardeşine, varlığına ihtiyaçla sarıldı.

"Hişşt ağlama sakın... Beni de ağlatacaksın." Ablasını uyaran ancak ondan önce sularını koyuveren Berfın, güzel gözlerindeki yorgunluğu fark etmişti. İki gün, tam iki gündür onuı sıkıntısını çekiyordu. İki gece üst üste ablasını rüyasında görüyordu. 'Sana ihtiyacım var,' diyordu. Ve Berfın gelmişti.

Sarılma faslı sonrası misafirlerle içeriye geçip sohbete atılmışlardı. Bu gelişe en çok Jiyan sevinmişti. Uzun süredir arkadaşıyla görüşmüyordu. Kızlardan büyük ağabeyler olduğu sürece adları çıkar diye evlerine gidemiyorlardı. Ancak düğünden düğüne birbirlerini görürlerdi. Yahut taziyelerde; o da genç kızlar giderse.

Ablasına kaş göz işareti yapan Berfın, yalnız kalacakları bir ortam sağlamasını istiyordu. Fark eden Zozan Hanım geline döndü. "Beritan, sen eşyalarını odana götür. Kız kardeşin de odana baksın." Canına minnet Berfın ayağa kalkmıştı hızına dikkat ederek. Ablasıyla odasına doğru giderken dilinin ucunda söyle- nilmeye can atan bütün soruları ezerek durdurdu.

Eşyaları yatağa bırakan genç kadın kız kardeşine tekrar sarılmıştı. Yanaklarım öpmeye doyamıyordıı. "Rahşan nasıl, iyi mi?"

"İyi iyi, sana çok selamı var." Dudaklarını sabırsızca ısırıyordu. "Aslında iki gündür kavga ediyoruz."

"Bunu tahmin etmiştim."

"Şimdi ilk ben geleceğimi söyledim. Ne diye o araya giriyorsa."

"On beş günüm tamamlansın, geleceğim zaten."

Gelinler on beş günde bir babaların evine gidiyorlardı. Evlendikten iki hafta soma babasının evine gittiğinde iki gece orada

kalıyorlar, evine döndüğünde aradan tekrar geçen iki hafta sonra babasının evine gidiyor lâkin akşam kakmıyorlardı. Uzun bir zaman diliminden sonra akşam kalabiliyorlardı.

Dilinin ucundaki soruları ezmeyi bıraktı. “Bana anlatacak mısın artık?”

Anlamayan genç kadın sordu. “Neyi Berfin?”

“Beritan, ben ablamı çok iyi tanıyorum, beni kandırma.” Sertleşen sesi sona doğru acıyla boğuklaşmıştı. “İki gecedir rüyama geliyorsun!”

“O kadar mı belli ediyorum?”

“Yeni evlenen kadınlardan ziyade kocasını kaybeden kadınlar gibisin.” Nasıl göründüğünü yüzüne açıkça vurmuştu kardeşi. Genç kadın yatağına oturup kafasını eğdi. Kucağına bıraktığı ellerine bakarak dudaklarını ısırdı ağlamamak için. “Ben ölmüşüm Berfin... Benim güzel bir hayatım olmayacak...”

“Beritan nasıl bir eve, ne şekilde geldiğini biliyorsun.” Ablasının yanma oturup saçlarını okşadı. Onu böyle görmeye alışık değildi. “Biliyorum tabii... Keşke... Keşke hayır deseydim, Ber- fm... Ben çok kötüyüm... Ben ölüyorum..

Çaresizce ağlayan ablasına dayanamayan kız kardeşi sarılarak yatıştırmaya çalıştı. “Deme... deme öyle... Sana kabul etme, dedim. Kabul etmeseydin babam v emi ezdi. Adam sana üç kere fikrini sordu.”

“Hayır... hayır deseydim... Beni Kemal’e verecekti. Ona gitmek istemediğimi biliyorsun. Birbirimizden nefret ediyoruz.” Ya da o Beritan’dan nefret ediyordu. Hiçe sayar gibi, yokluğunu bile fark etmez gibi.

“Ağlama lütfen. Evet, kabul etmeseydm seni Kemal’e verecekti. Bu hayattan daha iyi olurdu be Beritan’ım.”

“Ama... pişman... çok pişmanım.” Hıçkırıklarıyla yüreğindeki incileri döktü bir bir.

“Pişman olacaksın, dedim sana güzel ablam.” Ablasını çekip gözyaşlarını sildi.

“Şerwan... Benden nefret ediyor... Bana bakmayı bırak, olduğum ortama girmiyor bile. B er fin, kendi ellerimle mezarımı kazıp içine girdim. Benim bir hayatım yok artık...” Konuştukça nefesi kesiliyordu. Bu hayatı kendisi kabul etmişti. Ve acısını kendi başına çekiyordu.

“Hişt ağlama... Bak ben... yapamam böyle... seni düşünürüm hep...” Saçlarına bir öpücük kondurup okşadı tekrar. “İlk gece sana iyi davrandı mı?”

Beritan’ın gözyaşları bir kez daha şiddetle döküldü. “İyi davrandı, çok iyi davrandı... Canımı yakmadı ama... benden nefret ettiğini göstererek kalbimi kırdı... Sanki yatağında bir kız değilmişim gibi...”

“Canını yaktı mı, doğruyu söyle?”

Utanç içinde kalan genç kadın ağlamayı kesmişti. “Yakmadı, dikkat etti. Zaten yaksaydı şimdi ölmüş olurdum. Sadece benim varlığımı inkâr ediyor, iki gündür onu görmüyorum. Başkasından bir şeyler istiyor. İhtiyacın var mı, diye soramıyorum.” “Tamam, hak veriyorum; karısını seviyor, seni hemen benimsemesini beklemiyoruz...” derken dizi Öfkeden titriyor, bakışları değdiği yeri yakıyordu. “Ama sen güle oynaya bu eve gelmedin. Onlar gelip seni istedi.” Sesi olduğundan yüksek çıkmıştı.

“Hişş sessiz ol... Duymasınlar bizi.” Kız kardeşi sinirlendiği zaman öfkesini kimseden çıkartmadığı sürece sakin kalamazdı. Fakat burası onların evi değildi. O yüzden sakin olmaları gerekiyordu.

"Kaynanan, Delal Hanım, Zilan, kızlar nasıl? Bak eğer Jiyan sana karşı iyi değilse, ona ağzının payını veririm." Beritan geldiğinden beri ilk defa kahkaha atmıştı. Özlediği mutluluğu yine kanından bir parça vermişti. Hiç yoktan iyiydi, küçük bir kahkaha dökülmüştü.

"Hepsi bana karşı çok iyi... sadece... sadece..."

"Kocan mı?"

"Evet..."

"Peki dün gece... yani dün gece tekrar..." Genç kadın geri çekilip ıslak gür kirpikleri arasından kız kardeşine baktı.

"Dün gece hazırlandım., gelmedi," diyebildi sadece. Berfin hızla ayağa kalktı. Ne yapacağım bilemiyordu. Kız kardeşi bu evde ölüp gidecekti. Bunu yüreği kaldırır mıydı? Pek ihtimal vermedi.

Onu bu evde tek başma bırakıp gitmeyi düşünmüyordu. Güldü hallerine için için. Ya ne yapacaktı? Beritan'ın kolundan tutup onların gözü önünde ablasını götürecek miydi? Bunu yaptığı an ancak cesetlerle babalarının evlerine varırlardı.

"Yapacaksın tamam mı, anlıyor musun beni? Yapacaksın!"
Beritan kaş çatarak kız kardeşine baktı. Neyi yapacaktı?
"Anlamadım..."

"Kuma olabilirsin. Sonuçta onlar geldi, seni istedi. O çocuğu onlara verecek, o adamı kendine âşık edeceksin. İntikamını o adamdan alacaksın. Ha bunu yapamayacaksan yazıklar olsun sana."

"Berfın... saçmalama, o karısını seviy..."

"Ne olursa olsun, sen o bebeği doğurup o adamı kendine âşık edeceksin!"

"Sınırımı aşar..." Kendisiyle âdeta dalga geçiyordu.

"Senin kocan sınırını fazlasıyla aştı. Sen kimse değilsin, Mehdi Cibran'ın kızısın. Kimse sana kötü davranamaz,"

"Kocamın evinde babamın adı geçmiyor!" Konuşulan gerçekler tansiyonları yükseltmiş ve ses tonlarına vurmuştu. "Baban bu yaptıklarını duysa dünyayı onların başına yıkar," diye alenen bağırdı

Berfin. Nispeten duymalarını ister gibi...

Beritan hızla kardeşinin yanma varıp ağzını avuç içleriyle kapattı. "Hişt, ikimizi de öldürmek mi istiyorsun?" dedikten sonra dehşetle kapıya baktı. Her an açılacak kapı ihtimali yüreğini korkutmuştu.

"Senin bu ailede kalıp acı çekmene razı geleceğime, ölmeni tercih ederim." Beritan hızla kafasını salladı. Kız kardeşi çok öfkeliydi.

"Yapma... Tamam mı bak, Şenvan karısını seviyor. Ben bunu yapamam."

"Benim aptal ablam..." derken hüzünle kendini hiçe sayan ablasına baktı. "Başkalarını düşüneceğine biraz kendini düşün." Kendini biraz düşünce bu durumda kalmazdı.

Beritan gözyaşlarını silip Berfin'e baktı tekrar. "Aşağıya inelim, ayıp olmasın." Berfin kafasını salladı. Ablasını beklemeden hızla odadan çıkıp gitti. Bir an önce bu evden çıkmazsa, olmayacak felaketleri kendi elleriyle koparacaktı.

Kadınların oturma odasına girerek eski yerini almıştı. Yüzüne mutlu bir ifadeyi takınarak eskiden okul arkadaşı olduğu Jiyan ile konuşmaya başladı. Ablası akimdan çıkmak bilmiyordu. Nasıl bir eve gelin vermişlerdi. Şenvan'a hak verdiği taraflar vardı. Ancak bu, ablasını üzüp kıracağı, ondan nefret edeceği anlamına gelmiyordu. Beritan bu eve geleceğim, diye diretmemişti.

Beritan ve Bertin için gün geçmek bilmemişti. Akşama kadar kız kardeşim ağırlamış; yalnız kaldıkları zamanlarda dertleşmiş, birileri yanlarında varsa havadan sudan sohbet etmişlerdi. Kalkmaya hazırlandığı sırada Daye Zozan hediyesini eline vermişti.

Altın seti Berfin mahcubiyetle aldıktan sonra herkesle vedalaşmış, kapıya ablasıyla beraber gitmişti.

Konağın çalışanı Mahmut Ağabey götürecekti onu ancak arabada tek kalmaması ve bu uygun olmayacağından Şilan yanında gidecekti. Kız kardeşine sıkıca sarıldı. Saçlarını parmaklarıyla okşayarak omzunu öpmüştü. Kardeşlerinden ayrı düşmek bile bir kadın için

zordu. “Anneme, babama, herkese çok çok selamlarımı ilet. Hepinizi çok seviyorum, hepinizi çok özledim. Hepsini benim yerime bol bol öp.”

“Onlar da seni çok özledi, hepsi yüzüne hasret. Sanki gideli iki gün olmamış gibi.”

“Soracaklardır; çok iyi olduğumu, çok mutlu olduğumu söyle. Onlara hiçbir şeyi belli etme Berfin, tamam mı?”

Zilan birbirine sarılı vaziyette konuşan abla kardeşi pür dikkat izliyordu. Beritan’ın odasında bağnşlarını duymuştu. ‘O bebeği doğuracak, Şenvan’ı kendine âşık edeceksin!’ Berfîn’in hırslı bir kız olduğunu her daim biliyordu. Ama takındığı bu hırs, ablasına zarardan başka bir şey vermezdi. Ezo’ya âşık adamın ablasına âşık olma ihtimali imkânsızın Ötesinde duruyordu.

Zaten hamile kalamayan bir kadının aşkı da kocası tarafından üzerine kuma gelen kadına duyulursa ne hale düşeceğini düşünmek bile istemedi. Ezo yerine kendini koymak istedi, koyamadı. Beritan yerine kendini koymaya çabaladı, koyamadı. Zira ne hamile kalamama gibi sıkıntısı vardı ne bir kadının üzerine kuma gitmişti. İki kadının sanrılarını anlamayacak kadar uzaktı.

Berfın’in gidişiyle bahçeden içeriye geçmişlerdi. Hepsi yerine geri otururken Zozan ayakta duran kadına döndü. Sürmeli kara gözleri gelininin üzerinde gezindi. Geldiğinden beri kocasının yanma gitmemiş, gitmeye çalıştıysa da çekinmişti. “Beritan kocan geldi, bak bir isteği var mı? Yemek yemiş mi?” Oturduğu yerden hazır ol talimi verir gibi konuşan yaşlı kadının sesi, olumsuz cevabı kabul etmez sertlikte çıkmıştı.

Ayakta kalan Beritan, kaynanasının cümlelerine takılı kaldı. ‘Kocan geldi, bak bir isteği var mı?’ Kocasının isteyeceği en şey son onun yanına gitmesiydi. Hatta istemediklerinin başında geliyordu. Her ne kadar sevilmese de yine de karısı olarak üzerine düşen vazifeleri yapmak istiyordu. Ama onu sevmeyen adamın nefreti o kadar baskındı

ki faaliyete geçilmek bir yana dursun, düşüncesi bile kabui edilmezdi.

Zozan Eroğlu'nun bakışlarına maruz kalmamak için arkasını döndüğü gibi odadan çıkıverdi. Nerede olduğunu bilmediği adamın peşinden gidecek, bir ihtiyacın var mı, diye soramadan onıı istemediğini açıkça yüzüne vuracaktı. Bunun olacağını bile bile erkek odasına doğru yürüdü. Agir Ağa ve oğulları orada olabilirdi. Eğer hepsi oradaysa asla konuşamaz, geri dönerdi.

Kapı eşiğinde içeriye kısa bir göz attı. Şerwan orada değildi. Agir Ağa tek başına oturuyor, gazete okuyordu. İçi rahatlayan kadın, rotasını merdivenlere çevirdi. Çalışma odasında bulacağını umarak basamakları yavaş yavaş çıktı. Reddedilme korkusu yüreğini ezip geçiyordu.

Merdivenleri çıktığında ikinci oda çalışma odasıydı. Odanın kapısı hatif aralıktı. Bu da kadın için avantajdı, en azından kimin içeride olduğunu bilecekti. Son bir kez nefesini vererek cesaretini topladı. Cesaretli bir kadındı; yıkılmak, güçsüz durmak ona göre değildi.

Aralık kapıyı sessizce iterek içeriye girdi. Kocasını pencerenin önünde gördü. "Ezoo.. Çaresiz bir çağırış duyunca bir ayağı havada asılı kaldı. Pencerenin pervazına bir elini yaslamış, görmediği diğer eli telefonu kulağına tutuyordu. Küllükte yanan sigaradan tüten gri duman odayı sarmış, kasvetli bir hale getirmişti.

"Ezo'm..." omuzlan çökmüş adamm hali perişandı. Kadının o an gördüğü karısının gidişiyle acı çeken, çaresizce ona konuşan bir adam olduğuydu.

"Bu adam seni özledi kadın, dön artık..."

KUMA

** %

Bölüm 2

<3stenmeuen'c~f^oeuA'ci'fles&tesö

Gitme şansı elinde olsa bir kadının, bavulunu bile toplamadan bu konaktan uzaklaşırdı. Üzerine kuma geldiği için bu evden giden ve bir daha gelmeyen Ezo olurdu. Ama ne onun ne Beritan'm gitmek gibi bir şansları vardı. Bu eve dirisiyle giren ölüsüyle çıkardı.

Duyması gerekeni duymuş, kocasının ona değil, sevdiği kadına ihtiyacı olduğunu anlayarak çalışma odasından geri çıkarak odasına geçmişti. İlk karısı geldiğinde tüm ihtiyacını o karşılayacaktı. Beritan Cibran geldiğiyle kalacaktı...

'Ben nasıl bir hayata boyun eğdim? Boğulacağım Allah'ım...' Kendisiyle baş başa kalan kadın berjerin üstüne çökmüştü. Kimsenin ona ihtiyacı yoktu. Saatlerce berjerde kalmış, beynini patlatana kadar düşüncelere dalmış, uykusu gelince üzerini değiştirip banyoda ihtiyaçlarını giderdikten sonra yatağına gömülmüştü. Yorganı kafasına kadar çektikten sonra uyku diyarına göçmüştü. Koca yatakta yalnız ve

soğuk geçirdiği bir geceye daha gözünü kapatmıştı.

* **

Her kadın yuvasını ayakta tutup kendi dalına konarken Beri- tan bir dalda bile kalamıyordu. Günlerdir kocası onu görmezden geliyor, başkasından yemek istiyor, kıyafetlerini küçük yengesinin ya da kız kardeşinin ütülemesini istiyor. Ne kadar temel ihtiyaç varsa kendisi dışında evdeki herkesten istiyordu. Varlığını konaktakiler onunla konuştukça hissediyordu. Neçîrvan ve Zilan'ı gördüğü her seferde dudaklarına tebessümler düşerken kendi ve kocasına bakınca gülüşü alaya dönüyordu. Asla böyle olamayacaklardı.

"Zilan!"

Kocasının uzaktan sesini duyunca müstehzi gülüşü dudağına kondu Beritan'ın. 'Hazırlan Beritan, yine seni görmezden gelip başkalarına emirlerini verecek.' Kendi kendine konuşan kadın kocasının isimleri tekrar sıralamasına kulak astı.

"Zilan... Jiyan... Şilan..." Onlardan ses gelmeyince çalışanlara seslendi. "Zehra... Ayşe..."

Ona ses veren kimse yoktu. Herkesin o anda kulağı tıkanmış olmalıydı. Beritan mutfağa gireceği tahmininde bulunuyordu. İşine geri dönüp bulaşık makinesini boşaltmaya devam etti.

"Jiyan..

Sesi mutfaktan içeri dolunca Beritan omzunun üzerinden kocasına baktı. İkisi dışında kimse yoktu, yalnızlardı. Kapı eşiğinde duran adamı baştan aşağı süzdü. Baktıkça onu her defasında geri çeviren, varlığını evinden men eden, karısı olarak kabul etmeyen duygusuz adamı görüyordu. Ne zaman görse, bu eve gelişini neden kabul ettiğini sorguluyordu.

Yine de yılmayacaktı. Onu sevmesini beklemiyordu elbette. Evvela bu eve gelmişse varlığını kabul edecek, görmezden gelerek küçük düşürmeyecekti. Derin bir nefes alarak konuşmaya hazırlandı.

"Buyur ağam, istediğin nedir?"

Şerwan gözlerini bayarak cevapladı. "Senden hiçbir şey is- temiyorum." Ses tınısına yapışıp kalmış o rahatsız tınıyı, bakış- larındaki o kabullenmezliği, çehresindeki o inanılmaz sertliği

bozmadan arkasına dönmüş, kapıdan çıkmaya davranmıştı. Zilan önünde belirince yorgun nefesi dudaklarından döküldü. “Bana yemek getir, Zilan çok açım.”

Adam mutfaktan çıkarken Beritan arkasından tiksinerek bakmıştı. Yine konuşmaya çalıştığı halde reddedilmişti. Önüne hışımla döndü, eltisiyle göz göze gelmekten kaçındı. Karısı varken yemeği başkasından istiyordu. Bu bile ne kadar yaralayıcıydı!

Zilan ses etmeden ocağın başına geçti, Altlarını yakıp yemekleri ısıtmaya başladı. Esasen bu durumdan rahatsızdı. Bcri- tan’ı ne kadar sevmese de böyle bir duruma gelmesini istemiyordu. Bir kadının asla bu muameleyi hak etmediğini düşünüyordu. “Bitti mi mutfak işi?”

Kendisine yöneltilen soruyu cevaplamak için yan tarafına döndü Beritan. Dudağında her zamanki tebessümüyle cevapladı. “Bitti çok şükür.”

“Sen geç içeri, ben geri kalanı hallederim.”

“Tamam.” Zaten yapacağı tepsiye yemeği koyup Şersvan Ağaya götürmekti. “Kızlar nerede? Görünmüyorlar bugün?” Çıkmadan evvel görünıcelerinın nerede olduğunu sonnuştu. “Şilan'ın proje ödevi var, ablası da ona yardım ediyordu.” Beritan kafasını sallayarak mutfaktan çıkmıştı. Merdivenlere doğru yürürken erkeklerin odasından yükselen kahkahaları dinledi. Bir haftadır buradaydı ve her akşam geç erken fark etmez, ara sıra bu seslere tanık oluyordu. Tabii kocasının bu kahkahaların arasında olup olmadığım bilmiyordu. Bilmeyi de istemedi.

** *

Bugün evde eltisiyle tek başma kalacaktı. Zozan Hanım, De- lal Sultan ve iki görümcesi çalışanları Ayşe Abla ile çiftliğe gideceklerdi. Çobanları ve çiftliğin başında duran çalışanları için erzak götürecek, peynirleri orada kontrol edecekti. Merdivenlerin ortasında kaynanasına göründü. “Kızım, Beritan biz gidiyoruz. İki saate

döneriz.Sen akşam yemeği için hazırlığını yap. Agir Ağa akşamları ağır yemekler yemiyor, haberin olsun."

"Bila6 jinap."

"Senin yerine de bol bol gezerim Beritan." Merdivenleri inip yanından geçtiği Jiyan'a pes edercesine baktı. Bakışlarına genç kızın tepkisi gülmek olmuştu. Mutfakta akşam, için yapacağı yemeği Zehra'ya söylerken, malzemeleri çıkartmasını istedi. Kendisi de Agir Ağanın odasına girdi. Temiz olup olmadığına bakmak için gelmişti. Duyduğuna göre Agir Ağa da çok titiz bir adamdı. Kirli bir yere rast geldi mi evi birbirine katardı. İşi bittiğinde erkeklere mahsus odayı kontrol etmeye gitti. Vedat öğlen yemek yemeye gelmişti ve sofrası hâlâ yerdeydi. Gelen misafirlerden dolayı unuttuğunu sandı Beritan. Sofrayı kaldırıp mutfağa girdi tekrar.

Zehra çıkarttığı sebzeleri yıkarken yengesine döndü. "Agir Ağam şimdi gelmez. Zilan Yenge bahçeye halıyı serdi. Sen de geç otur, ben bunları hallederim. Sonra gelir yemeği yaparsın." Beritan'a teklif cazip geliyordu. Genç kıza düşünür gibi baktı. "Güzel teklif, çok cazip geliyor." Elini hiçbir şeye sürmeden kapıya yürüdü. "Sen sadece hazırla, ben gelir yaparım," diyerek kapıdan çıktı. Ama Zilan ortalıkta görünmüyordu. Gözleri bahçede süzülerek avluya kadar gezindi. Tülbentli kafasını görünce tebessüm etti. Halıya geçip oturdu. İşi bittiğinde o da yanma gelirdi. Oturduğu gibi kocasının sesi kulağına doldu. Bakışları hızla ona kaymıştı. îşte değil miydi bu adam? Ne zaman eve gelmişti?

İkinci kez, "Zehra!" diye çağırmasıyla mutfaktan koşa koşa çıkan kıza takıldı gözleri.

"Buyur ağam."

"Çay getir."

"Kaç tane?"

---

6 Bila: Peki

"Bir tane," dedikten sonra oturma odasına girdi. Yine Beritan yokmuş gibi davranmıştı. Evdeki herkes bu duruma alıştığından bir şey demeden gidiyorlardı. Buna artık son vermeliydi. Onu hiçe sayan bir adam oldukça bu ev ne varlığını bilirdi ne yokluğunu. Mutfaktan elinde dumanı tüten bir bardak çayla çıkan kıza baktı. O çayı kendisi götürecekti. Yerinden hızla kalkarak Zehra'ya doğru yürüdü. "Zehra dur," diyerek durdurmuş, yanma vardığında tepsiyi almak için elini uzatmıştı. Kızın yüzündeki tereddüdü görünce anlayışla gözlerini kırpıştırdı. "Ben götüreyim, bir şey olmaz."

Tepsiyi alarak oturma odasına doğru yürüdü. Bu arada kendine cesaret pompalıyordu. Zira çay götürmek bahaneydi. Bu vesileyle kocasıyla konuşacaktı. Hoş, dinleyeceğinden ciddi şüphesi vardı ama yılmadan yoluna devam etti. Aralık kapıdan içerisine baktığında kocasının yerde oturmuş, sırtını halı yastığına yaslamış, televizyon izlerken bulmuştu. Yanına doğru yürüdü. Tam tepesinde durduğunda eğilerek, "Buyur ağam, çayın," diye seslenmiş, ona bakmasını sağlamıştı.

Şerwan işittiği yabancı sese kafasını çevirdi. Gözleri ağır ağır Önüne iliştirilen tepside ve tepsiyi tutan kadının üzerinde gezindi. Çayı ondan istemediği halde o mu getirmişti? Geldiğinden beri görmeye bile dayanamadığı kadından çay istemediği halde buraya mı geliyordu?

"Ben senden bir şey istemedim, götür onu."

Ses tonu o kadar duygusuz, katı ve sertti ki Beritan bir an için konuşmaktan vazgeçti. Lâkin bu, kararından caymak olurdu.

"Çay istedin, ben de getirdim," diye üsteledi. Bu üsteleme ona bakmayıp televizyonla ilgilenen adamı yerinden kımıldatmadı.

Beritan tepsiyi yere bırakıp hızla doğruldu. "Götür onu," diyen adama inat götürmedi. "Götürmeyeceğim." Sesi hiç olmadığı kadar sakin çıkıyordu. İçten içe dalgalanan alevler gırtlağını kemiriyor, konuşma isteğini dürtüklüyordu. Dürtüklemeye karar vererek adamın tepesinde, olmayacak ilk cümleyi sarf etti.

"Neden böylesin, bu ne? Görmezden gelmeler, başkalarından isteklerde bulunmalar?" derken almkınşmış, öfkenin dans ettiği irisleri kocasını süzüyordu. Şervvan Ağa onu şaşırmış yüz ifadesiyle izliyordu. Beritan kilidi bir kere açılmış dilini bir daha durduramadı. "Ben bu eve geldim artık. Bayıla oynaya gelmedim. Ama geldim ve beni kabul etmek zorundasın."

Şaşkınlığı yüzünden yavaş yavaş çekilirken kızgınlık yerine tünüyordu. Çatık kaşlarının altından tek bir emir verdi Şervvan. "Çık dışarı!"

"Çıkmayacağım! Sen bu haline son verene kadar çıkmayacağım. Ben bu eve senden zulüm görmeye mi geldim? Bir haftadır buradayım, hayatı bana zehir ettin. Görmezden geliyorsun, ben varken başkalarından bir şeyler istiyorsun. Bu evdeki bütün varlığımı yok ediyorsun." Daha ilk haftasında canına tak etmişti. Daha ilk haftasında bu evliliğe boyun eğmekle ne kadar hata yaptığı düşüncesine girmişti. Bütün bunların sorumlusu kocasıydı. Yüzüne gülüp bulutlara sarmasını beklemiyordu ama bu kadar çok fazlaydı. "Beni görmezden gelerek aşağılıyorsun. Ben senin karınım, beni sevmesen de saygı duymak zorundasın!"

Ona diklenen kadını izlerken oturduğu yerden ağır ağır doğruldu Şenvan. Saçmalamakta ısrarcı davranan, susturduğu halde susmayan kadının üzerine varırken ayağının çarptığı bardağı umursamadı.

Olduğu yerde durmaya, gerisin geri yürümemeye gayret etti

Beritan, Fakat kocasının gözlerinde öyle bir ifade vardı ki ayaklan gayretini kaybederek geriye doğru adımlarını atmıştı.

"Senden bir bardak çay bile istememişim. Seni gözüm görmez, kulağım duymaz. Hangi akla hizmet konuşabiliyorsun?" derken dişleri öfkeden gıcırdıyordu. "Sen kimsin ulan? Ben sana karımsın demiş miyim? Sana neyin saygısını duyacağım?" Hele bir de karşısına çıkmış, diklenerek ağzına geleni savuruyorsa bu kadın neyin saygısını bekliyordu?

Cümleler beyninde raks etti. *Sana neyin saygısını duyacağını... Karımsın demiş miyim...* Daha fazla söz sarf etmesine gerek yoktu. Yeterinden fazla hırpalanmıştı Beritan. Bu adamın unuttuğu bir şey vardı. Bu gidişle Beritan'a da unutturacaklardı. "Ben senin çocuğunu doğuracak kadınım. Bunun için bile saygı duymalısın!"

Genzinden hırlama sesi yükselmiş, Şerwan kolundan tuttuğu kadını itekleyerek duvara yapıştırmıştı. Üzerine doğru varırken o anlık öfkeyle iki elini duvara indirdi. Kendisi ve duvar arasında sıkışan kadının kolları iki yanından sertçe tutulmuş, başının üstüne getirilerek kocasının bir avucu arasında sertçe sıkıştırılmıştı.

"Ulan seni istemeye benden izinsiz gittiler..." Elini duvara hızla indirdi. "Seni istemeye benden habersiz gittiler..." Üçüncü darbesini duvara hızla indirdi. Kemiklerinin acısını hissetmeyecek kadar kendinden geçmişti. "Seni bir an bile istememişken sana saygı duymamı bekliyorsun..."

Beritan belindeki sızıyı hissetti. Fakat o sızı duyduklarıyla uçuvermişti. Şimdi onuru sızlıyordu. Demek ki dedikodular doğruydu. Şervvan Ağa onu hiç istememiş, ailesi onun rızası olmadan habersizce istemeye gelmişlerdi. Gülmekle yetindi.

Ve bu gülüşü Şenvan Ağayı hiddetlendirmişti. Çenesinden yakalayarak kendine çekti. Bu yakınlıktan bile duyduğu rahatsızlık aşırıydı. "Senden çocuk istemiyorum!" diye tısladı. Bu kadından çocuk dâhil hiçbir şey istemiyordu.

Duyduklarıyla beyninden vurulmuşa döndü. Bu da ne demekti? Bu eve adımını bir kere atmıştı. İlk gece ona sevgisizce sahip olmuştu. Bu işin geri dönüşünün olmadığını bilmiyor muydu!? "Bunun için biraz geç kalmadın mı?" diyen sesi hayret doluydu. Olmuşa çare yokken bu adam olmazları ateşliyordu.

Sorusunu duymayacak kadar kendinden geçmişti Şeman. "Senden hiçbir şey istemiyorum. Gözüme gözükme, olduğum yerde nefes bile alma..."

"Madem istemiyordun, gönderecektin. Bana dokunmadan beni gönderecektin." Sesi olduğundan sert ve yüksek çıkmıştı. "Ben sokakta bulduğun kimsesiz biri değilim. Karın olarak kabul etmeyecektin madem, beni gönderecektin. Bu eve ben gelmeden işi bozacaktın."

Şenvan'm kara gözleri sesi gittikçe yükselen kadının üzerinde tekinsizce gezindi. Çenesini tutan parmağı gerildi, sertçe sarstı. Kendine gelmesini ister gibi, diline mukayyet olmasını uyarırcasma sarsmaya devam etti. Ama bu Beritan Cibran'ı durdurmadı. Ne bebek ne de varlığını isteyen adama karşı susmadı. "Keşke bütün bunları karının üzerine kuma getirmeden önce düşünseydin!" İstenmediği halde bu eve kaynanası ve kayınpederinin mücadelesiyle gelmişti. Yine de karşısındaki adamı suçlamaktan geri durmadı. Buraya konuşmaya gelmişti ve konuşmaktan beter hale gelmişti.

"Sus!" diye hırladı dişlerinin arasından adam. Karısını hatırladıkça, kuma kadın gözlerinde nefrete dönüşüyordu. "Sus, o ağzını kapat!" Direktifi veren sesi keskin ve tehditkârdı. Sıktığı çenesini kendine doğru çekti. Ağzını açıp onu yıkacak iki cümleyi bir araya getirdi.

"Seni..."

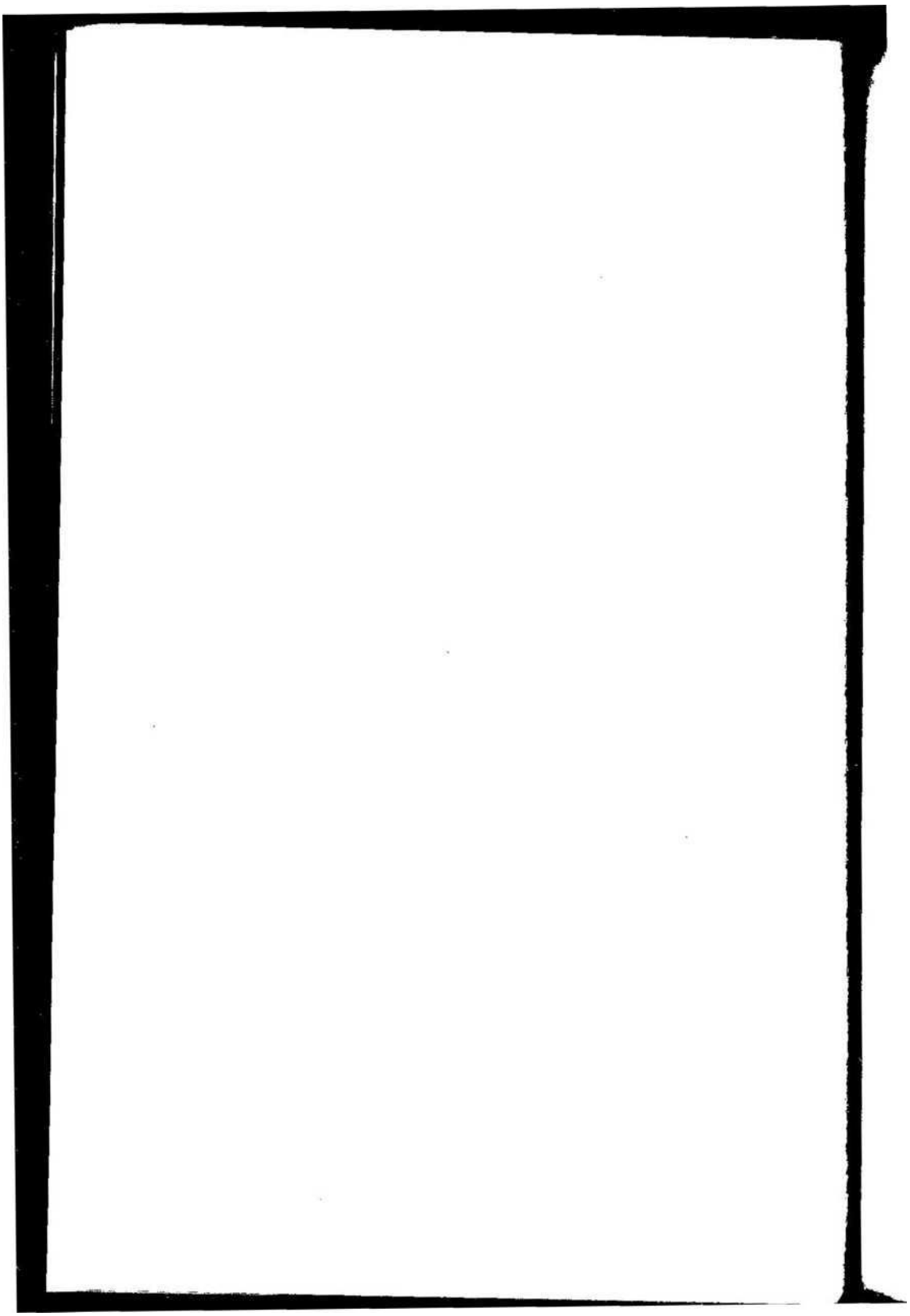
"Şerwan."

Dilinin gücünü haftalardır duymadığı ses kırmıştı. Kafası kapıya

doğru çevirdi. Karanın en koyu hali, sonbaharın kırgın yapraklarını anımsatan ela gözlerine takıldı. Elindeki çantanın düşmesiyle Şerwan sıktığı çeneyi ansızın serbest bırakmış, bütün mesafeleri yok ettiği kadından uzaklaşmıştı.

Beritan kafasını kapıda seslenen kadına çevirdi. İlk defa gördüğü bu kadın, Şenvan Ağanın âşık olduğu karısıydı! O gelmişti! Gözleri ona sabitlenmiş halde bakarken nefesinin kesildiğini hissedebiliyordu. Vücudunu sarmalayan titremeye karşı koyacak gücü bulamadı.

İlk kadının üzerine kuma gelmişti. İlk kadını hiçbir şekilde tanımıyordu. Ne yapacağını bilemez vaziyette bekledi. Bir asrı sonlandıracak kadar uzundu bu bekleyiş...

»* «.

Böliim 3

^Kaduı ' Ijuvatja < ^böndw

Bir tiyatro sahnesinde oynayanları izleyen seyirci gibi Şenvan Eroğlu'nu ve üzerine kuma gelen yabancı kadını dakikalar boyu izledi Ezo. İnsanın donup kaldığı anda düşünce sistemi de onun kadar ya donardı ya da tam bir kargaşaya girerdi. Ezo şıı an kocasının ellerini izliyor, dokunduğu yeri gördükçe kendini bu odada fazlalık gibi buluyordu. İki hafta öncesine kadar her şey normalken bugün hayatı dolambaçlı bir yola girmiş ve ilk kazasını yapmıştı. Çantası parmaklarından kayıp yere gümbürtüyle düşerken gözleri sımsıkı kapandı. İki hafta sonra geri döndüğü evde kocasını bu halde mi bulacaktı? Ona reva görülen acı buysa daha ilk günde bundan sonra nelere şahit olacaktı kim bilir.

"Ezo..."

Gözleri kendiliğinden açıldı. Yüzünde acının her hali resmedilmiş adamı boşluğa sürüklenir gibi izledi. Duvara yapışık halde duran kadına bakmadan eğilip çantasını aldığı gibi kapı önünden çekildi. Arkasını döndüğü gibi bahçeye geçti. Zilan'ı eli ağzında, gözleri kocaman açılmış durumda onu izlerken görünce duraksadı. Hemen arkasında eltisi kadar şaşkın ve üzgün olan Zehra'yı gördü.

Kimseye haber vermeden gelmişti. Kapıdan içeri girdiğinde konağın sessizliği içini ürpertmişti. Hiç bu kadar sessiz olmamıştı. Hele ki pazar günü bütün aile evde olup beraber eğlenirken. Nerede olduklarım bilmeden gözü binlerini ararken kocasının sesini işitmişti. Ve o sese karşılık veren bir kadın sesini. Ne kadar gitmek istemediyse ayakları ondan izinsiz, oturma odasına sürülmüştü. Gözleri hiç beklemediği sahneyle karşılaşınca geri döndüğüne pişman olmuştu.

Elinde olsaydı gidiş biletini kullanırdı. Bir daha iki cihan bir araya gelse bu konağa geri dönmezdi. Lâkin öyle bir lüksü hiç olmamıştı. Geri dönmüştü, döner dönmez muazzam bir karşılama almıştı. Sırtını eltisine dönüp merdivenlere hızlı adımlarıyla yürüdü.

Kuma kadının yüzünü görmemişti. Tülbendin oyalan yüzünü görmesini engellemişti. Hiç kafasını çevirmemiş, bakmamıştı. Şayet baksaydı Ezo da ne yapacağını şaşırırdı. Ancak gördükleri yetmişti. Ciğerlerinin sıkıştığını hissediyordu. Akmak isteyen yaşlan göz pınarlarında kurumuştu. Dizleri, onu merdivenlerden hızlı çıkaramayacak kadar güçsüzdü.

Avluyu geçip kendini odasına kapattığında çantasını bir yere fırlattı. Odası Şervvan kokuyordu. Kocasının varlığı gibi kokuyordu. Sanki buradan hiç çıkmamış gibi. Başındaki tülbendi çekip attı. Ağlamaya bile gücü yoktu. Hiçbir şey yapmaya gücü yoktu. Ela hareleri odanın içinde gezindi. Altı yıldır bu odada aynı yastığa baş koyuyorlardı. Her gece beraber uyur, her sabah beraber uyanırlardı. Kocası bu odada hazırlanır, işe giderdi. Kapıdan gülerek çıktıkları sabahlar eksik olacaktı artık. Sinesine sığınıp huzurla uyuduğu adam bazı geceler olmayacaktı. Gelmesini bekleyecek ama sonra ikinci kadını hatırlayıp gelmeyeceğini anlayınca sırtım dönüp uyuyacaktı. Ve yarın bebek olduğunda eski hayatına dair belki hiçbir şey kalmayacaktı. Kalbinden bir şeylerin koptuğunu hissetti. Yarım bir kalple geri dönmüştü. î>i indi o yarım kalp bile parçalara bölünüyor, tuzla buz oluyordu. Hayat adil davranmamıştı. Bebeği olmadı diye üzerine kuma gelmişti. Eksikliğini

başka bir kadınla gidereceklerdi. Hiç bilmediği, tanımadığı bir kadın gelmişti.

Kapının açılan sesini duyunca yerinde kaldı. Kimin geldiğini bilmiyordu. Muhtemelen Şervvan Ağaydı. İçli içli nefesini çekti. Haşka kadının -imam nikâhlı kuma karısının- yanından ayrılıp yanına gelmişti. O yakınlık, o dokunuş gözünün önünden gitmek bilmiyordu.

Arkasında duran heybetli adamın varlığı içini ürpertiyordu. Hiçbir şey yapmadan duruyordu. Arkasına dönmek, gözlerine bakmak istemiyordu. Soyutlanmış bir duvar aralarına indirilmiş- li. Şeman kamına kollarını dolayarak bu duvarı yıkmıştı. Saçlarına karışan burnunun kokusunu sesli sesli içine çekişini kıpırtısızca dinledi. Kocasının onu kollarında döndürmesine karşı koymadı. Çenesini hafif yukarı kaldırıp kocasıyla göz göze geldi. Dudağında gördüğü minicik tebessüm, yüzündeki rahatlamış ifade, üzerinde duraksız gezen katran karası gözleri... Gözbebekle- rinde sayısız duygu geçişleri gördü. Onu Özleyen, ona kızan, onu seven, ona huzur veren, onu iyileştiren, onu yaralayan bir sürü ifade vardı.

Tarifsiz bir heyecanla dalgalanan vücuduna kayıtsız kalamadı. Karısının yüzünü avuçlama isteğiyle tutuşan elleri yukarı doğru havalandı. Sabırsızca yüzünü avuçladı. Dilini döndüreme- yince dudaklarıyla özlemini hissettirdi. Önce gözlerini öptü uzun uzun; gördüklerini unutturmak ister gibi. Ardından alnını Öptü; helalim sadece sensin, der gibi. Yüzünü avuçlamayı bırakıp her iki elini tutup dudaklarına götürdü. Bu eller sadece benim, der

gibi öptü. Dudakları avuç içlerine birer öpücük bıraktı. Şefkatine ihtiyacım var, der gibi. Ellerini bırakmadan öne biraz daha eğilerek kadının kalbini öptü. Bu kalp benim, der gibi.

Koca parmaklarıyla yüzünü avuçlayarak dudağını saçlarına bastırdı. Sessizce onu seviyor, sessizce acısını dindirmeye çalışıyor, sessizce vuslatın tadını çıkarıyordu. Ezo'dan bir tepki gelmiyor, hâlâ kıpırtısız duruyordu. Şenvan alnını alnına bastırdı. Konuşsun istiyordu, sesini duymak istiyordu. Gelir gelmez gördüklerinden sonra bu kadının normal davranmasını beklemiyordu. "Sadece sen varsın." Bu da bir sözdü.

"Bundan sonra sadece ben değilim. Kabul etsen de, etmesen de başka bir kadın aıtık var!" Başka bir cümleyi sarf etmeden yüzünü kocasının avuçlarından kurtarıp sırtını hızla döndü. O kadın bir haftadır bu evdeydi ve bundan sonra da evde olacaktı. Sadece sen varsın, diye söz veremezdi.

Banyoya girip kapıyı arkasından kapattı. Kafasını geriye yasladı. Şenvan'ı başka bir kadının dibinde, yüzü yüzüne yakın, elleri çenesinde görmek Ezo için diri diri ölmekten farksız ve kıyasladığında daha hafifti. Diri diri acı çekmişti ama ölmemişti. 'Nasıl da uzağız ama şimdi Şenvan.'

Lavabonun başına geçti. Musluğu açıp yüzüne iki üç kez su çarptı. Aynadaki yansımasına baktığında kendinden korkmuştu. Çökmüş yüzü, uykusuzluktan morarmış gözaltları, feri kaçmış göz bebekleri... her şeyiyle kendinden parçalar kaybetmişti. 'Allah'ım sen sabır ver.'

Yüzüne bir kez daha su çarptı. Havluyu alıp hızlıca kuruladıktan sonra kapıya yöneldi. Şenvan'm içeride olup olmadığını bilmiyordu. Kolu sıkarak yavaşça indirdi. Kapıyı kendine doğru çektiğinde kocasının içende olmamasını diledi. Gözleri odayı taradığında kimseyi bulamamıştı.

Gerginliği hat safhadaydı. Özlediği adama sanlamayacak kadar kırgındı. Geldiği gibi ikinci karısının dibinde bulmasaydı, sarılıp özlemini giderecekti. Telefonla arayıp gel, deyişini unutmuyordu. Bezgin bedenini yatağa bıraktı. Yorganın altına girip kafasını yastığına

gömdü. Sırtını kapıya çevirmişti. Gözlerini sımsıkı kapattı. Gelecek kimseyle konuşmak istemiyordu. Konuşulacak pek bir şey de yoktu. Hayatlarına ikinci bir kadın dâhil olmuştu, o kadar!

Haftalardır geçmek bilmeyen baş ağrısı yine azmaya başlamıştı. Bir ilaç almadan sonlanmayacak!! ama aşağıya inmeye gücü yoktu. Bu konakla bağlantısını kesip odasında bir ömür geçirse canı daha az yanardı.

Bir kadın için her şey değişiyordu. Bütün alışkanlıklar, bütün sahiplenmeler yerini paylaşmaya bırakıyordu. 'Her şeyimle yarım geldim. Her şeyiyle yarım bir adamla ömür geçireceğim.' Diğer yarısını ikinci karısıyla geçirecekti. Gözleri gözlerine değecek, elleri ellerini tutacak, sığınıp uyuduğu sinesine o kadın yatacak, sabahları onunla uyanacaktı. Dilinden dökülen güzel sözleri artık sadece o duymayacaktı. O kadının odasında bambaşka bir dünyayı yaşarken, bu odada başka bir dünyayı yaşayacaklardı. Sadece sabır diledi. Onu ayakta güçlü tutacak yegâne ihtiyacı sabırdı. Yalnız kaldığı odada saatlerini sessizce geçirmişti. Tek ses içli içli nefesleriydi. Şeman'm nereye gittiğini merak ediyordu. Dışarı mı çıkmıştı, aşağıda mıydı?

Kapının sesini duyunca gözlerini sımsıkı yumdu. Kimin geldiğini tahmin etmek zordu. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu. Gün çökmüş müydü? "Ezo..." Kapanan kapının ardından ağır aksanlı sesiyle çağıran teyzesini işitti. Gözlerini açmamak, onları bu hayata zorlayan kadına bakmamak için direndi.

"Ezo, keçamin..

Göz kapakları hoşnutsuzca açıldı. Yastığa gömülü kafasını kaldırıp vücudunu yatakta doğrulttu. Yatağın kenarına ilişen yaşlı kadına baktı. Gözlerinde gördüğü ilk ifade üzüntüydü. Kendisi kadar üzgün müydü? Onun içindeki yangından nasibini alıyor muydu?

Zozan Eroğlu yeğeninin ensesine doğru ellerini yaslayıp kendine çekti. Alnını öpüp geri bırakmış, şefkatli gözleriyle bakmıştı.

"Geleceğini neden haber vermedin? Bugün çiftliğe gitmezdik."

"Gelseydim ne yapacaktın, teyze? Kumamı mı karşıma çıkaracaktın?".

 Daye Zozan gönülsüzce gülümsedi. "Gördün mü Beritan'ı?" diye

sorarken yeğeninin çökmüş yüzünden gözlerini almakta güçlük çekiyordu. Kahır iyice zayıflatmış, keder düşürmüştü.

"Gözüm hiçbir şeyi görmüyor..." Geldiği gibi karşı karşıya kaldığı tabloyu teyzesinin gözlerine resmetmcyecekti. "Gözüm hiçbir şeyi görmek istemiyor." Cılız sesinden küçük bir itiraftı bu. Gitse, her yerde yeni bir kadın görecekti.

"Aşağıya in, Ezo. Görmen gerekeni gör."

"inmeyeceğim..." Kafasını usulca salladı. "İnmeyeceğim, burada kalacağım."

Kalsa neye yarayacaktı ki olan olmuştu. İkinci kadın üzerine gelmiş, nikâh kıyılmış, kocasının karısı olmuştu. Artık bu evde nefes alıp verecekti. Odasına sığınıp a' ağıya inmese Beritan gitmeyecekti. Geri vites şansları hiç yoktu.

"Yapma Ezo. Bugün odanda kalsan da, yarın kalsan da, bir yıl da çıkmasan değişmeyecek. Beritan geldi. Üstelik bugün değil, bir haftadır burada. Bir daha gitmeyecek. İn aşağıya, yüzleş ve kabullen..."

Ezo'nun gözleri öfkeyle çatıldı. Acı acı gülümsedi, elleri boşluğa düşer gibi kucağına düştü. Nefes almak daha da zorlaştı.

"Sevdiğim adamın karısı aşağıda, teyze. Onun karısına hiçbir şey olmamış gibi hoş geldin mi diyeceğim? Gülecek miyim? Benim gönlüm razı değil, teyze. Benim gönlüm asla razı olmayacak. Bu odada kalacağım. Bırak, ne zaman çıkacağıma ben karar vereyim. O hakkı bana verin bari."

"Kaçsan da faydası olmayacak, bu odada bir ömür geçirsen de..." Oturduğu yerden ağır ağır kalktı. "Sana yazan kaleme isyan etme. Şükür et her zaman. Daha kötüsünü yaşayan var; daha çaresiz, daha mecbur olan var." Vakur nefesini uzun uzun verdi, /ozan hiçbir zaman düşmez, yıkılmazdı. Acısını yüreğinde saklayan, yüzünde sert ifadesini her zaman koruyan sürmeli kara gözleri her daim insanın çekinmesine, geri gitmesine sebep olan bir kadındı. Bugün ise yeğeni yıkıyordu onu, yüreği yanıyordu. Kızının canı yandıkça onun canı daha çok yanıyordu. Lâkin kabullenmesi gerekti. Bir kadının üzerine

geldiğini acı da olsa, güç de olsa kabullenmesi gerekti.

Teyzesinin kalkıp gidişini izlerken ona acı haberi verdiği gün aklına gelmişti. O anları zihninde bir kez daha acıyla kasılarak yaşadı...

"Sen..sen..sen benim teyzemsin. Nasıl üzerime kuma getirirsin? "

"Kızım, sen hamile kalamıyorsun. AgirAğa artık dışarıya çıkamıyor. Millet önünü kesip, bir torun haberini veremediniz Diyarbakır 'a, ne olacak bu haliniz, diye sorup duruyorlar. "

"Te-teyze yalvarırım ben kocamı başka bir ka-dın... " Dili bile söylemeye varamazken başka bir kadın bu eve gelip kocasına varacak ve onu alacaktı.

"Teyze, kurban olurum yapma... Şenvan başka bir kadın- la-leyze ölürüm... " Boğazı yırtılırcasına çıkmıştı son sözleri. Ölecekti; Şenvan 'ın kollarında başka bir kadını görürse, ölümden daha türlü işkencelere maruz kalacaktı.

Ayakta dimdik kalan teyzesi çatık kaşlarıyla seslendi. ' 'Ezo... Kalk ayağa, kızım. Bize verilen bir emir bu. A gir Ağa istemişse karşı gelmek haddimize değil. " Ezo ıslak kirpiklerinin arasından teyzesine baktı. "Yukarıda bana bir bebek nasip etmeyen yüce bir giiç var, teyze. Siz karşı gelip başka bir kadını getiriyorsunuz. Yüce Allah bana bir bebek vermemişse ben ne yapabilirim? "

"Şükredeceksin kızım. Yüce Allah vermemişse şükredeceksin. Eğer bir aşiret olmasaydık başka bir kadın senin üzerine gelmeyecekti. Sen ve kocan olacaktınız. Ama kaderinizde bu var kızım. Engel olamayız biz. "

"İnsan kaderini biraz da kendisi seçer. Kumayı siz getiriyorsunuz, bizim kaderimize onu da koyuyorsunuz, " derken gözyaşlarına boğuldu tekrar. "Ben kocamı başka bir ka... " Daha fazla devam edememişti. Bağrı yanıyordu, Şenvan onu seviyordu, Şerwan ona âşıktı. Şimdi bir yabancı aralarına girecek ve ona bebek verecekti

"Ezo, ayağa kalk, dedim sana. Bana verilen emri yerine getiririm ben. Bunu sen de çok iyi biliyorsun. Kaderimize Agir Ağa karar verdi. Ben ona karşı gelemedim. Sen gelebilir misin? Ben istemiyorum ağam, kocama başka bir kadın kabul etmiyorum, diyebilir misin kızım? Şenvan evin en büyük oğlu, babasının yerini devralacak. Onun için bir torun şart. "

Ezo karşı gelemezdi Agir Ağaya. Karşı gelememişti ki hiçbir zaman. "Peki... Kendi ellerimle kocamı başka bir kadına göndereceğim. teyze. Kendi ellerimle. " Oturduğu yerden ağır ağır kalktı. Omuzlarına çöken acı. kambur haline getirmişti Ezo gelini.

O günü hatırlamanın verdiği acı, Ezo'nun yüreğini deşti. Dolu gözleriyle bir noktaya odaklanırken hayatının bundan sonrasını merak etti. Acısından kimi üzerine kuma getireceklerini bile soramamıştı. Ta ki istemeye gittikleri gün öğrenmişti Beritan'ı.

Kocasına bebek verecek ve soyu devam ettirecekti. El üstünde tutulacak, onun bebeği sevilecekti. Düşünmemeye çalıştı, aklım kurcalayan bu gerçekleri bir kenara itti. Olana çaresi yoktu artık.

***

Biri kırgınlıkla göz bebeklerini kaçırmaya devam ederken biri inadından vazgeçmeyerek gözlerine konmaya devam ediyordu. Gecenin bir vakti odasına dönmüş, iki hafta sonra karısını yatağında sırtını dönük, değiştirmediği kıyafetleri içinde bulmuştu. Yanma kıvrıldığında sarılmayı istemiş, karısı bunu uzaklığıyla reddetmişti.

Gece boyu ikisinin gözüne uyku girmemiş, sadece tavanı izlemişlerdi. Şenvan ara sıra kafasını çevirmiş, karısının yan profilini uzun dakikalar boyunca seyretmişti. Şimdi de aynı durumdaydılar.

"Nasılsın?"

Cevabı belli somları genelde cevaplamak anlamsızdı. "Çok iyiyim..."

Manidar cevabına karşılık Şenvan'ın dudakları aralandı. Söyleyeceğinden vazgeçerek yüreğine bir acı daha katan sıkıntıyı dile getirdi. "Zayıflamışsın!"

Ezo kocasının sesindeki kızgın tınıyı alınca gülümsedi. "Müjdeli bir haber alamadım. Üzerime kuma geldi..."

"Sus..."

Kederli gülüşü dudaklarına peyda oldu yine. Susacaktı elbette, O kadın geldi, her şeye susacaktı. Oturduğu yataktan kalkarak suretini kapıya çevirdi. "Müsaade edersen aşağıya inmeliyim. Kumama hoş geldin, demeliyim. Ona gülüp günümü mutlu geçirmeliyim. Kocamın karısına hoş geldin, diyeceğim. Onunla oturup kalkacağım. Sevdiğim, uğruna öleceğim adamın ka..." Sözleri dört bir tarafa dağılmış, yüzü kocasının göğsüne gömülmüştü.

"Şiştt, benim karım sensin... Sadece sensin.Çenesini ka- fasına yaslayıp sımsıkı göğsüne bastırdı. "Benim kadınım sensin..." Vazgeçmeyeceği tek kadın o olacaktı. "Ben yalnızca bir kadına sevdalıyım. Bu sevdadan da vazgeçmem."

Kokusunu içine çekerken kollarını sarmadı. Hasretini göğsüne saklayarak geçirdi. Bu adamı nefesini tüketmekten şikâyet etmeyecek kadar seviyordu. Gecenin zifirîsini her an yaşatan gözlerinde güveni

görmek sevgisini büyütüyordu. Ancak bugün o sevgiye büsbütün sarılamayacak kadar kırgındı.

Şerwan sarılmaya cevap almasa da bırakmamaya devam etti. Ezo Eroğlu, kalbini büsbütün esir alan kadın sevdaya düşürmüş, bir daha çıkarmamıştı. Çıkmak gibi niyeti de yoktu. Sevda tek kişilikti.

Ellerini karnına yaslayarak kocasını kendinden itti. Hafif itişine adamın cevabı daha sıkı sarılmak oldu. Daha sıkı kucaklayarak, daha şefkatli sarmalayarak, sayısız öpücükler bırakarak sevdasını anlattı. Şenvan Ağa için çok mu kolaydı sevdiği kadının üzerine bir kadın daha getirip gözü önünde yaşam biçmek? Üstelik bu kadını hiç istememişken!

Şakağını öperek gönülsüzce kolları arasından çıkmasına izin verdi. Kabullenmesini beklemekten başka çaresi yoktu. Ezo kabullendiğinde ancak kendine gelecekti. Düşüncesine gülmek istedi. Karısının, üzerine kuma gelişini asla kabul etmeyeceğini biliyordu. Bir yara olacak ve hep kanayıp duracaktı.

Dolabına doğru yürüyen Ezo, dünün kıyafetlerini hâlâ üzerinde taşıyordu. Öncelikle onlardan kurtulmalıydı. Dolabın kapağını açıp içinden bir takım çıkarıp yatağa bıraktı. İç çamaşırlarını çıkarıp banyoya girdi. Üzerindeki kasvetten kurtulmak için önce banyo yapmalıydı. Soyunup duşun altına girdi. Sıcak suyla derisini pişirene kadar yıkanmış, saatin geç olduğunu fark ettiğinde suyu kapatıp çıkmıştı. Hazırlanırken kendisini sessizce izleyen adama bir kere olsun dönüp bakmadı. Makyajını hızlıca yaptıktan sonra tülbendini koyu kumral saçlarına örttü. Altınlarını aynı hızda boynuna, parmaklarına, bileklerine taktı. Kumasıyla yüzleşmek için tam anlamıyla hazırdı.

"Aşağıya ineyim, kumamla yüzleşeyim. Kimse kaçacak kadar korkak olduğumu düşünmesin. Sevdiğim adamın karısına hoş geldin, demeliyim. Yuvama hoş ve sefayla geldi." Elem içinde yanan gözleri kocasına çevrildi. Bu misafir değildi ki hoş geldin diye karşılayıp sarılsmdı. Derin bir nefes alarak tebessüm etmeye zorladı. "Kahvaltıya geç kalma."

"Çıkacağım hemen," diyerek kahvaltıyı yemeyeceğini sakin

sesiyle belirtti genç adam.

Anladım dercesine gözlerini kırpıştıran kadın kapıya doğru yürüdü. Kocasının arkasından gelişini ayak seslerinden duyuyordu. Çok değil, üç hafta öncesine kadar bu kapıdan gülüşerek çıkar, bir başka kadının olmayışıyla gönül rahatlığı içinde aşağıya inerlerdi. Sadece birbirlerine sahiplerken, üzüntüleri kavgaları sadece aralarında olurken, her şeyi değiştirecek kadın gelmişti. Ve aşağıda, ailelerinin yanındaydı!

"Akşama yemeğine gelecek misin?"

"Evet."

"İstediğin bir yemek var mı?"

Varlığından başka bir şeyi istemiyordu tabii. Kadının dibine sokulacak kadar yürüdü. Yanına ulaştığında gözlerinin ta içine, en derinine işlercesine baktı. İsteğini söyledikten sonra alnını öpüp avluyu geçerek merdivenleri inmişti.

"Önüme yemeğimi koyanım sen ol, soğan ekmeğe razıyım."

Ezo işittiği cümlenin etkisinde kalmıştı. Şenvan'ın aşkından şüphesi olmamıştı hiçbir zaman. Ama geldiği anda gördüklerini unutamıyordu. Bir haftadır yoktu evde ve karısıyla arası nasıldı, neler yapıyordu, hiçbir fikri yoktu. Bu bilinmezlik canına batan bir kıymıktan farksızdı.

Canım yakacak asıl olaya doğru adımlarını atıyordu. Kuması aşağıdaydı; ne yapıyordu, ne ediyordu? Elinin ayağına dolaştığını, nefesinin ansızın kesildiğini, yüzünün rengi git gide solduğunu, kafasının türlü sahnelerle dolduğunu o saniyede hissetti. Bu karşılaşma kolay değildi. Hiçbir şey kolay olmadığı gibi bu da olmayacaktı. Boğazına düğümlenen o acı boğumu yutkundu.

"Hadi Ezo... Kaçmanın anlamı yok..."

Kendini teskin ederken bile bunun ne kadar güç olduğunu biliyordu. Nasıl bir kadın olduğuyla ilgili en ufak bir bilgisi yoktu. Karşısına çıktığında da öğrenmeyecekti. Bu evde aynı ortamda zorla kala kala günlerini, haftalarını, aylarını, yıllarım geçire geçire birbirlerini tanıyacaklardı.

Basamakları bitirip oturma odasına doğru yürürken içini saran tedirginliği yok edemedi. Yüzleşmeye doğru gittikçe kocasının ikinci karısı oluşunu kabul etmek yerine reddediyordu. Elleri, gözleri kabul etse kalbi asla kabul etmeyecekti. Kolay mıydı bir adamın varlığıyla iki yuva kurmak? Kolay mıydı bir adamın iki karısından biri olmak? Kolay mıydı kendinden çok sevdiği adamı başka kadınla paylaşmak? Zor, denen şu kelam bile tarif edemezdi.

"Ezoo!"

Arkasından seslenen görümcesine hızla döndü. Jiyan elinde su dolu sürahiyle mutfaktan çıkmış, yüzünde rahatlama ile üzüntü arası bir ifadeyle yanına doğru hızlı adımlarıyla geliyordu. Bir eli sürahiyi tutarken diğer kolu havalanarak yengesinin omzuna dolandı. "Hoş geldin. Şükürler olsun gelmişti. Dün döndüklerinde hemen yanına gitmek istemişlerdi. Ama annesi bugünlük yalnız bırakmalarım söylemişti. Yanaklarını öperek sıkıca sarılmıştı. "Nasılsın, iyi misin?" sorusu rol gereğiydi. İyi olmadığını herkesten daha iyi biliyordu.

 "İyiyim..." Görümcesine sıkıca sarılarak geri çekildi Ezo. Yüzüne

bakarken kendini düşüncelerinden alıkoyamadı: *Yeni yengelerini sevip saymışlar mıydı? Onu sevdikleri kadar, Zilan 'ı. sevdikleri kadar bu kadını sevecekler miydi? Araları nasıldı? Bir haftadır nasıl bir iletişim kuruyorlardı?* Sorularını kendi gözlemi yanıtlayacaktı ama bir gözlem yapacak kadar meraklı da olmayacaktı.

"Çok zayıflamışsın..." lafı ağzından döküldüğü gibi pişmanlık dört tarafını saran Jiyaıı, kendine ceza verircesine dilinin ucunu ısırmıştı. Beklediği hali buydu zaten. Gergin nefesini vererek gelecek acı cevabı bekledi. Ama yengesi cevap olarak belirsizce gülümsemekle yetindi.

"İçeride mi?" diye sormakla yetindi. Ne adı ne sam, sadece ifadesiz bir tınıyla yerini sordu.

Jiyaıı kimden bahsettiğini biliyordu. "Oturma odasında sofrayı düzenliyor."

Evin yeni gelini olarak iş başı yapıyordu. Çenesini dikleştirerek kumasıyla yüzleşmek için güç topladı. Omuzlarını ihtiyatla dikleştirdi. Gönlü razı olmamakla beraber hiç hazır değildi. Madem ev sahibiydi, üzerine düşeni yapacaktı. Adımları görümce- siyle beraber oturma odasına doğru çevrildi.

Bir yanardağı ciğerinin tam ortasında patlatmışlardı. Şimdi orası yangın yeriydi. Ve o kadın parmak basarak bile yangını tutuşturmaya devam edecekti.

Kapıya geldiğinde görümcesinin elini sıkıca tutması içini cız etti. O kadar güçsüz mü duruyordu ki biri güç verircesine elini tutarak onu kurtarıyordu. Desteğine teşekkür edercesine göriim-

cesine tebessüm edip aralıklı kapıdan tereddüt etmeden içeri girdi. Gözleri öncelikle teyzesine takıldı. Sedirin üstünde bağdaş kurmuş, eli dizlerine kapanmış şekilde onu dikkatle izliyordu. Dudaklarında bir an tebessüm gibi görür oldu ama sonra olmamış gibi dümdüz duruşunu fark etti. Karaya perçinlenmiş gözleri takdir edercesine bakıyordu,

Gözlerini usulca odadakilere çevirdi. Diğer yanında onu şefkate sarar gibi bakan Delal Sultam gördü. Dudakları oynamaya niyet etmese de gülümsemeye zorladı. Şimdi daha başarılıydı. Sahte gülücükleri etrafa sıçratırken daha özgüvenliydi. Göz bebekleri ardından Zilan'a kaydı. Dizlerinin üzerine çökmüş, onu dikkatlice izliyordu.

Ortamdaki gerginlik elle tutulur gibiydi. Biri tutup yırtsa yeriydi. Ezo, gözlerini üzerine kuma gelen kadına ölüm ağırlığında çevirdi. Ela gözlerinin ışığı haftalar önce sönmüştü. Yakacak hiçbir şey yoktu. Ciğerindeki yangın her şeye yeterdi. O yangın, kuma kadınla göz göze geldiğinde dumanını püskürttü.

Şerwan Eroğlu'nun gözleri gibi karaydı! O kapkara gözler merak içinde izliyordu. Korku, endişe, tasa varsa da hepsi gölge- lenmişti. Ezo gözlerini gözlerinden ayırmadan uzun bir an baktı. Gariplik bütün yanını kucaklayarak içini titretti. Bu kadınla her gün oturup kalkacak, aynı adamı paylaşacak ve buna hiçbir şekilde karşı çıkmayacaktı. Gariplik hissi burukluğa dönüştü. Dün kocasının gözleri bu kadına kenetlenmiş, elleri onun çenesinde tutuklu kalmıştı. Burukluk hissi koca bir ezaya dönüştü.

Dişlerinden gıcırdama sesi gelmesi an mesel esiydi. Her şey o kadar basit görünürken o kadar zordu ki. Ezo üzerine kuma gelen kadını baştan aşağı süzmüştü. Beyaz tülbentle örtülen simsiyah saçlarını, kalın karakaşlarını, sürmeli kara gözleri ve esmer teniyle çok güzel bir kadındı. Küçük dolgun dudakları sürdüğü lıafîf rujla yüzüne tam oturuyordu. Orta boyu ve ideal kilosuyla Beritan, güzelliğini kanıtlıyordu. Kanıtladığı bir şey daha vardı ki, o da Şerwan Ağanın sevdiği kadın tipi olduğuydu.

 Üzerine kuma gelen ve üzerine kuma giden iki çaresiz kadın. İkisi

de ne konuşacağını bilmiyordu. Ne söylenirse uygun olacak?

Gözlerini ondan ayırmadığı her saniye belirsizlik çığ gibi büyüyordu. Ona nefretle bakmıyordu, düşmanca bakmıyordu. Sadece merak vardı ve göremediği büsbütün acısı. Hayatının bundan sonra ne olacağı sorusu daha daha büyüdü, merakı çetinlik kazandı ve adlandıramadığı korkular oluşmaya devam etti.

Aynı adama ait olarak -bu kendisi için geçerli değildi- bir yaşamı sürdürmek ne kadar kolay olacaktı? Yarınlarına neler sığınıştı? Kim nerede nasıl olacaktı? Bugün her şey barizdi, evet ama değişen hayat onlara vurmayacak mıydı? Belirsizlikler büyüdükçe beraberinde telaş da büyüyordu.

"Hoş gelmişsin, Beritan."

Duyduğu kadife sesle süzmeyi bırakmıştı. Ezo, güzelliğiyle dikkatleri çeken bir kadındı. İri gözlerinin içinde süzülen ela hareleri, çektiği kaim sürme ile direkt ilgiyi kaydırıyordu. Kumral saçları beyaz tenine renk katıyordu. Vücut ölçüleri aynı olsa da Ezo kendisinden daha uzundu. Şervvan'a daha çok yakıştığını düşündürüyordu.

"Hoş buldum, Ezo," diye çekinerek cevapladı.

Genç kadın başka bir şey demeden Jiyan'ıı yanına geçip oturmuştu. Ne diyebilirdi ki üzerine gelen kumaya. Beritan ayakta çaresiz bir bekleyişe kapılıp gitti. O an ne yapacağını bilemedi. Oturduğu yerden kadına seslendi Delal Sultan. "Gel kızım," diye çağırdı yanma. Oğlanların yarı anneleri sayılırdı. Neredeyse ellerinde büyümüş, kendi evlatları sayıp büyütmüştü. Zozan Ha- maun sağ kolu olarak evin düzeninden sorumluydu. Metanetle nefesini koyuverip yanma ilişti. Yaşlı kadm utandığım anlayınca tabağına yemeğini koydu.

"Bırak Delal, kendisi doldursun. Beritaıı bu evin gelini; utanmasına, çekinmesine gerek yok." Delal Hanım bunu bekliyormuş gibi gülümseyerek elindeki kepçeyi genç kızın eline tutuşturdu.

"Haklısın Zozaıı, kızımız yabancı değil."

Ezo, karşısında oturan kadından dolayı rahat değildi. Beklediğinin çok ötesinde güzel bir kadın gelmişti. Yaprakları yeni açmış kırmızı

bir gül sunulmuştu kocasına. Ezo'nun yaprakları ise gün geçtikçe soluyordu. "Teyzem nasıldı, kızlar nasıldı?" Jiyan'm sorusuyla ortamdaki sessizlik çözüme kavuştu. "İyiler, hepinize selamlan var," diye cevaplayarak gözlerini kısa bir anlığına yeni geline çevirdi Ezo.

Göz göze gelmeyi ikisinin beklemediği apaçıktı ki anında kaçırmışlardı. Ezo'yla göz göze geleceğini düşünmeden bakmıştı. Neler düşündüğünü tahmin etmek zor değildi fakat Beritan onu yanıltacaktı. Aslında hak veriyordu. Belki onun yerinde Beritan olsa, o da aynı tepkiyi verirdi. Böyle süzer, merak ederdi.

Kahvaltılarım yaptıktan sonra Zozaıı Hanım ilk göz ağrısı Şenvan'm iki karısında gözlerini gezdirdi. Birbirinden farklı iki kadın... İlk gelini, gelininden ziyade kızı, kocasının saç uçlarından tırnak ucuna sahipken, ikinci kadm bir kocaya bile sahipmiş gibi görünmüyordu. Seçtikleri bu yol onlara zarar vermişti. Hırpalayıp canlarını yakmıştı. Zamanla... Zaman yoktu aslında. Zaman, iki kadm ve oğlu için durmuştu. Hırpalanmalar olacaktı hatta beklemediğinden daha kötü. Diliyordu ki bu kararlarına pişman olmasmdı. Yakasım sararsa ruhunu teslim edene kadar azabını çekecekti.

Delal'in ortamdaki sessizliği bölmek için açtığı konularla sohbet ilerlemiş, iki kadın da yeri geldiğinde seslerini duyurabil- inişlerdi. Ezo her zamanki rahatlığından bugün bir tık eksilmiş halde konuşurken Beritan, tamamıyla gergindi. Birbirlerine alışana kadar bu haller sürecekti.

Aralarına elinde kahveyle Zilan ve Jiyan da katılmıştı. Kahveleri eşliğinde kaynaşmayı başlatmışlardı. Birbirilerinin hareketlerini istemsizce takip eden iki kadın, ortamdaki herkesin dikkatini çekmişti. Zorluğunu daha iyi anlıyorlardı.

Kapı ağzında seslenen Zehra'ya kafalar dönmüştü. "Ezo Yenge, Agir Ağam kahve istiyor."

Kahvesini zamanında yapmayı unutan Ezo, mahcubiyetle dudaklarım ısırdı. Yerinden hızla kalkarken Zehra'ya sorular yağdırdı. "Bir şey dedi mi? Rahatsız oldu mu? Kızdı mı?"

Zehra gülerek kafasını salladı. "Ezo Hanım babasına kahve yapmayı unuttu mu, diye sordu."

"Unuttu, deseydin."

"Yok, öyle demedim. Zozan Hammağamın yanında, dedim." Zozan isminin geçtiğini duyunca kaşlarını çattı. "Yengeni kurtardın, beni ateşe attın."

îki arada kalan Zehra kızacağını bildiği için sesini çıkarmadan Ezo'nuıı arkasından çıkmıştı. Geride bu sahneye imrenerek bakan Beritan kalmıştı. Üzerine kuma geldiği kadın bu evin gelini değil, kızıydı. Herkes tarafından sevilen, sayılan, el üstünde tutulan kadındı. Aksini beklemiyordu zaten. Kocası onu seviyorsa herkes de severdi. Kendisi için bunlar fazla imkânsız geliyordu.

Kahveyi yapıp Agir Ağaya götüren genç kadın, nasıl bir tepkiyle karşılaşacağım bilmiyordu. Babası gibi gördüğü, zaman zaman baba diye seslendiği adamın verdiği karar üzerine kuması hemen diğer odada oturuyordu. Sebep olan yaşlı adama kırgınlığı asla geçmeyecekti. Yine de ne sevgide ne saygıda kusur edecekti.

Odadan içeri girdiğinde kayınbabasmı gazetesini okur halde buldu. Okuma gözlüğü burnunun ortasına istiflenmiş, kaşları ça

tık halde bir habere dikkat kesilmişti. Yanma vardığında eğilerek kahvesini önüne suyuyla beraber bıraktı.

"Li kemasiye nenere bav7

Agir Ağa gazeteyi kucağına bırakıp gelinine döndü. "Bir daha babana kahve getirmeyi unutma, Ezo." Otoriter sesinde hafif kızan bir ton mevcuttu. Beklediğinden daha sakin karşılamıştı. Gülümseyerek doğruldu. "Noşî can be.8" Tepsiyle dönerek odadan çıktı. Mutfağa doğru yürürken kıvrımlı dudakları bozulmadı. Burası onun yu vasiydi. Bir yuva daha olmuştu ve suçlayacağı kişiler belliydi. Yine de yaşamaktan başka çaresi yoktu. Kadına düşen yaşamaktı...

Öğle yemeği bugün yapılmamıştı. Agir Ağa başka eve misafir gitmiş, hanımlar aç olmadıklarını belirterek akşam yemeğine bırakmıştı. Ezo ve Beritan gün içinde aynı odada kalmamaya gayret etmişlerdi. Kaçmıyorlardı ama yüz yüze kalmak istemiyorlardı.

Akşam vakti gelip çattığında aynı mutfakta kalabilmişlerdi. Birbirleriyle konuşmuyorlar, sadece yemek yapmaya odaklanıyorlardı. Zilan'm çenesi olmasa sessizliğe gömüleceklerdi. "Ağabeylerim gelmek üzere, yemek ne zaman hazır olur?" "Ağabeylerin sorun değil. Serhad ve Şilan sorun." Zilan'm gerçeği belirten sesi keskindi. Evleneli kaç ay olmuştu. Serhad ve göıümcesinin okuldan gelir gelmez yemek istekleri geciktikçe ikisinin kavgası evdeki herkesin canına tak ettirmişti. Her bakımdan sorunlu çocuklardı. Kavga etmedikleri, keyifli oldukları zaman eve neşe getiren de onlardı.

"Sen kocanı zapt et, biz diğer hepsine yeteriz."

Ezo, takılan Jiyan'a manidar bakışlarını attı. "Nasıl zapt edecek? Ortalıktan kayboldular mı bir daha görünmüyorlar."

---

7 Li kemasiye nenere bav: Kusura bakma baba
8 Noşî can be: Afiyet olsun

"Neçîrvan Ağamın istekleri bitmiyor. Karısı olarak vazifemi yerine getiriyorum."

Beritan'a bel altı gibi gelen bu konuşmaları sessizce dinlemek düşüyordu. İki eltinin birbiriyle ne kadar iyi anlaştığım görüyordu. Zilan sevecen ve her ortama ayak uyduran bir kadın olduğu için belki de herkes tarafından seviliyor, herkesi de o katlar seviyordu. Kocasıyla yakıştıklarını geldiğinin üçüncü günü fark etmişti. Kendi katlarından aşağı inerken gülüp birbirlerine takılmışlardı.

"Bugün kısa kesin." İçeri dolan çocuksu ama bir o kadar sert ses sadece Şilan'a aitti. Çantasını kapının hemen arkasında duran halı yastığının kenarına bıraktı. " Çok açım, yemek daha olmadı mı?" Gözü mutfaktakilere takılınca yengesini gördü. Dün yanına gitmek istediği halde annesi izin vermemişti. Ne kadar anlaşa- masalar da, onu sevmiyormuş izlenimi bıraksa da Ezo'yu kendisi kadar seviyordu. Bebeği olamadığı gün bu sevgi büyürken şimdi üzerine gelen kumayla iyice çoğalmıştı. Evde olmadığı o iki hafta boyunca sinirlenmediği lıer saniyesini özlemişti. Bazen onunla çocuk gibi kavga etmesini de seviyordu. İkisi diş bilediklerinde ilk pes eden Ezo oluyordu. Hırçınlığıyla baş edemeyeceğini söyleyerek kavgayı sonlandırıyordu.

"İnşallah yemeği güzel yapmışsmdır yengecim." Yüzünde her daim koruduğu seni sevmiyorum ifadesi vardı.

"Beğenirsen güzel yapmışızdır, Şilan."

Beklediği alaycı cevabı almayınca cam sıkılmıştı. "Yemek olduğunda haber verirsiniz." Bıraktığı çantasını aldığı gibi çıkmıştı. Onunla uğraşacak gücü kendinde bulamıyordu Ezo. Bugün olamazdı ama yarın ona cevap vererek başındaki her dertten kurtulmuş dakikalarını yaşayabilirdi. Buzdolabına doğru yürüdü. Kapağını açıp eğildiği sırada Serhad'm sesini işitti bu sefer. O çıkar çıkmaz Serhad içeri girmişti. Şimdi onun isyan ateşi yanacak, mutfaktaki herkes kovalamaya can atacaktı. "Yemek hazır değil mi?"

"Hayır." Sorunun kendisine yöneltildiğini gören Beritan, küçük kayınbiraderini cevaplamıştı. Herkes onun serseriliğinden şikâyetçi olsa da Beritan sevmişti. "O zaman hızlanalım yengecim. Arkadaşlar bekliyor, yiyip gitmem gerek."

Beritan kafasını sallamakla yetindi. Serhad'm tatlı tatlı yenge deyişini şu son iki gündür işitiyordu. Bu onu utandırsa da, özünde boş hissettiriyordu. Gözleri usulca dolabın önünde duran kadına çekildi. Yüzü belirsizlik içindeydi, ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı.

Yenge demelerini Ezo bekliyordu. Şenvan'a duyulan saygıyı onun eşine de gösteriyorlardı. Beritan kuma geldi diye dışlayacaklarını düşünmüyordu. Bu konağın erkekleri öyle büyütülme- mişti. Fakat kendi kulaklarıyla dinlemek canını yakmıştı. Alışma süresi gittikçe uzuyordu.

Serhad mutfaktan çıkmış, kadınlar işine kaldıkları yerden devam etmişlerdi. Akşam yemeği son sürat hazırlanmıştı. Önce Agir Ağa ve oğullarının sofrası oturma odasında donatılmıştı. Hemen ardından kadınların sofrası kurulmuştu. Yemekler yenilmiş ve sofralar aynı hızda kaldırılmıştı.

Şimdi ise Ezo ve Beritan mutfakta tek kalmıştı. Zozan Hanım ikisinin anlaşması için mutfakta yalnız kalmalarını sağlamıştı. Anlaşmaları daha kolay ve iyi olurdu. Sessizliğin çığır açtığı mutfak bir kelama hasret gibiydi. Ne diyeceklerini bilemedikleri dakikalar peşlerini kovalıyordu.

"İstersen ben yıkayayım, sen makineye at. Ya da sen durula ben..."

"Fark etmez benim için," diyebildi Beritan.

Ezo kafasını sallayarak bulaşıkların başına geçti. "Ben bunları yıkarken çayı demle o zaman." Genç kadın kafasını sallayıp yayı demledi. Ne olursa olsun Ezo ondan büyüktü ve evin en büyük geliniydi. Söyleyeceklerine harfiyen uymak düşerdi ki yarın kötü olmasın! Çayı demledikten sonra toplanan bulaşıkları makineye dizdi tek tek. Ezo yıkıyor, Beritan ise makineye diziyordu.

Bulaşık yığını ortadan kalkana kadar sessiz kalmaya devam etmişlerdi. İkisi de konuşacak hiçbir şey bulamıyordu. Bu yalnız bırakılma fikri kötü olmuştu. Binleri olsa o konuşur, rahatsız edici sessizlik yok olurdu. İsteklerini işitmiş gibi Zilan kısacık boyuyla içeri girmişti.

"Agir Babaya çay götürdünüz mü?"

Beritan kaşlarını olumsuzca kaldırdı. “Hayır, bulaşıklar bitmek bilmedi.”

“Tamam, ben hallederim.” Gözlerini dikkatlice ikisinin üzerinde gezdiren Zilan, gerginliğin farkındaydı. Yengesinin çözümü pek işe yaramamıştı. “Siz işinize dönün hanımlar. Beni izlerseniz güzel kalçalarımda gözünüzün olduğunu düşüneceğim.”

İki kadın istemsizce gülümsedi. “Aman ne kalçalar...” diye mırıldanan Ezo’ya eltisinin bakışları alaycı olmuştu. “Yemeğin salçalısı kadının kalçalısı.

Beritan kendini beğenmesini takdir ediyordu. O da kendini beğeniyor, kötü bir görüntüsü olduğunu düşünmüyordu. Çay tepsisini hızla hazırlamış, doldurduğu gibi mutfaktan çıkmıştı.

Ezo işlerin neredeyse bittiğini fark edince Beritaıı’a döndü. “Çayı hazırla, teyzemlere götür. Geri kalanı ben hallederim, az kaldı zaten.”

Beritan ses etmeden dolaba geçti. Bardakları hazırlarken Zi- lan’m tekrar içeri girdiğini gördü. “Selvi boylum artık demli çay içmiyor. Biraz daha açık doldurmam gerekiyormuş. Vay efendim ben onun alışkanlığını daha öğrenememişim...”

Eline aldığı çaydanlıkla bardakları dolduımaya başladı. Ezo varken Zilan ile rahatlıkla konuşamıyordu. Bu yüzden yine ses

sizliği tercih etti. Bardakları doldurmayı bitirince tepsiyi eline aldı, o esnada kocasının sesini işitti. Bu sefer ev ahalisi değil, istediği kişi çağırıyordu.

"EZO!"

Yemeğe geleceğini söylemesine rağmen yetişememişti. Muhtemelen açtı ve yemek isteyecekti. Durduğu yerde kıpırdamadan kocasının gelmesini bekledi. Beritan buradaydı ve ondan bir şey isteyecek miydi, merak etmişti. Sesi gittikçe yükselen kocasının yaklaştığını biliyordu. Vücudu baştan aşağı titreyen Beritan paniğe kapıldı. Ezo kocasının onu hiçe saydığını, onu görmediğini anlayacaktı. Buradayken mutfağa ginnesini istemedi. Şerwan gelmeden çıkmalıydı buradan. Fakat titremekten ve Ezo'nun hiçbir şey yapmadan kocasının gelişini beklemesini izlemekten başka bir şey yapamamıştı.

Zilan şangırdayan bardakların sesini duyunca Beritan'm önüne geçip tepsiyi dengelercesine tuttu. "Sakin...sakin Beritan..." Gözleriyle yatıştırmaya çalıştı.

"Ezo neredesin?" Gür sesin sahibi, ağır havasıyla mutfaktan içeriye girdi. Gözleri önce Beritan'a takılmıştı. Zilan önüne durmuş, ikisi tepsiyi tutuyor ve birbirlerine bakıyorlardı. Şenvan sevmediği, varlığını bile fazlalık bulduğu kadının yüz ifadesindeki paniği sezmişti. Onu daha fazla görmek istemediği için sevdiği kadına döndü.

Sıklıkla hoş hitapları dilinde dönerdi Ezo'nun. Ancak kuması yanında olduğundan sakin çıkarmaya zorladığı sesiyle sordu. "Buyur Şenvan Ağa?"

Karısına endekslenmiş gözleri isteğini belirtmişti. "Yemek hazırla, çok açım."

Genç kadın kafasını sallayarak kocasına baktı. Şeman daha fazla beklemeden mutfaktan çıkıp gitmişti. Karı kocanın ortamında nefes dahi almak istemedi. Sonuç olarak Şervvan sevdiği karısını çağırmıştı. Beritan tepsiyi alıp mutfaktan çıkıp gitmişti. Bir kelam bile etmeden, önlerinden rüzgâr gibi geçip gitmişti.

Sofrayı el çabukluğuyla hazırlayan genç kadın, kocasının olduğu odaya götürmüştü. Şervvan yerde oturmuş, kardeşi Botan ile

konuşuyordu. Genç kadın derin bir nefes alıp içeriye girdi. Şervvan gelen karısını görünce gülümsedi. Yılların tüketemediği aşkı, gün geçtikçe filizleniyordu. Bugün onunla hiç konuşmamış, canına kıyan dudaklarında açılan buseyi görememişti. Öfkesi, cvdekilerle arasına duvar örmüştü. Ne babasının yüzüne bakıyordu ne annesinin.

"Bir gün heyecandan toprağın dibini boylayacaksın!" lakırdıları ağabeyinin Ezo'ya olan bakışlarına ve tepkisineydi. Sadece o değil, bütün kardeşleri onunla böyle uğraşırdı.

Karaya taş çalan gözleri, ikazını sertçe ediyordu. "Kafan şu tepsiyle yarılmasın, Botan!"

"Ezo, kocana bir şey de " Kahkaha atarak ayağa kalkıp odadan çıkıp gitti Botan. Şervvan tekrar karısına döndüğünde odadan çıkacağını gördü. Ayağa kalkıp kolundan tutarak durdurdu onu. "Nereye?"

"Annenlerin yanına, ikinci karın..."

"Ezo tamamlama sakın."

"Ben bu kadar güzel beklemiyordum."

"Ne güzel?" Genç adam getirilen yemeğe baktı. Daha yemeden karısının laflarıyla doymuştu bile.

"Beritan, üzerime kuma gelen kadın çok güzel."

"Benim gözlerim senden başka hiç kimseyi görmüyor Ezo'm, neden bunu anlamak istemiyorsun?"

"Şervvan sen bu akşam tekrar o kadının koynuna gireceksin..." Kocası araya girerek konuşmasını kesti. "Gitmeyeceğim." Kesin bir tavırla konuşmuştu kocası.

"Ne?"

"Duydun işte, gitmeyeceğim. Bu akşam gitmeyeceğim." Genç kadın kafasını salladı. Her şekilde Beritan onun karısıydı artık. Bugün olmazsa yarın gidecekti.

"Bu gece olmazsa yarın gide..."

"Yarın da gitmeyeceğim."

"Şeman, sen iyi misin?"

"Bir daha gitmeyeceğim, Ezo. Ben karımdan, senden çocuk istiyorum. Adana'ya gideceğiz."

Genç kadm kafasını salladı hayır anlamında ”Şerwan, Adana’ya daha önce de gittik ve doktorla...”

Kocası tekrar sözünü kesmişti. “Gerekirse tüm dünyayı gezeceğiz, en iyi doktoru bulana kadar gezeceğiz.”

“Çoğu yeri gezdik ve tüm doktorlar aynı şeyi söyledi.” Çocuklara âşık ve hasret bir kadının durumunu dilinden dökmeye metaneti ne kadar dayanırdı. Bir kadm anne olamayacağını bilmenin acısını ölene dek yüreğinde taşıyabilir miydi? Bu yürek hastalanmaz mıydı? “Ben anne olamayacağım.” Kuru bir gözyaşı peyda oldu ela harelerine. “Onun için artık ikimiz de birbirimizi üzmeyelim. En azından bu konuda.”

“Umudunu yitirme. Gideceğiz, Ezo.”

Kederli bakışları kızgınlığa dönüştü ansızın. “Üzerime kuma geldikten sonra hastaneye gitmemin anlamı yoktur.”

“Ben senden istiyorum çocuğu, Ezo.”

“O kadının koynuna girdin mi?” diye sordu. Nitekim bir cevap gelmedi. “O kadının koynuna girdin mi?” diye tekrar sordu sert çıkan tınısıyla. Ve gözlerinde silemediği bir kızgınlık vardı . Şenvan çaresiz nefesini koyuverdi. “Biliyorsun...”

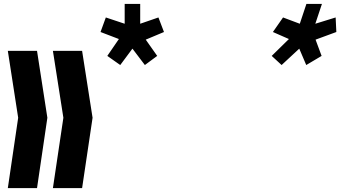
İstediği cevabı almış, kocasına istediği cevabı verip yanında daha fazla kalmadan odadan çıkmıştı.

“O zaman istediğin çocuk ondan gelecek!”

***

KUMA

Şehnaz & Giilşen Haşimoğlu

Bölüm 4

¿Kmat&tZ' ¿'{'iuaMnı- ᶜfâaş/adv...

Mecali varsa insanın, her şeye karşı dimdik dururdu. Ezo'nun mecali, dirayeti vardı. Hemen karşısındaki odada yatıp kalkan kumasıyla göz göze gelme, ara sıra bir çift muhabbet etme mücadelesi hâlâ vardı. Kocasıyla bir haftadır yan yanaydı. İkinci karısının yanma hiç gitmemiş, gördüğü kadarıyla hiç konuşmamıştı. Kendisi ve Şervvan arasında koca bir mesafeyi bırakmıştı. Ona sarılmaya çalışan ama her defasında geri çektiği, uykusuz gecelerinde izlediği her dakika tükendiği, çağırdığı zaman varlığım hatırladığı adamla koca bir boşluğu yaratmıştı. Hastaneye gitmek istemesi artık çare değildi. O kadın gelmişti, Şerwan ona dokunup sahip olmuştu. Bütün umutlar bir dokunuşta öldürülmüştü.

Geç kalmışlardı... Kuma kararı verildiği ilk günden beri hayatlarına çok geç kalmışlardı. Şimdi o kadın bu eve gelmişken hastaneye gitmek sadece anlamsızlıktı. Belki de koca bir boşluk. Reklam arası verilmiş hayatlarına hiç bitmeyecek bir sezonu geçirircesine devam edeceklerdi.

Beritan için evlilik demeye milyon şahit isterdi. Evlenen her kadın onu yanında isteyen, onunla ilgilenen bir adama sahip olur

du. Beritan Cibran sahip olmak şöyle dursun, evlendiğinden bile şüphe ediyordu. Sanki Eroğlu Konağına misafirliğe gelmiş, bu süreç biraz fazla uzamış gibiydi. İkinci haftasını bitirmişti ama asır gibi geçmişti. Küçük göriimceleriyle aralarındaki yabancılık kırıldıysa da hâlâ çok yakın değillerdi. Hemen olmasını elbette beklemiyordu. Ezo ile aralarında saygı tadında bir mesafe vardı. Bir günde on cümleyi geçmeyecek konuşma vardı aralarında. Düşmanlık besleyen bakışları, iğneleyici konuşmaları almadığı müddetçe rahattı.

Beritan kahvaltıdan sonra kırıntıların kaldığı odayı süpürmek için iş başına geçmişti. Konağın çalışanlarına bugün piknik müjdesi verildiği için hiçbiri evde yoktu. Sofrayı kaldırırken kırıntıları gören Beritan temizlemek için geri dönmüştü. Erkeklerin oturma odasına girip temizlemeye başladı. Önce halı yastıklarını tek tek düzeltti. Yerde gördüğü katlı beyaz küçük kâğıdı eline aldı. İçini açıp baktığında büyük harflerle, "Ş.E." yazıyordu ve birkaç numara vardı. Telefon numarası olmadığı barizdi. Tekrar katlayıp eteğinin küçük cebine koydu. Düzenleme işi bittikten sonra süpürgeyi açıp odayı gelişi güzel süpürmeye başladı.Sabahın köründe tersinden kalkan Serhad'm sözlerini anımsayınca istemsizce gülümsedi. Bu evde gülmesine yardımcı olan ilk isimlerdendi. O olmadığı zamanlarda Zilan gülümsemesine sebepti. Serhad'm sözleri hâlâ kulağında çınlıyordu. 'Bilir misin yenge, aslolan uykudur; bir sınavı hazırlamak, o sınava girmekten kolaydır. Bu yüzden her öğrenci biraz eksik, her öğretmen biraz yalandır... '

Bu deli çocuğun serzenişlerini dinlemek zevkliydi.

'Hangi insafsızın oğlu sabahın köründe okul olacak diye karar kılmış? O saat mışıl mışıl uykunun, güzel rüyanın, sıcacık yorganın, dinlenen kafanın saatidir. Okul sadece zindandır.'

'Bana kopyalama yapma. Okul senin hayatını kurtaracak, Scrhad.[5]

'Beni güzel uykumdan eden hiçbir şey hayatımı kurtaramaz, karartır. '

Kendi kendine gülmeye devam etti. İflah olmaz Serhad Eroğ- lu çilesi çekmişti. Süpürgeyi çalıştırırken kendi kendine gülüşünü kapı

ağzından içeri gireceği sırada Şerwan yakalamıştı. Ayağı havada asılı kalan genç adam izlemeye devam etti. İçeri girip girmemek arasında kaldı. 'Delirdi mi bu kadın?' diye içten içe endişelenen Şenvan Ağa ne yapacağını şaşırmıştı. Odada bilileri var dese, kimse yoktu. Süpürgeyle odayı süpürürken gülüyordu. Aklına bir şey gelmiş olma ihtimali yüksekti. Eğer ortada öyle bir şey yoksa evet, bu kadın delirmişti. Zamanının kısıtlı olduğunu anımsayan Şenvan Ağa, delirmesini boş vererek içeri girdi. Kaybettiği kâğıdını alıp çıkmalıydı. Çalışan süpürgenin açma kapama düğmesine ayağıyla basıp kapattı.

Kulağını dolduran sesin aniden kesilmesiyle gülüşü kaybolan genç kadın, elektrikler kesildi düşüncesiyle arkasına döndü. Kaslı cüssesiyle Şenvan'ı karşısında görmesi, elinde olmadan bir adım geri attırdı.

"Ne... oldu?"

Hâlâ karısı olarak kabullenmediği kadının soğuk mesafeli sesini umursamadı. "Burada bir kâğıt düşürmüşüm, gördün mü?" diye sordu etrafını kara gözleriyle tararken. "Küçük bir şeydi zaten." Sesi yabancıya konuşur gibi mesafeliydi.

"Ben gör..." Az önce bulup cebine attığı katlı kâğıt oıun muydu? "Ş.E!" Tabii ya Şerwan Eroğlu!

"Çok önemli, o kâğıtta birkaç numara yazıyor. O hesabım..."

"Görmedim." Genç adam öfkeyle etrafına baktı. O kâğıdı kaybetmiş olamazdı. Aptal adam, nerede düşürmüş olabilirdi ki?

“Burayı sen temizledin. Süpürgenin içine girmiş olabilir.” “Ben görmedim.” Gözlerini suçunu ifşa edecek kadar hızlı kaçırmıştı. O kâğıdı Şenvan Efendiye vermeyecekti. Biraz intikam alsa yüreğindeki nefret, zaferini kutlardı.

“Odayı iyice ara bak...”

“Odayı şimdi temizledim. Görseydim söylerdim. Burada düş...”

“Ben de bu odada düşürdüğüme eminim, çabuk bul onu.” Genç kadın gözlerini bayarak etrafına baktı. “Olmayan bir şeyi nasıl bulabilirim?”

“O olmayan şeyi, sen bu odada bulacaksın.”

“Kaybeden ben değilim.”

Şenvan karşısındaki hazırcevap kadına baktı.

“Od..odanıza baksaydınız belki Ezo...” diye bilerek oyalanıyordu.

“Odamda değil, burada düşürmüş olmalıyım.”

Genç kadın anlamaması için elindeki süpürge hortumunu bırakmış, halı yastıkların arkasına bakmaya başlamıştı. Arkasını kocasına döndüğünde çaktırmadan cebindeki küçük kâğıdı çıkartıp göğsünün arasına koydu. Burada hayatta bulamazdı.

Şeman kâğıdı arayan kadına baktı. Öyle umursamazca bakıyordu ki kâğıdın onda olduğuna yemin edebilirdi.

“Çıkart kâğıdı.”

Beritan hızla kocasına bakıp bağırdı. “Ne!?” derken gözlerindeki korku onu belli etmişti.

“Kâğıdı çıkart,” diyerek elini Beritan’a doğru uzattı. Avuç içleri kadım izleyip ona verecek olan o küçük kâğıdı bekliyordu. “Bir daha tekrarlamayacağım!”

“Bende olmayan kâğıdı nasıl vereyim?” Şenvan sinirlenmemek için gözlerini kapatıp sakin olmaya çalıştı. ‘Sakin ol Şenvan,

kâğıt onda. Aklınca senden intikam alıyor, o kâğıdı alamazsan işin biter. Sakin ol... ' Gözlerini açıp karısına baktı. "Seni Öldüreyim mi?" Onun bünyesinde sakin olmak buydu!

"Şer...Şer.." İsmini söyleyemiyordu bile. Evlendikleri günden beri ne Şervvan onun ismini söylemişti ne Beritan. Ve şimdi onun gözlerinin içine bakarak adım söylemek tuhaf geliyordu. Yabancı gibiydi bu adam onun için... Yabancı bir histi...

"Ben gerçekten hiçbir kâğıt görmedim. Olsa neden vermeyeyim ki? Benim ne işime yarayacak o kâğıt parçası?"

"Senin canın gerçekten de dayak istiyor," demesiyle karısını baştan aşağıya süzdü. Gözlerindeki kaçış ifadesinden anlıyordu ki kâğıt ondaydı. Fakat Şeman genç kadını bir başka gözle süzmüştü fark ettirmeden. Omuzlarına kadar uzanan ideal boyu ve yerinde kilosu ile kadınsı hatlarını giydiği dar kıyafetleriyle ortaya çıkarmıştı. Şeman, gölgesi yanaklarına düşen gür kirpiklerinin arkasında korkuyla titreyen sürmeli kara gözlerine takılı kalmıştı. İnsanı hapseden bu gözler, Şenvan'a bir duygu hissettirmiyordu. Küçük dolgun dudakları ve hokka burnu da bir şey hissettirmiyordu. Tam sevdiği tip ve boyda olan bu kadına tutulması muhtemeldi. Ancak Ezo kalbine girmiş, kapısını da başkalarına kapatıp içeride kalmıştı. Allah biliyor ya Şervvan bundan gurur ve onur duyuyordu. Ezo'dan başkasına bir aşk duyması imkânsızdı. Beritan güzel bir kadındı, bunu inkâr edemezdi.

"Gel buraya."

Afallayan genç kadın, "Ne dedin?" diye acemice sorma gafletinde bulunmuştu.

"Gel buraya." Şervvan, canı oyun isteyen kadını yanma çağırdı. O kâğıdı aldıktan sonra, ağzının payını layıkıyla verecekti ancak Beritan yerinden kıpırdamadı. Gitmeye hiç niyeti yoktu.

"Benim canımı sıkma. Gel buraya dedim sana!" diye bağır-masıyla genç kadın üç adımda yanma varmıştı. Aralarında bir adımlık mesafe kalmıştı. Daha fazla yanma yaklaşamazdı. Zira her an her şey olabilirdi.

"Biraz daha gel," demesiyle son kalan adımı da atan Beritan,

kocasının ona dokunmasıyla hızla attığı adımı geri almıştı.

"Olduğun yerde kal!" Şerwan yanına gidip işaret ve orta parmağım birleştirerek genç kadının küçük cebine attı. Onun dokunmasıyla ürperen Beritan gülmeye başlamıştı. Gıdıklanıyordu.

"Komik olan nedir?"

"Gıdıklanıyorum," diye cevaplama gafletinde bulundu bir kez daha. Gıdıklanıyordu ve kocası şimdi elini cebinden çıkarmazsa gülme krizine girecekti, O kavgadan sonra ilk defa konuşuyorlardı. Kocası kızgınsa da sakin kalabiliyordu. Ama o gülmek üzereydi. Şenvan'ın çehresindeki sert bakışlar onu susturacak uyandaysa bile susamadı.

Köpüren kara gözlerini karısından ayırmadan cebini kontrol etti. Elleriyle yokladığı cepte küçük kâğıdı bulamayınca omuzlarından tutarak karısını döndürmüş, kalçalarına bakmıştı arka cebi var mı diye. Cep bulamayınca tekrar öfkeyle Beritan'a döndü. "Seni hemen burada soymamı istemiyorsan kâğıdı çıkart." Bağırmasını son anda avuç içlerini dudaklarına bastırarak engelleyen Beritan, kocaman açılmış gözleriyle kocasına baktı.

Soymak mı? Yok, bu adamın kesinlikle oluru yoktu!

Şerwan gözleri kocaman açılmış küçük kadına baktı. O kadar komik görünüyordu ki öfkesinden gülemiyordu. Karşısındaki kadının kim olduğunu bir an unutmuştu. Biraz daha yaklaşarak arada kısa bir mesafe bıraktı. "Soyunmaya başla." Gözleri yuvalarından çıkıp kocasının eline kâğıt niyetine düşecekti belli ki.

"Soyun!"

Afalladı kadın. Ne demek soyun!? Hafif bir sarsıntıyla kendine gelmeye çalıştı. "Af buyur?"

"Soyun!" diye bir kez daha emrini verdi adam.

Beritan kıkırdadı. "Burada mı?" diye inanamıyormuşçasma soludu. "Bu odada?"

"Evet, bu odada," diye onayladı Şenvan. Kâğıdı şimdi çıkartmaz, saklamaya devam ederse soymaktan daha beter edecekti.

Şenvan yalancı kadının şaşkınlığını sabırla izledi. Birde kı-

kırdıyordu. Kâğıdın onda olduğuna adı gibi emindi. Saklıyordu, aklınca ders verdiğini düşünüyordu. Fakat o kâğıdı bulduğunda canından bezdirecekti. "Evet," dedi kararını istikrarlı bir şekilde sürdürerek. "Ya sen soyunursun.

Kafasını şiddetle sallayarak karşı çıktı genç kadın. "Olmaz!" Vücudunu ölüm ateşi basmış gibi havale geçiriyordu. Dile getirmesi aklını alırken ya faaliyete geçirmesi bu kadına ne yapardı?

"Uzatma!" diye ansızın yüzüne hırladı genç adam. Geç kalıyordu ve bu kadın hâlâ kırmızı boya kutusuna bandırılmış gibi baştan ayağa kızarıyordu.

Bu kadar sinirlenen adamın gözü önünde göğsünün arasına sıkıştırdığı kâğıt parçasını çıkartamazdı. Ne düşüneceğini bilmiyordu ama eline verdiğinde bileğini sağlam alacağını düşünmüyordu. Kaçma planlarım haince kuran genç kadın, göğsünün arasında hissettiği sıcak parmaklarla az kalsın düşüp bayılıyordu. Şeman karısına biraz daha yaklaştığında gözleri tülbendinin arasından hafif görünen dekoltesine kaymıştı. Orada gördüğü beyaz kâğıtla hiç düşünmeden parmağım sokmuş ve almıştı.

İşaret ve orta parmağının arasında duran kâğıt parçasını gözüne sokarcasına, "Bu ne!" diyerek bağırdı. Kara gözlerinden akan öfke sesine hükmediyor, gırtlağından ölüm kelamlarıyla bir bir akıyordu. Beritan kocasının elinde gördüğü kâğıtla ne diyeceğini bilemedi. "Bu ne, dedim sana? Senin canın ölüm mü istiyor?" Geri adımını atan kadın odadan kaçmak istedi. Sana ceza vermek istedim, o yüzden aldım, diyemeyeceğine göre kaçmak

en iyi fikirdi. Gözleri kapıya doğru kayan Beritan, Şenvan'm, "Ulan bezdireceğim seni," diye bağırmasıyla yerinden sıçradı.

Tekrar bağırınca odaya aniden giren Zozan Hanım ile Beritan derin bir nefes almıştı. Kurtuluş şükür ki yakın görünüyordu. "Ne oluyor Şervvan, ne diye bağırıyorsun?" Şervvan bakışlarını karısının üzerinden çekmeden annesine cevap verdi. "Senin bu gelininin ölümü benim elimden olacak. Akşam eve döndüğümde ben sana yapacaklarımı bilirim," deyip odadan azametiyle çıkıp gitmişti.

"Ne oldu Beritan?"

"Hiç., hiçbir şey jinap.." Zoraki de olsa gülümsedi. Suç kendisindeydi bildiği gibi, ne demeye onunla uğraşıyorsa. Keşke kâğıdı paramparça etseydi. Lâkin keşke de kaldı. Zozan Hanım odadan çıkınca Beritan yarım kalan işine devam etmişti.

'Dilerim Allah'tan seni orada delirtirler. Hiçbir işin yolunda gitmez!' Nefretle körüklenen içi, yürekten bu bedduayı etmişti. Bir ahin, bir bedduanın kalmayacağım bilmesine rağmen etmişti. Hiçbir bedduanın yürekten edilmemesi gerekirken hem de.

Odayı hızlıca süpürmüş, makineyi kaldırmıştı. Şubatın soğuğunda avludan odaya geçene kadar üşüyordu. Neyse ki odaya girer girmez onu alan sıcaklık kaslarını gevşetiyor, içini ısıtıyordu. "Süpürdün mü?" diye soran kaynanasına olumlu yönde kafasını salladı. Eğer o gelmeseydi kocasının elinden çekeceği vardı.

Cevabını alan Daye Zozan telefona, kız kardeşine dönmüştü. Beritan, Zilan'm yanma geçip kuruldu. Ezo ve Jiyan konuşuyordu. Delal Sultan telefonda konuşan Zozan Hanıma ara sıra cevap veriyordu.

"Botan'a kız bulmalıyız hemen. Yeni elti aramıza hemen katılmalı." Fikrini B er itan'a beyan eden Zilan, kaynanası duymasın diye sessizce konuşuyordu. Aralarında fısır fısır konuşmalarından hoşlanmasa da şu an telefonla konuştuğu için sıkıntı yoktu.

Kendisi yeni gelmişti kuma olarak ve konağa pek bir heye- raıı katmamıştı. Yeni gelinler genelde eve mutluluk ve heyecan getirirdi. Belki de Zilan onu istiyordu. Kendi kendine kuruntulara girmeden nedenini sordu. "Niye ki?"

"Gelişini burnundan fitil fitil getireceğim de ondan. Botan ile uğraşmam gerek. Bana çektirdiği her şeyi hem ona hem karısına çektireceğim. Evlendiğim o ilk hafta nasıl burnumdan getirdiyse benim de hepsini onların burnundan getirmem gerek." Hatırla-dıklarıyla anı yeniden yaşıyormuş gibi hissetmişti.

Beritan iç yanaklarını ısırdı. Abisinin karısıyla uğraşan bir kaynı olmamıştı. Laf çarpan, onu utandıran, abisiyle yakıştırmalarda bulunan kimse olmamıştı. Her şeyi yıllar önce Ezo yaşamıştı. Aylar önce Zilan yaşamıştı. Ve bundan sonra Botan yahut Vedat yaşayacaktı. Ona kalan eksiklikler gün yüzüne bir kez daha çıkıyordu. Bir kez daha kuma olarak gelmenin ne denli kırıcı olduğunu ve eksikliği her yönden yaşatacağını kanıtlıyordu. Toparlanarak onu izleyen kadına seslendi. "Yaşatırsın yaşatırsın..."

Gözleri ondan izinsiz görümcesiyle konuşan Ezo'ya kaymıştı. Şerwan ile neler yaşamıştı acaba? Sabah onu öldürmek için geleceğini söyleyen adamla. Gıdıklandığı anda ona gülen, ilk defa bir nebze sakin konuştuğu adamla. Birbirlerini çok sevdiklerini çok iyi biliyordu. Bu sevginin hiç bozulmayacağını çok iyi biliyordu. Zaten bozmaya da niyeti yoktu. Şeıvvaıı Eroğlu'ndan en ufak bir aşk kırıntısı istemiyordu. İstemek bir tarafa, beklemiyordu. Beklenmeyen bir aşkm yalvarışına gireceğini henüz bilmeden...

Jiyan ikna etmek için ikinci kez sormuştu. "Çıksak mı alışverişe?"

Ezo alışverişe çıkacak gücü kendinde bulamıyordu. Kocasıyla arasında dağlar mesafesi varken çıkacağım, demek istemiyordu.
Hem çıksa bile gözü hiçbir şeyi görmezdi. Onu her tanıyanın kumasını sorma ihtimalini de kaldıramazdı. Henüz alışamamışken bir de sorulara maruz kalmak istemiyordu. "Zilan ile gitseniz?" Jiyan kendisini bahane ediyordu. Ezo'nun dışarı çıkıp bir şeylerle oyalanmasını, en azından biraz kendisine gelmesini istiyordu. "Neden

gelmiyorsun?" diye sordu. Vereceği birçok cevap vardı ama yine de sorup duymak istiyordu.

"İstemiyorum... halim yok... alacağım bir şey yok... Zilan'm vardır, ona söyle kesin gelir." Sudan sebeplerini sıralamıştı. Görümcesi nedenini bildiği halde sormasa ne olurdu sanki. Jiyan dudağını büzerek önüne döndü. İstemediği sürece gelmeyeceğini biliyordu. Üzerine varmama kararını o an aldı. Bu halini kendi atlatabilecekti. Üzerine kuma bir kadın gelmişti. Ve Ezo Eroğlu bunu kabullen mel iy di.

"Ne oldu Jiyan?" Telefonu kapatan yaşlı kadın, kızının yüzündeki hüzünlü ifadeyi görünce meraklanmıştı. Ezo ile her ne konuştuysa keyfi kaçmıştı. Jiyan fark eden annesine zoraki gülümsedi. "Bir şey yok daye. Alışverişe çıkacaktım, Ezo'ya benimle gel, dedim. Dışarıda ihtiyacım yok, diyor."

Daye Zozan kızına manidar bakışlarım attı. Tabii ki çıkmayacak, evde kalacaktı. "Niye alışverişe çıkacaksın?" diye sordu. Kara gözleri yeğenine doğru ağır ağır kaydı. Gözlerinde huzura dair tek bir parıltı bile kalmamıştı. Onun kadar kuması da mutsuzdu. Yeğeninin bir avantajı varsa o da kocasının hep yanında kaldığıydı. Kumasının yanma mecburiyetten ilk gece gitmiş, bir daha gitmemişti. Zozan Eroğlu hangi birine üzüleceğini şaşırmıştı.

"Birkaç parça kıyafet alacağım. Kişisel eşyalar işte, daye. Şi- lan okulda diye alamıyorum, dersinden alıkoymak istemiyorum." "Zilan ile gidersiniz," diyerek konuyu kapatmıştı. Ezo şimdi dışarı çıkacak durumda değildi. Kumasını sorup iyice halden dü- gireceklerdi. Yolda tanıdıklar görse sormadan geçmezlerdi. "Gideriz jinap." Zilan kabullenircesine çenesini salladı. "Benim de istediklerim var, onları da alın," diyen Delal Sultan ihtiyaçlarını lek tek söylemişti.

Günü geçirip akşam yemeğine doğru yol aldıklarında mutfak Zilan ve Ezo'ya devredilmişti. Akşam yemeği hazır hale ge- lirilmiş, işten ve okuldan dönen ev ahalisine sofra kurulmuştu. Akşam yemeği yenildikten sonra piknikten dönen Zehra ve Ayşe sofrayı kaldırıp bulaşıkları halletmişti.

Daye Zozan ve Delal Hanım başlayan dizilerini izlerken Zilan onu çağıran kocasıyla konağın en üst katına -kendi katlarına- çıkmışlardı. Ezo, Jiyan ve Şilan'm yanına avluya çıkmıştı. Küçük görümcesi derslerine çalışırken büyük görümcesi telefonla uğraşıyordu.

"Ağabeyim yine yemeğe gecikti," dedi Şilan kafasını defterinden kaldırmadan.

"Ağabeyin hangi gün yemeğe gecikmiyor?" diye soran sesinde ima dolu bir tını vardı Ezo'nun. Şenvan Ağa yemeğe geç kalmayı yıllardır âdet edinmişti. Arada bu huyunu bırakıp erkenden geliyordu ama yine işlerinden dolayı yahut dostlarıyla yemeğe çıktığından dolayı yine gelmemeye kaldığı yerden devam ediyordu.

"Kafasına estiği zaman," diye tamamladı Jiyan. Kafasına eserse erken gelirdi.

Ezo itiraz edercesine kaşlarını kaldırdı. "Evinde sıcak yemeği olduğunu hatırladığında geliyor."

Derslerinden kafasını bir anlığına kaldırıp yengesine baktı. "Kadınlarla değil, merak etme."

Ağabeyi kılıklı, bunu hep yapmak zorundaydı. Ne zaman eve geç gelme muhabbeti açılsa Şilan'm kurduğu etimle bu oluyordu. "Biliyorum canım ama bana her defasında hatırlatmasan?"

"Hatırlatmayı görev saydım kendime. Ağabeyime toz kondurmam ben."

"Sen derslerine toz kondurma. Bitmedi mi projen?" Konuyu değiştirmek daha mantıklıydı. Küçük görümcesinin kendisiyle övünürcesine kasıldığını görünce elinde olmadan gülümsedi. "Ayıpsın Ezo, elime geçip bitmeyen projeler utansın."

Ablası ve yengesinin gülüşü kulaklarına doldu. Ders çalışmayı, kendini okuluna adamayı seviyordu. Başarısını ve gayretini destekleyen ağabeyleri, annesi, babası olduğu müddetçe çaba- lamaya devam edecekti. Serhad'dan çektiklerine rağmen, okulda bitmeyen sorunları olduğu halde yine de yılmayacaktı.

Düşünceler içinde kalan Ezo ve iki kardeşi, göğü yırtan bir ses ayırmıştı. Bu ses, bütün kızgınlığı boğazına yükleyerek konağı inletip titreten Şeman Ağadan başka kimseye ait değildi. Ezo oturduğu yerden fırlayarak merdivenlere koşmuştu. Beraberinde koşan Şilan ve Jiyan ne olduğuna anlam verememişti.

"Beritan!"

Kuma karısının adını bağıra bağıra söyleyen adamla merdivenlerin ortasında göz göze gelmişti. Ezo o gözlerde nefret gördü, kızgınlık gördü, bitkinlik gördü. Birileri yine yapacağını yapmıştı. Birileri yine hayatlarına dil uzatıp bu adamın canını sıkmıştı.

Gözleri Ezo ile kesişmişse de hıncından neredeyse görmüyordu Şeman. O kısır değildi. Çocuğunun olmaması onun elinde değildi. Sağlıklıydı ve bebeği onlara bahşetmeyen yüce güçtü. Nedenini anlayamayacak kadar cahil ve kalpleri kördü insanların. Onları yanıltacaktı. Çocuğu dünyaya geldiğinde hepsini yanıltacaktı. Ona gülen herkesin yüzünü morartacaktı.

Gideceği yer belliydi zaten. Ona gidecekti. Tükürdüğünü yalayacaktı Şeman Ağa. O kadını hamile bırakana kadar onunla beraber olacaktı. Senden çocuk istemiyorum, demişti. Şimdi milletin ağzını kapatmak için onun koynuna girecekti. İşsizlerin ağzına göre hareket

etmek koyuyordu asıl Şenvan Eroğlu'na. "Hepinizin ağzı kapanacak piç kurulan!" öfkesi dinmek bilmiyordu. Ferhat'ın imalı konuşmasını hatırladıkça kat kat kabarıyordu.

"Hastaneye gitmişsiniz duyduğumuz kadarıyla? "

Şenvan o zaman niçin geldiğini anlamıştı.

"Evet, gittik. "

"Soyunuzu devam ettirecek misiniz? Kuma da aldın. "

"Çocuğumun olup olmayacağını hepiniz bizden daha çok merak eder oldunuz, Ferhat. "

"Hak ver bize, Şenvan. Eroğlu Aşiretinin ağası altı yıldır evli ve hâlâ çocuğu yok. Milletimiz şüphelenmeye başladı. "

"Senin milletin neyden şüphelenmeye başladı? Ağzındaki baklayı çıkart. Buraya geliş amacını anlat. "

"Millet, Mehdi Cibran 'ın oğlu Bedirhan dört oğlan dünyaya getirtti, Şenvan Ağa bir kadını hamile bile bırakamadı, diyor. " Öfkeden bir sıvı kanında kaynamıştı. Bu insanlar onu katil edecekti. Sanki başka işleri güçleri yokmuş gibi hepsi ona sarmışlardı.

"İki insanı birbirine düşman etmek mi niyetiniz? "

"Bunlar benim düşüncem değil Şenvan, dışar... "

"Kes sesini! "

'Kendine gel, Şenvan! İki karısı olan sen, ikisini de hamile bırakamıyorsun. Millete suç karılarımda, deme. Kısır olduğunu kabul etmiyorsun. Suçu karılarının üzerine atıyorsun. Sorun bende de, olsun bitsin. "

"Çık git buradan piç kurusu yoksa seni öldürürüm. "

Ferhat'ı öldürme dürtüsüyle mücadele etmişti. Eğer onu öldürseydi milletin ağzını kapatabilirdi. Ancak dedikodu yapan bir adamı öldürmek kendisine yakışmazdı. Cüssesine düşmanlar elektrik yükünü haddinden fazla vermişti. Şenvan Ağa konağın bahçesinde lanet olası kadının gelmesini bekledi.

"Beri tan!"

Oturma odasında ne olduğunu anlamaya çalışan Daye Zozan ve Delal Hanım hızlıca çıkarken, kendi katlarından Neçîrvan ve Zilan

inmişti. Merdivenlerde Ezo ve kızların arkasında durmuş, olan biteni izliyorlardı. Hemen aşağıda odadan çatık kaşlarıyla çıkan Daye Zozan, "Ne yaparsın küremin9? Neden bağırırsın, millet yanlış anlayacak bu ses nedir, bu öfke nedir?" derken sesi anlaşılamayacak kadar kızgın çıkmıştı. Delilenmiş halde gelen oğlunun karşısına elinde bastonla gelmişti.

Annesine bakan genç adam hiddetinden bir şey kaybetmemişti. "Nerede o kadın? Çabuk buraya gelsin!"

Ağabeyinin öfkesi Jiyan'ı korkutuyordu. Merdivenlerden aşağıya koşacak, yengesini ağabeyinin gazabından koruyacaktı. Lâkin engel olma işi Şenvan'm adımlarını mutfağa yöneltmesiyle yarısında kalmıştı. Mutfakta olmasını tahmin ederek ilk önce oraya bakmak istemişti Şenvan. Bu kadar çağırmasına rağmen gelmeyişi çileden çıkartmıştı.

"Şenvan!" İkaz dolu otoriter ses konağın ortasına şimşek gibi düştü. Elindeki bastonu oğlunun ayakla»- önüne koyarak yolunu kesmişti. "Rahat bırak kadını, derdin r .dir senin?"

Bastona takılan kara hareleri yuvasından çıkacak kadar şiddetli titriyordu. Çene kasları seğiriyor, şakaklarındaki atardamarları derisini yırtacak kadar hızlı pompalıyordu. Ferhat'ın sözleri beyninde çınlıyordu. Her cümle onu delirtecek kadar kötüydü. Bir baston, yapacağına engel olacak kadar güçlü değildi. Ayriye- ten annesinin ikazını dinleyecek kadar da sakin değildi. Annesi

9 Küremin: Oğlum

nin bileğinden sıkıca tutarak bastonu önünden çekecek kadar ileri itti. "Sen karışma, Zozan Hanım. Kadım getirdin, artık karın, dedin. Karışma!"

Mutfakta esir kalan genç kadın, bu deli öfkeye sahip adamm neden çağırdığını bilmiyordu. Kahveleri kaynanasına götürecekken elindeki tepsiyle kalakalmıştı. Bu ses onu korkutmuştu. Ne için çağırıyordu onu? Sabah kâğıdını sakladığı için hâlâ kızgın mıydı? Bunun için mi çağırıyordu?

Beritan pencereden gelişini gördüğünde elinde sıkı sıkı tuttuğu tepsiyi o anlık korkuyla düşürmüştü. Kırılan cam sesleriyle aynalı tepsinin tiz sesi Şerwan Ağanın bir solukta mutfağa gelmesine sebep olmuştu. Beritan kaçmak için mutfaktan çıkacakken, kocasının göğsüne yapışarak şansını kaybetmişti.

Karısına nefretle baktı. Senden çocuk istemiyorum, dediği kadına geliyordu. Geldiğinden beri görmediği kadına kendi ayaklarıyla gidiyordu. "Yukarı çıkıp hazırlan, geliyorum!"

Neyi ima ettiği apaçık belliydi. Beritan'm gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Hazırlan ne demekti!? Hem de bu şekilde... Kafasını salladı korkuyla. Öfkeden gömleği üzerine geçirmiş adamla tek başına kalamazdı.

Zozan oğluna inaıamayarak baktı. Bu nasıl bir konuşma, bu nasıl bir adaptı? "Sen delirdin mi?" Şaşkınlıktan dili bile döne- memişti yaşlı kadının. "Sırası mı Şeman?" dedi. Önce neye bu siniri, onu öğrenmeliydi.

Beritan ağlamamaya gayret etti. İstemiyordu bu adamı, hiç istemiyordu. "Olmaz..." diye fısıldayabildi sadece. Şerwan ne birini görmek ne de konuşmak istiyordu. Hele annesine hesap vermeyi hiç istemiyordu. "Sen karışma, Zozan Hanım!" Annesini bakışlarıyla örselerken karışmamasını daha net belirtiyordu. Karısını kolundan tutarak yürütmeye başlamıştı.

Daye Zozan onu geri iten oğlunun karşısına bir kez daha çıktı. "Bırak Beritan'ı, bu şekilde olmaz. Gel önce konuşalım." Bir eli bastonuyla oğlunun kamına baskı uygularken diğer eli kuma gelinine uzanıyordu.

Şenvan hışımla annesine döndü. "O benim karım ve istediğimi yaparım!" derken konağı inleten bir sesi, bir başka kalbi de inletmişti. Yukarıda onu korkuyla izleyen karısı, kocasının amacım fark etmişti.

"Milletin ağzım kapatma vakti gelmiştir." Hırlayarak ağzından çıkan cümleler Zozan'm ellerinde kalırken, Şenvan Ağa karnına dayanan bastonu bir kez daha iterek kolundan tuttuğu kadını götürmeye devam etti.

"Yapma yapma yapma..." Beritan'ın takıldığı yalvarış kelimesi gram etkilememişti. Karısının canını da, kendi canını da yakmaya devam ediyordu. "Kes sesini, konuşma!" diye sert bir sesle emretti.

Beritan kendini kurtarmaya bakıyordu. Herkesin gözü önünde küçük düşürülmüştü ve buna rağmen ağlamamaya gayret etti. "Yalvarırım bırak..." Titreyen sesini duymazdan gelmişti Şenvan. Merdivenlerde karısını önüne koymuş, çıkmasını söyleyerek kolunu bırakmıştı.

Başı önüne düşen Beritan yüzünü kapatan tülbendi çekmemişti gözlerinin önünden. Halini kimsenin görmesini istemiyordu, yeterince rezil olmuştu. Onu izleyen bakışlardaki acınası ifadeyi de görmek istemiyordu. Basamakları, dudağını ağlamamak için ısıra ısıra çıkmıştı. Neçîrvan'm, Zilan'm, Şilan'm, Jiyan'm önünden basamakları çıkarken sessizliklerini duyuyordu. Kocası arkasında, son basamakları çıkarak avluda odasına doğru yürümeye başladı. Herkesin gözü önünde gidiyordu. Toplayamadığı kırıkları hâlâ göğüs kafesinin altında iyileşmeyi beklercesine du- itiyordu. Beritan toplamaya çalışmayacaktı. Kendisi bile uğraşsa usla iyileştiremeyecekti. Odasının önünde, eli kapı kolunda, içeri f,irmeye korkar halde duruyordu.

"Gir içeri!"

Hemen arkasında yüklü bir dinamitten çıkan uyan sesini külü k

arkası etmedi. Kapı kolunu gönülsüzce indirerek var gücüyle illi. Ellerinden ziyade bütün vücudu zangır zangır titriyordu. Ne olacağım bilememenin korkusu vardı üzerinde. İlk geceden beri ılokunmamıştı. Canının acımasından korkuyordu, bu adamın öfkesiyle kör olmasından korkuyordu. Kapının kapanan sesini işit-
Iiğinde soğuk bir rüzgâr bedenini talan etti. Arkasına bakmaya çekindi. Bu adam ne isterse onu yapacaktı... Ne derse harfiyen uyacaktı...

Kapının arkasında kalan ev ahalisi az önce yaşadıklarını hâlâ sindirmeye çalışıyordu. Daye Zozan, Delal Sultana pişmanlık içinde bakarken, Şilan defteri kitabını toplayıp ablasıyla kendi odalarına geçmişti. Zilan duvarın bir köşesinde, kocasının kolları arasında ağlamıştı. Bir adamla beraber çöküşe giden iki kadının halini izlemişti.

Ezo, 'O benim karım![5] dediğini duyduğu anda merdivenleri geçmiş, daha fazla izlemeye duymaya tahammül edemeden odasına koşmuştu. Kulağım kapatarak zihninden o anları silerek, gözlerinden def edercesine kaçmıştı. Kapattığı kapının kolunu avuçları arasında sıkmıştı. Karşı odaya geçecek kocasına şahit olmak istememişti. Ama onun öncesinde nice görüntüye katlanmıştı. Gözünden yaşları sicim gibi akarken sessizce haykırdı. "Allah'ım keşke kör olsaydım... Keşke sağır olsaydım... Keşke bunlara şahit olmasaydım... Keşke... keşke...' Keşkeleri o an tükenmişti. 'Dara xweziya şin nabe!10' demişti kendi kendine.

Alnını kapısına yaslarken gözünden akan yaşı silmeye tenezzül etmemişti. Bir kadının gözü önünde götürülüşüne, bir adamın o benim karım, deyişine şahit olmuş ve bunu an be an tükenerek izlemişti. Ve şimdi karşı odada neler olduğu barizdi. O kadının yanma gitmeyeceğim, diyen adam gitmişti. Ve hep gidecekti! Kapısının

10 Dara xweziya şin nabe: Keşkenin ağacı yeşermez.

kilidini çevirerek banyoya yürüdü. Bu gece uyku, diğer geceler gibi haramdı...

Nasıl bir gece geçireceğini bilmeyen ama tahminlerle kalan Beritan, kocasının hırıltılarını akan gözyaşlarıyla dinliyordu. Kollan halsizce iki yanına düşmüştü. "Yalvarırım canımı yakma..." derken çaresiz yalvarışa tutunmuştu. Zira elinden başka bir şey gelmiyordu.

Şerwan acı çeken yüz ifadesini saklamayı başarsa da dile dökmeyi esirgemedi. "Benim de canını yanıyor." Canı yanma- sa bu kadar çıldırmaz, arkası dönük kadına kendi ayağıyla gelmezdi. Küfrede küfrede yanına doğru yol aldı. Üzerindeki ceketi çıkartarak odanın bir köşesine fırlattı. Genç kadım kucaklayıp yatağın üstüne atmıştı. Üzerine çıkarken bile hınç doluydu. "Sakinleş ne olur. Milletin lafına göre hareket etme..." "Kısırmışım ben! İki kadını da hamile bırakamıyomıuşum!" Beritan el lafına göre gitmesini istemiyordu. "Sen kısır değilsin, kimseyi duymak zorunda değilsin. Çok istiyorlarsa çıkar belgeleri, fırlat suratlarına. Yarın baba olduğunda herkesin ağzı kapanacak, Şerwan. El lafına göre gidersen önce kendini yakarsın." Önce kendini sonra Beritan'ı yakacaktı. Lañarla yüklenip gelirse hiç sağlıklı olmayacaktı. "Senin bir hastalığın, bir sorunun yok. Konuşana hastane belgelerim göster. Yarın...yarın olursa hepsi susacak... Sen hepsini susturacaksın..."

Şerwan zayıf düşüyordu. Direnci bir anlığına kırılıyordu. Alnını üzerine uzandığı kadının alnına yasladı. Baba olacaktı. <) çocuk olursa, bu kadın hamile kalır ve bir sorunu çıkmazsa hsıba olacaktı. Beritan alnında hissettiği teniyle kaskatı kesilirken Şenvan, omuzlarındaki bütün yükü nefesine verir gibi tekbir riimlede yalvardı. "Yalvarırım bana o bebeği ver, Beritan!"

Bebek haberini alana kadar bu devam edecekti. Allah'tan (ek isteği bu kadının hamile kalmasıydı. Yoksa ailesini yıkmaya, binlerine zarar vermeye devam edecekti. Kocasının soyunmaya başlamasıyla titreme şiddeti arttı Beri tan'm. "Canımı yakma ne ulur."

Şenvan karısına bakarken kararından dönmemeye niyetliydi. "Benim canım yanıyor ya, senin de canın yanacak, Beritan!" dedi bir

solukta,

Kuma gelin o an anlamıştı; karşısındaki adam kocası değil, katili olacaktı! Milletin ağzı yüzünden gazapla dolmuş, bu gazabı çıkarmaya gelmişti ve Beri tan'dan çıkarıyordu sebep oymuş gibi.

Bakamadığı kocasına yalvarışları, yeminden eksik kalmış bir kuşun içli ötüşü gibiydi. "Yalvarırım canımı yakma..." İlk gece yakmamıştı. İlk gece hassas davranmıştı. Ama bu gazaptan kor-kuyordu.

"Sus! Sus!" diye boğazı yırtılırcasına haykırdı karısına. Öf-kesinden kıpkırmızı kesilmişti. Kendisine yediremediği onca lafı, kadın gibi dedikodu yapan erkekler yüzünden dindiremedi- ği öfkesini kumasından çıkarıyordu. Kalbine yumruklarım ardı ardına indirdi. "Benim buram acıyor lan, buram yanıp kavruluyor." Acısını gizlemedi bu defa. Bir erkeğin olmadığı halde yediği damga kabul edilebilir değildi. "Bu millet var ya, bu şerefsiz millet bana kısır diyor artık, kısır!".

Kocası ne kadar sinirliyse Beritan, o kadar korkuyor ve ağlıyordu. "Yal...varırım canımı yakma, yalvarırım yavaş ol,

ku...kurbanın olayım ,Şerwan.” Yüzüne yakın duran adama yalvarmaktan başka çaresi yoktu. Titreyen ellerini kocasının sert çıplak göğüslerine tereddütle yasladı. “B.. .bak ben Ölürüm, Şerwan... Bu yataktan sağ çıkmam. El...ellerinde ölürüm, ne olur yavaş ol...”

Şuurunu kaybetmiş bir adamın bu yalvarışlara aldırış etmesi imkânsızdı. “Bir baba olamadın. Kabul edemiyorsun kısır olduğunu, kadınlar hasta diye yutturuyorsun bize, diyorlar.”

Beritan acının verdiği sersemlikle göğsündeki ellerini yüzüne kaydırmış, kocasının sert öfkeli çehresini avuçları araşma almıştı. İlk defa dokunuyordu. Belki bu bile zarardı fakat kocasını y alıştırmalıydı.

“Sa...sakin ol... Sakin ol, bu adam sen değilsin...” Daha ne kadar tanıyordu ki bu sen değilsin, diyebiliyordu. Tanıdığından beri onu yok saymıyor muydu zaten! “K. ..kimseyi takma... Sen kendini biliyorsun, sen kısır değilsin... Yemin ediyorum o çocuğu vereceğim sana. Baba olacaksın! Kimse sana kısır diyemeyecek, kimse bir laf söylemeyecek.” Başparmağıyla yanaklarını okşadı. Sadece sakinleşmesini istiyordu. Canını acıtmaması için bu öfkeyi yıkmaya çalışıyordu. Becerebilirse ölümün kıyısından dönecekti.

“Sen kısır değilsin, sen Şeman Ağasın... Kimse senin gibi olamaz... Sen sevdiğin kadından çocuk istiyorsun ve bunun için uğraşıyorsun...”

“Millet arkamdan güler oldu. Bu bir adam için ne kadar onur kırıcı, biliyor musun?”

Beritan sımsıcak avuçlarıyla yanağına baskı uyguladı. “Bak kendin diyorsun, millet. Milletin laflarını takma, yalvarırım kimseye bakma...” Başkalarım dinledikçe gelip acısını kendisinden çıkartacaktı. Bu acı onu öldürecekti, bu kaçınılmaz bir gerçekti.

"Senin ağabeyini bana örnek gösteriyorlar. Heja, Bedirhan'a dördüncü oğlanı verdi, sen daha iki kadından bir çocuk bile yapamadın, diyorlar."

Beritan akan yaşlarına engel olamadı. Ne söylediklerini umursamakta haklıydı. Herkesi Eroğlu Aşiretine düşman edeceklerdi, niyetleri belli olmuştu. "Allah ne kısmet etmişse o olmaz mı, Şeman? Aslan gibi oğlanların olacak ve sen onlarla gurur duyacaksın. Bir daha kimse sana laf söz etmeyecek."

Kafasını salladı. "Doğuracaksın tabii! Sen bunun için buradasın, bunun için geldin!" Hiddetle hızlı hızlı konuşuyordu.

Beritan her şekilde razıydı. "Tamam, işte ben bunun için buradayım ama canımı yakma, canımı yakma ki sana o çocukları verebileyim." Kocasından ses çıkmayınca, "Ne olur acı çektirme hana," diye konuştu tekrar acıdan kasılan yüz ifadesiyle.

Şeman isteği karşısında cevap vermek yerine genç kadım kendi elleriyle sessizlik içinde soymuştu. Beri tan'm titreyen bedeni asabını bozuyordu. Ancak karar vermişti. Genç kadını çırılçıplak bıraktığında sert bakışlarıyla, "Canını yakmayacağım, Beritan. Sen çocuğumu doğurana kadar canım yakmayacağım!" demişti.

Son cümle ile kaskatı kesildi Beritan. "Peki, çocuğu doğurduktan sonra?" diye sormaktan geri duramadı. Yine böyle acı mı çektirecekti?

Şeman gazap dolu gözleriyle genç kadını süzdü. "O zaman göreceksin!"

Ezo odasından çıkarken adımları ileriye gidemedi. Karşıdaki odada kocası ile Beritan vardı. Gözlerini hiç çevirmeden sadece kapıya baktı. Dün akşam.,. Dün akşamdan beri ikisi o odadaydı.

Ve ne yaptıklarını bilmek canım fazlasıyla yakıyordu. Her gün, her hafta, her ay, her yıl kısacası bir ömür boyu bunu çekecekti. Kocasını paylaşacaktı. İkisinin olan çocuğu sevecekti.

Bu kadın bir çocuk verdiğinde kendi eksiği bir kez daha yüzüne vurulacaktı. Bir kez daha, 'Kocana çocuk veremeyen, yetersiz bir kadınsın Ezo,' laflarını kendisine söylettirecek ve bununla yıkıntısı günden güne çoğalacaktı. Şerwan ona âşık olup evlendiği zamanlarda, çocuk hayalini karısına sürekli anlatmıştı. Bebek veremediği her ay yıllara katlandığında kocasını mutlu edemediği için kendisinden nefret etmiş, bir kadın olarak bazen hor gönnüştü. Yüce kudret nail edemiyorsa hakkında hayırlısı buydu. Herkesin bu acıyla yakılıp kavrulacağım biliyordu. Ancak kimse Ezo'yu anlamayacaktı. Durumunu yaşayanlar dışında hiç kimse, hiçbir zaman bu kadının duygularını tam anlamıyla hissedemeyecekti.

Düşünceleri gözlerine vuruyor, irislerinin içindeki yaşamı bir kez daha yitiriyordu. Kapısını arkasından kapatarak adımlarını attı. Bir boşluğa gider gibiydi hayatı. Sanki bir girdapta sürükleniyor, elini tutacak bir el arıyor da bulamıyor gibiydi. Avluyu geçtiğinde kulağına dolan ayak sesleriyle istemsizce omzunun üzerinden arkasına bakmıştı.

Gördüğü suretle yanına yanaştığı tırabzana tutundu, Başı önüne eğik halde kendisine doğru gelen Şeman Eroğlu'nu mağrur çenesi dik halde izledi. Ezo kafasını asla eğmeyecekti. Dün gece yapılanlara rağmen dik duracaktı. Kocası dibinde durduğunda gözlerinin içine bakmasını bekledi.

Göz göze geldiklerinde zaman durmuştu. Dün gece bir kadın gözü önünde kocası tarafından götürülmüştü. Dün gece yaptığı hatayı bu sabah banyoda hıçkıra hıçkıra ağlayan kadının sesini duyunca anlamıştı. Ve yüreğini dağlayan o dört kelimeyi duyunca kendinden utandı.

“Allah’ım benim canımı al!” Ardı ardına bu cümleyi söylemişti. Beritan. Ardından tekrar hıçkırık seslerini duymuştu Şerwan.

“Baba kızını kurtar...”

“Baba gel kızını cehennemin ortasından kurtar...”

Bu sabah kendi karısını -yüreğinde yerini etmiş kadını- hatırladığında ise pişmanlık dört yakasını sarıp adamı boğmuştu, lieritan kadar Ezo’yu da yaralamıştı. Dün geceki haline karısının şahit olduğuna, her şeyi izlediğine emindi. Yoksa bu ela gözlerin beyazı neden kırmızı, etrafı nasıl şişmiş olabilirdi ki?!

Ezo demir tırabzana tırnaklarını geçiriyor, kendi canını farkında olmaksızın yakıyordu. “Bir daha onu yapma...” diye söze girdi. Sesi beklemediği kadar güçlü ve sert çıkmıştı. “Bir daha hiç kimsenin gözü önünde o kadını sürükleyip odana çıkma. Herkesin içinde hazırlan deme.” Ela gözlerinde kırgınlığın yerini hüsran almıştı. Hatırlamak canını daha çok yakıyordu. “Kimseye saygın yoksa bile bana saygın olsun.”

Kara gözlerine bakmaktan çekinmediği adama lütfunu bildirmişti. Bir an bile geri çekilmeden, kafasını önüne eğmeden, omuzlarını düşürmeden. Tırmaladığı demire zarar verememiş, kendi parmaklarını kana bulamıştı. Kocasını daha fazla görmek istemedi. Arkasını dönerek merdivenleri hızlı tempoda indi. Mutfağa sürdüğü bezgin bedeni, bulduğu bir yere kurulmuştu. Dün akşam kimse uyumamıştı. Herkesten önce kızlar sofrayı hazırlamışlardı. Yengelerinin kötü olduklarını görüyorlardı. Zaten görülmeyecek gibi değildi. Fakat en çok Beritan merak ediliyordu. Zira dün gece şeytan ile melek aynı odada kalmıştı. Sabaha kadar...

“Rojbaş.” Tınısını yitirmiş sesiyle sabahın hayırlı selamını vermişti.

“Rojbaş yenge.” Zehra ve Ayşe aynı anda cevapladı.

“Sofrayı hazırlamışsınız.'”

Zehra genç kadına bakıp gülümsedi. “Agir Ağam ve oğullan kahvaltılarını ediyorlar.”

Ezo kafasını salladı. Hazırlamakla iyi yapmışlardı, sofrayla uğraşacak hali yoktu. “Bu, kadınlar için mi?”

“Evet!” Elindeki büyük tepside birkaç tabak örgü peyniri, zeytin, tahin, köy yoğurdu, bal, kaymak ve dahası çeşit vardı. Zehra tepsiyi alıp mutfaktan çıkmıştı. Beraberinde içeri Zilan ve Jiyan girmişti. Ezo’yu görünce ikisi bakışmıştı. Uyanmış -gerçi uyuduğundan şüphe ediyorlardı- aşağıya inmişti.

Zilan halini nasıl soracağını bilmiyordu. En ufak bir konuşma Ezo’yu üzebilir ya da farkında olmadan kırabilirdi. Dün kocası iki kadını da küçük düşürmüştü. Birisini herkesin içinde çekip ne yapacağını söyleyerek, birisine bu yapacaklarını seyrettirerek! İki kadının önce gururunu sonra kalbini kırmıştı.

Ezo, Zilan ve Jiyan’m endişeli bakışlarına maruz kalmamak için tezgâha geçip kahvaltılıkları tepsiye koymaya başladı. Jiyan yengesine bakıp olumsuz anlamda kafasını salladı. Hepsi acı çekiyordu. Ve hepsi Beritan’ın durumunu merak ediyordu.

Ezo’yu mutfakta bırakıp tepsileri kadınların odasına götürdü. Annesi dün gece hiç uyumamış, sabaha kadar ayakta kalmıştı. Tek dileği Beritan’m iyi olmasıydı. Milletin onların hakkında ne dediklerini hepsi biliyordu. Şervvan ilk başta onları takmamıştı. Fakat dün ne söylendiyse belli ki artık dayanamamıştı. Nitekim yürüdüğü yol yanlış ve kmcı olmuştu. Jiyan iki kadın için dün gece gözyaşlarını dökmüş, sonunda sinirlenen Şilan’dan fırçayı yemişti.

Zozan Hanım ve Delal Hanım yan yana oturmuş konuşuyorlardı. Dün gece uyumadığı için ağrıyan başına bir yazma bağlayarak dindirmeye çalışıyordu Zozan Hanım. Çetin ağrısına kapkara sürmeli gözlerinin keskin bakışları eklenince bakam yerine ^eri oturtuyor, ona bakmalarını engelliyordu.

“Daye biraz daha iyi...”

“Beritan indi mi?”

Genç kız hayır anlamında kafasını salladı. Şu an ne halde olduğunu herkes çok merak ediyordu. Çok şükür ki babası olanları duymamıştı. Dün gece yemekten sonra Vedat ve Botan’ı alarak evden çıkmıştı. Yoksa Agir Ağa hiç düşünmeden kadını alır, babasının evine bırakırdı. Bir imkânsızı gerçekleştirecekti. “Kızınıza sahip çıkamadım,” diyecekti.

“Sen sakin ol, Beritan iyidir...” Delal Sultan lafını tamamlamadan Beritan içeriye girdi. Herkes nefesini tutmuş, onu izliyordu. Ağzından çıkacak, “İyiyim!” kelimesini beklediler. İyiyim, diyecek, herkesin gözü içine bakabilecek gücü beklediler. Arkasından içeriye giren Ezo ve Zilan dâhil.

Daye Zozan, oğlunun Beritan’ı bir enkaz halinde göndermesinden korkuyordu, Karşısındaki kadın gözlerini kaçırmış, kapı eşiğinde öylece dikiliyordu. Kırılgan duruşunu izlemek istemese de gözlerini bir an bile çekmedi. Bakmasını, göz bebekleriyle bile olsa iyiyim, demesini bekliyordu.

Delal Sultan kollarının arasına alıp sıkıca sarılmak istiyordu. Kanadı kırık güvercinin kanatlarını okşayıp sannak istiyordu. Başını dik tutmasını söylemek istiyordu. Kuma olmasına aldır- maksızın kızı gibi bağrına basmak istiyordu. Kırılmış ve kimsesiz kadının halinden ancak o anlardı.

Sırtını gördüğü kadının ne halde olduğunu merak etti Zilan, Bir ses çıkarmasını, birisinin bir şey sormasını bekledi. Neçîrvan dün geceki muameleyi ona yapsaydı muhtemelen karı koca olarak kalmazlardı. Zilan hiçbir kadının böylesine acıyı hak etmediğini biliyordu. Şervvan’m kalıcı bir iz bırakmasından korkuyordu.

Ezo dün geceye dair hiçbir şeyi anımsamak istemiyordu. Tek beklediği, kumasının iyi olduğuydu. Şervvan’m öfkesinin çok keskin

olduğunu fark etmişti. Ve Beri tan'm kuma dahi olsa bir zarara uğramasını istemezdi. Bir şiddet değildi beklentisi. Zira Şervvan'm şiddete karşı olduğunu biliyordu. Gerçi dün gece o kapının arkasında neler geçmişti, öfkesi dinmiş miydi, omı bile bilmiyordu. Sadece Beritan iyi olsun, yeterdi.

Kafasını eğmiş bir şekilde bir köşeye geçip oturdu Beritan. Utancından kimseye bakamıyordu. Zozan Hanım ayağa kalkarak gelinine doğru ilerledi. Elini çenesinin altma koyarak kendisine bakmasını sağladı. Jiyan bu görüntü karşısında dolan gözlerine engel olamadı. Yıkılmış bir kadın görmek onun kaldıracağı bir durum değildi.

"Kafanı hiçbir zaman eğme!" Sürmeli gözleri gelinine sabitlenmiş bir şekilde şiveli sesiyle konuşmuştu. Buram buram ağırlık kokan konuşmasına Beritan ağlamamak için dudaklarını ısırdı. Dün gece yaşadıklarını bir Allah bilecekti bir de o.

"Anladın mı beni, Beritan? Sen öncelikle bir kadınsın, güçlü olmak zorundasın. Yoksa seni yıkan çok olur." Genç kadın kafasını salladı. Güçlü olmak artık onun için çok zordu. Dün gece... Dün gece yaşadıkları anlatılamayacak derecede zordu. Canı yanmadı ama kocasının lafları... İşte onlar Beritan gelinin canını feci halde yakmıştı.

"İyiyim jinap." Yaşlı kadın gülümseyerek ayağa kalktı. Yerine geçip oturduğunda herkesin gözlerine tek tek baktı. Beritan kafasını tekrar eğmişti. "Beritan o kafanı tekrar eğersen olacaklardan ben sorumlu olmam," diyerek ayakta kumasını acıdan depreşen gözleriyle izleyen Ezo'ya döndü. "Herkes sofraya!"

Otoriter sese itaat ederek sofraya geçip kahvaltıya koyulmuştu herkes. Ezo ve Beritan oturdukları an göz göze gelmişlerdi.
Gözünü kaçıran olmamış, bilhassa bakmaya devam etmişlerdi. 1'lanın canlı rengi sönmüş, siyahın keskinliği tükenmişti. İki kadın birbirinin acısını anlamaya çalıştı.

KUMA

Dün gece kocasının yaptıklarıyla acıya gebe kalırken, onları izleyen ilk kadın da onun kadar bu kederi çekmişti. Altı yıllık evliliğinde ilk defa kocasının bir başka kadını yatak odasına götürüşüne şahit olmuştu. Ne kadarını anlayabilirdi, orası çözümsüzdü. Lâkin asla basit ve öylesine bir acı değildi. Beritan gelmişti ama Ezo'yu da anlıyordu. Bir kadın olarak bir nebze onun acısını anlamaya çalışıyordu.

Kuma olarak gelmek, her şeyi bir açıdan eksik yaşamak ne kadar kolay olabilirdi? Ezo gözünü gözlerinden ayırmadığı kadının acısını anlamaya çalıştı. Geldiğinden beri kocası yanma hiç gitmiyordu. Dün gece herkesin gözü önünde inciterek odaya çıkarmıştı. O, bu ana bakamazken, bu kadın yaşamıştı. Hem de hiç kolay olmamıştı.

Ne Ezo gözlerini çekiyordu ne Beritan. Hangisi önce gözlerini çekecek merakına düşmüşlerdi. Kim Önce bakmaktan vazgeçecekti? Kahvaltıya oturan herkes bakışları fark etmişti. Daye Zozan buna son vermeye kanaat getirmişti.

"Zilan ekmeği uzat!" Sessizliğin kol gezindiği odayı yaşlı kadının kinayeli sesi bölmüştü. İki kadın algıladıkları sesle gözlerini birbirlerinden ayırıp aynı anda Zozan Hanıma bakmışlardı. Uyarıcı kara gözlerle karşılaşmış, aynı anda önlerindeki kahvaltıya geri dönmüşlerdi.

Birkaç lokma güçlükle yutulmuştu. Dün gece yaralar birer birer açılmıştı ve dikişini atan kimse olmamıştı. Bugün o dikişler ince ince acı sızıyordu. Üzeri sadece örtülmüştü. Yara kendisi kabuk tutar, izi kalana kadar iyileşirdi. Bu derin yaralar da elbet kabuk tutardı.

Kahvaltı yenilmiş ve kaldırılmıştı. Ayşe ve Zehra mutfakta bulaşıkları hallederken Zilan ve Jiyan sofrayı toplayıp mutfağa taşımışlardı. Delal Sultan, Ezo'yu yanma alarak alışverişte aldıracaklarını not etmesini istemişti. Zilan ve Jiyan'ın kendi ihtiyaçlarıyla ilgilenmekten onun isteklerini unutacaklarını biliyordu.

Beritan, kaynanasının onu çağırmasıyla hemen mutfaktan çıkmış, kaynanasının divanına geçmişti. Zozan Hanım kenarını kıvırdığı seccadenin üzerinde tespihini çekiyordu. Genelde tespihini seccadenin üzerinde çekerdi.

"Bir isteğin mi var, jinap?"

"Gel, otur yanıma!" Genç kadın dediğini yapıp yanma geçip oturdu. Ne konuşacaklarını az çok tahmin ediyordu. "Dün akşam annen beni aradı." Konuşmalarından pek hoşnut olmayan Daye Zozan'm kara gözleri sertliğe bürünmüştü. Sesinde elle tutulur sıkıntılı ton, burnundan hızlı dökülen nefesi annesinin hayırlı bir konuşma yapmadığını beyan ediyordu.

"Bir şey mi duymuş?" Büyük bir korkuyla kaynanasının ağzından çıkacak olanları bekledi. Annesi duymuşsa şimdi üzüntüden yataklara düşerdi. Bunun olmaması için dua etmeye başladı.

"Kızımın mutlu olmadığını biliyorum, dedi." Beritan bu konuşmadan hiçbir şey anlamamıştı. Kaynanası ona ne anlatmaya çalışıyordu, hiçbir bilgisi yoktu.

"Jinap..."

"Bak Beritan kızım, sana bir nasihat vereyim; evinin içinde olanları sakın annene, ailene anlatma. Bunu yaparak kendine iyilik yapmış..."

"Ben hiç kimseye hiçbir şey anlatmadım, jinap..." Kaynanası onu yanlış anlayacaktı. Her şeyi annesine anlattığını, onlara mutlu olmadığını söylediğini sanıyordu. Sadece Berfın'e derdini anlatmıştı. Başka kimseye tek söz etmemişti.

“Sözümü kesme, keçamin,” diyerek gelinini susturdu yaşlı kildin. “İyilik değil, kötülük edersin kendine. Aileni kocana karşı düşman edersin. İster istemez ailen Şerwan’dan nefret edecek ve onu her gördüklerinde surat asacaklar. Kocan bunu fark ettiğinde senin onlara her şeyi anlattığını anlayacaktır. Ve bu hem sizin aranızı daha çok bozacak hem de ailen ile onun arasında uzaklaşma başlayacaktır.” Berıtan şimdi oturup ağlayacaktı. Hiçbir şey ;ıulatmadığı halde suçlu görünmüştü.

“Yemin ederim aileme tek bir şey bile anlatmadım. Anneme mutlu olduğumu, kocamın bana çok iyi davrandığını söyle...”

“Berfın her şeyi biliyor Beritan, öyle değil mi?” Genç kadının başından aşağı kızgın lavlar dökülmüştü. Her şeyi duymuş- lardı işte. Nefessiz kaldı genç kadın, ne diyeceğini bilemedi. Dili lal olmuştu. Herkes duymuşsa, Beritan onların gözünde kötü bir kadın olarak görülecekti. Ve bu hiç istemediği bir şeydi.

“Hepi..hepiniz..duydunuz...” Dehşete düşmüştü.

“Sadece Zilan...” demekle yetindi kaynanası. Beritan utancından kızarırken şimdi de yalancı bir kadın olarak görülüyordu. Bu onu daha da utandırmış, yerin dibine sokmuştu. Kardeşi bir hata yapmıştı. Fakat Beritan onun dediklerini yapmamıştı ki.

“Dediklerimi unutma Beritan, bu senin için kötü olur. Kendi kendini yakarsın.” Gelinini uyaran sesi sakin olsa da altında bin bir türlü mana yatıyordu. Her açıdan kendini yakardı. Her şeyi en baştan yeniden anlatmasını istemişti. Kız kardeşine neler anlatmış, neleri yapmasını istemişti. Ancak Beritan neyi anlattığını fark edemeyecek kadar dalgındı. Aklı sadece Zilan’da idi. Bir an önce bu odadan çıkıp onunla konuşmak istiyordu. Madem duymuştu, neden gelip ona sormak yerine gidip kaynanasına anlatmıştı ki? Aklında beliren bütün somlara cevap istiyordu.

Kaynanasının onu göndermesiyle soluğu mutfakta almıştı. Zilan’ı hemen görmeli, sebebini sormalıydı. Kimseyi mutfakta görmeyince

geri çıkarak bahçeye göz gezdirdi. Bu soğukta olmalarını beklemiyordu. Nerede olacakları düşünürken, Ayşe'nin sesini işitti. "İsteğin mi var yenge?"

"Zilan'ı arıyordum," diyerek gözlerini etrafta gezdirdi. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Jiyan ile alışverişe gittiler. Bir ihtiyacın mı var? Arayalım istersen, gelirken getirirler."

Hay aksi, kaçırmıştı. Gitmeden evvel konuşsaydı rahatlayacaktı. Alışverişten dönene kadar Beritan'm içi içini kemirirdi. Yardımcı kadının sorusunu cevaplamak için döndü. "Yok, ihtiyacım yok. Sadece nerede olduğunu sordum."

Ayşe gözlerini kırpıştırarak mutfağın yolunu tutmuştu. Koca bahçede tek başına kalan Beritan, soğuğu iliklerine kadar hissediyordu. Üzerindeki kalın hırkaya sıkıca sarıldı. Onu ısıtamaya- caktı ama en azından çok üşümeyecekti. Burnunun ucunda hissettiği yağmur damlasıyla başını göğe çevirmiş, bereketten huzur dilenmişti. Yağmurun bile huzuru kırık gönül için yeterdi.

"Beritan içeri gir, hasta olacaksın." Pencerenin önünden seslenen kaynanasıyla iç huzuruna ara vermiş, hızlı adımlarıyla yanma geri dönmüştü. Bir köşeye sinip oturmuştu. Zilan gelene kadar saatler kadına dar gelmiş, geçen her dakika bir saat uzunluğu hissettirmişti. Nihayet arabanın bahçeye girişini kapıların çıkan sesinden anladığında oturduğu yerden kalkarak dışarıya çıkmıştı.

Jiyan ve Zilan'm arabadan inişini kapı eşiğinde izledi. Hemen şimdi konuşamazdı. Yalnız bulduğu anda konuşsa daha sağlıklı olurdu. Ama Zilan'm kimlere anlattığını bilmiyordu. Belki de alışverişte Jiyan'a anlatmıştı. Belki de Zilan dışında başkası da duymuştu. İhtimaller gözünü korkutuyordu. Yanlış anlaşılacak korkusu şah damarına enjekte edilmişti.

Bagajdan Kazım'm yardımıyla aldıkları poşetlerle hiç du- raksamadan yukarı çıkmışlardı. Elleri hayli dolu yenge görümce

fazlasıyla yorgun duruyordu. Beritan akşam yemeği için vaktin yaklaştığını fark etmiş, Zilan ile konuşmayı erteleyerek mutfağa geçmişti. Ezo'yu, Zehra'dan malzemeleri isterken, Ayşe'yi sebzeleri yıkarken bulmuştu. "Yardıma ihtiyacınız vardır," diyerek olmadığı halde aralarına karışmıştı.

Ezo ile aralarında olan mesafe yerini koruyordu. Bütün gün onu görmemişti. Aynı konakta olmalarına rağmen sabahtan sonra ilk defa görüyordu. Zehra ve Ayşe kendi aralarında konuşmasa mutfak ölüm sessizliğine bürünecekti. Sabah gözlerini birbirlerinden ayırmazken şimdi hiçbir şekilde bakamıyorlardı.

"Midem dilimin ucunda atıyor. Beni doyuracak yemekler hazır olmadı mı?" Mutfaktan içeri neşeli sesiyle girmiş, üç kadının bakışlarını alırken bir kadının bakışlarından mahrum kalmıştı Zilan ve o anda fark etmişti. Sabah kahvaltıdan sonra sofrayı taşıma işi bittiğinde mutfaktan çıkmış, Ezo elinde Delal Sultanın listesiyle yanma geldiğinde kaynanasına gidecekleri haberi vermek için oturma odasına kadar gitmişti. Mühim meseleyi konuştuklarını Zilan eltisiyle beraber duymuş, onları rahatsız etmeden Delal Sultana haber vererek gideceklerini bildirip arabayla evden ayrılmıştı. Berıtaıı şimdi ona bakmıyordu. Bu da kırıldığı anlamına geliyordu. İlk tahminini bu şekilde yürütmüştü.

"Bir yirmi dakikaya hazır olur yenge," diyen Zehra'ya gülümsedi. "Keşke hemen şimdi hazır olsaydı." Midesinin açlıktan kazındığını hissedebiliyordu, Ama yemekten önce başka bir meseleyi halledecekti. Belki de yemekten soma Beritan ile yalnız kaldığında.

"Aldınız mı eksiklerinizi?" diye sordu Ezo. Zilan'ın üzerinden akan yorgunluğa bakılırsa eksiklerden fazlasını da almışlardı.

"Aldık aldık, ziyadesiyle aldık. Ayağımın altını ateşler almış. Bir daha topuklu ayakkabıyla alışverişe çıkmayacağım."

Ezo kınarcasına baktı. "Kim sana topuklu ayakkabıyla alışverişe çık dedi?"

Isırdığı dudaklarını serbest bırakarak pişmanlığın kat kat yayıldığı tınısıyla cevaplamıştı. "Ne bileyim, işimiz hemen biter sandım. İşimiz daha bitmeden ben bittim. Bir daha Jiyan ile alışverişe çıkmayacağım. Kıza bir şey beğendirene kadar ömrümün yarısını heba ettim."

Onun sıkıntılarını yıllardır Ezo çekiyordu. Artık çileyi çekmek Zilan'a ve muhakkak ki Beritan'a kalmıştı. "Ben yıllardır neler neler çekiyorum ondan. Şilan öyle değil; hemen beğenip seçer, bazen denemez bile. Jiyan didik didik arıyor."

"Evet, ben o yüzden Şilan ile gitmeyi seviyorum. Uyanıklık yaptı bu sefer. Ablasını çekemeyeceğini bildiği için okulunu bahane etti. Beni bugün bitirdi." Yorgunlukla sandalyeye çökmüştü. Yemek yediği gibi uzanacaktı. Ayaklarına baktığı zaman gördüğü kızarıklıklar ve şişkinlikler canını yakıyordu.

Beritan sessizliğini koruyarak yemeği yapmaya devam ediyordu. Ezo'nun yaptığı pilavı bir kereliğine karıştırmış, neredeyse hazır olacak yemekler için Ayşe ve Zehra'dan sofrayı kurmalarım istemişti. Sofra bezini ve servis takımlarını alarak iki ayrı odaya dağılmışlardı.

İki kadın mutfakta tek kaldığında Beritan yakaladığı fırsatı değerlendirmek için Zilan'a döndü. Aslında konuya nasıl gireceğini de bilemiyordu. Fakat Ezo'nun olması onun için avantajdı. Onun bilmese de duymasını istiyordu. Nasılsa her şey açık açık ortadaydı. Konuya girmek için derin bir nefes aldı. Zilan'a dönen gözlerinde belirsiz bir karanlık vardı.

"Neden bana gelmedin?" Zilan kendisine yöneltilen sonıya cevap vermeden ikinci bir soruya daha tutulmuştu. "Neden Jinap Zozan'a anlatıp beni onun gözünde küçük düşürdün?"

Zilan oturduğu yerden kalkacak gücü bulamıyordu. Fakat dinden geldiğince sessiz konuşacaktı. Ezo'ya kısa bir an baktı.

< »özlerindeki anlamsız ifadeyi görünce onu da aydınlatmak için soruyu cevapladı. “Seni onun gözünde küçültmedim, Beritan!” Ilu yanlış bir düşünceydi, Zilan’ın niyeti bu değildi.

“Neden bana gelmedin? Ben sana her şeyi anlatırdım.” Acıyla debelenen ses tınısı, duyduğu utançtan kısılmıştı. “Kız kardeşimin dediklerini duymuşsan benim...”

“Senin dediklerini de duydum, Beritan. Beni yanlış anlama, bcıı kötü niyetle yapmadım. Aksine iyiliğin için, sadece senin ı/cktiğin acıyı anlattım.” Yanlış anlaşılması kadını yerin dibine sokardı. İspiyoncu gibi Beriin’in bütün konuşmalarını anlatmamıştı. Hiçbirini dile getirmemiş, Şervvan’ın çektirdiklerini anlatmıştı.

“Ne iyiliği Zilan? Kaynanam bana Berfm’e her şeyi anlatım dediğinde bir yerin dibine girmediğim kalmıştı. Bu evde yeterince rezil odum. Özellikle dün akşa...” Cümlenin devamını Hzo’nun varlığını hatırlayınca getirememişti.

“Beritan...”

“Bana gelecektin. Gelip hesabını bana soracaktın. Kız kardeşimin yaptığı aptallığı kaynanama değil de, bana soracaktın.” Zilan oturduğu yerden kalkmıştı. Beritan’ın karşısına çıkmış, hiçbir pişmanlık duymadan yüzüne doğru konuşmuştu. “Ben kız kardeşinin sarf ettiklerinin tek bir kelimesini bile anlatmadım. Orası senin ve onun arasında. Sadece ilk gecenin...” Odanın hemen içinde Ezo vardı ve bunu konuşmak o kadar kolay değildi. “Çektiğin sıkıntıyı anlattım. Şeman Ağa ile konuşsun, bir hal çaresi getirsin diye. Gelip sana sormam bir şey değiştirmeyecekti. Sadece yengem bir şey yapar diye ona anlattım.” O, Beritan’ı kaynanasına karşı kötülememişti. Aksine Beritan’ın ilk gece yaşadığı acıyı anlatmış ve oğluyla konuşmasını istemişti. Fakat Be- ritan onu yanlış anlamıştı.

Sesini o ana kadar çıkarmayan Ezo, ocağın altını kapatıp kendi gücünü muhafaza edercesine Beritan’a döndü. Ağzından çıkacak cümleleri toparladı hızlıca. “Zilan kötü bir niyetle yapmamış ki. Kız

kardeşin her ne demişse anlatmamış, sadece seni düşündüğü için çektiğin sıkıntıyı dile getirmiş."

Beritan'ın içini ani bir ürperme almıştı. Bu konuyu Ezo'nun yanında konuşmak ona mantıklı gelmişti. Şimdi ise çelişkiler içinde kalmıştı. Bahsi geçen konu ilk gecesi ve kız kardeşinin destursuz konuşmalarıydı. "Bari gelip bana da sorsaydı. Jinap Zozan aileme her şeyi yetiştirdiğimi sandı. Anlatmadım, dedim, yalancı durumuna düştüm. Beni en azından bilgilendirseydi." Zilan huzursuzlaşarak genç kadına döndü. "Niyetim seni rezil etmek değildi. Kız kardeşinle ilgili en fak bir şey bile anlatmadım ben."

Beritan kafasını Zilan'dan yana çevirmişti. Hâlâ kaynanasına duyduğu utancı yaşıyordu. Berfin'in aptal konuşması ona mâl olmuştu. Üzerine kuma geldiği kadının gözlerine denk geldi. O kadar belirsiz bakıyordu ki Beritan ne düşündüğünü çözememişti. Aynı adama sahip iki kadın, ilk gecenin sıkıntısını konuşuyorlardı.

"Senin sıkıntını teyzeme anlatmışsa, senin iyiliğini düşündüğü için. Oğluyla konuşsun ve senin canını yakmasın..." Dik duran kadın kocasıyla ikisini birbirine bağlayan bir cümle kurduğunda titremiş, zaten konuşması Azrail olmaya hüküm sürmüş adam tarafından yarıda kesilmişti.

"Ezo?" Mutfakta ağır ağır inleyen çeliksi ses, iki kadının beynine bomba gibi düşmüştü. İki kadının da kocası -Şersvan Ağa- her şeyi duymuştu. Bu saatten sonra Beritan ve Ezo'nun ölüm fermanı yazılmıştı. Saat 17.05, iki kadının ölüm saatiydi. Kayıtlara böylesine geçecekti.

Zilan şimdi pişman olmuştu. Şeman konuşmaları duymuş, üçü de rezil olmuş ama iki karısı sıkıntıya düşmüştü. Mutfaktan içeri girişini korkuya kapılarak izledi. Keşke anlatmasaydı. Keşke duymazdan gelseydi. Fakat vicdanı buna bir türlü müsaade dinçmiş, anlatması için azap çektirerek teşvik etmişti. Ve şimdi leşviki başka belalara yol açıyordu.

Mutfağın ortasında hiddetini saklayarak ellerini arkasında I utarak duran adama baktı. Bastırdığı sinirini kendi gözleriyle ¡».örüyordu. "Efendim..." dedi sadece.

"Neyi konuşuyordun az Önce?" Tartışan iki kadından birini hiçe sayar gibi, tekil konuşmuştu. Beritan mutfakta kalıp kalmamak arasında gelgitler yaşadı. Şimdi çıksa Ezo'yu bu tartışmada lek başına bırakmış olacak, kalsa onu sevmeyen adamın zehirli diline maruz kalacaktı. O yüzden ne yapacağını bilemedi.

"Biz Beritan ile konuşuyorduk," diye araya girdi Zilan. Her şeyi o başlatmıştı. Ezo'nuıı üzerine kalması hiç adil değildi.

"Duydum!" Sert sesi küçük yengesine karşı çıkmıştı.

Beritan, Zilan'm gözünde gördüğü korkuya daha fazla dayanamayarak olaya müdahale etti. "Kız kardeşimin yaptığı hatayı düzetmeye çalışıyordu. Onun bir suçu yok." Şerwan bakışlarını karısından çekip Beritan'a çevirdi. Dün gece yaptığı hata yüzünden bu sabah duyduğu isyanları hâlâ unutamıyordu. Bütün gün kulağım bu nidalar tırmalamıştı.

Şimdi kulağını tırmalayacak konuşmayı dinleyecek miydi? Vicdanının sesini duyup, ikinci karısını dinleyecek miydi? Bağırmadan, kızmadan, öfkelenmeden, sinirlenmeden en önemlisi onu aşağılamadan dinleyecek miydi? Denemeye değerdi!

"Neyi düzeltiyordu, Beritan?"

"Kız kardeşim olmayacak konuşmala..."

"İkimiz arasında olan yanlış bir anlaşılma. Ben Beritan' i yanlış anlamışım. Suç benimdi. Zilan'a anlattım, aramızda büyüdü olay." Ezo suçu üzerine almıştı. Bunu yapmasa Beritan anlatacak ve kocasının nefreti yerinde dağ gibi büyüyecekti.

Şerwan iki kadının birbirini koruma çabasını görünce bir müddet sessiz kaldı. İkiliyi izleyen kara gözleri belirsizdi. Biri âşık olduğu kadın diğeri ise...

Cevapsız bırakmayı daha makul buldu. Diğeri ise cevapsız- lığı koruyan en büyük som işaretiydi. Ki bu gidişle öyle de kalacaktı...

Bölüm 5

ıKu'ual&t.z- Savatla.ı vvaşlaâb

Evliliklerinde altı yılın sonunda hayatlarına yeni bir süreç girmiş, karı kocanın hayatının nasıl şekilleneceği meçhule doğru ilerliyordu. Beritan ise muallakta kalmış, cevapsız bir sora gibiydi. Hangi biri şekillenecek, hayatın hangi yerinde yerini alacaktı?

"Serhad maça gidecekmiş. Yemek hazır mı?" Sağır edici ses- sizlik, Şilan'm odaya girip seslenmesiyle kâğıt yırtığı gibi ortadan ikiye ayrılmıştı. Şerwan mutfaktan çıktıktan soma üç kadının arasını sağır edici bir sessizlik kaplamıştı. Mutfaktan içeri Şilaı girip seslenmeseydi üçü daha birbirini izliyor olurdu.

İlk toparlanan Ezo olmuştu. "Birazdan dolduranız..." diyerek ocağa döndü. Şerwan konuşmaları duymuştu. Nasıl bir düşünceye

hâsıl olduğunu bilmiyordu. Konuşmaları duyması üçü açısından kötü olmuştu. Nitekim daha beter olan Beritan idi.

"Of, Serhad'a haber vereyim." Umutsuzluğu dibe vuran gariban Şilan mutfaktan bezmiş adımlarıyla çıkmış, üç kadını tekrar yalnız bırakmıştı. Zilan az önceki yanlışı düzeltmeliydi. Bu şekilde ispiyoncu olarak tanınacaktı ki niyeti öyle değildi.

"Ben ikinizden de özür dilerim. Benim yüzümden Şerwan Ağa sizi yanlış anladı." Özrünü diledikten sonra kuma kadına döndü. "Beni yanlış anlamanı istemem, Beritan. Odama hazırlanmak için geçerken ikinizin bağrışlarmı duydum. Kavga ettiğinizi sandım, ta ki gerçekleri duyana kadar. Jinxal11 Zozan'a anlattığım sadece Şenvaıı'ın ilk gece..." Zilan yine konuşmayı başaramamıştı. Ezo'nun yanında problemi çözmek çok yanlış olmuştu. Bu kadının zaten yarası varken ne demeye inatla ilk gece anlatılıyordu ki.

Ezo o geceki acısını yine yüreğinde kesik bir kanamayla hissetti. Beritan'm geldiği ilk gün ve bir daha gidemeyeceği o ilk gece. Kocasına dokunan bir kadındı. Ve Ezo dün geceden sonra her şeyi kabullenmişti. Zaten kabullenmese ne yaran dokunacaktı?

İki gelin mutfaktan çıkıp oturma odasına geçmişlerdi. Sofranın hazır olması beklendi. Beritan, Zilan ile konuyu kapatmıştı. Zaten müşkül durumdayken Şerwan duyarak daha beter hale gelmişti. Özür dilese bile değişmeyecekti. Yanında oturan Jiyan ile alışveriş muhabbetini ederken Ezo, kaynanasıyla annesini konuşuyordu.

"Annenle ne zaman konuştun?"

"İki gün önce konuştum teyze."

"Yarın öğlen buraya gelecek, hazırlık yaparsınız "

Annesinin geleceği haberi yüreğine bayram sevinci vermişti. Bugün Ezo için arife günüydü. Annesinin yanında kaldığı o iki hafta, başını her dizine yaslayıp acısını dindirmeye çalıştığında, müşfik ellen ezasını biraz dindirmişti. Annesi ve kız kardeşlerini yann görecek, sıkıca sarılıp acıyan yüreğine merhemini sürecekti.

"Ezo çok heyecan yaptı." Yengesinin sevincine Jıyan ortak olmuştu. "Ben de teyzemi çok özledim. Uzun süredir gelmiyor."

11 Jinxal: Yenge demektir. Dayı karısına hitap edilir,

KUMA

Beritan hiç görmediği ve bilmediği bir kadını ağırlayacaktı. Kızının üzerine kuma gelen kadın olarak oturup kalkacaktı. Belki de odasından çıkmazdı teyzeleri gidene kadar. Yarın aralarında kalırsa utangaçlık ve çekingenlik havada uçuşacaktı.

Geç saatlere kadar oturan kadınların güzel akşamları, Zozan ! lanımın onları odalarına göndermesiyle son bulmuştu. Beritan kalan son bulaşıkları mutfakta yıkayarak kaldırmıştı. Biten işiyle kendine bir bardak su doldurup mutfaktan çıktı. Elinden birden alınan bardakla az kalsın çığlık atacak olan Beritan, kahkahalarıyla bahçeyi gümbürdeten Vedat'la soluğunu bırakmıştı.

"Ödüm koptu!" derken ilk defa konuşuyorlardı.

"Kusurumu af görün Beritan Xanım

"Çığlık atsaydım ne olacaktı?" Soruyu yakışıklı adama soran sesi keyifli çıkmıştı.

Ezo bu soruyu sorduğu her defasında Vedat'tan aynı cevabı alırdı: 'Şerwan beni öldürür, sana da ceza verirdi.' Ancak bu Be- ritan'a verilecek bir cevap değildi. İsimler üzerinde kurnazlıkla oynayan genç adam cevabı verdi. "Agir Ağa beni öldürürdü. Zozan Hanım da sana ceza verirdi." Göz kırparak suyundan birkaç yudum aldı. "Ne yapacaksın şimdi? Uykun yoksa biraz sohbet edelim."

"Gerçekten mi?" Yüzü aydınlanan Beritan bu teklife hayır diyememişti.

"Evet," diyerek yengesine yol verdi. Kamelyaya geçip yere serilen halının üzerine oturdular. Sırtlarını da halı yastıklara yaslayıp keyifli bir sohbete başladılar. Beritan sohbetin güzel geçeceğini anlayınca hemen bir çay demlemiş ve tekrar gidip gelmemek için çaydanlığı da beraberinde getirmişti.

"Aslında Baran söyledi bana."

"Zaten o beni geceleri hep korkuturdu. Sakın bir daha yapma yoksa çığlık atarım."

Vedat gülümseyerek yengesine tekrar baktı. “Baran’dan yeni bilgiler alırım.”

Beritan tek kaşmı kaldırıp kayınbiraderine baktı. “Beni karşınıza almayın derim, Vedat Bey, kötü olur.” Vedat bunu biliyordu. Ağabeyinden aldığı intikam gayet güzeldi. Beritan akıllı bir kadındı.

“Eee sevdiğin bir kız yok mu?”

“Daha sırada Botan var. Bu gidişle bana sıra gelmez.”

“Ne zaman evleneceksin, demedim. Sevdiğin var mı dedim!?”

“Herkese özelimi anlatmam Beritan Xanim.”

“Peki, Vedat Bey.” Çayından bir yudum alıp gülümsedi genç kadın.

“Ooo güzel bir sohbet varmış hem de yanında çay da var.” Dışarıdan gelen Neçîrvan ve Botan, kamelyada gördüğü yengeleri ve Vedat ile yanlarına gitmişlerdi. İkisinin de uykusu yoktu.

Ayağa kalkan Beritaıı’ı, Neçîrvan durdurdu. “Otur, sohbet edeceğiz işte.” Genç kadın tebessüm etti. Bugün gerçekten çok şaşırıyordu. Geceyi iyi bitirirse, ilk işi annesini arayıp bir kurban kesmelerini istemek olacaktı.

Mutfaktan iki çay bardağı alarak yanlarına dönmüş, doldurduklarını genç adamların eline tutuşturmuştu. Kimse duymasın diye kısık seste konuşuyor, kahkaha attıklarında ise hemen ağızlarını kapatıyorlardı. Gülmekten Beritan’m gözlerinden yaşlar boşalmıştı. Duyduğu seslere kayıtsız kalamayan Jiyan, sohbete balıklama atlamıştı. Uzun süredir ağabeyleriyle sohbet edemiyordu. Özlemişti onları. Ve saat 01.30’u geçiyordu. Kocasının karısıyla uykunun kollarına çoktan atıldığını düşünüyordu Beritan.

“Botan Ağabey, ben Delal Sultanla damda yatıyordum. Her zaman Şilan’ı korkuturdunuz!”

Vedat, “Şilan’ı korkutan hep Serhad idi Jiyan’ım,” diyerek kız kardeşine küçük bir hatırlatmada bulunmuştu.

"Benimle çok uğraşmazdın zaten." Ağabeyini izleyen kızın j/ft/l erinde delici bir hayranlık vardı. Küçükken en iyi anlaştığı, rıı çok şefkat gördüğü Vedat, büyüyüp okulların araya girmesiyle Itıığı kırmıştı. Vedat, kız kardeşini kollarının arasına alarak saçla- ı ına bir öpücük kondurdu.

"Küçükken hep çocuklara böcek yedirmeye çalışırdık." Yaptığı iğrençlikten pişmanlık ifadesi Botan'm yüzünden akıyordu. Neçîrvan'ın kahkahası gecenin sessizliğinde çıtasını aşmış, dağ deklerinde bir kurdun ulumasını ammsatmıştı. "Hatırlıyor musun? Bir kere Bedirhan ile Baraır a yedirmeye çalıştık."

"Adam inadınıza yedi oğlum." Vedat, ağabeyi Neçîrvan'ıı ve Bedirhan'ıı yaptıklarını hatırlayınca yüzünü buruşturmuş, burnunu kız kardeşinin saçları araşma gömmüştü. Herhalde ona yapsalardı, gözünü kırpmadan o yaşta ciğerlerini deşerdi.

Beritan ve Jiyan istemeden de olsa yüzlerini buruşturmuşlardı. "İğrençsiniz!"

Neçîrvan kız kardeşine bakıp göz kırptı. "Konuşmaya devam etlersen sana bir tane yedirmekten zevk duyarım delalamin12!" Genç kız gülümseyerek ağabeyine sığındı. O buradayken, bu güvenli kollar arasındayken büyük ağabeyi hiçbir şey yapamazdı. Vedat izin vermezdi. Saçlarına bırakılan bir öpücükle kollarını beline doladı. Dudaklarına fermuarı çekerek arada bir kelimeyi savurdu. "Sustum."

Beritan bu haylazlıklara Şenvan'ın ortak olup olmadığını düşündü. Farkında olmadan kocasının yaptıklarını da merak etti.

"Şervvan bize hiç katılmazdı!" Sesli konuşmuştu da farkına ım varamamıştı? Botan'm uzaklara dalmış irisleri yengesinin meramını cevapladığından habersizdi.

"O daha çok dövüşe giderdi," diye devam etti Neçîrvan. Küçüklüğünde bugünkü gibi sinirli ve aksiydi. Mahallede kavga

12 Delalamin: Güzelim

etmeden duramadığı, herkese gücünün yettiği için dövüşçü ilan edilmişti.

Pek şaşırmadı Beritan, onu gazabından tanıyordu. Küçüklüğü, büyüklüğü fark etmeksizin öfkesini kusuyordu.

Sohbetleri saatin iyice ilerlemesiyle son bulmuştu. Dibine vurulmuş muhabbet, damaklarına kalıcı misafir niyetiyle oturmuştu. Neçırvan Ağanın odalarına kışkışlamasıyla ev ahalisi dört bir tarafa dağılmıştı. Beritan yorgun bedenini basamaklardan yukarı çıkardı. Güzel bir gece geçirmişti. İnsanlarla sohbet etmeyi, gülmeyi seviyordu. Bu gece en sevdiği aktiviteyi gerçekleştirmişti. Dudaklarında silemediği gülüşüyle avluyu geçti.

Üst katın merdivenlerinden inen Ezo'yu görünce kaşları merakla çatılmıştı. Gecenin bir yarısını geçmişlerdi. Elinde ilaç paketi vardı. Son basamağı inip avluda kendisine doğru gelen kadına hafif bir endişe içinde sordu. "Hayırdır inşallah, bir şey mi oldu?"

Ezo gözlerini açacak gücü bulamıyordu. Baş ağrısı için Zilan'dan ilaç almaya gitmiş, bir müddet onunla sohbet etmiş, bu süreç de baş ağrısını zıplatmıştı. "Kafamı benden kesip Önüme koysalar canım bu kadar yanmaz herhalde. Baş ağrısı için ilaç aldım," diyerek endişesini yok etmişti.

"Geçmiş olsun."

"Sağ olasın," diyerek hâlâ uyumayan kadının burada ne yaptığını merak etti. Şervvan'ı yanına gitmiş zannediyordu. Belki de odasındaydı ve bir ihtiyacı olduğu için Beritan çıkmıştı. Ezo bu ihtimali düşünmek istemedi. Zaten baş ağrısı çekilmezken ikisini hatırlamak istemiyordu.

"Şev xweş13," diyerek karşılığını almış, genç kadından önce odasına girmişti. Hemen ilaç alıp uyumak istiyordu. Elindeki **kutuyu** komodine bırakmak için kafasını kaldırdığında kocasını odada, pencerenin önünde durmuş buldu. Karşı odada sandığı ıidaını şimdi kendi odasında buluyordu.

13 Şev xweş: İyi geceler

"Burada miydin?" diye sordu kocasına. Beklemediğini alenen ifade etmişti.

Yanı başındaki gece lambasının ışığı etrafı aydınlatıyordu. Varını saat önce karşı odadaydı. Dün yaptığı hareketle Beritan'ı incitmiş, herkese karşı küçük düşürmüştü. Özür dilemek için «ulaşma geçip beklemişti. Bekleyişi dakikalarca sürmüş, yarım saat sonunda Şerwan odadan çıkmıştı. Avludayken aşağından f.clcn seslerle Beritan'm kardeşlerinin yanında olduğunu Öğrenmiş, artık beklememişti. Özrünü başka sefere erteleyerek kendi odasına geçmişti. Özrünü dileyeceği bir kadın da Ezo idi. O hengâme sırasında onu görmemişti. Gözleri göremeyecek kadar kör- Icşmişti. Ezo'nun odasına girmiş, onu da odasında bulamamıştı. Karısının da aşağıda olduğunu düşünmüş, o gelene kadar üzerini değiştirmek ve yatağına girmek istemişti. Nitekim etrafını kola- çan ettiğinde ne berjerin, ne yatağın, ne sandığın üzerinde eşofmanlarını görmüştü. Karısı gelmeyeceğini anlamış, eşofmanları m hazır etmemişti. Koca bir yükün daha ciğerlerinin arasına diğer yüklerden daha ağır oturduğunu hissetmişti. Kaburgaları bu yükü taşıyamayacaktı en sonunda. Beritan'ın odasına geçtiği sefer de yüreği sıkışmış, Ezo kalbine bir kıymığı batırmıştı. Bu kadını seviyordu. Altı yıllık bir birlikteliğe değil, asırlık bir birlikteliğe evet, demiş, gördüğü gün gönlünü kaptırmıştı. Bugün ise o gönül kırıktı. Karısının gönlü kırık, kendi ciğerleri deşikti.

Pencerenin önünde beklemekten cayarak Ezo'ya doğru yürüdü. Pek iyi görünmüyordu. Keza kendisi kadar yorulmuştu. "Nasılsın?"

"Nasılsın sorusuna hiç sığamadım çünkü iyi değilim." Nemli gözleri baş ağrısından mıdır bilinmez, az sonra yaşlarını akıtacak

gibi duruyordu. "İyi olmadığım için nasılı hiç kaldıramıyorum, Bu yüzden bana nasılsın diye sorma."

Dudaklarını diliyle ıslatarak duyduğu acıyı bastırdı. Gözlerindeki acıyı nasıl dindireceğini bilmiyordu. Sıkıntılı nefesini vererek ellerini tutmak için uzandı Şerwan. Elindeki ilaç kutusunu görünce soru dolu gözleriyle baktı. Ne içindi bu kutu?

Sorar bakışlarını alan Ezo, “Başım ağrıyor, içeceğim bir tane,” açıklamasında bulundu.

Anlıyorum, der gibi kaşlarını kaldırdı Şerv/an. Niyetinden vazgeçmeden boşta olan diğer elini sıkıca avucu araşma aldı. Ela harelerinin içine işlercesine kara irislerini endekslemiş, Özrünü başlatmıştı. Boşta kalan elini karısının şakağına dayadı. Başpar-mağıyla hafiften masaj yaptı. Acısını kendi elleriyle dindirmek istiyordu. Kendi eliyle açtığı yaraları kapamak istiyordu.

Göz kapakları kendiliğinden inmişti. Şeman Ağanın yatıştırıcı masajı sancısını hafıfletse de dindirmiyordu.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. Sevdiği kadının yüzüne tüm nefesini üflemiş, özrüyle gül yüzünü okşamıştı.

Ezo’nun dudakları acıyla yukarı kıvrıldı. “Ne için?”

“Dün gece...” diyebildi. Devamını getirmek imkânsızdı. Devamı yoksa bile Ezo bu konu hakkında en ufak bir şey konuşmak, hatırlamak istemiyordu. Başındaki kör noktaların bile uyandığını hissetti. “Başım ağrıyor, ilaç alıp uyumalıyım,” diyerek sıcak avuçlarından kendini kurtarmış, yatıştırıcı masajın etkisinden kurtulmuştu. Aksamadan yürümüş, dolabından çıkardığı geceliğini bir kolunun altına sıkıştırmış, ardından kocasının eşofman takımını yatağın üzerine bırakmıştı. Şervvan’ın gözlerini üzerinde hissediyordu. Özrünü dilemesine bile izin vermemişti. Üzerini kocasına sırtı dönükken çıkarmış, geceliğini giyinmişti. Banyoda dişlerini fırçaladıktan sonra geri çıkarak hemen yatağın içine girmişti. İlacı kutusundan çıkarmış, bir hapı ağzına atarak uıyla yutmuştu.

Şerwan eşofmanını üzerine geçirirken gözlerini ondan kaçır-mıyordu. Yüzündeki acı ifadeden anlıyordu ki başı fena ağrıyordu. Banyoya girip kişisel ihtiyaçlarım giderdikten sonra odaya dönmüştü. Gece lambasını kapatmış, odayı sessiz bir karanlığa gömmüştü. Ağırlığıyla yatağına uzandı. Sırtı dönük kadına doğru üliiiindü. Bir kolunu kamına dolayarak sıkıca sarıldı. Burnunu s;ıçları arasına gömüp kokusunu uzun uzun içine çekti. Bütün (»erginliği yok olurken

çatık kaşları düzelmeye girişmiş, gözleri kendiliğinden kapanmıştı.

Sevda bir kere ise sevdaya tutulan kadın da birdi.

Ezo kocasının bu gece gelmeyeceğini düşünüyordu, karşı odaya geçtiğini görmüştü. Şimdi niye gelip yanma kıvrılmıştı, bilmiyordu. Fakat dokunmasını hâlâ kabullenemiyordu. Hâlâ başka bir kadının izi olan elleri tutmaya, başının değdiği göğsüne yasin nmaya, dudağının değdiği dudakları öpmeye tahammülü yoktu. Ki dün gece, tahammülsüzlük ateşi kocası tarafından ateşlenmişti.

Kamına doladığı kolunu çekmek için elini uzatıp bileğini tutmuş, kıpırdamaksızın kendi vücudundan çekerek kocasının geriye kaykılmasını sağlamıştı. Şervvan yüzüstü pozisyona geçerek gözlerini tavana dikti. Dokunamamak... İkinci kadm geleli karısından men edilmişti. Ondan tiksiniyor, dokunuşuna tahammül edemiyordu. Öyleyse istediğini yapacaktı. Karısı dokunuşuna hazır olana kadar dokunmayacaktı. Ancak verdiği kararla ilgili kuşkusu vardı. Sevdiği kadına sarılmadan gün geçirmek imkânsızdı.

Sabah uyandığı gibi elini yüzünü yıkamış, üzerini değiştirip aşağıya inmişti. Kocası hâlâ yatağında uyuyordu. Kahvaltıyı hazırladıktan sonra yanma gidecek, bir ihtiyacı olup olmadığına ba

kacaktı.. Mutfağa indiğinde Ayşe ve Zehra'yı her zamanki gibi uyanık bulmuştu. Konağı temizlemelerini isteyerek kahvaltıyı kendi hazırlayacağını söylemişti. Temizlik hemen biterse öğle yemeği daha çabuk hazır olurdu. Annesini bugün ağırlayacaklardı. O gelmeden her şeyin hazır olmasını istiyordu.

Kahvaltılıklar zaten tezgâha yerleştirilmişti. Ezo hepsini iki ayrı odaya göre hazırlamıştı. Jiyan, yengesine katılıp geri kalan eksikleri tamamlamıştı. Hazırladığı tepsiyi Kazım'ı çağırarak eline vermiş, babası için kurmasını istemişti.

"Jiyan, güzelim sen geri kalanına bak. Ben ağabeyine bakıp geliyorum. Şimdi gidip bakmazsam kızar." Elini yıkayıp havluya kuruladı.

"Sen git git, ben hallederim."

Ezo mutfaktan hızlıca çıktı. Bahçeyi geçerek merdivenlere yöneldi. Daye Zozan basamakları ağır ağır iniyordu. "Rojbaş daye." Dudakları yukarı doğru zarifçe kıvrıldı. Teyzesi annesinden farksızdı. Bazı zamanlar kaynanası ve teyzesi olmaktan çıkmış, yaslandığı en büyük omuz olmuştu. Sert bakışları, otoriter havası, insanı karşısında hazır ol konumuna getiren duruşu bir kenara, sadece avuç içiyle yanağım severken bile yüreğindeki tüm şefkati çok nadir anlarda göstermişti. Ezo son zamanlarda annesine kırgındı ama yine onu bertaraf edemezdi.

"Rojbaş keçamin. Yüzünde annenir gülleri açılmış."

"Hangi annemin? Daye Zozan'ın mı? Daye Zîvan'm mı?" Adlarından yürüyüşlerine kadar birbirlerine benzerlikleri vardı. Sadece annesi, Zozan Eroğlu'na göre daha güler yüzlüydü.

"Zîvan'ındir o gül, bize açılmaz."

"Ben sana diken mi açtım, daye?"

Daye Zozan şefkatle gülümsedi. "Na keçamin14," diyerek ba-

14 Na keçamin: Hayır kızım

samakları inmişti. Ezo, teyzesini arkasında bırakarak merdiven-

Irri hızlıca çıktı. Üst kattan inen Neçîrvan ve Zilan'm konuşmalım kalağına doldu.

"Hediyemi almazsan bu gece kendine yatacak başka yer bul, Neçîrvan Ağa. Odamızdan içeri giremezsin."

"Almıyorum, Zilan Hanım, Bakalım kim kimi odadan çıkaracak!"

Ezo pes edercesine kafasını salladı. Doğum gününde yine bfiyle yapmıştı. Hediyesini almasını istemiş, almazsa odasına sokmayacağını kesinkes belirtmişti. Sürprize dair hiçbir şey bırakmıyordu. İyi de bugün hangi özel gündü de Zilan hediye isliyordu? Ezo kafasını yormayarak çiftin atışmasını bölmeden odasına yürüdü.

Karşı odaya bakmadan odasından içeri girdi. Kapıyı kapatıp içeriye göz gezdirdiğinde Şerwan'ı yatakta bulamadı. Banyoda hazırlanıyor olmalıydı. Dağınık yatağı hızlıca toparladı. Kocasının eşofmanlarım katlayıp dolaba geri koydu.

"Ezo."

Banyodan seslenen adama cevap vermek için kapısına katlar yürümüştü. Burnunu dolduran tıraş losyonunun kokusu genç kadının içini ürpertmişti. Tıraş olduktan sonra sürdüğü losyon genç kadını çıldırtıyordu. Erkek kokusunu temsil eden en iyi üründü. "Efendim." Kapı ağzından kafasını içeri sokmuş, kocasına cevap vermişti.

"Kemerim gözükmüyor."

Ezo üzerindeki kıyafeti inceledi. Bugün lacivert takım elbisesini giyinmişti. "Hangi kemerin?" diye sordu. Genelde taba rengi deri kemerini takardı. Muhtemelen onu bulamamıştı.

"Deri olanı/' Losyonu sürmeyi bırakmış, kapağını geri kapatıp banyodan çıkmıştı. Ezo dilsiz uşağa asılı kemerlere baktı. "Oraya baktım," diyen kocasını dinlemeden dikkatle aramaya koyuldu. Dikkatsizce aradığından emindi. Keza Ezo kıyafetlerini yıkayacağı zaman kemerlerini direkt çıkarır ve uşağa asardı.

Nice kemerin içinde bulunca bilmişlikle sırıttı. “Her zamanki gibi iyi bakmamışsın,” diyerek kemeri kocasına uzattı.

Bozulmuş görünen Şerwan kemeri elinden alıp pantolonuna taktı. Bilmişliğiyle biraz uğraşsa fena olmazdı. Bugün keyfi yerinde gibiydi. Ve Şenvan güldüğünü görmek istiyordu. “Ne yapalım Ezo Hanını, sizin güzel gözlerinizin keskinliği olmasa yolumuzu aydınlıkta bile bulamayacağız.”

Ezo dolaptan çıkardığı taba rengi kaşe kabanı bir koluna özenle astı. Kocasının kendisiyle uğraşması kadının içini ısıtmış- tı. Her sabah bir yığm takılmaca muhabbetin ardından bu odadan çıkarlardı. “Şendeki bu göz beni aydınlıkta bile şaşırtır, Şenvan Ağa.” Omuzlan sarsıla sarsıla kahkaha atan adamın geriye düşen kafasını izledi. Gerçeği söylemek hoşuna gitmişti.

Kahkahasına son vererek yanına yaklaştı. Koluna özenle koyduğu kabanını kabaca almış, yakasını işaret parmağıyla tutarak omzuna atmıştı. Aşağıda kahvaltı edecek, çıkarken giyecekti. “Kahvaltı hazır,” diyerek daha fazla gecikmemesi için hatırlattı Ezo. Ama Şenvan gitmek yerine dudağında meşum gülüşüyle süzüyordu. Ezo kahvaltıyı hatırlatmak için ağzını açtığında kocasının üzerine doğru eğilerek yanağından sabah öpücüğünü almasıyla geri kapatmıştı. Daha kocasının dudağı yanağmdayken refleksle geri çekilmişti.

Şenvan geri çekilerek gözlerine baktı. “Yapma onu bir daha.” Sesi ne kızgın ne sakin çıkmıştı. Ne emir vermiş ne ricada bulunmuştu. Sabah öpücüğünü alacaktı ve günü güzel geçecekti. Telefonunu, sigara paketini, arabasının anahtarını avucu arasında toplayarak odadan çıkmak için kapıya dönmüştü.

Ezo peşinden gitmeden önce unuttuğu çakmağı avucu arasına alarak peşi sıra odadan çıkmıştı. Çakmağı pantolonunun ön

cebine tıkıştırıp ondan önce merdivenleri inmişti. Kadınların sofrası kurulmuş, kahvaltılarını ediyor olmalıydılar. Oturma odasına geçmişti. Tahmin ettiği gibi herkes kahvaltıya oturmuştu.

Kalabalığa ithafen, "Rojbaş," demiş, Delal Sultanın yanındaki yerini almıştı. Bir iki lokma y^ebilirdi anca. Bugünü nasıl atlatacaktı? Hareleri kumasına doğru kısa bir yolculuk istemişti. Kocasının onun yanında kalacağını zannederken gecenin bir yarısı gelmişti. Ezo aralarında geçen hiçbir şeyi merak etmek istemiyordu. Nasıl olduklarım, ne yaptıklarını bilmek istemiyordu. Merak ederse kaldıramayacaktı.

Beritan kahvaltısını iştahsızca yerken bakışların arada kendisine çevrildiğini hissediyordu. Çayından bir yudum alırken gözleri Ezo'ya takıldı. İkisi birbirini gizliden gizliye inceleyecekti. Bunu fark etmeleri geç olmamıştı. Kaynanasının öğle yemeği konusunu açmasıyla bütün iştahsızlığı fîtillenmişti. Zîvan Hanımın gelişi genç kadını tedirgin ediyordu. Karşısına çıkmak istemiyordu. Kızının üzerine kuma olarak gelmiş bir kadındı ve ailesiyle aynı sofrada otunıp kalkmayı, sorunsuzca sohbet etmeyi kendince mantıklı bulmuyordu. Mantıklı bulamamasından ötürü bunu yapmak istemiyordu.

"Bugün mutfağın hâkimiyeti Delal Sultanda. O yüzden yemek konusunda sıkıntı çekme teyze. Biz her şeyi hallederiz." Açıklamada bulunan Ezo, Delal Sultanın sadece Önemli misafirler varken mutfağa girmesinden biliyordu ki bugün güzel yemekler çıkacak ve kısmetse sorun yaşamayacaklardı.

"Temizlik bitti mi?" diye sordıı Zozan Hanım.

Ayşe ağzındaki lokmayı yuttu. "Yok, daha bitmedi hanıma- ğam"

"Bitirirsiniz hemen, sıkıntı yok," diyerek içlerini ferahlatmıştı. Telaş yapmalarına gerek yoktu. Temizlik hemen biterdi. Sadece yemeklerin özenli ve güzel olmasını istiyordu. Ne zaman misafir ağırlaşa Ezo ve Delal Sultana yükleniyordu. Bugün Zi- lan'a

yüklenebilir ama Beritan'ı es geçebilirdi. Ailesi bugünlerde yemeğe davet edilecekti. O zaman Beritan'm telaşı da olacaktı.

Kahvaltı sonrasında mutfakta yemek telaşı süratle devam etmişti. Zengin bir sofra kurulacaktı. Delal Sultan ne yapmaları gerektiğini hatırlatıyor, yemeklerin başına geri geçiyordu. Zilan'm açtığı konularla sohbet daldan dala atlıyor, arada kahkaha tufanına tutulabiliyorlardı.

Beritan yardım etse de çok konuşmuyor, kısaca gülüyordu. Annesini, babasını, kardeşlerini çok özlemişti. Onları ne zaman göreceğini bilmiyordu. Ama bir an önce görse çok iyi olacaktı. Biraz da olsa onların şefkatine ihtiyacı vardı. Koşulsuz sevgilerine, sadece ismiyle hitap ederek bile onu sevindirmeye ihtiyacı vardı.

Yemekler öğle ezanına doğru hazır olmuştu. Beritan geleceklerinin yakın olduğunu duyduğunda soluğu kaynanasının yanında almıştı. Ezo'nun annesiyle yüz yüze gelmeye henüz hazır olamadığını, kuma olarak kendini onlara fazla gördüğünü anlatmış, iznini güç bela almaya çalışmıştı. Başta direten ve kaçışı için kızan Zozaıı Hanım, nihayetinde iznini vermişti. Fakat Beritan odadan çıktığı sırada, "Ayıp ediyorsun," diyerek utandırmış, genç kadının bütün gücünü soldurmuştu. Elbette ayıp ediyordu. Fakat yüzleşmeye hazır değildi. Daha bu ev onu kabullenemezken Ezo'nun annesine kendini nasıl ifade edecekti?

Odasına geri dönmüş, yatağına uzanmıştı Beritan. Aşağıdan gelen kalabalık konuşmaları, yüksek kahkahaları duymak istememişti. Bu tablonun çerçevesinde bile yerini göremiyordu. O yüzden odada kalmak daha cazipti. Hem o aşağıda yoksa Ezo annesiyle daha rahat vakit geçirirdi. Hepsi daha rahat konuşurlardı. Kuma olarak fazlalığı göze batmazdı.

Odasına Jiyan'm girmesiyle Beritan düşüncelerinden sıyrıldı. Elinde bir tepsiyle yanında başında dikildi. "Ne oJdu, o ne?"

"Açsmdır, sana bir şeyler getirdim." Beritan yatağında hare-

ketlenerek oturma pozisyonunu aldı. Jiyan'm kucağına bıraktığı tepsiyle gözleri dans etmişti. Gerçekten çok acıkmıştı.

"Neden aşağıya inmedin?'" Beritan duyduğu soruyu cevapsız bırakmayı daha uygun gördü. "Beritan böyle yaparak iyi bir şey yaptığını mı sanıyorsun?"

"Gerçekten kötüyüm, Jiyan."

"Neden kötüsün? Kimse sana bir şey demedi ki. Gelme, görünme demedi." Kızar tondaki sesi görümceliğin göstergesiydi. Beritan sesini çıkartmadı. Tandır ekmeğinden bir parça alıp ağzına attı. Zor da olsa çiğnemeye başladı.

"Kimse zaten bir şey demedi, demeleri gerekmiyor ama aradaki farkı iyi gör." Keskin bakışları bu farkı anlamasını ister gibiydi.

Tınısı sertleşen sesi soruyu istihzayla sordu. "Aradaki fark neymiş?"

Bir müddet görümcesini izledi. Alenen görünen farkı sorması garip değil miydi? "Kızının üzerine kuma gelen benim. Nasıl karşısına geçip otururum? Kızı acı içinde..."

"İlk kuma gelen kadın sen değilsin." Gerçekle önce sözlerini kesti. "Teyzem nedenini biliyor. Sen bizim ailemizin gelinisin. Sen bu aileye çocuk verecek olan bir ağanın karısısın!"

"Ben buraya sadece çocuk doğurmak için geldiğimi..." "Hayır Beritan, hayır, sen Şerwan Ağabeyimin soyunu yürütecek olan kadınsın." Çekip giden kızın ardından bakakalan Beritan, kendi açısından öyle düşünmüyordu. Bu eve çocuk doğurmak için gelmişti. Ve sadece öyle kalacaktı.

'Oof, aşağıya inmen gerekirdi.' Kendi kendine konuşup can sıkıntısını gidenneye başlamıştı bir süre sonra Beritan. 'Gidecek ve onlarla oturacaktın.' Odanın kapısı aniden açılınca pencerenin önünden çekildi. Gelene baktığında Şilan'ı kapının önünde gördü.

"Beritan, ağabeylerimin oturma odasını temizler misin? Ser- had ve arkadaşları yemek yemişlerdi, biraz kirletmişler. Kızları hiç görmedim, yanlarından ayrılamıyorum yoksa ben hallederdim."

"Tamam canım, sen merak etme." Gelen teyzeleri misafir odasında olduğu için Beritan onları görmezdi. Temizlik odasından süpürgeyi çıkartıp aşağıya indi. Oturma odasına geçerek süpürgeyi yere bıraktı. Yere dökülmüş ekmek kırıntılarını elleriyle toplayarak bir peçetenin içine döktü. Ağzını sıkıca kapatıp kenara bıraktı. Yerlerinde düzgün dunnayan yastıkları düzeltti tek tek. Ardından süpürgenin fişini çıkartıp prize taktı. Gelişigüzel odayı temizlemeye başladı. Tekrar kapatılan süpürge olmasaydı devam ederdi. Arkasını dönen kadın, Şerwan ve Vedat'ı karşısında buldu.

"Babam geldi mi, Beritan?" diye sordu Vedat.

"Hayır, daha gelmedi." Öyle olsaydı Şilan babama bak, derdi.

"İyi o zaman." Başka bir şey demeden odadan çıkıp gitti. Beritan pusuya yatmış gözleriyle kendisini kesen kocasının konuşmasını bekledi. Gözlerinin aksine duruşunda belirli bir sakinlik vardı. Elleri pantolonunun cebinde, omuzları dik, bacakları omuz hizasında aralıktı. Beritan bu duruştan bile akan salt gücü hissedebiliyordu.

"Bir şey mi oldu?"

"Olması mı gerekiyordu?"

Aldığı cevap soru içerince genç kadın duruşunu düzeltme ihtiyacı duydu. Omuzlan biraz daha dikleştirerek cevap vermek için çenesini kaldırdı. "Hayır." Olması gerekmiyordu. Zaten olmasa Beritan'ın sevineceği bir durum olurdu.

"Teyzem içeride, değil mi?"

Beritan gözlerini kaçırdı, Teyzesi aynı zamanda kayınvalide-siydi. Henüz görmediği, görmeye cesaret edemediği, gitmediği için pişman olduğu teyzesi. "Evet." Olumlu bir cevapla kısa kesti. Şenvan gözlerini kaçırdığını görünce kaşlarını çattı. "Hangi odada?" Bilerek

hangi odada olduğunu somıuştu.

Afallayan Beritan önce omzunu bilmiyorum dercesine sallamış, ardından yaptığı hatayı fark ederek, “Oturma odasında,” diye cevaplamıştı. Oturma odasında oturacaklardı, başka nerede olacaklardı ki?

“Misafirinin nerede oturup kalktığını bilmiyor musun?”

“Hayır... yani şaşırdım bir an...”

Ters giden bir şeylerin olduğu belliydi. Şenvan üzerine gitmedi. Dün geceki özrünü bugün dilemek istese de kaldıkları oda pek müsait değildi. Şervvan odada göz gezdirince günler öncesinde onu delirten kadının hain planını hatırlardı. Kâğıdını göğsünün arasında saklayarak aklınca ders vermişti. Şimdi ödeşmenin zamanı, diyerek genç kadına puslu gözlerini dikti.

“Hadi bekliyorum.” Az önceki sakinliğini kırarak öfkelenmiş suretine büründü.

“Ne...neyi?”

“Düşürdüğüm kâğıdı,” diyerek etrafı başıyla gösterdi. “Bu odada kâğıdım dü,.

Beritan kocasının lafını bitirmesine daha izin vermeden, başı yanmasın diye kendini kurtarmaya baktı. “Yemin ederim bu sefer ne kâğıt gördüm ne de aldım. Yemin ederim ben bir şey görmedim. Vallahi bak hiçbir şey...”

“Lafımı niye kestin?”

“Çünkü beni suçlu bilme. Bak; bu sefer cebimde yok. Göğsüme de saklamadım. Beni soy..soyma d a . Y ü z ü kızarınca çareyi saklamakta bulmuştu. Suçlu gibi kafasını önüne eğdi.

Gayriihtiyari giilümsemişti. İntikamını harikulade bir zevkle alıyordu. “Seni soyacağımı nereden çıkardın?”

Beritan yerin dibini boylayan kırmızı suratım kocasına çevirdi. Onu izleyen puslu kara hareler şimdi gülümsüyordu. İlk defa ona

gülüyordu. Kızgın olmadan konuşuyordu. Bu aralar gerçekten kocasına bir şeyler olmuştu. "Geçen sefer..geçen sefer bana..öyle..."

"Geçen sefer kâğıdım şendeydi. Göğsünün arasına saklamıştın." Utanmaz bir edayla yüzüne vurmuştu.

Beritan dudaklarını ısırarak kocasına baktı tekrar ."Bu sefer gerçekten bende değil."

"Odayı ara. bulursan sende olmayacağına inanacağım."

"Bende değil bu sefer."

"Odayı ara, küçük bir kâğıt zaten." Beritan derin bir nefes alıp odayı baştan aşağı aramaya başladı. Şenvan ise kapıya yaslanmış, olmayan kâğıdı arayan kadına bakıyordu. Hatırı sayılır değil, hatırı kalır bir ders veriyordu. Şenvan Eroğlu'na kesinkes bulaşmayacaktı bir daha.

Beritan saçı başı dağılmış, tülbendi de omuzlarına düşmüş bir şekilde nefes nefese kocasına baktı. Dağılmış kadının hali perişandı. "Yok yok, hiçbir şey yok... Bak, benden önce Serhad ve arkadaşları binadaydı. Belki o görmüştür. Sizin olduğunu anlayıp almış olabilir."

"Bana daha önce aynı oyunu oynadın. Sana nasıl inanacağım?" Pes eden kadm nefes nefese kendini tekrarlamaya devam etti. "Yok yok, bende yok... Şilan bana buranın kirli olduğunu söyledi. Belki o almıştır." Birileri almış olmalıydı. Kahretsin, Be- ritan'm başı bu sefer yanacaktı. Bağıramazdı, Daye Zozan onu kurtaramazdı. Kardeşi bir şeyleri duyarsa Beritan rezil olurdu. Saniyesinde kafasını nice senaıyo doldurdu. Suç üzerine kalırsa kuma kadının başına neler gelecek kurgulan son hız şekillendi.

Korkuya kapılan kadının ifadesini gizlediği keyfiyle izliyordu. "Öyle mi?" dedi genç adam.

"Evet," diyerek kafasını salladı Beritan. Kocası yaslandığı yerden geri çekilip ona doğru geldi. Tam karşısında durduğunda Beritan, onu tekrar arayacağım sandı. Fakat Şerwan çenesinden tutup biraz sıktı. "Olmayan kâğıdı nasıl alsın?" Beritan kocasının söyledikleriyle

öfkeden kudurdu. Yani yalan mıydı? Kâğıt yok muydu?

Şenvan karısının değişen surat ifadesini görünce gülümsedi. Bu kadını kızdırmak güzel olacaktı.

"Yalan mı söyledin?" Burnundan çıkan kızgın nefesle ağzından çıkanlara dikkat edememişti Beritan.

Şenvan tek kaşını kaldırarak karısına baktı. "Bir ağaya yalan mı söyledin, denmez!"

"Nefes nefese kaldım. Olmayan kâğıdı boş boş aradım. Sırf gene benim aldığımı..." Şenvan sözünü kesti. Çenesini biraz daha sıkarak kendine yaklaştırdı. "İntikam böyle alınır, Beritan. Dua et sana tüm evi arattırmadım." Beritan hafif aralanan dudaklarıyla kocasını süzdü. Elinde olmadan gülümsedi. İntikam ııı? "Ben sana öyle yaptım diye mi?"

"Cezasız kalacağım mı sandın?" derken çarpık gülüşü sert çehresinde kıvrıldı genç adamın.

Meydan okuyan kadının tek kaşı kalktı. "Ben karşılığımı veririm ama."

"Savaş mı başlatıyorsun, Beritan?"

Kendinden emin bir sesle cevapladı. "Evet."

"Karşımdaki rakibimi gücüme göre seçerim. Sen bunu başaramazsın."

Gülümsemeyi başaran dudaklarında bir kadının gücü vardı.
"Rakibini güçsüz sanma. Savaşımda her yolum mubahtır!" Şerwan, çenesini sıkan parmakları geri çekip karısına kibirli bakışlarım fırlattı. "Elinden geleni ardına koyma, Beritan!" diye

rek arkasına dönmüş, odadan çıkmıştı. Arkasından bağıran karısının sorusuna cevap verip gitmişti.

"Bu savaşın bir kuralı yok mu?"

"Kuralsız oynamayı severim!"

Yeni bir savaş. Yeni bir oyun. Kuralsız savaşa aşk sızar mı, meçhul! Galibiyetin ve mağlubiyetin tadı her iki tarafa misliyle tattınlacaktı. Ve iki rakip kendini üstün görecek kadar güçlüydü. Sonu hüsran olmadığı sürece her savaşın tadı pek güzel olurdu!

KUMA

Bölüm 6

c^iiz(J./'Nediyetni IW..

Misafirlerin gidip gitmediğinden habersiz, kendisini yine odasına kapatmıştı Beritan. Zîvan Hanıma gözükmeyerek, bir hoş geldin bile demeyerek büyük ayıp etmişti. Fakat aklı kocasıyla olan savaşmdaydı. Dün onu yaralayıp parçalara bölen adam, bugün kızıp bağırmadan intikamını almış, üstelik gülmüştü. Ve aralarında bir savaş ilan edilmişti. Kuralsız taraftarların istediğini yapabileceği bir savaş!

Kocasına karşı en ufak bir duygu beslemezken bu savaş heyecan

vermişti. Sevmesini pekâlâ beklemiyordu. Aşk denen o üç harflik kavramı hiç beklemiyordu. Ama hiç değilse görmezden gelmek, hırpalamak yerine böyle gülümseyip onu karısı olarak görüp saygı duyabilirdi. Beri tan'ıı bundan daha fazla beklentisi yoktu.

Yutkunmaya çalışıp yutkunamadığında boğazındaki kumluğu fark etti. Geç saatlerdi ve muhtemelen Ezo'nun ailesi gitmişti. Beritan hem aşağıyı kontrol etmek hem kendine su getirmek için çıkmak istiyordu. Oturduğu yatakta kırdığı dizlerini uzatarak yataktan salıvermişti. Terliğini ayağına giyip yataktan kalktı.

‘Kendini odaya kapatırsan susuz kalırsın böyle.’ Hatasını kendini azarlayarak kabulleniyordu. Oflayarak odasından dışarı çıktı. Avluda tek başınaydı. Aşağıya inmeden gittiklerini öğrenmeye- cekti. Avluda adımları merdivenlere yöneldikçe sesler kulağına doluyordu. Kulağım kabarttığında hiç duymadığı bir kahkaha kulaklarına doldu. Ses tanıdıktı ama kime ait olduğunu çıkaramadı. Merdivenlere yaklaştığında gözlerini bahçede gezdirdi. Soğuk havada kulakları tırmalayan kahkaha Ezo’ya aitti. Beri- tan, Ezo’yu gülerken hayranlıkla izleyen Şerwan’m bakışlarına takılmıştı. Gülümsüyor, karısının yüzünü aşkla izliyordu. Hafif çatık kaşlarından ve arada kafasını sallıyor oluşundan çıkardığı, bir şeyden şikâyetçi olduğuydu.

Şenvan, karısının keyfini gördükçe bugün daha mutlu olmuştu. Bu kahkahayı duymayalı asırlar geçmiş gibiydi. Ve onu bu denli güldürebilen kendisi değildi. “Annen geldi hepimizi unuttun.” Annesi geldiği zaman Ezo, kocasını unutuyor numarası yapıyordu.

Ezo çenesini hayır anlamında kaldırdı. “Beni annem mutlu etti ama ben Serhad’a gülüyordum.”

Şenvan’m gülüşü yüzünde soldu. Bir hissin kırbaç gibi ciğerine indiğini hissetti. Annesi değil, sesi konağı aşacak kadar kahkaha attıran kendisi değil, serseri kardeşiydi. Dişlerini gıcırdatacak kadar hızla nefesini içine çekti. “İnadıma yapıyorsun, değil mi?”

Kahkahası eksilirken dudağında tadımlık gülüşü kaldı Ezo’nun. “Ben bir şey yapmıyorum, Serhad yapıyor.”

“Ne yapıyor Serhad?”

“Okulda öğretmen, evde ben... Hepimizden bıkmış.”

Şenvan’m kaşları şaşkınlıkla yukarı sıyrıldı. “Senden bıktığı için mi gülüyorsun?”

Dilini şaklatarak kocasının cümlesini reddetti. “Hayır. Bu bizim aramızda, Şerwan Ağa. Sana söylemeyiz.” Söylemeyecek, meraklanmasını sağlayacaktı. Kıskandığını izleyecek, bunun keyfini sürecekti.

Kısık gözleriyle şüpheli şüpheli kadınını süzdü. “Bilerek yapıyorsun.” Sırf kıskançlığını hiddetlendirmek için en basit konuşmaları bile saklıyordu. “Saklayamayacağım biliyorsun, beni uğraştırmadan söyle hadi.”

Dudaklarım ısırdı. Uğraştırabilir hatta çıldırtabilirdi. “Cezam ne?” Kurnazlık ederek önce cezasını öğrenmek istedi. Konuşmaları anlatmazsa kocasının ceza keseceğini biliyordu. Ne olduğunu öğrense de kocasına konuşmaları anlatmayacaktı.

Şervvan, karısının güldüğüne mutlu oluyordu. Mutluluğunu hesaba katarak hafif bir ceza düşündü. Nasılsa anlatmayacağını biliyordu. “Uykun gelene kadar ayakta dikileceksin.”

Ezo’nun gözleri ardına kadar açıldı. “Hayır...” İnce isyankâr tınısıyla karşı çıktı. “Yorgunluktan ölüyorum, bu cezayı kabul etmem.”

“Zaten hangi cezamı kabul ettin ki?”

“İstemesem de kabul ediyorum. Bugün kabul etmeme hakkım var.”

Şerwan afacan gülümsemesiyle karısının içini hoplattı. “Ben öyle bir hak tanıdığımı hatırlamıyorum.” Bu gece cezası yok, aslında bugüne özel ödülü vardı. Ne zaman bugünü kutlasalar, Ezo’nun kullandığı bir cümle vardı. Ve Şerwan bugün onu duyup duymayacağından endişe ediyordu. Daha az önce onu güldürmeyi başaran kendisi değil, kardeşiyken Şervvan, bugün o cümleden men edileceğini biliyordu.

“Vicdansızlığın üstünde yine,” diyen karısıyla kısa, iç ferahlatıcı bir kahkaha atmıştı. Kafası geriye düşmüş, kısa süren kah-

kahasmı karısının inadına devam ettirmişti. Vicdanı bugün rahattı ki ceza vermeyecekti. Cevap vermek için çenesini indirdiğinde merdivenlerin başında onları izleyen Beritan'a rast gelmişti. Şenvan onları izleyip dinlediğini zannederek kaşlarını çatmıştı.

Göz göze geldiği kadın anında kızarıp bozarmış, arkasını dönerek hızla uzaklaşmıştı. Şenvan, Ezo'ya bir şey çaktırmak istemese de avluda izlenmekten hoşlanmamıştı. Çatık kaşlarını düzeltmeye çalışarak parıltısı hâlâ devam eden ela gözlerine takıldı. "Bu ceza en hafifi. Diğer cezaları tartışalım mı?"

Tartışma sonucu galip belliydi. "Yarın tartışırız; yorgunum, uyumalıyım." En iyi kaçış yolu buydu. Fakat kocasının üzerinden akan enerjiden anlıyordu ki kaçışı işe yaramayacaktı. "Çabuk pes ettin, beni hayal kırıklığına uğrattın."

"Pes etmiyorum, yarma devam etme şansı veriyorum sana." "İyi, odamızda devam edelim."

"Şenvan."

"Söyle delalamin."

İç yanaklarını ısırarak gerisin geriye yürüdü. "Sana Serhad ile ne konuştuğumuzu anlatmayacağım. Ceza vermeni de kabul etmiyorum ve şimdi uyumaya gidiyorum." Kocasının sarsılmış yüz ifadesini görerek sırtım dönmüş, dikkatli adımlarıyla merdivenlere yönelmişti. Dizleri onu ayakta tutamayacak kadar yorgundu. Basamakları çıkarken ardına bakma isteğiyle mücadele ediyordu. Şenvan'ıı neden sessizleştiğini, hiçbir şey söylemediğini merak ediyordu. Merakına inat, arkasına bakmamaya kararlıydı. Basamakları çıktığında kulağım arşınlayan ıslık sesi bütün inadını kırmış, genç kadm refleksle omzunun üzerinden aşağıya bakmıştı. Eli cebinde çarpık gülüşüyle göz kırpmış, gerinerek genç kadını yerinde çıldırmıştı Şenvan. Ezo kafasını sallayarak önüne döneceği esnada Şenvan'm emrivakisini işitti.

"Ben gelmeden uyuma, cezanı yersin."

Ses etmeden yoluna devam eden genç kadın, Şeman gelmeden istese de uyumayacaktı. Odasına giren genç kadın hemen üzerini değiştirmişti. Kocasının eşofmanını yatağa bırakıp banyoya girdi. İhtiyaçlarını giderdikten sonra odasına geri döndü. Şcman'm ne zaman geleceği hakkında bilgisi yoktu. Çok gecikmemesini umut ediyordu. Uykusu gelse bile kocası bu odadan içeri girmeden uyumazdı. Sol bacağına kremini sürmeye başlamıştı ki odanın kapısı açılmış, ardından hemen kapanmıştı. Ezo bakmasına gerek olmadığım, gelenin kocası olduğunu biliyordu.

"Uyumamışsın." Kocasının alaycı sesine şakacı tavrıyla cevap vermişti. "Cezamdan korktum." Bacaklarına masaj yapmaya devam etti. Yan tarafında hissettiği kıpırdanmayla nihayetinde kafasını çevirmiş, kocasıyla göz göze gelmişti. Yüzünde belirsiz ifadesiyle onu sessizce süzüyordu. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama hemen sonra vazgeçerek geri kapattı.

Uzun kumral saçlarını parmakları arasına dolayarak karısını kendisine çekti Şeman. Bu yakınlıktan Ezo'nun rahatsız olacağı düşüncesi canını sıksa da umursamadı. Bütün uzaklığın yok olmasını istiyordu. Hele bugün kahkaha attığını duyduktan sonra hüznü sevdiği kadında görmek istemiyordu.

"Bugünün ne olduğunu bilmiyorsun, değil mi?" diye sordu. Dikkat etmediğine emindi. Dikkat etse de kırgınlığından mütevellit, takacağını sanmıyordu.

Anlamsızca bakan Ezo, kocasının nefesini yüzünde hissettikçe sersemleşiyordu. Geriye doğru çekilerek araya mesafe koymaya çabaladı.

"Bugün ne ki?"

"Sevgililer Günü."

Bugün 14 Şubat Sevgililer Günü idi. Ezo'nun kafası bugünü algılayamayacak kadar doluydu. Kaşları şaşkınlıkla yukarı sıyrılırken ağzı hafiften aşağı düşmüştü. Kalbinin ince ince sızladığını hissetti. Altı yıldır katladıkları özel günlerini bugün hatırlamıyordu.

Sabah Zilan'ın neden hediye istediğini şimdi anlıyordu. Kırgınlıkla mücadele eden gözleri kendiliğinden kapanmış, kafası önüne düşmüştü.

"Artık sadece biz değiliz," diye söze girdi. "Eskisi gibi olamayacağız. Sana artık, 'Ben sevgimi tek bir güne sığdıracak kadın değilim, sevgimi son nefesime kadar kutlarını,' diyemeyeceğim." Kafasını kaldırıp siyah harelerin içine can kırığını bir bir işledi. "Başka bir kadın daha var. Senin nikâhına girmiş, hayatının bir parçası olmuş bir kadın daha var."

Yatağın üzerine bıraktığı hediyeye uzanarak elleri arasına aldı genç adam. Arkasına bakmamakta ısrarcı davranan karısının görmediği hediye, bir aydır hazırlatıp bitirdiği hediyeydi. Sesinin sakin tonda çıkması için boğazını temizleyerek hediyeyi karısının kucağına bıraktı. "Eskisi gibi olmayacaksak da ben hediyemi aldım, altı yıldır hiç atlamadım." Karısının elini avucu arasında sıkıca tuttu. "Bir daha da atlamam. Sen de kutlamaktan vazgeçme, Ezo." Uzanıp şakağına dudağını uzun uzun bastırdı. Burnuna dolan kokusunu içine çekti. "Benim karım sensin."

Kocasının avucu arasında ısınan ellerini istemese de geri çekerek kucağına bıraktığı hediyeye dokundu. Şerwan'a hediye almamıştı. Bu kutlamayı her yıl bir güne bağlamayı sevmese de kocasına hediye almayı es geçmezdi. Hoş, bugünden bile habersizdi.

"Benim en güzel hediyem ne olurdu, biliyor musun?" sorusunu sorarken saklayamadığı hüznüyle kocasına bakıyordu. "Kumamla odalarımızın karşılıklı olmaması en büyük hediye olurdu. Kasten mi kadını alıp karşımdaki odaya koydunuz? Bu konakta başka oda yok muydu, bilmiyorum ama benim her sabah o kapıyla yüz yüze gelmem ıstıraptan başka bir şey değil. Hele senin o odada kalacağın gecelerin sabahı kapıdan çıkışını izlemek..." Sözleri tükenmişti.

Şerwan kucağındaki hediyeyi tutup komodine bıraktı. Karısını kolları arasına alarak sıkıca sarılmıştı. Boğacak, nefessiz bini kacak kadar sarmış, kaçmaya yeltenirse kızmaya hazırlanmıştı.

< Ululların karşılıklı olup karısına azap verdiğini fark etmeyecek kadar kendini kaybetmişti. “Farkında değilim, Ezo. Kimin nerede olduğunun, kimin nerede kaldığının farkında değilim. Kendimi bile unutacak raddeye gelmişim.”

Sevdiği adamın çektiği sıkıntılar bir değildi. Ev dışında işleri ve buna tekabül eden milletin lafları hayatını iyice zorlaştırıyordu. Evde karşılıklı duran odaları fark etmemesi mümkündü. Ondan uzaklaşarak, dokunmasını istemeyerek, gülüşünden ederek luitün zorluğu büyütebiliyordu.

“Bilseydim daha başında müdahale ederdim. Gittin, iki hafta boyunca gelmedin. Geldin ama eski kadınım olarak gelmedin. Aklımın nerede olmasını bekliyorsun, Ezo? Bugün bile benden kaçıyorsun...” Genzinden çıkan sesi sert, tonu kızgın lâkin bakışları ona tezat oluşturacak kadar yumuşaktı. Karısı kollarım boynuna sarıp sıkıca sarıldığında kızgınlık hissi yerini derin bir huzura bırakmıştı. Burnunu boyun çukuruna gömerek orada yaşamını canlandırmak istedi.

“Sana dokunan bir kadın... Seni sevecek olan bir kadın... Senin bebeğini kamında taşıyacak bir kadın... Her şey gözümün önünde olup bitiyor... Nasıl kaçmayayım, sen söyle.”

“Kaçma...” Sesi boğuk, neredeyse anlamsızdı. “Benden hiçbir zaman kaçma... Ne değişirse değişsin, sana olan ihtiyacım değişmez...” Boynundan kokusunu son kez içine çekerek karısını kendinden ayırmadan yatağa uzandı. Göğsüne yatırarak kaçışım yine engelledi. Kolunu beline dolayarak vücudunu sıkıca kendine bastırdı. Sessiz dakikaları birbirinin nefesini dinleyerek geçirmişlerdi.

“Böyle mi uyuyacaksın, Şeman?”

“Ziyanı olur mu?”

“Rahat uyuyamayacaksm.”

“Sen kollarımdayken mümkün mü?”

Ezo, huzur veren sesini dinlerken istemsizce gülümsedi. “Bilmem, sana sormak lazım.” Sesinde mayışmış bir tını vardı. Göz kapaklan

ağır ağır ısınıyor, kadını uykuya davet ediyordu. Şerwan'm varlığıyla uykuya çabucak teslim olacaktı.

Şenvan esnedi. "Ben halimden memnunum delalamm." Sadece belindeki kemeri çözse yeterliydi. Daha yataktan çıkıp üzerini değiştirecek mecali yoktu. Üstelik bu Ezo'dan kopmak demek oluyordu ki hiç Öyle bir isteği yoktu. Bir elini kemerinin tokasına koyarak aceleyle çözdü.

Çıkan sesler Ezo'nun dikkatini çekmiş, genç kadın gözlerini açtığında kocasının elini kemerinde bulmuştu. Kemerini niye çözdüğünü bilmiyordu fakat vücudunun gerildiğini hissedebiliyordu. Henüz dokunuşlarına hazır değildi. Aralarındaki ölümcül mesafeyi yok etmişti. Nitekim daha ilerisine hâlâ hazır değildi.

Şenvan kemerini çözüp pantolonundan bir çekişte sıyırdı. Yan tarafa fırlatarak çıkan gürültüye aldırmadan Ezo'nun üzerine uzanıp kafasını boyun çukuruna gömerek tenine doğru fısıldadı. "Sen evet dediğinde."

İçi rahatlayan kadın parmaklarını kocasının saçlarına geçirerek hafif dokunuşlarıyla okşadı. Bacaklarının birbirine dolanınca Ezo kocasıyla sarılarak uyumayı ne kadar özlediğini bir kez daha anımsadı. Tekrar esnediğini, boynuna üflediği nefesinden hissetti.

Haftalar sonra ilk defa huzurlu uyku uyuyacaklardı. Adam, kadının kollan arasında boynuna gömülmüş, bacakları birbirine dolanmış, affı kabul edilmiş halde sabaha doğru kesintisiz uykuyla varmışlardı.

Evin telaşı kahvaltıdan sonra başlamıştı. Sofra kaldırılır kaldırılmaz Şervvan Ağa el altında çalışan adamlarım çağırmış, yatak odalarını üst kattaki boş odaya taşımalarım istemişti. Yatak odası üst kata taşınmış, Zilan ve Neçîrvan'a komşu gitmişlerdi. Ev ahalisi kadar Ezo da şaşırmıştı. Zira kocasının sabah odayı taşıtmasını beklemiyordu. Kıyafetleri üst kata birkaç defada taşımış, odanın yeni düzenini sağlamıştı. Fakat içindeki hüsran dinmemişti.

KUMA

Altı yılı devirdiği odasında kocasıyla her türlü mutluluğu, acıyı, huzuru, sevinci, ilklerini geçirdiği odayı, üzerine kuma gelen kadın için yukarı çıkarmıştı. Böylesi daha sağlıklıydı fakat Ezo'nuıı acı çekmesine engel olamamıştı. Bu eve gelin geldiği ilk günden bu yana bebeği olmadığı için bile gözyaşlarını sessizce akıttığı odaya bu sabah veda etmişti. Şenvan yanındaydı, yanında olmadığı zamanlar aşağıda olacaktı. Ezo yanında olmadığı sabahlar uyandığında gözleri hemen karşısındaki odaya takılmayacaktı. O zaman çekeceği elem biraz daha hafifleyecekti.

Hem bu kuma kadın için bile daha sağlıklıydı. Ezo kadar onun için de iyi olacaktı.

Beritan soğuk kış bahçesinde avludaki telaşı izlerken ne hissettiğini tarttı. Yaşanmışlıklarını kendi odalarında bırakarak yeni hatıraları için üst kata taşman kadın ve adamdı. Bu eve ilk geldiğinde odaların karşılıklı olmasından rahatsızlık duymuş ve anlam verememişti. Sormak istediği halde hep çekinmiş ve diline engel olmuştu. Üzerinden haftalar geçtikten sonra bugün taşmıyorlardı.Ne düşündüğünü, ne hissettiğini bilmiyordu. Fakat içinde bir yerlerde rahatlama duygusu kaynıyordu. Sanki olmasını bekledi

ği bir şeydi de bugün olduğu için sevinçliydi. Eyvanda karşılıklı iki odada, aynı adama sahip iki kadın her sabah aynı korkuyu, aynı acıyı yaşamayacaklardı.

Beritan kocasına dair hiçbir hissi yaşamıyordu. Fakat evli bir kadın olarak yaşadığı hayattan hiçbir şekilde memnun değildi. Bu memnuniyetsizliğin uzayıp gideceğini biliyordu. Ne kadar kocası onunla bir savaş açsa da, gülse de asla gerçek anlamda mutlu bir kadın olamayacaktı.

"Beritan Yenge." Seslenen Zehra ile düşüncelerinden kurtuldu. Tebessümle çağıran kıza döndü. "Efendim canım." Başındaki yazmayı düzelterek, "Zozan Hanımağam odasındaki sandıkta siyah bir poşet olduğunu, onu senin getirmeni istiyor," diye mahcubiyetle solumuştu Zehra.

Beritan'm gözleri yukarı doğru kaydı. Şimdi merdivenleri çıkarsa yanlarından geçip Daye Zozan'm odasına girmek zorundaydı. Kendisinden isteyen kaynanası olduğu için reddetme şansı da yoktu. Huzursuzca nefeslenerek, "Tamam, getiriyorum şimdi," diye cevapladı.

Zehra, "Tamam," diyerek gitmiş, Beritan'a merdivenleri arşınlamak kalmıştı. Bahçeyi geçerek merdivenleri çıktı. Tek isteği ne Şervvan'a ne Ezo'ya gözükmeden inmekti. Kocasının işe gideceğini zannetmişti. Muhtemelen taşıma işi bitmeden gitmeyecekti. Lâkin taşıma işi bitmişti. Ezo kıyafetleri bile yukarı kata taşımıştı. Beritan nefesini içinde tutarak etrafa bakınmadan Daye Zozan ve Agir Ağanın odasına doğru yürüdü. Kulağına dolan karı kocanın sesiyle yerinde istemsizce kaldı. Boşalan odalarından sesleri yankı yapıyordu.

"Hediyeni hâlâ açmadın mı?" Kocasının kalın sesiyle nefesini tutmuştu.

"Ben asıl hediyemi bugün aldım. Ama merak ediyorum kutunun içinde ne var,"

"Dün gece açsaydın merakını giderirdin..." Aniden kesilen sesine kahkahası eklendi. Beritan dün gece Şerwan'a yakalanmış, gözlerindeki o ifadeyi gördükten sonra tabanları yağladığı gibi odasına kaçmış, susuzluktan boğulduysa da çıkmaya yüz bulamamıştı.

Yine yakalanırsa bu sefer kendini odasına hapseder, asla da çıkamazdı. Daye Zozan'ın isteğini almak için ayaklarını hızla odasına sürmüştü. İlk kapı Serhad, Vedat ve Botan'm odasıydı. İkinci kapı ise kaynanasına aitti. Beritan odanın kapısını açıp içeri girdi. Etrafına bakınıp sandığı bulduğunda adımlarını hızlandırdı. Kapıyı gelen olursa izahını yapabilsin diye bilerek kapatmamıştı. Ceviz rengi eski sandığın kapağını açıp bahsi geçen siyah poşeti taradı. Köşeye istiflenmiş poşeti alıp koltukaltına sakladı. Sandığı geri kapatıp etrafına bakmadan odadan geri çıktı. Kapıyı kapatıp uzaklaştı.

Az önce konuşan karı kocanın şimdi görünmemesini umarak avluda yürüdüğünde eyvandan çıkan kocasıyla karşı karşıya kalmıştı. Lanet olsun! Yine mi yakalamıştı? Bu sefer hesap mı soracaktı? içinde mahcup bir korku yeşermişti.

"Beritan."

Adını kocasının ağzından duymak kadını ürpertiyordu. Az önce Ezo'ya konuşan o boğuk nitelikli ses şimdi kendisine çok sade ve sakindi. Genç kadının işine geliyordu. En azından nerede durması gerektiğini her defasında kendine hatırlatıyordu.

"Efendim." Kocası gibi sakin cevapladı.

Şerwan daha di ley em ediği özrünü içinde saklıyordu. Bu akşam yanma gidecek, özrünü dileyip vicdanını biraz olsun rahatlatacaktı. Beri tan'a baktığı ara sıra banyoda ağlaya ağlaya tükettiği cümleleri hatırlıyordu. Beritan'a karşı hissettiği vicdan azabından başka bir şey değildi. Üzerine göz gezdirdiğinde siyah poşeti gördü. "O ne?" diye sormaktan alıkoyamadı kendini.

Beritan neyden bahsettiğini fark edince bilmiyorum der gibi omzunu silkti. "Daye Zozan istedi. Bilmiyorum ne olduğunu."

Anlıyorum dercesine kaşlarım kaldırıp indirdi. Lafı uzatmadan

konuya girecekti. “Akşam yanına geleceğim.” Konuşmaya hazır ol işaretiydi. Nitekim karşısındaki kadın bunu yanlış algılamış, etrafına bakınarak birilerini aramış; bulamadığında kızaran yüzüyle, büyüyen gözleriyle adama bakakalmıştı.

“Tamam.” Sesi çatallaşmış, tınısı düşmüştü. Nedenini soramamış, sadece kabullenmişti. Ne için geleceği belliydi. Beritan daha fazla utandığını görmesin diye kocasına bir şey söylemeden yoluna dönmüştü. Poşeti kolu altında sıkarak avluyu geçti. Kimsenin tekrar duymasını istemiyordu. Özellikle Ezo buralardaysa onun duymasını hiç istemiyordu. Merdivenleri inişe geçti.

O gece çektiği ıstırabı çektirmeyeceğini düşünüyordu. Beritan kendini böyle teskin ediyordu. Şeman ona nefretle bakmıyordu. Aralarında savaş ilan edilmişse bile Beritan’m korkacağı bir şey yoktu. Akşamı akimdan çıkararak kaynanasının oturduğu odadan içeri girdi.

“Buyur jinap.”

Daye Zozan kafasını kaldırıp gelininin uzattığı poşeti aldı. “Sağdasın kızım,” diyerek poşeti açıp içindekileri yere bıraktı. Önündeki tülbentlerden daha farklı duruyorlardı.

“Beğendiğini al, Beritan.”

“Teşekkür ederim jinap. Benim daha kullanmadığım bir sürü tülbendim var.”

“Sen beğendiğini al kızım.”

Beritan sesinin hafiften sertleştiğini işitince bakışlarını Delal Sultana çevirdi. Yaşlı kadın almasını bakışlarıyla ifade etmişti. “Ne kadar varsa o kadar iyidir kızım, lazım olur.”

“Bunlar ne için jinap?”

“Jiyan’ın çeyizi için güzel olanları ayırıyorum.” Elindekileri dikkatlice inceliyor, beğendiğini yan tarafına bırakıyordu. Be- ritan kendisi için seçmeye utanıyordu. Şayet almaz yahut biraz daha gecikirse kaynanasından fırçayı yiyecekti. İçinden gözüne çarpanı alıp, “Bu olsun,” dedi.

"Zilan, Jiyan bavulları toplayacaktı, bitirdiler mi?" Sorunun kendisine kaynanası tarafından yöneltildiğini fark eden Beritan anlamsızca baktı. "Ne bavulları jinap?" diye sorma gereksinimi duymuştu. Zira kahvaltıdan sonra ne Zilan'ı ne Jiyan'ı görmüştü.

"Keçamin Neçîrvan, Botan, Vedat bugün İstanbul'a gidecekler, haberin yok mu?" Vakur edasıyla sorusunu yöneltmişti. Bazen bu kadının kulaklarından şüphe ediyordu. Kim ne konuşuyor kulak asmaz, öyle her konuya atlamaz, gerektiği yerde konuşurdu. Laf peşinde koşan, dedikodu yapan, sürekli birilerini çekiştiren bir kadın değildi ki Zozan karakterini beğeniyordu. Ama bazen bu evden değilmiş gibi davranıyordu. Hâlâ kendini bu evde görmüyordu.

"Hayır jinap, hiç görmedim onları. Hayırdır, inşallah kötü bir şey yoktur?"

"Yok, iş icabı gidecekler, üç dört gün kalacaklar."

"Bakayım jinap."

"Otur otur, şimdi gelirler." Dizlerinin üzerine oyalı tülbentleri üst üste dizdi. "Yarın aileni ağırlıyoruz, Beritan. Az Önce anneni aradım. Agir Ağa babana telefon etmişti sabah. Yarın hasretini giderirsin."

Beritan acıyla gülümsedi. Kafası önüne düşmüş, elindeki tülbendin oyalarıyla uğraşmaya koyulmuştu. Annesi her şeyi kız kardeşi yüzünden biliyordu. Yarın bu eve gelecek, halini göreceklerdi. Gelmelerini hiç istemiyordu. Annesinin gözüne baka- mazdı. Bakarsa her şeyi anlardı, anlarsa neler yaşadığını sorardı.

"Kısmetse jinap," diye kestirip attı. Bir engel çıksm ve gelmesinler istedi.

Daye Zozan ağzını açıp iki kelam edecekken kapıdan içeri iki gelini ve kızı girmiş, o da konuşmaktan vazgeçmişti. Öncelikle Ezo'ya döndü. Odanın taşınmasına ne kadar şaşırsa da sevinmişti. İki kadın için daha iyisi olamazdı. "Odanız bitti mi, Ezo?" Kendini yorgunlukla yere bırakan Ezo, kafasını salladı. "Bitti jinap." Odayı toparlamakla beraber kendisi de bitmişti. Yatak odası olduğu içinde ne Zehra ne Ayşe gelmişti yardımına. Ezo çareyi Zilan'ı ve Jiyan'ı çağırmakta bulmuştu. Beraber odayı toparlayıp bitirmişlerdi.

"Oğlanların bavulları hazır mı, Zilan?"

Zilan kafasını salladı. "Kazım Ağabeyle gönderdik bile şirkete. Oradan hemen gideceklermiş. Vedalaşmaya yetiş emiyor lar- mış." Kızacağım bilse de bu haberi vermek zorundaydı.

Zozan'ın gözleri ötkeyle kısıldı. "Madem yetişemiyorlarmış neden sabah vedalaşmadılar? Bir helallik alsalardı." Vakur havasım kaybetmiş, kızgın hareketleriyle poşete tülbentleri yığmıştı. Dünyanın bin bir türlü belası vardı. Oğullarının gelip vedalaşacağını zannetmişti. Yola çıkandan hak, helallik istemek gerekti.

"Neçîrvan kızacağınızı biliyordu. Şirkette evraklarını mı ne toparlamaları gerekiyormuş, yetişemediler." Yengesini cevaplarken sesinde anlayışla karşılamasını isteyen bir ton mevcuttu. "Şeman gitti mi uğurlamaya?" Kızgın sesinden anlaşıldığı kadarıyla siniri şimdi yatışmayacaktı. Zilan dudaklarını diliyle ıslatarak hızlıca cevap verdi. "Gitti jinxal."

Daye Zozan burnundan soluya soluya kızına dönmüştü. "Ji- yan, al bunları götür, sandığıma koy keçamin." Poşeti kızının eline tutuşturmuş, diğer tülbentleri de üstüne koymuştu. Kızı elindekilerle odadan çıkarken Zozan, gelinlerine döndü. "Yarın Beritan'ın ailesi akşam yemeğine geliyor. Hazırlığınızı bugün ta- mamlayın. Güzel güzel yemeklerinizi yapın."

Ezo ve Beritan'm bakışları bir anlığına kesişmişti. Zîvan Hanımın

geldiği gün Beritan ortalıktan kaybolmuş, annesine bir hoş geldin, bile dememişti. Ancak Ezo Öyle yapmayacaktı. Evine kim gelse hoş geldin, diyecek ve onu ağırlayacaktı. Bu evin ilk gelini olarak sorumluluğu daha büyüktü.

Beritan bakışlarını çeken kadının aşağıya inip ailesiyle oturacağını biliyordu. Yarın öyle olduğunda yaptığı hatanın pişmanlığı daha çok büyüyecekti. "Hazırlığımızı bugün yaparız teyze, merak etme," dediğinde Beritan dudaklarını ısırdı. Teyzesi için bile misafirlerinin yanına inerdi o.

Yapacakları hazırlığın konuşmasını yapmış, ardından muhabbet Beritan'm kardeşi Baran'a gelmişti. Sevdiği kızla nişanlana- caktı. Ki daha kızı istemeye gitmeden dedikoduları başlamıştı. Sürüsüyle asılsız dedikodu kulaklarına dolmuş, ailesi kulaklarını kapamıştı.

Akşam yemeğinden sonra televizyon karşısına ev ahalisi kurulmuştu. Ağabeyleri olmayınca Serlıad soluğu annesinin yanında almıştı. Kafasını dizlerine yatırmış, elindeki telefonla meşgul oluyordu. Şilan derslerine geçmeden evvel annesinin yengelerinin yanma katıldı.

"Serhad Ağa, kitaplarını özlemedin mi?" Dizinde yatan oğlunun saçlarını okşayarak kara gözlerini telefonuna dikmiş, vereceği cevabı bekliyordu. Gerçi ondan gelecek cevap belliydi. Zozan Hanım ne demeye soruyorsa!

"Dayemin ben seni özlemişim, yanına gelmişim, ne güzel saçlarımı okşuyorsun. Şimdi ne gerek var ders kitaplarına, notlara. Biraz oğluna şefkat ver. Sen beni sevmeyeli sanki..."

"Ere15 ere min fehm kir16..Oğlunun sözlerini dalga geçercesine kesmişti. "Yine kendini derslerden kurtaracak bahanelerini bana sıralıyorsun." Saçlarını avuçları arasında hafif sıkarak oğlunu uyarmıştı. "Bir saat sonra derslerinin başına geç. Lise son sınıfsın, sınavın var. Eğer sen bu sınavdan iyi not almazsan seni bu evden içeri almam."

Serhad oflayarak gözlerini tepesinde dikilen annesine çevirdi. "Senin sevgin bile fırçayla, Zozan Hanım."

Ezo ofladığını duyunca küçük kuzenine döndü. "Sen değil miydin dün bazı arkadaşlarımın fırça yiyeceği anneleri bile yok, senin varlığına şükür yade, diyen? Niye bugün ofluyorsun?" "Sen zaten hep teyzenin arkasında ol. Bir kere de beni koruma." Yengesine alacağın olsun, der gibi baktı.

"Allah'tan kork, Ezo seni kaç kere annene karşı korudu." Elindeki kumandayı genç oğlana sallayan Delal Sultan, Ezo'ya bakıp göz kırpmıştı. Serhad'm olduğu yerde kavga çıkmaması imkânsızdı.

Serhad kumandanın kendisine doğru sallandığını görünce kaşlarını yukarı dikti. Delal Sultana en yakın oturan Beritan'ı görünce güldü. "Beritan Yenge, Delal Sultanın elindeki kumandayı al. Yeni kumanda alacak param yok. Agir Ağa ders çalışmıyorum diye harçlığımı kesti."

İflah olmaz serseri Eroğlu erkeği yine yapacağını yapmıştı. Beritan gülerek elini Delal Sultana uzattı. "Alayım Delal Sultan, Serhad Ağaya zarar gelmesin."

Uzandığı yerden doğrulan Serhad, abartılı hareketleriyle al-kışlamıştı. "Hele şükür biri bizi düşündü. Biri Serhad'm ne kadar önemli olduğunu anladı." Annesine manidar bakışlarını atarak kafasını dizlerine geri koymuştu. "Bir gün Serhad'm kıymetini bileceksiniz ama iş işten geçmiş olacak."

---

15 Ere: Evet
16 Min fehm kir: Ben anladım

"Hele o gün gelsin, anlarız kıymetini. Şimdi sus, şu diziyi izleyelim. Senin yüzünden ne izlediğimi anlıyorum ne dinlediğimi." Bir darbeyi de Jiyan kardeşine vurmuştu. Erkek kardeşinin pes edişlerini dinlememiş, televizyonun sesini açmalarını isteyerek izlemeye koyulmuştu. Ancak ablasının inadına hiç susmamış, herkese sorular sorup bütün ilgiyi kendisine çekmişti Serhad. Geç saatlere kadar oturmuş, ardından odasına çıkmıştı. Daye Zozan gelinlerini odalarına göndermiş, kendisi de Agir Ağanın yanına geçmişti. Delat Sultan odasına geçmişti.

Beritan kocası gelecek diye hemen odasına girdi. Banyoya girip üzerindekileri çıkarttı. Kısa bir duş aldıktan sonra odasına tekrar girmiş ve hazırlanmıştı. İlk defa saçlarını özenle taramış, parfüm sıkmıştı. Hazır bir halde yatağın kenarına geçip oturdu. Kendini teskin etme seanslarına başlamıştı. 'Sakin ol Beritan, sakin ol!' derken tesellisi gözlerini diktiği kapıda sürüyordu. 'Onu sinirlendirme. Saçma sapan konuşma, Beritan.' Elleriyle yüzünü kapatıp dudaklarını büzüştürdü. 'Aptal kadın, bir de parfüm sıktın.' Alnına hızla vurdu. Pişmanlıkla yanan kadın oturduğu yatakta ayaklarını kendine çekti. Parmağını ayak bileğine doğru götürüp halhalıyla oynayacakken ellerine tanıdığı hissin değmediğini fark etti. Ayağını hızla uzatıp ayak bileğindeki halhali aradı ama bulamadı. Nereye koymuştu ki? Hızla ayağa kalkıp tuvalet masasına doğru ilerledi. Üzerinde bir şey bulamayınca çekmeceleri tek tek aradı. Ancak aradığı halhalim bulamadı. Ayaklarını hızla banyoya sürüdü. Lâkin orada da bulamamıştı. Ne zaman kaybettiğini de bilmiyordu. Annesinin hediyesi ayağından kayıp gitmişti. Ağlamamak için elleriyle yüzünü kapatınca açılan kapı sesi duyuldu. Gelenin Şerwan olduğunu sanan Beritan belki on- dadır düşüncesiyle odasına koşmuştu. Nefes nefese, "Şeman., halhal.." diye konuşmaya girişti. Lâkin gelen kocası değil, gö- rümceleri ve eltisiydi.

Duraksayan kadın kendine gelmeye çalıştı. "Kız...kızlar ne oldu?"

“Imm... ağabeyim mi gelecekti?” Jiyan kararsız bir edayla sormuştu.

“Hay...hayır Jiyan, bu saate sizin geleceğinizi düşünmedim. Gelen o sandım!” Kasılarak Jiyan’ı cevaplamıştı. Bunu söylemek istemese de bilmeliydi. “Ağabeyim di...diğer odasında, ışıkları kapalıydı. Uyudular sanırım.”

Beritan gülümsedi. Aptal gibi hazırlanmıştı. Yine onu sabaha kadar bekleyecekti. “Kötü bir şey mi oldu?” Gece gelişleri hayra alamet değildi.

“Hayır, aksine güzel şeyler olacak,” diyen Zilan, eltisinin ellerinden tutarak onu odadan çıkartıp kızların odasına doğru götürdü.

Üzeri müsait olmayan kadın endişeliydi. Birileri görürse rezil olacaktı. “Bana ne olduğunu açıklasanız artık!” Kimse duymasın diye kısık seste konuşuyorlardı.

“Sana bir sürprizimiz var Beritan. Hadi ama...” Genç kadın, kendisini çekiştiren Zilan’in peşinden gitmişti. Ne yapacaklarını gerçekten merak eüneye başlamıştı. Jiyan ve Şilan’ın odası önünde durdular. Ayın pırıldayan huzmeleri üç genç kızın harelerinde oynaşıyordu.

“Hazır mısın?” diye sordu Zilan.

“Neye hazır mıyım?” Anlamsız bakışlar arasında üçünü izledi.

“Birazdan göreceklerine,” diyerek cevap verdi Jiyan. Sevinç, harelerinden akıp kapının ardına ulaşıyordu.

“Hazır değilim! Siz kapıyı açın diye hazırım, diyorum.” Zilan genç kadının ellerinden tutarak bir adım daha kapıya yanaştırdığında, hiç beklemeden odanın kapısını açmış ve Beritan’ı içeriye almıştı.

Kara harelerine dolan tablo kadını hayrete düşürmüştü. ‘•Ihı... bu...”

“Evet, bunlar senin için.” Jiyan yanına gelerek ellerini omzunu koymuş, kocaman gülümseyerek yengesine bakmıştı. Beritan

yıkkınlıklar içerisinde odaya bakmaya devam ediyordu. Işıkları kapalı odayı yerden şifonyere, komodine, tuvalet masasına kadar titrek aleviyle mumlar aydınlatıyordu. Odanın ortasına koyulmuş hiindalye kırmızı eşarpla bağlanmıştı. Yatağın üstünde kmalık kaftan, kına eldiveni ve kına tepsisi duruyordu.

Dolu dolu gözleriyle kızlara döndü. "Bu ne için?" Yaşadığı duygu selinin tarifi imkânsızdı.

"Uzun süredir üçümüz de bunu düşünüyorduk. Neçîrvan'ın ııc zaman İstanbul'a gideceğini bilmiyordum. Kocacığımı yalnız bırakma gibi bir lüksüm olmadığından erteledik. Hazır bugün p.itti, hemen yapalım dedik. Yengemin kınalığmı getirdim sana, bedenleriniz aynı zaten."

Yaşların kara harelerinden berrak berrak aktığı anlarda kulakları neredeyse anlatılanları duymuyordu.

"Kınayı alışveriş günü aldık. Bugün Jiyan burayı hazırlamak için hiç inmedi. Sizi o kadar oyalamamın sebebi bu odadan uzak tutmak içindi. Kınayı dün gece gizlice hazırladım, buraya bıraktım. Bir zılgıt çalamadım, çok içimde kaldı. Sen de bir kınan olmasını çok istiyormuşsun, Jiyan bize anlattı. Biz de bu sürprizi yapmaya karar verdik. Herkesten gizli, sadece dördümüz." Sessizce kıkırdadı.

İslak kirpiklerinin arasından inanamayarak baktı Beritan. "Gerek yoktu buna..."

"Ne demek gerek yoktu. Gereği var ki yaptık." İnce sesiyle çıkıştı Zilan ağlayan geline. "Hadi çabuk kııalığı giy. Biz seni bekliyoruz."

Beritan'm hayreti uzadı. "Ne!"

"Hadi Beritan Yenge, kimse bizi fark etmeden yapalım şu kınayı. Kapı önündeyiz biz, sen giyin!" diyen Şilan yengesini ve ablasını alarak odadan çıkmıştı.

Beritan derin bir nefes verdi. Gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. Yatağın üzerindeki kınalığa baktı uzun uzun. Dokunmaya kıyamıyordu. Ne çok istemişti bir kınasının olmasını. Bütün kızların kadınların yanında olup onunla eğlenmesini, o ağlarken ağlamalarını, gece sabaha kadar gülüp oynamalarım... Bütün bu kalabalığa büyüklerden gelecek itirazları. Yorgunlukla bir yerlere kıvrılıp uyumayı. Hiçbiri olmadığı için bir yanı eksikti. Şimdi ise eksik yanını dolduruyorlardı. Bu bile yeterdi Beritan için. Hayal ettiğinden çok daha güzeldi.

İnce işle taşları dokunmuş kaftanı üzerine geçirdiğinde ayna karşısında kendine bakıyordu. Bedeni zarif hatlarına incelikle oturmuştu. Kapı sessizce açılmış, üç kızm kafası üst üste kapı arasından belirmişti. Dalton kardeşlerin bitmek bilmeyen serü-venlerine bir yenisi daha ekleniyordu.

"Giyindin mi, gelelim mi?" diye soran Jiyan'a kız kardeşi Şi-lan'dan cevap gecikmemişti. "Giyinmiş işte, hadi içeri girelim."

İçeri girmiş, kapıyı sessizce kapatmışlardı. Mumların alevi altında Beritan o kadar güzel duruyordu ki. Kırmızı gülün endamı bu kadının suretine bürünmüştü. Hayranlıkla genç kadını seyre duruyorlardı.

"Çok güzel olmuşsun," diyen Zilan vakit kaybetmeden genç kadını tuvalet masasına oturtmuştu. Saçlarını hoş bir topuzla toplamış, hafif bir makyaj yapmıştı.

"Bu kadarına gerek yoktu."

"Daha fazlasına gerek vardı, konuşma." Bir kez daha çıkıştı Zilan. "Hadi otur şu sandalyeye, biz de kınaya başlayalım," diyerek ortada duran sandalyeye oturtmuştu. "Biraz ağır ol, bir

ıif'la. Biz de gülelim oynayalım. Bize böylesi gelin yakışır, istemeyiz çenesi düşük gelini. Beni az ağlatmadılar. Evleniyor muyum, ölüyor muyum bilemedim." Kına örtüsünü başına sermiş, YİV/ünü kapatmıştı.

Beritan sessizce kıkırdadı. Bütün bunları planlayanın Zilan ve görümceleri olması inanılır gibi değildi. Sessizce Rojda'mn *İlme Binin* türküsünü söylemiş, etrafında dönmüşlerdi. Beritan f-tj/yaşlarına hâkim olamamış, hüngür hüngür ağlamıştı. Sanki ilk defa evinden ayrılıyormuş gibi hissediyordu. Annesinden ayrı »İiişen, baba evinde misafirliğini bitiren, kocasıyla yeni bir yuva y;ıpan kanadı kırık kuş...

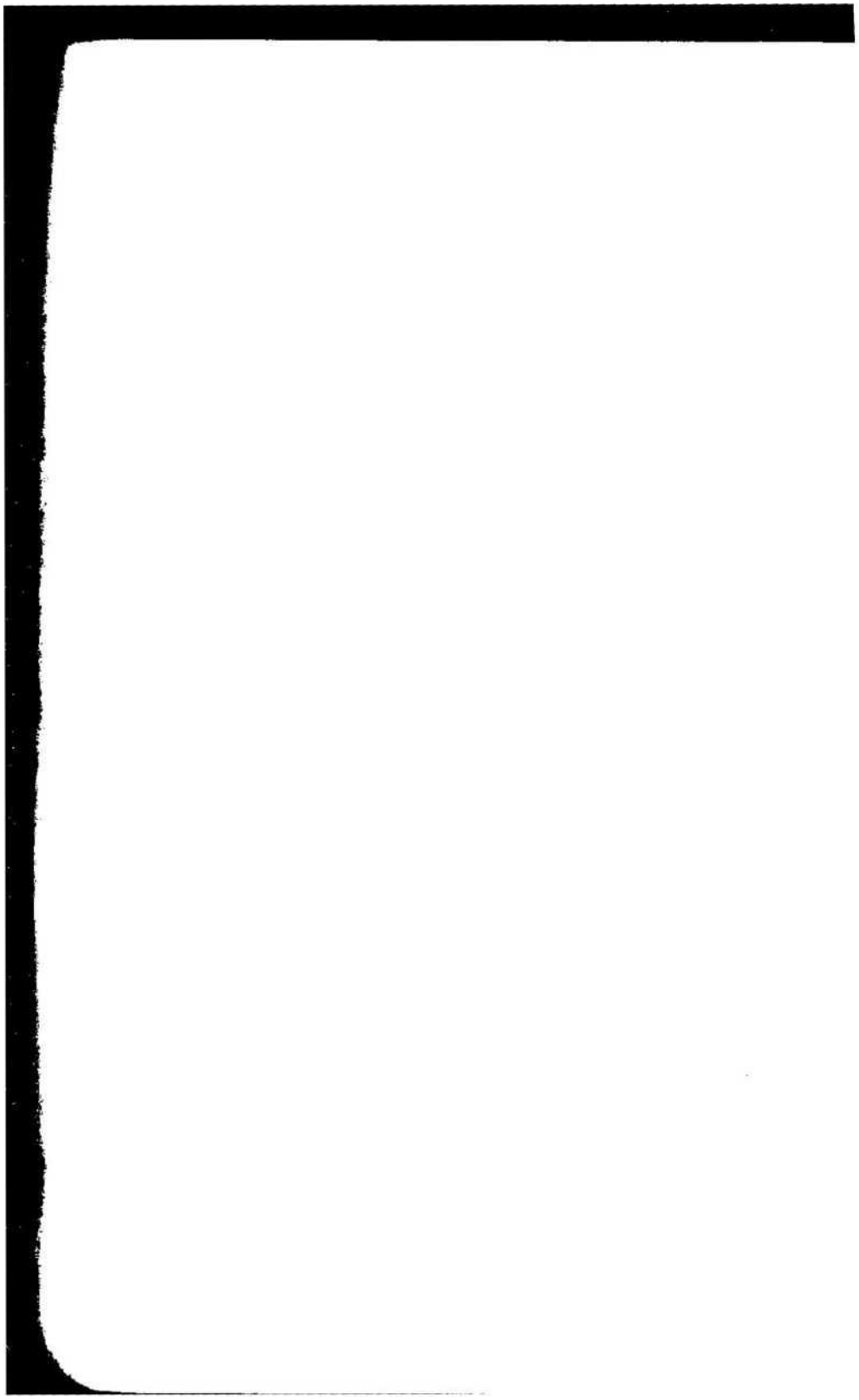
Türkünün bitmesine az kala kınayı eline sürmüştü Jıyan. Ve lıer iki avucuna cumhuriyet altınları bırakılarak elleri örtülmüştü. Heritan şaşkınlıkla örtünün arkasındaki kızları izliyordu. Ağlamaklı sesiyle, "Bunları nasıl aldınız kızlar?" diye sordu güç bela.

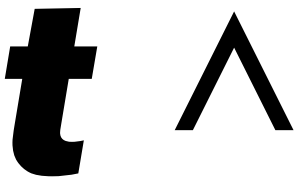
"Az laf, çok ağlamak," diyen Zilan bıkkın bir ııefes verdi. "Şimdi Rojda'nm *Le Buke* şarkısını söylemek, zılgıt çalmak varili. Ay ııe kadar güzel olurdu! Canım çok pis çekti, Beritan..

Jiyan ve Şilaıı hak verircesine kafasını salladı. Beritan'm Ör- liisü kaldırılmıştı. Makyajı ağlamaktan akmış, perişan bir halde hâlâ ağlıyordu.

Keyifle ağlattıkları kadını sonrasında zorla güldürmeyi başarmışlardı. Sabaha kadar durmak bilmeden gülmüş eğlenmiş, yorgun düştüklerinde kaldırdıkları eşyalardan sonra hazırladıkları yer yatağında dedikodunun dibine vurarak uyuyakalmışlardı. Bol bol resim ve video çekerek bu anı ölümsüzleştirmişlerdi. Beritan minnet borçluydu. Böyle görümcelere sahip olduğu için kendini çok şanslı hissediyordu. İyi ki onlara sahipti. Yoksa böyle güzel bir anı kimse ona yaşatmazdı.

***

Bölüm?

1KM/IW r fh!

Onu hazırlayıp gönderen kızlara minnet gülümsemesi hâlâ dudağında yerini koruyordu. Kınalı elleri, beyaza bürünmüş kıyafetleri ve altınlarıyla ilk gün gelini gibi olmuştu. Dün gece harika bir kına gecesi geçirmiş, bu evde ilk defa o kadar mutlu olup huzurlu uyumuştu. Yeni gelin halini kaynanasına,

I)cial Sultana nasıl açıklayacağım bilememişti. Dün gece eğlenirken sabah vereceği hesabı düşünmemişti. Özellikle Ezo'nun bakışlarım üzerinde hissettiğinde ne yapacağını şaşırmıştı. Bugün ailesi yemeğe gelmiyor olsaydı o kadına görünmemek için elinden geleni yapardı. Zira bakışlarındaki şüpheyi görmüştü.

Kahvaltı sonrasında temizlik başlamıştı. Zehra ve Ayşe temizliği yaparken Beritaıı ve Zilan akşam hazırlığına başlamışlardı. Öncesinde Agir Ağanın gelen misafirleri için kahve yapıyordu. Dün gece geleceğim, diyen ama gelmeyen kocasını bu sabah görmemişti. Kardeşleri İstanbul'da olduğu için muhtemelen o da erkenden işe gitmişti.

Kahveleri fincanlara doldurmuş, tepsiye güzelce dizmişti. Babasının hizmetinde kalan Serhad'ı çağırmak için arkasını dön-düğünde, "Hazır mı Beritan Yenge?" diye kapı ağzında seslenen Serhad ile denk gelmişti. "Hazır canım, gel tepsiyi al," diyerek tezgâhta bıraktığı tepsiyi eline alıp genç oğlana uzattı.

"Bak Serhad, ilk önce kime ikram edeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Beritan Yenge bunu her defasında söylemek zorunda mısın?"

"Alışkanlık!"

"Bir daha olursa affetmem."

Göz kırpıp elindeki tepsiyi alarak mutfaktan çıkan Serhad, Şenvan'ın kopyasıydı. Bakışları, gülmesi, üstünlüğü, her şeyiyle ağabeyi gibiydi. Beritan bazen onunla konuşurken kocasıyla konuşuyormuş gibi hissedip ürperiyordu.

"Bugün herkesin keyfi yerinde. Özellikle senin yüzünden gülücükler eksik olmuyor. Niye acaba?" sorusunu Zilan'ın imalı sesinden işitmişti. Yüzüne baktığında gördüğü, dün gecenin imasıydı.

Minnet dolu gülüşüyle, "Sizlerin sayesinde," diyebildi. Mutfağa yorgun bir şekilde içeriye giren kız kardeşle Beritan kocaman gülümsedi. Ölü ruhlardan farksız, salınarak yürüyorlardı.

"Beritan Yenge, bize de bir kahve yapar mısın? Gözlerimi açamıyorum." Şilan yarı açıkgözleriyle konuşuyordu. İkisi hımbıl gibi yere uzanmış, halı yastığına kafalarını koymuşlardı. Ji- yan uyurken, Şilan konuşmaya çalışıyordu. Kesin kaynanası uyumalarına izin vermemişti.

"Kahvelerinizi nasıl alırsınız bayanlar?"

İkisi de aynı anda, "Sade!" demişlerdi. Beritan tekrar gülümseyerek işinin başına dönmüştü. Kızlar için kahve yaparken Zilan fincanları hazırlıyordu. Jiyan'ın sızlanmaları kulağına dolduğunda arkasına baktı. "Başın mı ağrıyor?"

"Yok Beritan, bu sabah ne kadar deli uyuduysam hızmamı düşürmüşüm. Uykum arasında fark etmeyip kontrol ettim yara olmuş. Hızmayı geri koyana kadar canımdan can gitti. O uyku sırasında nasıl dokundum bilmiyorum, alışkanlık olmuş. Şimdi acısı fena."

Beritan o acının özlemini bile çekiyordu. Bu eve geldiği gün hızmayı çıkarmıştı. On beş yaşında hızmasını takmış, yirmi dört yaşma bastığı gün çıkarmıştı. Özlemle içini çekti. "Evet, çok acır. Benim bazı geceler küçük

yara bantlarından taktığım bile oluyordu.” Bazen sabah uyandığında hızması burnundan çıkmış, yara bandına yapışık halde buluyordu. O zaman Bertin’in dalgalarına maruz kalıyordu.

“Sen ne zaman çıkardın? Niye takmıyorsun?” Sorularının cevabını almadan Jiyan kendi fikrini sevecenlikle belirtmişti. "Eminim sana çok yakışıyordu.”

“Bu eve geldiğim ilk gün çıkardım ne olur ne olmaz diye. Belki kaynanam kayınpederim rahatsız olur düşüncesiyle.” Cevabını verirken iki kızın pişen kahvesini fincanlara doldurup servis etmişti.

Zilan sessizce kıkırdamaya başlamıştı. Ortada gülünecek bir şey yokken kıkırdaması üçünün tuhafına gitmiş, genç kadın yüzlerindeki tuhaflığı görünce gülmeye devam etmişti.

“Geldiler sana yine,” diyen Şilan kahvesini aldığı gibi ayaklanmıştı. “Ben gideyim, köşelerde kıvrılıp uyuyayım. Dayem beni görmeden uykumu çekeyim.” Uykulu haliyle kahveyi düşümle tehlikesine rağmen umursamadan ayaklarını yere süre süre mutfaktan çıkmıştı. Beraberinde ablası Jiyan da çıkmıştı.

Beritan çıkmalarıyla gülen Zilan’a döndü. Komik olan ıeydi ki, neyi kaçırmıştı? Eltisi bakışlarını fark edince açıklama gereği duydu. “Keşke çıkarmasaydm hızmanı.” Görümcesi gibi ona yakıştığını düşünüyordu. Görmemişti ama bu esmer güzeli kadına yakışırdı.

"Neden?"

"Şenvan hızma kullanan kadınlara hayran."

Beritan afallamış, eltisine boşluğa bakar gibi bakmıştı. Şenvan hızma kullanan kadına hayransa ne yapabilirdi ki. "İyi ki çıkartmışım o zaman," diyerek imayla gülümsedi. Kendisine hayran olacak değildi ya. Bir hızmayla mı adamı etkileyecekti!

Zilatı kınayan ifadesini sürdürdü. "Niye böyle yapıyorsun? Ben seni böyle görmeye dayanamıyorum. Kuma olsan da bu eve geldin! O adamın karısı oldun, nikâhınızı kıydınız. Evli kadından ziyade kocasını kaybetmiş bir kadın gibisin. Artık biraz bunun farkına varsan da kocana doğru çekilsen."

Bu konuşmanın gelip çatmasını elbette ki beklemiyordu ve yeni bir sersemlik dalgasına kapılmıştı. Zilan yufka yürekliydi, onu Öğrenmişti. Ki kına sürpriziyle de bunu kanıtlamıştı. Ama Ezo varken kocasına çekilmesini istemesi genç kadını epey şaşırtmıştı.

"Ben bir kumayım, ilk gelin değilim. Sen veya Ezo değilim. Botan'm, Vedat'ın sevdiği, evlenecekleri ilk kadın gibi değilim. Şenvan'a çekilsem bile bir şey olmayacak. Onun çok sevdiği ancak hamile kalamayan karısı var."

"Tamam, kumasın, ikinci kadınsın ama sen güle oynaya gelmedin. İstemediğin halde geldin ki bunu hepimiz görüyoruz. Geldin Beritan, geldin. Geri çekilemezsin, bir köşeye sinemez- sin. Ezo zaten Şeman için çok başka. Ama sen de bunun için kendini yok edecek değilsin. Artık ona ben varım, de."

Beritan acıyla kasıldı. "Nasıl diyeyim?"

"Sen yarın onun çocuğunu doğuracaksın. Allah kısmet etmişse sayende baba olacak. Yıllardır çektiği hasrete sen son vereceksin. Nasıl yaparsın, bilmiyorum ama kendini Şenvan'a göster. Yoksa çürüyüp gideceksin böyle."

Kapı arkasında konuşmaların harfi harfine şahit olan Ezo, tl uvara

sıkıca tutunmuştu. Yarın bu kadın sayesinde kocası baba olacaktı. Allah onu bir imtihana tabi Uıtuyordu. Ve kendini bu imtihanda isyan etmemek için her gün şükrederken buluyordu. Ancak böylesi konuşmalara denk geldiği zaman gönlü kırılmıyor değildi. Bir kez daha üzerine kuma gelen kadının çocuk vereceği gerçeği yüzüne tokat gibi çarpılmıştı. Şervvan'm altı yıllık hasretini hiç tanımadığı kadın dindirecekti. Ezo bir kez daha bu kadını tanımaya hazır olmadığına kanaat getirdi. Hâlâ onu bilmek istemiyordu. Acı acı içini çekerek elini duvardan çekip toparlanmaya çalıştı. Kaynanasının hazırlıklar nasıl gidiyor, bak, demesiyle gelmişti. Ancak hazırlıklara bakacak durumda değildi. Arkasını dönerek teyzesinin yanma geri döndü. Cibran Ailesinin bir an önce gelip gitmesini istedi. Bugün Şervvan ailesini karşılamaya gelecek miydi? Annesiyle uğraştığı gibi Beritan'ın annesi Gule Hanım ile uğraşmasını beklemiyordu. Yine de oturup bir çift sohbet edecek miydi? Ezo yapacağını sanmıyordu. Dün gece de kocası yanında uyumuş, kuma karısına tekrar gitmemişti.

Ezo, Beri tan'm kendini kocasına nasıl kabul ettireceğini aklına takmıştı. Bazen bu korku bile kadım öldürüyordu. Şenvan'ın onun sevdasından vazgeçip yeni karısını sevip, doğacak çocuklarıyla mutlu bir aile gibi hayatına devam etmesi... Kim ne bilirdi ki bu korkuları? Şu an için Beritan'ın düşüncelerini bile bilmiyordu.

Bir kadının üzgün, bir kadının heyecanlı geçirdiği gün içinde akşam yemeği telaşla hazırlanmıştı. Bugün Mehdi Cibran ve oğlanları da geleceğinden telaş ve özen daha hararetli olmuştu. Yemekler hazır haldeydi. Beıitan üzerine çeki düzen vermiş halde aşağıya, mutfağa indi. Son kez mutfağı kontrol edecekti. Eli ayağına dolaşıyor, heyecandan tir tir titriyordu.

"Az kaldı yenge, gelecekler şimdi." Heyecanını gören Zehra dindirmeye çalıştı. Beritan'ı çok sevmişti genç kız. Her şeyiyle mükemmeldi. Fakat kaderi işte o güzel değildi.

"Çok özledim hepsini." İtirafını heyecan içinde etti. Nasıl

karşılayacağını bilmiyordu.

"Geldiler." Kapı ağzında haberi veren Şilan ile nefesini tutan kadın hızlı adımlarıyla kapıya kadar yürüdü. Küçük görümce- siyle beraber mutfaktan çıkıp konağın bahçesinde bekledi. Önce babası indi arabadan. Beritan gördüğü babasıyla beraber dolan gözlerine engel olamadı. Bu adamı her gördüğünde gözleri dolmak zorunda mıydı?

Babasının arkasından dört erkek kardeşi de inmişti. Şilan, Beritan'ın ağabeylerini görünce mutfağa girmişti. Serhad, kız kardeşine -içeriye gir- bakışını atınca gitmek zorunda kalmıştı. Kıskançlık oğlanın gözbebeklerinde bile geziyordu.

Kapıda onları karşılayan Serhad ve çalışanlardan Bekir vardı. Gülümseyerek ellerini sıkıyor, geçmeleri için yer veriyorlardı. Beritan hüzünle ailesini izledi. Şu an Serhad yerine kocasının olması gerekiyordu. Fakat o yoktu. Hiç olmayacaktı da.

Babası yanına geldiğinde uzattığı elini genç kadın öpüp alnına yasladı. Geri çekilen Beritan, babasına baktığında Mehdi Bey gülümseyerek eğilip güzel kızının alnına bir öpücük kondurdu.

"Nasılsın Beritan'ım?"

"İyiyim çok şükür baba, siz nasılsınız? Ellerini önünde birleştirmiş, babasına cevap veriyordu.

"Biz de iyiyiz kızım, sen iyi ol. Hepimiz iyiyiz." Alnına tekrar bir öpücük kondurduktan sonra onu bekleyen Agir Ağaya doğru yürüdü.

Yanma gelen kardeşlerine baktığında gülümseyerek onları öpmüş, daha sonra annesi ve yengesi Heja'nın yanına gitmişti. Annesinin elini öptükten sonra sıkıca sarılmıştı. Ağlamamak için
dudaklarını ısırdı, yeterince kötü olan annesini üzemezdi. Hamile olan yengesine de sıkıca sarılarak onları bekleyen Zozan Hanınım yanma gitmişlerdi. Tüm hükmüyle odanın kapısının önünde bekliyordu.

"Gule, hoş gelmişsin," diyerek yaşlı kadına sarıldı Zozan. Kuma gelininin kime benzediğini annesine bakınca anlıyordu. Annesinin kopyası, babasının kızıydı. Heja'yı da karşıladıktan sonra içeriye davet etmişti.

Delal Sultan, Zilan, Jiyan misafirlerini hürmetle karşılamıştı. Berfın ve Rahşan'ın gelişi iki kızı da sevindirmişti.

Ezo, kumasının annesini her misafiri karşıladığı gibi karşılamıştı. Sadece sevinci biraz daha eksik, gülümsemesi daha hüzünlü, bakışları daha kaçamaktı. Gule Hanıma karşı mesafeli durmuş, hamile karnıyla karşısında beliren Heja'yı iç çeke çeke izlemişti. Dördüncü oğlanı kanundaydı. Ezo bir tanesine hasretken Allah'ın kısmetiyle Heja'nm dört oğlu vardı.

Allah ömürlerine bağışlasın...

İçinden duasını ederek dikkatlice sarılmıştı. Belki yakında Beri tan da böyle olacaktı. Bugünden sonra Zilan'm verdiği destekle kendini her şeyden azat eden, köşede bekleyen Beritan, ortaya serpilecekti. Düşünmemeye çalışarak misafirlerine döndü. Kumasının kız kardeşlerine de sarıldıktan sonra buyur etmişti.

Karşılama merasiminden sonra herkes yerine geçip oturmuştu. Misafirler soluklanırken Zozan Hanım ve Delal Sultan muhabbeti kurmuştu. Beritan annesiyle, yengesiyle, kız kardeşleriyle biraz vakit geçirmiş, ardından mutfağa geçen Ezo ve Zilan'a yardım için gitmişti. Zaten annesinin gözlerine bakamamıştı. Baktığı her sırada kederini görmüştü.

Kızlar sıcak yemekleri odaya taşırken adamlar için mutfağa gelen çalışanlar ve Serhad tepsi tepsi doldurulan yemekleri alıyorlardı. "Şilan bir iki tabak daha tırşık yemek koy." Genç kız

telaşla ne yapacağını bilmiyordu. Ah, misafirler geldiğinde işte böyle telaşa girerlerdi. Özellikle Seıhad her şeyi ona söylerken.

"Tamam, Şerha..."

"Şilan, ekmekler niye hazır değil?" Genç kız uzun soluklu nefesini burnundan aldı. Serhad'ın telaşından delirtme seansları başlamıştı. İçeriye giren Bekir, Jiyan'a bakıp elindeki tepsiyi hızla aldı. "Jiyan, adamların sofraları için üç tabak daha salata doldur. Az olmasın." Genç kız kafasını sallayıp yengesi Ezo'nun dediğini yaptı. Yerde koca kazanın önünde oturan Ayşe ve Zehra büyük tabaklara pilav doldurup üzerlerini bol etlerle dolduruyorlardı.

"Pilav yeter mi?" Serhad tekrar mutfağa girdiğinde, kız kardeşine gerekeni söyledi. "Bir tabak daha pilav yeter." Ağabeyinin elindeki tepsiye Şilan iki tabak pilavı koydu.

"Çok olsun, az olmasın," direktifini veren genç oğlan hızla mutfaktan çıkıp gitti. Beritan etrafına baktı. Hazırlanan her şey gittiğine göre, bir eksik yoktu. "Eksik olan bir şey var mı?" diye emin olmak adına sordu. "Serhad gelmediği sürece yoktur." Bilgiyi Jiyan'dan alınca devam etti. "Kadınların sofrasını da dolduralım."

"Sofrayı kontrol edeyim," diyen Ezo mutfaktan çıktı. Aniden çarpan soğukla üşüyen kadın, rüzgârın uçurduğu tülbendini tuttu. Bahçe kapısının sesi gelince gözlerini oraya çevirdi. Şeman Eroğlu'nun azametiyle içeri girişini nefesini tutarak izledi. Boynundaki kaşkole çenesini gömüşünü izledi. Çok üşüdüğü zaman hep böyle yapardı.

Arkasından tepsileri taşıyan kızları görünce odaya gitmekten vazgeçip kocasına doğru yürüdü. Misafirlerinin olduğundan haberi var mıydı, bilmiyordu. Kollarını göğsüne kavuşturarak kocasına doğru yürüdü. Onu karşılamanın özlemiyle kocasının dibinde durdu. Burnu hafif kızarmış, düz dudaklarıyla onu izliyordu.

KUMA

"Hasta mısın?"

"Hayır, öyle mi görünüyor?" Sesi, bakışları kadar belirsizdi.

Ezo belirsizliğini bir süre izledi. Gergin görünüyordu. Kaşları çatılmaya müsait, gözleri insanı yerine çakar gibiydi. Dudaklarını diliyle yavaş yavaş ıslattı. "Evet, öyle görünüyor. İçeride kayınbaban kayınbiraderlerin var, yemek yiyorlar. Onları karşılamadın, barı yemeğe geç kalma."

Şervvan'm gerginliği arttı. Yıllardır babasının dostu bildiği adam bugün evine kayınbabası olarak geliyordu. Kalasını sallamakla yetindi. "Giderim şimdi," diye belirtti. Lâkin gitmek yerine ela gözlerine bakmaya devam etti. Konuyu nasıl açacağını bilmiyordu. Ezo'nunyine reddedeceğini biliyordu. Fakat Şenvan kararından dönmemeye niyetliydi.

"Ezo."

Bir şeylerin olduğu belliydi. Sanki bir şey konuşmak istiyor da konuşamıyormuş gibiydi. "Efendim, Şenvan," diyerek teşvik etti onu Ezo.

"Bugün bir dostum geldi. Kısa süreliğine hastanede olacak. Seni ona götürmek istiyorum. Bir şansımızı da ondan deneyelim. Belki diğer doktorlardan farklı bir şey söyleyecek. Belki bu sefer olacak."

Hastane problemini en son konuşmuş ve bir daha açılmamak üzere kapatmıştı Ezo. Anlaşılan kocasının kapatmak gibi bir isteği yoktu. Yine doktor doktor dolaştıracaktı. Yine umutlarını yeşertip kara haberle solduracaktı. Kaç defa yaşamıştı bunu? Şayet kıına gelmeseydi ömrünün sonuna dek hastane hastane dolaşıp çözüm isteyebilirdi. Nitekim kuma geldikten sonra artık anlamsızdı. Üstelik bugün duyduklarından sonra...

"Ben sana hastaneye artık gitmeyeceğimi söyledim. Gittiğim her seferde anne olamazsın, dediler. Tedavi uyguladık, olma

dı. Aşılama yaptık, olmadı. Tüp bebek tedavisi uyguladık, yine olmadı. Olmadığı her seferde yine de umutlandım, istemekten vazgeçmedim. Umudum hâlâ var ama Allah'tan. Ben umudumu doktorlardan kestim. Artık gitmeyeceğim."

Şerwan sesinin her cümle sonunda titreyişini istemese de dinledi. Vazgeçmesini istemiyordu. O umudunu yitirmemesini istiyordu. Çocuğu istediği kadın Ezo idi, Beritan değil. Çocuğunun annesi sevdiği kadın olsun istiyordu. "Niye vazgeçiyorsun Ezo?" "Beritan ne olacak, Şenvan? O kadın sığıntı gibi bir köşede mi kalacak?"

"Ben çocuğumu senin doğurmanı istiyorum, Ezo!"

Sanki Şenvan bugün konuşulanları hissetmiş gibi çocuk meselesini yeniden açıyordu. Ve Beritan'dan istemediği çocuğu yine karısından istiyordu. Karı kocanın birbirine kenetlenen bakışlarını kulaklarına dolan kırılma sesleri kesmişti.

Karı koca sese döndüklerinde Beritan'ı ayağının dibinde kırılmış tabaklar ve kendilerini dolu dolu gözleriyle izlerken buldu. Ezo şaşkınlıkla izlerken, Şenvan belirsizliğin içinde yüzercesine bakıyordu. Zilan oturma odasından koşar adımlarıyla gelirken, Serhad misafir odasından çıkmıştı.

Beritan etrafında ne oluyor ne bitiyor, bilmiyordu. Rüzgâr yüzünü yalayıp geçerken yüreğindeki yangına üfleyerek harla- mıştı. Acısı dinmek bilmiyordu. Bugün Zilan kocana git, onun çocuğunu sen doğuracaksın, derken kocası şimdi onun çocuğunu istemediğini söylüyordu. Sığıntı gibi yaşayacaktı, evet, kararı kılınmıştı.

Sabah Ezo kırılırken şimdi Beritan kırılıyordu. Sabah Ezo kumasını tanımaya hazır olmadığım söylerken şimdi Beritan da farkında olmadan onu destekliyordu. Beritan ne bu kadını tanımaya hazırdı ne bir daha kocasına kendi ayağıyla giderdi. O ak- >>um söyledikleriyle bin parçaya böldüğü kalbini bugün eritmiş, İdillerini savurmuştu.

Hayat kuma olduğu gün sırtını ona çevirmişti. O yüzden gülmüyordu yüzüne hiçbir şey. O yüzden her şey elinden çekip fitliyordu. Geride

acıdan, sızıdan başka bir şey kalmıyordu. “Berikin...” diye dürten eltisi Zilan olmasa belki de saatlerce ayakta dikilecekti. “Hadi mutfağa geçelim, bir tabak daha dolduralım, /chra buraları temizler.” Zar zor Zilan’m cümlesini işitmişti. Sürüklemesine izin vererek mutfağa geçti.

Genç kadını oturtan Zilan hemen bir bardak su doldurmuş, yanına giderek içmesini sağlamıştı. “Ne oldu?” diye sorma gafletinde bulundu. Sorduğu gibi Beri tan’ın yumruklarım sıktığını gördü. Gözleri bir noktaya kesişmiş gibi dilinden aynı cümleler kaç kere dökülmüştü.

“Benden çocuk istemiyor işte... Ezo’dan istiyor, benden değil... Benden çocuk istemiyor işte... Ezo’dan istiyor, benden değil...” Zilan yumruk yaptığı ellerini çözmeye çalışarak sakinleştirmeye çalıştı. “Ailen içeride, Beritan. Annen içeride, hadi kendine gel. Kimse seni görmesin böyle.”

Kimsenin onun böyle üzüldüğünü, kırıldığım, incindiğini görmemesi gerekti. Gözlerinin buğulandığını bilmemesi gerekti. Ailesi gidene kadar sahte tebessümleriyle onları kandırmaya çalışmalıydı. Kocası tarafından değer görüyormuş gibi hissettirmesi gerekti. Zihnindeki görüntüleri silmeye çalıştı. Duyduklarını kulaklarından kazımaya çalıştı. Yapamayacağını bilse de denedi. Oturduğu yerden ayaklanarak elini eltisinin avuçlarından kurtardı.

“İyiyim,” dedi bir solukta. İyi olacaktı elbette. Bütün bunlara hazırlamıştı kendini. Dün gece geleceğini söyleyip gelmeyen adamın bugün ve yarın her şeyi yapacağına kendini hazır etmişti. “Bir tabak daha dolduralım gidelim. Jinap bize kızar şimdi.”

Zilan şu anki ruh sağlığından emin değildi Beritan’ın. Donuk hareketleriyle dolaba geçti. “Ben hemen şimdi doldururum. Sen..seıı...” Cümlenin sonu gelmemişti. Keza ne yapması gerektiğini söyleyememişti. Başka neler duymuşsa fazla hırpalanmıştı. Zilan bu kadının haline katlanamıyordu. Annesi gider gitmez bu gece yanma gidip konuşacaktı. Tabağa pilavı doldurup üstüne etleri serpti.

“Hazır, gidelim,” diyerek genç kadım kendisiyle götürdü. Mutfaktan

çıktıklarında ne Ezo'yu ne Şerwan'ı bulmuşlardı. Oturma odasına hızlıca yürüdüler. Zilan endişeliyken, Beritan hissiz gibi donuklaşmıştı. "Hadi gül biraz. Annen üzülür seni bu halde görünce..."

Zilan'ın tavsiyesi güzeldi. Dudağına sahte gülüşünü koyarak ona döndü. Bu nasıl, oldu mu, der gibi... Zilan kaşlarını kaldırdı. "Ben sevmediğim misafirler geldiği zaman böyle gülerim. Jinap Zozan beni azarlardı. Hatta bir keresinde tehdit etti," diyerek güldürmeye çalıştı.

Beritan gülümsemişti. Onu güldürmeye çalışan kadının çabasına giilümsemişti. "O zaman azarı yemeyelim," diyerek oturma odasının kapısını açarak eltisiyle içeri girdi. Bütün gözlerin üzerlerine çekildiğini hissedince gülüşünü bozmamaya çalıştı. Annesine bakarak içtenlikle gülümsemiş, gözlerinden güç almıştı. Varlığından güç alıp ayakta kalmaya çalıştı.

"Hadi gelin, yemekler soğudu." Seslenen Daye Zozan ile sofraya geçmişlerdi. Beritan, Ezo'ya bakmamış, ne halde olduğunu görmek istememişti. Göz göze gelirlerse olacakları düşünmek istemiyordu. Bu hayat nasıl geçecekti, bilmiyordu. Ancak sonu şimdiden şekilleniyordu.

Kalabalıkla yemek yemek daha güzel olduğundan akşam yemeği keyifli geçmişti. Misafirlerine hiçbir şey çaktırarak iste- ıneyen Ezo ve Beritan, büyük çabalar sarf ederek konuşmalara katılmaya çalışmışlardı. Yemekten sonra sofralar kaldırılmış, çay ve çerez ikramları yapılmıştı.

Kadınları baş başa bırakıp başka odaya geçtiklerinde bile iki kadın güçlü, dirayetli duruşlarına devam etmişlerdi. Beritan'ı kız kardeşleriyle baş başa bırakıp çıkmışlardı. Kardeşleriyle özel konuşacakları olur diye hassasiyet göstermişlerdi.

Geç vakitlere kadar kalan misafirler Mehdi Beyin kalkmalarını istemesiyle ayaklanmıştı. Beritan gidişlerini görmenin acısıyla gözyaşlarını sessiz sessiz salıvermişti. Annesine sıkıca sarılmış, acısını omuzlarından dindirmeye çalışmıştı. Kız kardeşleriyle, yengesiyle vedalaştığında ise onu güldürmeleriyle gözyaşlarını silmeyi başarmıştı. Ağabeyleri ve erkek

kardeşleriyle de vedası uzun sürmüştü.

Onları uğurladığında kapıda bir müddet durmuştu. Arabaları gideli dakikalar olmuş ama Beritan kıpırdamamıştı. Sadece kendisi bahçede duruyor zannediyordu. Kimsenin bu soğukta onu bekleyecek halleri yoktu. Derin derin nefeslerini çekerek geri bıraktı. Kendini kasmaktan o kadar gerilmişti ki her yeri ağrıyordu.

Omuzları çökmüş vaziyette kapı önünden çekilip arkasına döndü. Şervvan Ağayı karşısında görünce irkilerek bir adım gerilemişti. Yalnız olduğunu sanmıştı ama kocası arkasmdaydı, aralarında üç dört adımlık mesafeyle duruyordu. Beritan bekleyişine anlam veremedi. Bir mana da yüklemek istemiyordu. Aslında hiçbir şey istemiyordu. Saatler önce bu kapının önünde ondan çocuk istemediğini haykırırken bu adamla ilgili bir beklentide, bir düşüncede, bir harekette bulunmak istemiyordu.

Beritan kocasından gözlerini ayırarak yoluna devam etmek için adımlarını attı. Üç dört adımın sonunda yan tarafında kalan adamın yanında duraksadı. “Benden çocuk istemiyorsun, anla

dım. Ama bunu benim ailem senin evinde misafirken haykırma. Ben kabullenirim, onlar kabullenmez." Kocasına daha fazla bakacak gücü yoktu. Hızlı adımlarıyla merdivenlere yöneldi.

Merdivenleri kademe kademe attıkça insan mutluluğuna uçardı. Beritan Cibran bugün kendi merdivenlerinden kayarak yüreğini çarpmıştı. Mutluluk tepetaklak olmuş bir kırıklıktı. Ziyadesiyle...

***

Bir hafta önce odaların taşınmasından memnun olan iki kadın, bugün memnuniyetlerinden daha eminlerdi. Sabah Beritan odasından çıkıp karşı odadan her an ikisi ya da birisi çıkacak korkusu yaşamadan tıpkı Ezo gibi gönül rahatlığıyla aşağıya iniyordu. Tabii Şenvan sadece Ezo'nun yanında kaldığı için Beritan ikisini görmemenin rahatlığını yaşıyordu.

"Şşşt yengelerin güzeli, bir baksana şu gariban oğlana."

Beritan'm dudakları kademe kademe genişledi. Bazen diliyle, bazen hareketleriyle sürekli takılmaktan geri durmayan Ser- had Eroğlu'nun bu sabahı sakin geçirmesini beklemek aptallık olurdu. Üstelik Beritan eksikliğini de fark ederdi.

"Yine ne istiyorsun başımın belası?"

"Gömleğimi yine ne yaptınız?"

Beritan omzunun üzerinden arkasına baktı. Üzerinde kot pantolonu dışında bir şey yoktu. Pervaza dirseğini yaslamış, şakağını dayamış halde kapıyla vücudunun yarısını kapamaya çalışıyordu. Ne kadar küçük olsa da, kardeşinden farksız görse de rahatsız olur diye yarı çıplaklığım meydana sermiyordu.

"Ne yapmışız senin gömleğine?"

"Yıkadınız mı, ütülediniz mi, dolabıma astınız mı?" Tek kaşını kaldırdı. "Hayır, yapmadınız. Ben de güzeller güzeli yengemden gömleğimi ütülemesini isteyecektim. O beni düşünür, sever." Son cümleye doğru sevimlice sırıtmış, göz kırpmıştı.

"Tamam, hallederim şimdi. Hangi gömleğinizi istiyorsunuz, Scrhad Ağam?"

"Zozan Hanımın pembe olarak gördüğü ve düşman kesildiği ama beni yakışıklı gösteren, bütün kızların bana bakmasını sağlayan gömleğimi istiyorum."

Sen uslanmazsın bakışını kaynına atarak güldü. Uslanmaya- eaktı böyle ukala takıldığı sürece. "Kızlarla mı buluşacaksın?" tüye sordu. Genç kadın sözlü bir cevap verirken Serhad kapıyı yüzüne kapatmıştı. Sessizce kıkırdayarak merdivenlere döndü. Ütü odası üst kattaydı. O gömleğin yıkanıp yıkanmadığını bilmiyordu. Öğrenmek için merdivenleri tempolu çıktı.

Neçîrvaıı, Botan ve Vedat'ın iş seyahati uzamıştı. Dört günlüğüne gitmelerine rağmen ortakları arasında çıkan buluşma aksaklıkları seyahati uzatmıştı. Dün gece yakınan Zilan'm ağıtlarını anımsadı. Kocasıyla gençliğinin baharında araya giren zamana dert yanmıştı. İkisinin birbirine ne kadar çok yakıştığını ara sıra telefon konuşmalarından bile kendine hatırlatıyordu. Ne Zilan başkasına yar olurdu ne Neçîrvan.

"Kendine hâkim ol, Şerwan Ağa!" diye söylenen Ezo'nun imalı sesi, Beritan'ı yerine çivi misali çaktı. Ütü odasına bakan gözleri ağır ağır odalarına sürüklendi. Kapının hemen uzağında kocasının gömleğini düzeltiyordu. Şenvan'm hiç bilmediği yüzüyle tanıştı karısını sararken.

"Hâkim olamıyorum kendime kadın. Sen olunca zorlanıyorum."
Yanağından ışık hızında kaçamak bir öpücüğü almıştı. "Ama olmalısın."

"Bünyem kaldıramıyor, Ezo."

"Ama sen bir ağasın, bünyene sahip çıkmalısın."

"Aşk, ağalığın hükmünü eziyor!"

"Bugün çok romantiğiz..."

"Senin için!"

"Beni şaşırtmakta üstüne yok. Birden öfkelenip parlayan sen, ansızın romantik bir adama dönüşebiliyorsun!" Narin sesi, kulağa huzurlu bir

müzik uğultusu gibi geliyordu.

Beritan kendisini fark etmediklerini görüyordu. İkisinin gözleri birbirine hapsolmuş, vücutları sarılarak bir olmuştu.

"İşte bunlar senin bana değen güzelliğin yüzünden. Gülüşün olsun, sesin olsun, dudakların olsun," diyerek kaçamak bir öpücüğü bu sefer dudaklarından koparmıştı. Vücudunu baştan aşağı süzdü. "Kadmsılığm olsun, gö..." Kelimelerin geri kalanı Ezo'nun utançla attığı çığlıklar yüzünden yok olmuştu. Şerwan, sesini dudaklarına kapanarak kısmıştı.

Beritan kulaklarının bu anlara kesilmesini istemiyordu. Böyle mutlu olduklarını görmek... Düşünceleri bir cevap verememişti. Mutlu olmalarım mı yoksa acı çekmelerini istiyordu, bilmiyordu. Tek bildiği hemen aşağıya inmek istediğiydi.

'Kapıyı kapatma âdetiniz olsun bari!' diye söylendi. Bu katta erkeklere yakalanma gibi bir durumları olmasa da kendisi veya herhangi birinin görmesi hoş bir tablo değildi. Geri dönerek çıktığı merdivenleri hızlıca indi. Ütü odasına girmeden, Serhad'ın gömleğini ütülemeden geri dönmüştü. Sıkıntıyla oflayarak kaynına acı haberi vermek için odasına yürüdü. Kapıyı tıklatarak vereceği sesi bekledi.

"Şilan olsan direkt odaya dalarsın, Jiyan olsan çağırırsın, Zilan olsan kapıyı indirene kadar vurursun, Ezo olsan tatlı tatlı Serhad dersin soma kapımı yumruklarsın." İçeriden gelen yüksek sesi Beritan'ı şaşırtmıştı. Herkesi nasıl da iyi tanıyordu. Az önceki gerginliği uçup giderken kapı ansızın açıldı. "Sen güzeller yil/.eli Beritan, sadece kapımı bir kuş tüyünde vurursun." Kapı pervazına yarı çıplak haliyle yeniden yaslanarak çapkınca sırıt- ımştı.

"Bugün sende bir numaralar var," diyerek ilk tespitini ortaya «löktü.

"Ama senin elinde gömleğim yok," diyerek kaşlarıyla ellerini işaret etti Serhad.

Beritan üzülerek dudağını büzdü. "Yıkanmamış seni yakışıklı gösteren gömleğin."

Serhad gözlerini hızla kapatarak elini kalbine götürdü. “Sapanla kuş vuran insan çok gördüm. Ama sapanla insan vuran kuş görmedim. Sen Beritan kuş, beni tam kalbimden vurdun.”

Kahkaha atarak kapıdan uzaklaştı. “Bugün seninle uğraşacak kadar enerjim yok, Serhad. Sabah sabah bu enerjiyi nerden buluyorsun?” diye isyan ederek yürümeye başladı. Serseri oğlana yetecek dili vardı ama enerjisi yoktu. Yine de onun enerjisini seviyordu. Beritan Cibran’ın en keyifsiz anında mutluluk getiren, küçük kaynının eğlencesiydi.

Beritan, kendini Eroğlu Konağının ne gelininden ne kızından sayıyor, her defasında yarınını düşünürken buluyordu. Artık ona acı değil, komik geliyordu. Bu eve gelmişti. Bebek için getirmişlerdi. Yanına gelmek bir tarafa, görmekten bile hoşlanmayan bir kocaya sahipti. Sevmiyordu ama görmezden gelmenin de bir anlamı yoktu. Şervvan onu bu evde görmezden geldikçe Beritan silikleştiğini anlıyordu.

Hiçbir şekilde kocasının gözüne çarpmamaya çalışıyor, onu görmezden gelen adamı kendi için yok sayıyordu. İki gün önce romantik haliyle ilk karısını mutlu eden adamı kocasından hesap etmiyordu. Görmediği için kocasının onu yok saydığını zannediyordu. Hâlbuki Şenvan yalnız yakaladığı her anda hareketlerini, tavırlarını sessiz sedasız izliyor, evdeki yaşantısını gözlemliyordu.

Ezo ile ailesinin geldiği akşamdan beri aralarındaki mesafe büyümüştü. İkisi de birbirini tanımıyordu. Çok mecbur kalmadıkları sürece yüz yüze konuşmuyor, aynı ortamda yalnız kalmamaya gayret ediyorlardı.

“Sözde kınadan sonra bu tatlıyı yedirecektik, yiyemedi ağamız. Sen de bunu ona yedireceksin.” Beritan’ın gözleri yanında duran kadına gerçekten saçmalıyorsun dere es ine büyüdü. “Ben asla ona tatlı götürmem, Zilan.”

Zilan gözlerini abartarak baydı. “Götüremezmiş.” Elindeki tabaktan bir baklava alıp Beritan’m ağzına tıktı. Zorla genç kadına yedirerek halinden

gayet memnun halde Jiyan'a döndü. "Hadi bu tatlıyı ağabeyine ver, yesin. Beritan yedi, onun da yemesi gerek." Beritan ağzına tıkılan baklavayı gönülsüzce yemişti. Âdetlere uymuşlardı uymalarına ama Şeman o tatlıyı yese ne olurdu? Ne Şenvan onu seviyordu ne de o kocasını. "Ağabeyin yemese de olur," diyerek Jiyan'dan da kötü bakışlar almıştı. "Ağabeyim yemeli." Elindeki tabakla mutfaktan çıkmıştı. Şimdi ağabeyini bulmalıydı. En son çalışma odasındaydı. Orada olacağını farz ederek merdivenleri hızlıca çıktı. İkinci odanın kapısını tıklatarak içeri girdi. Karanlık odayla karşılaşınca geri çıkıp kapıyı kapattı. Yukarıya çıkmış olabilirdi. Eğer odasındaysa tatlıyı götüremezdi. Oflayarak etrafına bakındığında merdivenlerden çıkan ağabeyini gördü. Şilan'ı kolunun altına almış, ciddi bir meseleyi konuşuyorlardı.

"Bu aralar şikâyet eden var mı?"

"Serhad'ı her zaman şikâyet eden var ağabey."

Jiyan'ın gözleri kısıldı. İnanamıyormuşçasma kardeşine baktı, Serhad'ın bir numaralı ispiyoncu düşmanı kız kardeşiydi. Kaç defa uyarmasına rağmen hâlâ yapmaya devam ediyordu. Bu kızın niyeti Serhad'dan dayak yemekti galiba. Daha fazla ispiyonlamasın diye hemen onlara doğru yürüdü.

"Tatlı yiyin, tatlı konuşun, diye sana baklava getirdim ağabey." Şirin kız edasında tatlı tatlı güldü.

"Ben tatlı sevmem, bilmiyor musun, Jiyan?"

"Yok, ben baklava seviyorsun diye biliyordum."

Şilan kolunun altına sığındığı adama imayla baktı. "Sen sert adamsın, tatlı seni yumuşatır diye mi yemiyorsun?"

Şerwan yaptığı espri karşısında nefesini tutmuştu. "Bir ağaya böyle espriler yapılmaz, Şilan." Ardından kız kardeşine döndü. "Sen yiyebilirsin, Jiyan, istemiyorum."

Jiyan'ın yüzü aniden düştü. "Yemen için getirdim. Bunu sana ayırdık, ben kendim sana getireceğimi söylemiştim. Ağzın tatlansın diye." Bir

parçayı eline aldı. Genç adamın ağzına doğru götürmesi Şervvan'm sinirlenmesine neden olmuştu. "Koy onu tabağa, ne yapıyorsun?" Çatık kaşlarıyla kızmıştı.

Geri çekilse de yolundan dönmemişti. Kocaman açtığı gözleriyle, "Ölümümü gör," diye yalvardı. Siniri katlanan genç adam, tabakta duran baklavadan bir tane alıp ağzına attı. Böylesi bir saçmalığa maruz bıraktığı için tabağı Jiyan'ın kafasında kırmalıydı. "Tövbe estağfurullah. Sabır Allah'ım, sabır! Nelerle uğraşıyorum!" Baklavayı ağzında çiğnerken söylenmeye devam etti. Elini yıkamak için banyoya doğru yol aldı.

"Dilek dileseydin, dua etseydin, Şervvan Ağabey."

Jiyan'a hışımla döndü. Ağzındakileri çıkarmaya yeltendi ancak önce emin olmak için sordu. "Ne yaptın sen buna? Zehirli mi, bir şey mi var içinde?" Kızın gözleri ardına kadar açılmıştı. "Yok aıtık, sonuçta baklava. Ben sana ayırdığım için odama geçmeden önce vermek istedim." Gözlerini genç kıza bayıp banyo

dan içeri girdi. Yüzüne bakmadan, “Güle güle, Jiyan,” diyerek kovar gibi vedasım etmişti.

Jiyan zafer dolu edasıyla kardeşine döndü. “Çak delala min, yedirdik,” diyerek elini havaya kaldırdı. Şilan istediğini vermiş, gülüşerek odalarına doğru yürümüşlerdi. Merdivenlerin ortasında gitmelerini bekleyen Beritan'dan habersizlerdi. Bütün konuşmalara şahit olmuş, kendini beğenen adama tomarla kızgınlık yüklenmişti. Kızgınlığını atmayı başaramıyordu. Şervvan’a söylene söylene basamakları çıkıp odasına geçti. ‘Her şeyi yaparmış, yok ağaymış, yok Şenvan’mış...’ Sesli düşünceleri sessiz odada yankılanıyordu. ‘Senin kadar duygusuz, ruhsuz değil kimse. Nasıl da kendini beğenirsin!’ Saçlarım salık bırakmıştı. Hemen uyumak istiyordu. Üşüyen bedenini ısıtmak için yatağa geçmek istiyordu. Aslında sinirli olduğu için kendini üşümüş hissediyordu. Topukları üzerinde döndü. Karşısında Şervvan’ı görünce küçük bir çığlık koparmış, gerisin geri yürürken yatağa çarpmıştı. Düşmesini engellemek için Şerwan yakalamaya çalışmış, ancak onunla beraber yatağa devrilmişti.

Beritan’m canı ağırlığıyla yanmıştı. Kocasına belli etmemeye çalıştı. “Sen bana mı söylüyordun onları?” Siyah iri gözleri yuvalarından fırlamıştı. Tüm söylediklerini duymuş muydu? “Ne dedim ki?”

“Sen ne dediğini iyi biliyorsun!”

“Ben sana demedim onları.” Bir oyun tutturmuş, götürmeye çalışıyordu. Kapının sesini duysaydı susardı. Kahretsin ki duymamıştı. “Oynama benimle, Beritan. Sen bana duygusuz dedin, ruhsuz dedin, yok ağaymış, yok Şerwan’mış...” İsmini bastıra bastıra söylemişti. Kadın farkında olmadan dudaklarını ısırmıştı. “Kulaklarım çok iyi duyuyor, Beritan!” Sert sesine eşlik eden çatık kaşları genç kadını korkutuyordu. Üste çıkmaya devam etti.

"İyi duyuyor ama ga...galiba anlamıyor... ben... ben sana demedim..."

Şerwan tek kaşını kaldırarak genç kadına baktı. Cesareti karcısında alkış mı tutsun yoksa bu sözler için genç kadına hangi işkenceleri yapacağını mı düşünsün, karar veremedi o an. Özür dilemek için geliyordu ama tartışmaktan buna bile vakit bulamıyordu. "Beıitan..."

"Niye o akşam gelmedin?" Aklına gelen ilk soruyu sormuştu lieritan. Kendini bu şekilde aklamaya çalışmıştı ama daha dibe batmıştı. Hayır, soracağı soru bu değildi. Bu soruyu asla sormayacaktı. Bu hatayı, bu aptallığı yapmayacaktı. Kendini parçalara ayırıp kaynar kazanda pişirmek istiyordu. Dilini kesip ateşe atmak istiyordu. Hatta ölmek istiyordu. Şenvan'm cevap vermesine izin vermeden kendisi tekrar konuşmuştu. Bir açıklama yapmak istedi. "Ben halhalim için...ben halhalim için sordum, kayboldu Şerwan... Annemin bana hediyesiydi, kaybettim onu..." Korkusu, hatırladığı kaybıyla üzüntüye dönüşmüştü. Kaşları daha da çatıldı. "Ben onun için bekledim. Belki görmüşsündür diye sana sonnak istedim. Yoksa beni ilgilendirmiyor. Beni bağlamaz. İster gelirsin ister gelmezsin..."

Aslında Beritan'ı ilgilendiriyordu. O gece bebek için geleceğim, diyen adam gelmiyordu. Aralarında savaş bile ilan etmişlerdi ama her iki taraf da suskunluğa gömülmüştü. Daha çok konuşup yan yana gelmeleri gerekirken bilhassa uzaklaşıp birbirinden bağımsız iki cephe olmuşlardı.

"Bir sus, bir saniye sus, sus... Gümüş mü altın mı?" "Altındı, küçük topları vardı sıra sıra. Çok güzel bir şeydi." Cebinden çıkarttı altın halhali Şerwan. "Bu mu?" diye sordu gözü önünde sallanan takıyı göstererek. Bugün odasına geleceği için şirketteki kasasında sakladığı halhali yanma almıştı.

Beri tan sallanan takıya baktı. Sevincini yaşamak yerine merakla genç adama döndü. “Sende miydi?” Üzerine uzanan adam, ağırlığını vermemeye çalışıyordu. Yüzleri birbirine yakın, gözleri birbirine kenetlenmişti.

“Evet,” diye cevapladı.

“Neden?”

Cevap vermek yerine karısını izledi sadece. Sevmediği, varlığından rahatsız olduğu kadının eşyasının kocasında ne işi vardı?

KUMA

** %

Bölüm 8

hanesi/ 'K/ıti/ı v Hte’iAamell

Cevaplanacak somlar genelde istenileni vermezdi. Şayet verilirse asıl niyet söylenmezdi. Bu da bir hayal kırıklığı barındırırdı. Onu sorgulamayacak kadar değersiz ise halhalim yanında neden taşıdığını bilmeliydi. Mantıksız bir durumu yaşıyorlardı.

Beritan çatılan kaşlarıyla sordu. “Bana neden sende olduğunu söyle.”

“Gelip almanı bekledim!”

Akıl kârı olmayan bir cevap gelmişti kocasından. “NE!?” “Bir haftadır kayıp halhal. Ve sen yeni mi fark ediyorsun?” “Aslında

dün gece fark ettim!"

"Bir haftadır aklın neredeydi?"

'Senin yüzünden kaybettiğim aklım, bulamayacağım kadar uzakta!' Kendi içinde cevabım doğrusuyla vermişti. Ancak üzerinde duran adama nasıl bir açıklama yapacağı meçhuldü. Ağzını açma vaktinin geldiğini düşünen kadın, öncelikle annesinin hediyesini almalıydı. "Aklımı babamın evinde bırakıp geldim!" diye tersleyerek cevapladığı kocasından halhali almak için elini uzattı. Ne var ki elindekini kaptırmaya niyeti olmayan adam, ondan önce davranarak engellemişti. Aklına başına aldığında geri verecekti. Bıraktığı aklını başına alana dek!

Elinden kayıp giden değerlisi, kadının sabrım kırmıştı. "Ne., ne oldu?"

"Aklını başına aldığın an bunu da alırsın," diyerek üzerinden kalkmış, halhali da cebine tekrardan sokmuştu Şerwan.

Yataktan fırlayan kadın, anın acısıyla ağzından dökülen felaketi durduramamıştı. "Saçmalıyorsun!"

"Ne!?"

"Saçmalıyorsun, istemediğin bir kadının eşyası sende kalamaz."

Gazabı dört bir tarafını çeviren kocasından öyle sert bir ifade gelmişti ki Beritan'm bu gece yolunun nereye çıkacağı belli olacaktı. Ya yoluna devam edecekti. Yahut fani hayatına son verecekti. Artık onu bir kadın olarak görmesini istiyordu. Her şeyi hak eden bir kadın olarak görmeliydi. Kahretsin, bu cesaret nereden gelmişse hemen defolup gitmesini istiyordu. Yoksa canından olacaktı!

"Beritan!" Sert çehresinden, boğazını yakan hırıltısından esaslı bir uyarı gelmişti adamın. Uyulmadığı takdirde olacaklar işten bile değildi.

Direnen kadın önce hediyesini istiyordu. "Halhalimi ver!"

"Ulan ben sana hayır demedim mi?"

"Halhalimi ver, dedim sana. O sende kalacak bir şey değil!"

Şervvan uslanmak bilmeyen, dikine giden kadının üzerine doğru

yürüdü.

Cesaretinden kazandığı son destekle kocasını durdurdu kadın. “Sakın bir adım daha atma!”

Şenvan aklını yitiren kadına kısa bir anlığına baktı. Her ne içmişse kafa yapmış olmalı ki hareketlerine bir türlü çekidüzen vermiyordu. “Kendine gelip bu saçmalıklarına son vermezsen, seni bezdiririm!” Boğazını yntan ses tonu karısının kulağını deldi. Hücum eden öfke, kadını yok edecekti.

Beritan, dışarıdakilerin duymaması için dua etmeye başlamıştı. Kavga ettiklerini ya da edeceklerini kimsenin duymasını, bilmesini istemiyordu. Korkusuna tezat oluşturan dili susmak bilmiyordu. “Ben bezdim zaten. Bu eve geldiğimden, senin karın olduğumdan beri...”

Kocası tarafından konuşması sert bir şekilde kesilmişti. ''Sana karım ol mu dedim ben? Seni istemedim bile!”

“Yeter yeter, tamam mı?” Sesi yükselen kadının bunu duymaya takati yoktu. “Bunu yüzüme vurma artık. Anladım, istemiyorsun. Hatta nefret ediyorsun ama yeter...”

“Nefret bile etmiyorum. O duyguyu bile hak etmeyen bir kadınsın sen.” Kızgın boğalar gibi ateş çıkıyordu burnundan. Bu Öfke hiç iyi değildi. Bu öfke gecenin sonunda Beritan’m canını çok yakacaktı.

“Umurumda mı sanıyorsun?” Şervvan derin bir nefes aldı. Karşısındaki kadın kesinlikle aklını kaçırmıştı. Yoksa bile bile onun kanım kaynatıp öfkesini yükseltip patlama noktasına getirmezdi.

“Beritan, canına mı susadın sen?”

“Gel...geldiğim günden beri canıma tak ettirdin!”

“Aptal kadın, gelmek isteyen şendin. Karısını seven bir adamın ikinci karısı olmak isteyen sensin.” Beritan ağlamamak için dudaklarını ısırmıştı ama nafileydi. Gözyaşları ona inat iri taneleriyle tek tek dökülmeye başlamıştı. Hayır, bu duygu evresine girerse çıkması mümkün değildi. Ağlamamalıydı, onun yanında ağlayıp kendini küçük düşürmemeliydi. Güçlü olmalı ve onu yenmeliydi. O Mehdi Cibran’ın kızıydı. Ezilmek ona göre de-

ğildi. “Sonuçlarını bile bile geldim. Ama sen...sen çok...çok acı-mazsızsın... Şenvan sen beni çok... çok kırıyorsun.” “Umurumda mı, Beritan?”

“Umurunda olmadığı için canımı yakıyorsun ya.” Yanaklarını ıslatan iri taneler oradan boynuna doğru iniyor, ardından bitişini gömleğinin içine girerek sonlandırıyorlardı.

“Seni en başta uyardım. Geldiğin ilk gün uyardım seni!” “Ben tüm istediklerini... yerine getirdim. Beni... sevme dedin sevmiyorum, benim olduğum ortamda bana bakma dedin... sana bakmıyorum... Benim geldiğim olduğum alana girme dedin, girmiyorum... Ben seni sevmiyorum... Seni sevmemek için, seni görmemek için kendimle her gün mücadele ediyorum!” Daha fazla dayanamayan Beritan, dizlerinin üstüne düştü. Hıçkı- ra hıçkıra, içi kana kana yaş akıttı. Avuç içiyle dudaklarını kapaması, sesinin dışarıya çıkmaması için elinden geleni yapması... Hiçbiri acısını durduramıyordu.

Şenvan yere düşen kadını boş gözlerle izledi. Bu hayatı seçen kendisi olmuştu. Ve sonuçlarına istemese de katlanacaktı. “Sen bu hayatı seçtin!”

“Ben... ben senden hiçbir şey istemedim. Senin isteklerini yerine getiriyorum.”

“Benden hiçbir şey isteyemezsin Beritan.”

İstediği bir şey vardı; bu hayatı geçirecek gücü ve metaneti vermesi!

“Ben... ben sadece biraz... birazcık merhamet istiyorum senden, Şenvan. Bir.. .bir toz tanesi kadar merhamet istiyorum... Unutma senin çocuğunun annesi olacağ...”

“SUS BERİTAN!” diyerek bağırdı adam. Öyle bir bağırmıştı ki evde kim varsa muhtemelen az sonra odada toplanacaktı.

Sinir harbi yaşayan karı koca her şeyi bir kenara bırakmıştı.

Kadının kara harelerinden susmak bilmeyen yaşlar arsızca

tıkıyordu. Akan acılarıydı bilhassa! “Bana neden böyle davrandığını anlayamıyorum... Ben olmasam başka bir kadın gelecekti, yrwan!” Hıçkırıkları içinde güçbelâ konuşan kadının son sözle- ıı («lamı harekete geçirmişti. Aradaki mesafeleri kat ederek yerde tıp,Iayan kadının kolundan tuttuğu gibi ayaklandırmıştı Şerwan. Kolundan edeceği korkusu yaşamadan sallamaya başlamıştı. "Sana kızgınım Beritan, anlıyor musun beni? Bu hayatı seçtiğin için sana kızgınım. Seçim şansın varken bu hayatı seçtiğin için senden nefret ediyorum! Seçim sana bırakılmıştı. Ama sen, ap- lııl kadın...” diyerek sustu. “Seni sevmeyen bir adamdan kocalık vapmasını bekliyorsun!” Sona doğru tekrar bağırmıştı.

“Ben bir cevap veremedim...”

“Hiçbir şey hak etmiyorsun! Hiçbir değer, hiçbir sevgi sana layık değil!” Burnundan çıkan nefesler kadının yüzüne çarpıyordu.

Kolunun hissizleştiğini, artık damarlarından kanın akama- dığını biliyordu. Kocası böyle sıkmaya devam ederse, oracıkta canını verecekti. Ve Şerwan’ın sözleri bıçaktan daha keskin, kurşundan daha isabetliydi. Beritan’ı yüreğinden defalarca vurmuştu. “Ben... sana... sadece fedakâr...”

“Senin yapacağın fedakârlık olmaz olsun, Beritan.” Elini kolundan çektiği an kadın yere, dizlerinin üzerine devrilmişti. Avuçlarıyla kolunu okşayan kadın, moraracağını biliyordu.

“Başka... başka bir kadına da böyle davranacak.Akmaktan usanmayan gözyaşlarına kısık sesi eşlik etti.

“Senin gibi bir kadın gelmeyeceği için yapmazdım.” Öfkeli, bakışlarına tiksinen ifadesi eklendi. “O yüzden sus!”

Derdini anlatamayan kadın konuşmak için debeleniyordu. “Anla.. .anlamıyorsun beni..

“Sus dedim sana!”

“Sen konuşurken iyi, değil mi?”

Son bir ikaz genç adamdan gelmişti. “Sana sus, dedim yoksa olacaklardan ben sorumlu değilim.”

"Olacakları yeterince yaşattın bana... Sorumlu olmadan.[1]' Şeman bu odadan bir an önce çıkmazsa olabilecek herhangi bir can kaybının sorumluluğunu almayacaktı.

"Kabul etmeseydin!" diye sert bir dille açıkladı Şerwan. Bu hayatı o seçmişti. Seçme şansını kötü kullanmıştı. "Şansın varken konuşacaktın, susmayacaktın. Kendi hayatın adına sen konuşacaktın!"

Beritan yaşları akarken gözünden, susmamaya ant içmişti. Her şeyi kadın istemiyordu. Her şeyi erkek istiyordu, kadına dayatılarak bu yaşamı geçirmeye zorluyordu. "Zaten hep biz istiyoruz: Dünyada hiç hak etmediği halde şiddeti kadın istedi. Aldatılmayı hep kadın istedi. Hor görülmeyi zaten kadın istedi. Hatayı, hatalarıyla sürekli aşağılanmayı hep kadın istedi. Zorlukları çıkarmayı hep kadın istedi, zulmü hep kadın istedi. Bu dünyada diri diri yakılmayı kadın istedi. Günahkâr bir beden olmayı, kirli namusuyla yaşamına son vermeyi hep kadın istedi. Erkek soyunun zevk noktası olmayı kadın istedi. Günah keçisi kadın, günahkâr bir kul o. Size göre bir hiç. Adaleti hep erkek sağladı çünkü. Çünkü kadın bir hiç!"

Dünyanın reddedemeyeceği kaçınılmaz gerçeklerdi. Cins ayrımı yaparak kadınları ezip yok saymak, çivisi çıkmış dünyanın acizliğiydi. Kuzey, Güney, Doğu, Batı fark etmeksizin Önüne geçilemeyecek bir gerçekti.

Gözyaşını elinin tersiyle silerken, küçük dudaklarında müstehzi bir gülümseme vardı.

Çenesini sıkan elleri öyle bir itmişti ki kadını, neredeyse yere savrulacaktı.

“Sus Beritan!” Yorgun çıktı bu sefer sesi. Belki de gerçekler onu yormuştu.

“Kız olarak doğduğumuz gün susturulmuşuz zaten!”

sf:;H

l lykuşuz geçirdiği gecenin sabahında kahrını, doğan güneş silip geçememişti. Hâlâ karanlığın içinde yaşıyordu. Dün geceden kalma bezgin haliyle ayna karşısından kalkmak bilmiyordu.
(¡özyaşları akma modunu sabitlemiş, bir an olsun kesik hatta uğ-ramamıştı.

Son sözlerinden sonra Şerwan ile bir müddet karşılıklı oturmuşlardı. Hiç konuşmadan sadece oturmuş, öylece beklemişlerdi. Ne beklediklerini bilmeden... Kocası yorgun bedenini ayaklandırıp odadan çıktığında Beritan, aynanın önüne geçip yüzüne bakabilmişti. Ve gördükleriyle tuvalet masasına oturmuş, bir daha ayağa kalkmamıştı.

Gözü aheste aheste duvardaki saate kaydı. Yedi buçuğu geçmişti. Zorlukla ayağa kalkarak banyoya girdi. Ellerini yüzünü yıkayıp odasına girdi tekrar. Güç bela üzerindekileri çıkartıp teiniz kıyafetler giydi. Aynanın Önüne geçip bir ton kapatıcı yüzüne sürdü genç kadın. Kimsenin bilmesini istemiyordu. Tabii dün gece odada çıkan harptan haberleri yoksa. Hazır olduktan sonra iğne oyalı tülbendini takıp odadan çıktı. Tek gayesi ayakta sağlam durmaktı. Bütün gece uykusuz kalmış halde aşağıya inmek güç istiyordu. Aşağıdaki orduya karşı dimdik olmak kolay olmayacaksa da yapacaktı. Merdivenleri inerken bahçenin sessizliğini yağmur taneleri yok ediyordu. Burnunun ucuna düşen damlaları elinin tersiyle sildi.

Elini yüzünden çeker çekmez Şenvan Eroğlu’nu karşısında buldu. O da mı uyuyamamıştı ki sabahın köründe buradaydı?

Göz torbalarındaki şişkinliğe bakılırsa uyumamıştı. Beritan ye« rinden kıpırdamadı.

Bir şey söylemesini beklemiyordu. Beritan'a dün gece sus, demişti ama susmamıştı. Bugün susacaktı çünkü Şeman için sarf edecek bir kelimesi daha dilinde kalmamıştı. Ayakta dimdik duracak, ne Şerwan ne başkası çöktüğünü görecekti. Kara gözlerinde en ufak bir parıltı yoktu. Yüreği yanıyor ama kadın fire veriyordu. Gülücükleri elinden alınsa da kadın, peşine düşerek geri almaya çabalıyordu. Kaçamak ruh halini zapt etmeye çalışıyordu.

Beritan Cibran ayakta duracak, Şerwan Eroğlu pişmanlığında kavrulacaktı.

Bakışmaları kısa sürmedi. Yağmurun altında ıslanmalarına rağmen ne Beritan kıpırdadı ne Şenvan. Uzun uzun birbirlerini süzdüler. Dün gecenin çirkin anıları zihinlerine dolmuştu. Bir halhal, yüreklerinde koca bir yarığa sebep olmuştu. Halhal sadece bahaneydi. Hayatları birleşmemek için her türlü yolu mübah. sayıyordu.

Kocasının bir şey söylemek için ağzını açtığını görünce Beritan yüzünü sırtı gibi kocasına çevirdi. Artık bir şeyleri idrak etmeliydi. Şerwan Eroğlu hatalı davrandığını fark etmeli ve kendi ateşinde yanmalıydı.

Adımlarını mutfağa çevirdi. Her adımında arkasında adamı yendiği hissiyatına kapılıyordu. Sanki onu alt ediyor, çaresiz bırakıyor, pişmanlığını yüzüne vuruyor ve kırgınlığı biraz olsun hafifliyordu. Mutfaktan içeri bedenini sürdü.

"Günaydın, Beritan Yenge." Samimi edasıyla karşılayan kıza zoraki tebessüm etti. "Günaydın Zehra, diğerleri nerede?" Bugün kimseyi görmeme gibi bir şansı olsaydı çok mutlu olacaktı. Herkesin onları duyduğuna hatta kapıda toplandıklarına adı gibi emindi. Beritan, kaçışının o11a yakışmayacağını biliyordu.

No Şeman düştüğünü görecekti ne ev. Ayakta dimdik durmayı

krııtline bir kez daha teskin etti.

"Sofrayı hazırlıyorlar yenge," cevabını alınca mutfağa göz itil ı. "Ben de sana yardım edeyim." Sesine her sabahki canlı tınıyı t'kleyemese de idare edebilecek kadar verimli bir tını olmuştu. 'Ekmek dünden kalmamıştı. Yapan oldu mu?" diye sordu çayı
Kontrol ederken.

"Ayşe Abla yapıyor. Kokusu geliyor, yenge." Şüpheyle kadına döndü Zehra. "Yoksa üşüttün de kokuları mı duymuyorsun?" Beritan kafasını salladı. "Zımba gibiyim," diyerek güldü.
Kendi haline güldü.

"İki tabak daha zeytin doldur, Zehra!" Seslenen Şilan'ın gözleri yengesine takıldı. Gülüyor ve mutfakla ilgileniyordu. Yüzündeki acı belirtilerini yaptığı makyaj kapatamamıştı ama Beritan gülerek farkı gölgeleyebiliyordu. Şilan üzüntüsünü belli etmemek için gülümsedi. "Günaydın, Beritan Yenge."

"Hepsinden iki tabak daha doldurdum," diyen Zehra kaşlarıyla yerdeki tepsiyi gösterdi. "Bak, tepside duruyor." Şilan yerdeki tepsiyi eğilip eline aldı.

Beritan görümcesine gülümsemesiyle karşılık verdi. Acıyan, meraklı gözler görmediği müddetçe daha çabuk toparlanacaktı. "Günaydın canım," dedikten soma, Şilan tepsiyle beraber mutfaktan çıktı. Peşi sua içeri Jiyan girdi. Kardeşinden farksız bir üzüntüyle bir müddet yengesini süzdü. Dün geceki tartışmayı işitmişlerdi. Agir Ağanın duymaması şanslarınaydı. Aşağıdaki odasında kalmasaydı, başlarına toplanırdı. Beritan'ın gülüyor olduğunu görmek sevindirse de üzüntüsünü bertaraf etmiyordu. "Her şey hazır mı, Jiyan?"

"Evet, siz geçin. Biz de birazdan geliriz."

"Tamam canını," diyerek kapıya yürüdü. Kapı eşiğinde Ezo'yla burun buruna gelince az önceki yetersiz gülüşü şimdi

daha da güç kazanmış ve karşısındaki kadına fütursuzca sunul» muştu. “Rojbaş Ezo,” diye soludu. Dün geceki harptan bu kadının da haberi vardı. Ezo’ya da güçsüzlüğünü göstermeyecekti, Hiçbir şey olmamış gibi konuşacak, yeri geldiğinde gülecek, ruh gibi ortalıkta dolanmayacaktı. Çünkü Beritan Cibran, güçlü bir kadındı!

“Rojbaş Beritan,” diye karşılığı verdi Ezo. Kuması kadar yeterli bir gülüş sunmamıştı. Dün geceden sonra gülüyor olabildiğini görmeyi beklemiyordu. Bu kadar erken uyanmasını ve aşağıya inmesini de beklemiyordu. Fakat Ezo kaçırdığı ayrıntıyı bir kez daha yakaladı. Beritan ne şekilde olursa olsun, ne yaşarsa yaşasın ortama katıldığı anda bunu yansıtmıyordu. Dirayetini koruyor, yüzünü güldürebiliyordu. Gözlerinin içine bakmaktan da asla çekinmiyordu. Bu kadın geldiği ilk gün dirençliydi. Hâlâ da direncini koruyordu.

“Oturma odasına geçelim, burada yapacak bir şey kalmamış.”

“Tamam...” diye katıldı. Beraber mutfaktan çıkan iki kadın odanın yolunu tutmuştu.

Beritan bu eve ayak bastığından beridir adımları doğruluğa gittiği halde, doğru adımlar kendisine atılmamıştı. Yine doğruluğundan vazgeçmeyecek, kendinden ödün vermeyecekti. Odadan içeri girip sedire kuruldu. Odadaki kadınlara sabah hayırlarım diledi. Bakışların üzerinde olduğunu fark ediyor, yine de görmezden geliyordu.

Daye Zozan kafasını omzuna yatırıp gelinine baktı. Dün gece dirhem dirhem cam alınmıştı. Oğlunun bağrı şiarı, dinmek bilmeyen öfkesi kadına zarar vermişti. “İyi misin, Beritan?” İyi olmadığını bildiği halde sormuş, konuşmaya çabalamıştı. Kaynanasının sesini duyunca bakışlarım istemsizce çevirdi Beritan. “İyiyim jinap,” diyebildi sadece.

“Yüzün solmuş biraz.”

"Dün akşam çok yiyince dokundu biraz. Midem bulanıyor.” “Kendine sumak kaynatıp içseydin.” Üzerine varmayan 1 >nye Zozan onun yolundan giderek daha fazla rencide etmemişti. “Şilan! Şilan!” Kızma yaşının verdiği otoriter kaim sesiyle üslenmişti. “Keçamin, Şilan...”

Dışarıdan ses verdi Şilan. “Libe17 daye.”

Kızını çağıran Zozan Hanım, bakışlarını gelininden çekmemişti. “Yengene sumak kaynat. Biraz içsin, kendine gelir.” “Tamam daye.”

“Gerek yok jinap, iyiyim.” Dermanı olmayan bir derde, şifa içeceği içse ne olurdu. Şenvan ona olan nefretini silmediği sürece derdine lıiçbir şey deva olmayacaktı.

“İçeceksin onu, Beritan!”

Kaynanasının emir kipine gelinin uyması düşerdi. Odadaki (»erginliği hiçbir şey kıramıyordu. Kahvaltı yerde olduğu halde kimse geçip oturmuyordu. Akabinde Şilan elinde kaynattığı sumak suyuyla dönmüştü, yengesinin zorla içmesini sağlamıştı. Kahvaltıda Beritan durgun halini yansıtmamaya gayret etmiş, üç beş lokmayı yutmuştu.

Zozan Hanım yanı başında eriyip giden gelinine baktı. Böyle olmaz, böyle geçmezdi. En kısa zamanda Agir Ağa ile konuşmalı, bu duruma bir çare bulmalıydı. Yoksa gelinleri ellerinde can verecekti. Gencecik yaşlarında hem de...

Bilhassa odasına göndermemişti. Odasına girse akşama kadar ağlayacak ve daha kötü olacaktı. Kızların yanında olsa açılacak ve az biraz kendine gelecekti. Fakat açılmamıştı. Aradan geçen dört gün içerisinde Beritan evin içinde bir ölü gibiydi. O sabah gülen kadın somasında yok olmuştu. Kimseyle konuşmuyor, herkesten uzak duruyordu. Dört gün içerinde çöken kadın, gittikçe daha da kötü oluyordu.

17 Libe: Efendim

Zilan onunla uğraşıyor, konuşmaya çalışıyordu. Fakat genç kadın onu hiç görmüyor, duymuyordu bile. Sadece işini yapıyor, akşam oldu mu hiç bir şey demeden odasına giriyor, kapısını kapatıp sabaha kadar ağlıyordu.

Şervvan'ın da ondan farksız bir yanı yoktu. Diğer günlere göre daha sinirli, daha öfkeli ve daha aksiydi. Dört gündür odasına da girmiyordu. Çalışma odasında kalıyordu. Biraz düşünmeye ihtiyacı vardı. Beritan ile birbirlerini gördüklerinde hemen bakışlarını çekiyor, beraber oldukları ortamda ikisi de hemen çıkıyordu. İstediklerini yapıyorlardı.

Ne sevmek vardı, ne karşılaşmak ne de çocuk yapmak. Sonlarının nereye gittiğini ikisi de bilmiyordu. Bildikleri tek bir şey vardı: Mutluluklarım kendi elleriyle kazdıkları mezarın en dibine sokup üzerine bolca toprak atmışlardı. Onu çıkartmaya da kimsenin gücü yoktu.

"Beritan... Beritan..." Jiyan birkaç kere seslenmesine rağmen yengesi ona bakmıyor, sesine yanıt vermiyordu.

"Hıh, ne oldu?"

"Ne oldu, kötü bir şey mi var?" diye sordu Jiyan bilmesine rağmen.

"Hiç.. .hiç... dalmışım öyle."

Kafasını sallamakla yetinen Beritan'a, "Annen aradı," dedikten sonra elindeki telefonu uzattı. Genç kadın istemeye istemeye telefonu alıp kulağına doğru götürdü. Sesi kötü çıkacak ve annesi mutsuz olduğunu anlayıp ağlayacaktı tekrar.

Jiyan rahat konuşsun diye ütü odasından çıkmış, genç kadını tek başına bırakmıştı.

"Daye... daye..."

"Benim, Berfin. Misafir gelince annem gitmek zorunda kaldı."

Genç kadın gülümsedi. Bu çok iyiydi onun için.

"Sen nasılsın?" diye sordu Beritan.

"Sesin neden kötü geliyor?"

"Beni...benim mi?"

"Evet, Beritan sesin çok kötü geliyor. Doğruyu söyle, sana hâlâ kötü mü davranıyorlar?" Beritan ağlamamak için dudaklarını ısırdı. Hayır, zamanı değildi. Hele telefondaki kişi Berfıı ise hiç zamanı değildi.

"Saçmalama, kimse bana kötü davranmıyor. Herkes iyi mi?"

"Hepimiz iyiyiz, Beritan. Senin dışında!"

"Berfıı, ben iyiyim."

"îyi değilsin, Beritan. Sesinden belli, iyi değilsin. Dün Aysel geldi bize."

"Aysel kim?"

"Hani şu fistan satan kadın Aysel var ya."

"Evet, ne olmuş ona?"

"O bize geldi. Sizin evden çıktıktan sonra bize geldi. Anneme kızın çok zayıflamış, görsen bir deri bir kemik kalmış, dedi. Doğruyu söyle bana, o Şenvan sana hâlâ kötü.

"İyiyim, dedim ya sana. Hem nereden biliyor, o kadın beni görmedi bile."

"Seni görmüş, evin içinde ruh gibi geziyormuşsun. Beritan çıldırtma beni, o adam sana ne yapıyor?"

"O adam dediğin benim kocam..."

"O adam dediğin şerefs..."

"Haddini bil!" diyerek kız kardeşini uyardı. Bu kadarı fazlaydı. Kafası avucunun içine düşerken telefon hâlâ kulağındaydı. Ne diyeceğini, ne konuşacağını bilmiyordu.

"Kusura bak...bakma, benim işim var. Annem seninle sonra konuşur." Yarım yamalak konuşmasından sonra telefonu Beri- tan'ıı

yüzüne kapatmıştı kardeşi.

Genç kadın üzerinde durmadı. Telefonu kapatıp yorgun bir şekilde koltuğun üzerine atmış, onu bekleyen bir yığın ütülenecek kıyafetin başına geçmişti. Küçük camdan dışarıya baktığında karanlığın yavaş yavaş çöktüğünü gördü. Odanın ışığını yakıp işinin başına geçti. Bir ömür bu odada kalsa hiç sesini çıkartmaz- dı. Zaten kocası tarafından susturulmuştu.

Ezo kocasının gelmesiyle odasına çıkmış, banyoya giren adama temiz kıyafetler çıkartmıştı. Çıkışını beklerken mühim mesele için kendini hazırlıyordu. Böyle bir konuşma yapmak onlar için iyi mi kötü mü, bilmiyordu lâkin mecburdu. Konuşmayı yapmak zorundaydı.

Odasının banyosundan kocası beline sarılı havluyla ve damlacıkları akan ıslak saçlarıyla çıkmıştı. Şerwan dibinde durduğu kadının dudağına bir buse bırakıp geri çekilmişti. Ardından yatağın üzerinde gördüğü kıyafetleri eline alarak tek tek üzerine geçirdi. Bu öpücük ona cesaret kazandırmıştı. Kocası babasının yanma geçmeden Önce onunla konuşmalı ve her şeyi açığa çıkartmalılardı.

“Neyin var Ezo?” Öpücüğüne karşılık vermeyen karısı, tetikte duruyor gibiydi.

“Bu soruyu benim sana sormam gerek, Şeman.” Yorgun bakışları ima doluydu.

Giydiği gömleği pantolonun altına sıkıştırırken gözlerini bir anlığına karısına çevirdi. “Evet?” diyerek devamı için teşvik etti. Nesi olduğu gayet açıktı. Berbat bir hayatın içinde sürükleniyorlardı ve bu serzenişler hitam bulmuyordu.

“Dört gündür, tam dört gündür iki karının da yanında değilsin.” Sesinde ince bir sitem vardı. Berbat hallerine bir çare isti

yordu. “Yani?” diyen kocasını izledi Ezo. Giyinmiş bir şekilde karşısında duruyordu adam.

“O geceki tartışmanız... “ Tartıştıklarım duyunca hemen odasına çıkmış, yine bir şeylere şahit olmak istememişti. Zilan gelip konuşmaları anlatmış, duymak istemediyse de her şeyi öğrenmişti. “Orada değildim, olmak da istemedim.” Elini birbirine sürterek kendinden güç kazandı. “Beritaıı’ın bir suçu yok ki.

O gelmeseydi başka bir kadın gelecekti. Her şey geçmiş gitmiş. Kadın gelmişken bu yaptıkların ne? Kavga etmenin, bir şeyleri ısrarla söylemenin bir manası yok. Bu saatten sonra bir faydası da yok.”

“Ezo...”

Kocasının sözünü vakur edasıyla kesti. “Hiçbirimizle konuşmuyor, yemek yemiyor. Sürekli suskun, tek başına oturuyor. Bir kadın bunu asla hak etmez. Üzerime kuma gelmiş bile olsa bir kadın bunu hak etmez.” Kuması hiçbir kadının gelmek istemeyeceği bir durumdaydı.

“O istedi, kendisi gelmek istedi.” Düşünceleri değişmiyordu. Beritan’akarşı düşünceleri değişmek bilmiyordu. Şansı vardı, istese gelmeyebilirdi. Babasına kafasını sallaması bile yetecekken sadece susmuştu.

“O olmasaydı başkası olurdu. Ayrıca o sana bir çocuk verecek... O...o kadına git akşam...odana dön...” Bir kadın olarak kocasını hemen yan odadaki kumaya göndermek sanıldığı kadar kolay değildi. Fakat artık gelmiş bir kadından alıkoyamazdı onu.

Şervvan daha fazlasını duymak istemedi. *Ona git...* Ezo’nun kolay kolay sarf etmeyeceği iki kelimeyi ağzından dökmesini dinleyemezdi. “Hiçbir şey kolay değil, Ezo. Yapma, demekle de olmuyor; git, demekle de olmuyor...” Konunun kapandığını umarak banyoya girdi.

Elleri kolları bağlanmış bir şekilde ne yapacağını düşünüyordu Ezo. Kocasına hak vereceği birçok yol vardı; bir yanda ailesi bir yanda dışarıdaki insanların ona laf atması, bir yandan iki karısına yetişmesi. Hepsi kocasının üzerinde bir yüktü. Lakiıı bunların acısını Beritan'dan çıkarması doğru değildi. Özellikle o gece ikisinin büyük kavgası Ezo'yu şok etmişti.

Karşısındaki kadın çok cesaretliydi. Beritan hafife alınmayacak bir kadındı. Güçlü kişiliği, dili, duruşu... her şeyiyle Şerwan'a karşı dik duruyordu. Aslında kocasını da delirten buydu: İkinci karısı ona karşı geliyordu!

Banyodan çıkan adama son konuşmasını yapıp çıkmak istedi. "Lütfen bu akşam odaya git." Ayakta dimdik durmaya gayret etti. Git demenin bütün ağırlığını sırtına yüklemişti. "Karının gönlünü al!"

İşittiği son cümleyle burun kemerini sıkmış, toparlanmaya bakmıştı Şeman. "Öyle olsun," diyerek bedenini kapıya çevirdi. Karışma gitmesini istiyordu madem, o da gidecekti. Nasıl olduğuna bakacak, denildiği kadar kötüyse gerekeni yapacaktı. Burnundan soluyarak odadan çıktı. Üçüncü kattan süratle indi. Gözleri Beritan'ı aradı. Fakat harelerine o hırçın kadın değmiyordu. Odasından çıkan kız kardeşini yanına çağırdı. "Jiyan."

"Efendim ağabey?"

"Beritan nerede?"

"Ütü odasında, bir şey mi oldu?"

"Hayır."

Adresini aldığı kadının yanma doğru gitmişti. İki karısı üst kattaydı. Biri kendi odasmdayken diğeri ütü odasındaydı. Boğulacak gibi olmamak elde değildi. Nereye adım atsa iki kadın vardı. Merdivenleri geri çıkarak hızlı adımlarıyla ütü odasına girdi. Beritan'ı görmeliydi, karısının anlattığı kadar kötü durumda mıydı?

Önündeki gömleği ütülüyordu. Dalgın hali Şerwan'ın kaş çatmasına sebep olmuştu. Zira bu dalgınlıkla elini yakması muhtemeldi. Yakarsa da hiç şaşırmazdı. "Beritan!" Seıt sesi ansızın odaya dolunca Beritan ürkmüş, kafasını kaldırınca elini yakıp geçen ütüyü fark etmemişti. Can havliyle küçük bir çığlık kopmuştu ağzından. Yaktığı işaret parmağına baktı. Yüzü acıdan kasılmış, gözleri dolu dolu olmuştu.

Gayriihtiyarî kafasını salladı. Bunun olacağını biliyordu ancak kendisinin sebep olacağını düşünmemişti Şerwan. Beritan odadan çıkmadan gözüne çarpan sürahiye doğru yürüdü. Ütü için getirmiş olmalıydı. Elinin üzerine usulca döktü.

Yakmıştı bir kere parmağını. "Dur dur, yapma acıyor." Sesi güçsüz çıkmıştı. Acıyla kasılan yüzü sesine yansımıştı. Elini kocasının ellerinden kurtardı. Dudağıyla yanığa liflemeye başladı. Sıcak nefesi vurdukça canı daha çok yanıyordu.

"Niye bu kadar dikkatsizsin?" diye azarladı karısını aksi gibi.

Beritan cevap vermedi. Parmağının acısıyla uğraştı.

Sıcak taban gömleğe yapışmış yakarken Şerwan, genç kadının çenesinden tutarak kendisine bakmasını sağlamıştı. Yüz hatlarında eski canlılık yoktu, çökmüş durumdaydı. Karagözlerinin ışığı sönmüştü. Boşluğa bakar gibiydi.

"Bu halin ne senin?"

Bir an bile göz göze kalmak istemiyordu. Çenesini hızla çekmiş, ellerinden kurtarmıştı. Acısı daha yeni diniyorken bir darbeyle daha hepten kaybetmek istemiyordu. "Ne varmış halimde?" Sesinin tmısı inanılmaz bir soğuklukta çıkmıştı. Kış güneşinde pencereye vuran sert rüzgârın uğultusu gibiydi.

"Acıların kadını halin!"

"Bir şeyim yok, istediklerimizi yapıyoruz, bu kadar."

Tek kaşını kaldırarak genç kadına baktı. "Bana karşı öyle ol, dedim. Herkese karşı öyle ol, demedim."

"Zaten sadece sana karşı öyleyim." Duygusunu kaybetmiş ifadesiz ses tınısı, zoraki bir konuşmaya mecbur bırakılmış gibi çıkıyordu.

"Öyle mi?" diye sordu öfkesi yeniden kabarmış alaylı ifadesiyle adam. "Neden bütün ev senin halinden şikâyetçi o zaman? Neden gelip bana Beritan'ı ne hale getirmişsin, mahvetmişsin diyorlar?"

Kaşlarım çattı farkında olmadan Berıtan. "Herkes sana sorduğu için mi sen de gelip bana soruyorsun?" Herkesin sorgusu üstüne gelmişse, keşke hiç gelmeseydi.

"Abarttıkları için geldim!"

Beıitan istihza dolu gülüşüyle dudaklarında ufak bir kıpırdanma

barındırdı, “Yoksa sen zaten merak etmezsin, değil mi? Senin umurunda değil çünkü.”

Burnundan uzun soluklu bir nefes aldı adam. Dili hâlâ yerinde olan kadının sözleri yine kızdırıyordu. Öyle ki ne o ne Beıitan odayı sarmış dumanı, nefessiz bırakan kokuyu fark ediyorlardı. “Evet, umurumda değil.” Kadının dikine gitti.

“Beklediğim gibi.” Pervasızca beklentisini savurdu. Şerwan Ağayı umursamıyordu. Aklını onunla meşgul ettiği her seferde acı yamacına oturup onunla dalga geçiyordu.

“Neyi bekiiyörmüşsün?” diyerek kadınla aralarındaki mesafeyi kapattı.

Kocasının aksine aralarındaki mesafeyi geri çekilerek büyüttü. Ütüsünü bitirmeli, bu adamdan kurtulmalıydı. Parmağının acısını duyumsamaya çalışıyordu kı bu çok güçtü. “İşim var,” diyerek konuşmayı sonlandırdı. Odadan defol demenin en nazik haliydi.

Parmağını yakmasına sebep olduğu ve hâlâ cevaplarım alamadığı için gitmeye gönüllü değildi. Minik bir adımla daha mesafeyi kapatıp elini avucu araşma aldı. Beritan yine reddetti.

Klini elinden kurtardı. Şerwan yine elini kaptı. Cam acıyan kadın dişlerinin arasında derin bir nefes aldı. Derisindeki yangım hissettikçe vücudunu ateş basıyordu.

“Bırak.” Kara gözleriyle kocasına karşı çıktı.

Şervvan bırakmadı.

“Dokunma.”

Şenvan dokunmaktan vazgeçmedi.

“Niye geldin?” Delirmenin eşiğine gelmiş halde sonunda sordu.

Madem konuşmayı biliyordu, istediği cevapları da alacaktı. “Beni zorlamasalardı sana bakmaya da gelmezdim.”

Beri tan iç yanaklarını kanatırcasına ısırdı. “Sen hiçbir şeyi zorla yapmaz, her şeyi kendi rızanla yaparsın. Niye aileni dinleyerek buraya geldin ki?” Sesinde en ufak bir tını yoktu. Şenvan tek kaşını kaldırarak üzerine doğru tekinsiz adımlarıyla vardı.

Beritan üzerine doğru gelmesiyle gerisin geri yürümeye başladı. Kendini muhafaza etmek istese de edemiyordu. Kocasıyla boğuşacak bir

kadın değildi. Daha kötüsü ne yapacağını da bilmiyordu. Tek bildiği, bilinmeze doğru attığı ters adımlardı.

"Keyfim istedi." Tehlikeli sırıtışı yüzüne peyda oldu. Keyfi istememişti. Onu buraya *karısı Ezo* göndermişti. Ve gördükleri hoşuna gitmemişti. Çöküşe çağ atlayan bir kadın belirmişti.

Beritan'm adımları duraksadı. Karşısındaki adam onunla oynuyor muydu? Onunla hâlâ dalga mı geçiyordu? O kavgadan beri hayatı zindan eden adam daha az öncesine kadar abarttıkları için geldim, derken niye şimdi keyif diyordu? Kırık parçalarını toplamaya kalkışmışken bu adam yine dağıtmaya geliyordu. Bütün ıstıraplarından kanayan yaralarının sızısını hissetti.

"Az Önce abarttıkları için diyordun..." îsyan eden ifadesi devam etti. "Beni merak ettiğinden ya da umursadığından değil. Sırf keyfinden..."

"Evet, keyfimden ve abarttıklarından." Aralarında bir adımlık mesafe bırakarak durdu Şerwan. Daha önce gelmediğine küfretti. Şayet ileriki günlerde gelmiş olsaydı çökmüş kadından eser olmayacaktı. Tozunu bile bulacağından şüphe etti.

"Kendini düşüreceğini düşünmemiştin. Kafa tutarsın sandım." Dikine gitmeye devam etti.

"Kafa mı bıraktın?"

Bir adımlık mesafeyi ikisi aynı anda kapadı. Birbirlerini yenme ihtiyacı duyuyorlardı. Bu bir tutkuydu.

"Sen güçlüydün." İmasını savurdu Şenvan.

"Güç mü bıraktın bende? Daha ilk günden sömürmedin mi?" "Ona rağmen düşmedin," diye hatırlattı. "Beni gör, dedin." Beritan son cümleyi hakaret gibi algılamıştı. "Görmeni istemeyecek kadar sindim ben yerime. Tıpkı diğer günler gibi. Tıpkı bugün gibi," diyerek işaret parmağını kaldırarak odayı taradı.' "Tıpkı şimdi beni görmeni istemediğim için odalara saklandığım gibi!" Her kelimeyi bastıra bastıra söyledi. Adamın dibinde dura- rarak yüzüne gerçeği haykırdı.

"Ben senden kaçarken düştüm!" Eli vücudundan bağımsız hareket etti. Şenvan kendine mani olmadı. Kadının yanağını avuçladı. Sıcacık avuç içini dolduran teni kalbini tekletti. Yanağı gibi her yerini sarmak ve düşen kadını kaldırmak istedi.

Diklenmesi o an çürüyüp yok oldu kadının. Apansız dokunuşu karşısında feleği şaşırdı. Çok sonra duyduğu cümlelerle şaşkınlığı istihza dolu bir ifadeyi kucakladı.

"Benden merhamet istiyordun, değil mi? Toz tanesi kadar merhamet!"

Alayla güldü kadın. "Unutmamışsın, şaşırtıcı."

Dudaklarını yaladı genç adam. Alayına karşılığım vermişti. "Ben de unutmayacağın bir şey vereceğim sana. Ömür boyu şa-
ısıracaksın," diyerek kollarından tuttuğu kadını duvara çarpmış, olacakları düşünmeden dudağına kenetlenmişti.

Ütü masasında bir gömlek heba olurken, Bcritan duvar ile kocası arasında heba mı oluyordu sefa mı çekiyordu, bilinmiyordu.

Şerwan ilk defa öpüyordu bu dudakları. Merhamet isteyen kadının küçük dolgun dudaklarım şefkatle öpüyordu. Beritan lıâlâ şaşkınlığını atamamıştı. Yoksa hiçbir kadın bu öpücüğü karşılıksız bırakmazdı. Çenesinden sıkıca tutarak biraz daha kendine çekti. Öpücüklerini derinleştirdi. Karısının dudaklarını ilk defa keşfediyordu. Hoyratça keşifleri yerine daha sakindi. Daha akla kazınır, tene ziyan verir gibi.

Beritan omuzlarından destek aldı. İlk defa bir erkek tarafından öpülüyordu. İçine akan sımsıcak his titremesine neden oldu. Sızlayan dudakları Şenvan'ın öpücüklerine asılıp kalmıştı. Aklını başından alan, kaskatı kesen müşfik dudaklara cevap veremiyordu. Gözleri ağırlaşarak kapanırken, omzundaki elleri anın cazibesine kapılarak boynuna doğru dolandı.

Şeman öpüşmeye ara vererek geri çekildi. Islanmış dudakları aralık, gözleri kapanmış kadının zarafetini izledi. Her bir hücresi canlanmıştı. Hiç karşılığını alamasa da şefkatini öpücükleriyle baskılamaya çalışmıştı. Nefes nefese nemli dudaklarına iki öpücük bıraktı. Beritan'm gözleri aralanınca Şervvan yeniden dudaklarına abandı. Şefkati vermekten ötesine geçmedi. Her noktasına kendi şefkatini aşılayarak özür diledi. Boynuna inen parmağı şah damarının üzerinde durdu. Başparmağıyla hızla kan pompalanan damarı, ısınmış esmer teninin üzerinden okşadı. Kadının bedeni iyiden iyiye gerilmişti.

İçerideki duman zehirleyici bir öksürüğe hapsederken karı koca dünyadan kopmuş, hâlâ öpüşüyorlardı. Beritan'm dudakları kıpırdayarak kocasına cevap verme gafletinde bulundu. Kulağına inlemeyle karışık, "Yanıyor!" bağırışı dolunca Beritan, kocasını kendisinden nasıl ittiğini bilememişti. Ağırlaşmış gözleri aniden açılmış, etrafı kolaçan etmişti.

Jiyan'm silueti gözüne ilişti. "Konağı yaktınız be!" diye söylenen sesi odayı doldurunca Beritan ne yaptığını anlamıştı. Allak bullak olan aklı, ütünün gömleği yaktığını yeni yeni idrak ediyordu. Jiyan'm ütünün fişini çekişini, sürahideki suyu gömleğin üzerine boca edişini izlemekle kaldı.

Aniden itilmesiyle neye uğradığım şaşıran adam, karısını izlemekle kaldı. Tam da cevap vermişken itecek ne olmuştu? Şerwan bilincini Beritan'm öksürmesiyle kazanmıştı. Odayı saran duman, genzine kaçan

hava ve öksürük dalgası, genç adamın kendine gelmesine epey yardımcı olmuştu. Alnını kaşıdı sakin kalmaya çalışarak. Beritan ile öpüşmesi bir yangına sebep olmuştu ki bu şekilde basılmışlardı.

"Beritan'm parmağı yandı," diyerek durumu açıklamaya çalıştı. Ancak iyileştirme sürecini dudaklarından başlatacağı anlamına gelmiyordu bu. Jiyan gülmemek için dudaklarım birbirine bastırdı. *Ne güzel bahane!*

"Konak da yanıyordu ağabey," diye durumu izah etti. Ağabeyinin yengesini sorup yanına gitmesi genç kızı endişelendirmiş, aynı zamanda meraklandırmıştı. Malum olaydan sonra hiç yan yana geldiklerini görmemişti. Yengesi için endişelenerek en sonunda üst kata çıkmış, gördüğü vahim tablodan sonra çıktığına şükrediyordu. Ütü, yangına sebep olurken duvarın köşesinde başka yangınları da ağabeyi çıkarıyordu.

Şenvan kız kardeşine uyarıcı bakışlarını attı. Hâlâ olayın şaşkınlığı üzerindeydi. Arkasında kalan kadının sessizliği, ne halde olduğunu düşündürttü. Bakmak için arkasını döneceği sırada kız kardeşi tam yanlarında bitivermiş, yengesini arkasından çekiştirmişti.

"Gel Beritan, buz koyalım." Yengesini aldığı gibi odadan Vikinişti, arkasında hâlâ olayın etkisinden çıkamayan ağabeyini yalnız başına bırakarak. Beritan'ı üçüncü kattan mutfağa ışık hızında indirmişti. Jiyan hemen dolaptan buz çıkartmış, kırarak bir parçasını poşete koyup genç kadının parmağına bastırmıştı.

Parmağına bastırılan buz canım yakmış, yüzü acıdan kasılmıştı Beritan'm. İşaret parmağının üzeri bembeyaz olmuştu buzun etkisinden. Can acısı boğazına dizilmiş, yutkunamıyordu.

I ,akin parmağından ziyade daha çok acıyan dudaklarıydı. Şervvan ilk defa öpmüştü. Felaket tartışmanın ardından gelip karısını öpmüştü. Ömrü boyunca hep büyük bir şaşkınlıkla hatırlayacağı bir öpücük vermişti. Tıpkı dediği gibi...

Peki neden?

Onu istemeyen adam neden gelip öpmüştü? İlk gece zaten söylemişti. Hiçbir zaman öpmeyeceğini, büyük bir zevkle ona dokunmayacağını hep söylemişti. Neden Öpmüştü?! Bu yasağını niye kendisi çiğnemişti?!

Yoksa acıyor muydu ona?

Ama neden acısın ki? Acıdığı için neden öpsün ki? Merhametini neden kalbiyle değil de dudaklarıyla gösteriyordu ki? Kafasının içinde neden soruları fmk atıyordu. Ve bu nedenlerin cevabını hiç alamayacaktı.

"Ağabeyim ile barıştınız mı?" diyen Jiyan, yengesine umutlu gözlerle bakıyordu, Endişelendiği için odaya girdiğinde başka bir yangına tutulduklarını görmüştü.

"Hayır."

"Ama öpüyordu se..."

"Ağabeyin ilk defa öptü beni." Buz torbasıyla yavaş yavaş parmağına baskı yaparken yengesinin söyledikleriyle elindeki buz torbası kucağına düşmüş, şaşkınlıklar içinde yengesini izlemişti. "N..Ne..Ne?" dedi dehşete düşmüş halde.

"Duydun işte."

Jiyan hızla etrafına baktı. Biri onları duyarsa kötü olurdu. Hem ağabeyi için hem de Beritan için. Bu konuşmaların duyulması tatsızlıktan başka bir şey getirmezdi. "Beritan siz..siz beraber olmadınız mı? Ya o kanlı çarşaf o kimmdı?" Kafasının içinde geçen saçma sapan kurgulan silip yok etmeye başladı Jiyan. Olmayacak şeylerdi.

"Boş ver, Jiyan..."

"Boş ver demek olmuyor. Anlat lütfen." Hızla ayağa kalkıp mutfağın kapısını kapattı. Kimsenin onları duymasını istemiyordu. Yanına geçip oturduğunda gözlerinin içine baktı. Her şeyi en baştan anlatmasını istiyordu. Hemen her şeyi öğrenmeliydi.

En başından her şeyi görümcesine anlatmıştı Beritan. Hayrete düşen, dehşete kapılan kızın tepkileri Beri tan'm duraklamasına neden oluyordu. Hiçbir yalan katmadan, hiçbir şeyi atlamadan, anlatılacak en düzgün, en yalın haliyle anlatmıştı. Bir akıl alırdı belki...

Hâlâ olanlara inanamıyordu Jiyan. "Şaka mı bunlar, Beritan?"
"Şaka yapar gibi bir halim mi var?" Keşke şaka yapıyor olsaydı.

"Ağabeyim., .o,. .olmayacak şeyler yapmış..."

"Senin ağabeyin karısını sevdiği için... canı yandığı için... beni

benim canımı da yakıyor...”

“Beritan ne olursa olsun sen onun karısısın...” Hızla göriimcesinin konuşmasını böldü. “Hepinizin aklıma kazıdığı gibi, ben aileniz için çocuk doğurmaya gelmiş kadınım.”

“Hayır, sen bu evin gelinisin ve ağabeyimin karısısın. Ezo’yu sevdiği gibi seni de sevip sayacak. Ezo’ya değer verdiği gibi, saygı duyduğu gibi, seni de karısından sayacak.”

“Ağabeyin hiçbir zaman beni sevmeyecek. Ve ben onun sevgisini almayacağım.”

‘Tabii ki de sevecek. Sonuçta ağabeyim artık kocan ve ister islemez aranızda bir şeyler geçecek.” Duydukları üzerine genç kadın hızla ayağa kalkarak görümcesine baktı. Kararlı kara gözlerini ona dikmişti. Jiyan duyacakları için şimdiden gözlerini kalkılmış, dudaklarını ısırmıştı ağlamamak için.

“Yemin olsun sana ne ben Şenvan’ı seveceğim ne de onıın beni sevmesine izin vereceğim.”

Ve Jiyan’m tek damla gözyaşı süzülmüş, yanaklarını ıslatarak boynuna kadar inmişti. İşte duymaktan korktuğu kelimeleri duymuş ve en büyük yemini almıştı. Beritan başka bir şey demeden kapıya doğru ilerledi. Görümcesinin onları duymamaları için kapattığı kapıyı açmış, çıkmadan önce de son sözlerini söyleyip çıkmıştı.

“Hepinizin içi rahat olsun. Kendi acımı mezara gömüp geldim. Şervvan, Ezo aşkı bitmeyecek.”

Duyduklarıyla yerinde kalmış, bir daha kalkamamıştı Jiyan. Bir kadın acı çekerken bu kadar güçlü olmayı nasıl başarıyordu? Aslında cevap çok basitti. Dünyanın tüm yükü bir kadının üzerindeyken güçlü olmak yine kadınlıktı. Çünkü kadın asla yıkılmayan gücün önciilerindendi. Kimse bir kadını kolay kolay yıkmaz, yıkamazdı.

Beritan bahçeyi geçtiği sırada arkasından seslenen Ezo’ya bakmıştı. Telaşlı hali gözünden kaçmamıştı. Yoksa kocasıyla öpüştü diye kızacak mıydı? Hak vermeli miydi?

“Beritan...”

“Efendim.”

“Parmağını yakmışsın, iyi misin?” Az önce merdivenlerden inen kocasının dalgın halini gördüğünde sorma gereği hissetmiş, Beritan’m parmağını yaktığım ondan duymuştu. Yüzündeki şaşkın ifadeye anlam verememiş, onu sormak istediği halde içinden bir ses susmasını söylemişti. *Sus Ezo, parmağının yandığını biliyorsa onun yanındaydı.* Sanki gelecek cevaptan korkmuş gibi üstelememişti.

Genç kadın ilk defa içten gülümsedi. “İyiyim Ezo, bir şey yok, küçük bir yanık,” diyerek parmağını gösterdi. Ezo yanığa bakmış,

sanki acısını hatırlar gibi yüzünü ekşitmişti. “Buz koyalım, acıyordur şimdi.”

Beritan ağlamamak için kendisiyle büyük bir savaş veriyordu. Hayır, Ezo bu mesafeyi öldürmemeli, ona karşı iyi olmamalıydı. Hatta ondan nefret etmeliydi.

“Jiyaıı buz koydu, gerek kalmadı.”

“Krem sürdün mü?”

“Yok, sürmedim.”

“Bekle, sana krem getireyim. Benim de birkaç kere elim yanmıştı...”

“Ezo lütfen, iyiyim.”

“Canın acımıyor mu, Beritan?”

Canım acımıyor çünkü kocanın dudakları beni hissizleştirdi. Demek istediği cevabı yüreğinde saklı tutmuştu. O öpmenin şaşkınlığıyla acıyan canımı bile unuttum, demek istedi. Fakat söyleyemedi. Onun yerine gülümseyerek Ezo’ya döndü. “Acı saydı şu an tüm ev çığlıklarımla başımda toplanmış olurdu. Sakin olduğuma ve bağırmadığıma göre demek ki iyiyim.”

“Bence sen yalan söylüyorsun.”

“Çok ayıp.” İki kadın gülüşerek birbirlerine baktı. Kelimenin tam anlamıyla bugün ilk defa bu kadar samimi olup gülebilmiş- lerdi. Birbirlerine bakacak gücü bulabiliyor ve yaşananlara rağmen konuşabiliyorlardı.

Fakat tüm gerçek yüzler Beritan’ın hamile kalacağı gün belli olacaktı. Kim iyi, kim kötü, kim kocasını yanında tutacak? Kim onu eline almaya çalışacaktı?

“Ben olsam herhalde şimdi hastanede olurduk.”

“Canın o derece tatlı yani?”

“Dayanamam, çok ağlarım.” Şakayla genç kadına takılmıştı. I.lhette ki bir parmak yanığından hastaneye gitmiyordu.

Beritan kocaman gülümseyerek kadına baktı. Yanına geçip kulağına doğrıı eğildi. “Sen çok güçlü bir kadınsın, Ezo, şu an karşında kuman var ve sen hiç korkmadan gülümsüyorsun.”

Kaş çatmıştı. Bu ne demekti şimdi?

"Sen güçlüsün, gerçekten güçlüsün!" dedikten sonra işinin başına dönmüştü.

Ezo çok güçlü bir kadındı, evet. Kimse bunu inkâr edemezdi. Kocası başka bir kadınla hemen aşağıdaki odada beraber oluyordu. Başkasından çocuğu olacaktı. Fakat o hâlâ dimdik ayakta duruyor ve başkaları için endişeleniyordu. Ve kuması için endişeleniyordu. Kötülük yapmak yerine iyi kadın olmaya devam ediyordu. Güçlü olduğu kadar yüreği büyük bir kadındı.

İki kadın sessizce oturma odasına döndü. Evdekilere bir şey çaktırmak istemeyen Beritan, dudağında beklenmedik tebessümüyle içeri geçince bakışları üzerine almıştı. Sözde kimseye bir şey belli etmeyecekti ama az önce onu sorup krem sürmek için gitmeye kalkışan kadın içini az biraz olsun ferahlatmıştı.

Daye Zozan'ın meraklı bakışlarını alınca Beritan'ın tebessümü yerini korudu. Kaynanası bu halinden memnun kalmış gibi rahat bir nefes vermişti. Gülmeye ihtiyacı olduğunu bu evdeki herkes biliyordu. Bir bilmeyen kocasıydı.

"Beritan parmağını yaktı."

Ezo'nun söylemesiyle genç kadın pes dercesine kafasını salladı.

Daye Zozan'ın meraklı bakışları endişeye dönüştü. "Ne oldu parmağına?"

"Ütü yaparken üzerinden geçti ama bir şey olmadı."

Zilan hayretler içerisinde kumasını izledi. "Daha önce parmağı yandı diye ağlayanı çok gördüm ama gülen bir kadını hiç görmedim."

Delal Sultan söylediklerine hak verdi. Belli ki onu tebessüm ettiren başka bir şey vardı. Ve hâlâ Ezo ile yan yana ayaktaydı. Geldiğinden beri pek yan yana durmayan, özellikle mesafeli duran iki kadın, şimdi yanan parmağım dahi biliyordu.

"Demek acımıyor ki gülüyorum."

Zilan inanmıyorum dercesine kaşlarım kaldırdı. "Bence başka bir şey var."

Beritan yanan parmağına bakmamaya gayret ederek Zilan'a

döndü. "Ezo'ya gülüyordum. Parmağı yandığında hastanelik oluyormuş. Canım o kadar tatlı, diye takılıyordu."

Zozan Eroğlu anlaşmaya başlayan iki gelini sert mizacıyla süzdü. Mesafelerle yaşam bu konakta sürmezdi. İki dost olmaları gerekmese de anlaşabilir, rahatlıkla konuşabilirlerdi. Bir şeyleri abartmadan paylaşabilir, aynı sofrada sessizliğe gömülmeden oturabilirlerdi. Ortam içinde gerilmeden her konuda fikirlerini ortaya koyabilirlerdi. Zozan Hanımın bundan başka gayesi yoktu. Ki bunun için temellere kazma vurulmuştu belli ki.

"Ayakta mı duracaksınız?" diye sordu. İki gelini kimse söylemese ayakta duracaklardı.

Kaynanaları tarafından terslenen Ezo ve Beritan, karşılıklı geçip oturmuşlardı. Delal Sultan yanma oturan kadının parmağını kontrol etti. "Krem sürdün mü? Bak nasıl su toplamış." Kınayarak yarasım izlemeye devam etti. Bu aralar o kadar dikkatsizdi ki bütün kolunu yakmadığına şükrediyordu.

"Zozan Hanım."

Odaya aniden dolan erkeksi kaim ses herkesi irkiltmiş, bütün bakışlar kapıya çevrilmişti. Şenvan Ağa kapı pervazına bileğini yaslamış, annesini muzır ifadesiyle izliyordu. Diğer eli cebinde, dudağında çarpık gülüşüyle konuşmasını bekleyen annesini azıcık bekletme zevkine düştü.

Beritan içeriye giren adamı görünce kafasını çevirirken Ezo, kocasına belli belirsiz tebessüm sunmuştu. Şeman karısının te-bessümünde asılı kalmıştı. Kalp ritimlerini bir sonlandıran bir hızlandıran etkisi vardı. "Ee Şervvan Ağa!" Annesinin sabırsız ve aksi tınısı Şervvan *ı güldürdü.

"İçin rahat olsun, Zozan Hanjm. Gönlünü ferah tut, ayrılık sotılamyor."

Ne dediğini anlamayan yaşlı kadın belirsizlik içinde kaldı. "Hangi ayrılık küremin?"

Şeman ağır ağır yerinde kıpırdandı. Bazen annesini bekletmek, o çatık kaşlarını izlemek hoşuna gidiyordu. Annesini huy- suzlandırmayı

seven adamdı. “Sıla hasreti çeken evlatların yarın dönüyorlar. Vuslat yakın, Zozan Hanım.”

Zozan Hanım içten içe sevinse de belli etmemiş, bilhassa gözlerini baymıştı. “Giderken benden helallik almayan o çocuklar elimi öpmeye gelmesinler.”

Zilan hasretle nefesini verdi. Kocasını çok özlemişti. Gideli beri bu konak ona biraz ıssız ve daha büyük gelmişti. Geceleri göğsünde uyumadığı, sabahları merdivenlerden atışarak inmediği, kapıdan içeri girişiyle bile nefesini kesmediği her gün biraz daha azap dolu geçmişti. Kocasının daha önce de iş seyahatleri olmuştu ama bu kadar uzun sürmemişti. Yarın geliyor olması Zi- lan’ın kalbini ferahlattı.

Şervvan, annesinin cevabıyla kısa ama keyifli bir kahkaha atmıştı. Hâlâ oğullarını affetmemişti. Gelip ellerini öpene kadar affetmeyecekti. Cebinden telefonunu çıkardı. “Neçîrvan’ı arayayım, gelmemelerini söyleyeyim,” diyerek telefonundan kardeşinin numarasını son aramalardan kontrol etti. Bulduğu numarayı arayıp ahizeyi kulağına götürdü.

Gözleri o sıra Beritan’a takılmış, karısının yanık parmağıyla uğraşıyor olduğunu gördü. Ne zaman bir ortama girse onun varlığını bakmayarak inkâr ederdi. Yine aynı şeyi yapıyordu. Neredeyse yarım saat önceki halini anımsayınca bakmamasını normal buluyordu.

Bir kere bile kocasıyla göz göze gelmemişti Beritan. Kocasının bakışlarını üzerinde hissetmişti ancak istediği her neyse onu vermemişti. Kocasına karşı soğuk ve mesafeli olacaktı. Bir daha toz tanesi kadar merhamet istemeyecekti.

“Neçîrvan, hanımağadan rıza gelmedi. Kalın bıremin18 orada.” Sesi uzaklaşan adamla kafasını nihayet kaldırmıştı. Bir öpücükle başlayacak olan her şey aslında bir öpücükle bitmişti.

“Niye kalsınlar, onların evi var yuvası var...” Kaynının cümlesini kabullenemeyen Zilan, eteğinin üstünde toz varmış gibi silkerek omzunu silkti. “Annelerini, babalarını özlemişler... çok bile kaldılar...”

18 Bıremin: Erkek kardeşe hitap edilir.

Kendi kendine konuşuyor gibiydi. Herkesin, özellikle kaynanasının duyduğundan habersizdi. “Hayır yani herkes evini özler...”

Ezo’nun gözleri teyzesine kaydı. Tepkisinin ne olduğunu merak ederek bakmıştı. Tek kaşını kaldırmış, gelinini belirsiz ifadesiyle izliyordu. Eltisi daha fazla konuşmadan çenesini kapatırsa iyi olurdu. Ama Zilan bu, ne diyeceği belli olmazdı. Daha düşünceleri tamamlanamazken eltisi olmayacak sözü bile söylemişti. “Hayır yani biz de kocamızı özledik.”

Bütün kadınlar gülmemek için dudaklarını ısırmış, her biri göz göze gelince kendilerine engel olmadan gülmüşlerdi. Şayet söylemeseydi bir eksiklik hissederlerdi. Özlemişse bunu da apaçık itiraf ederdi.

“Kocan geliyor, yarın bitiyor hasretin. Biraz daha sabret.” Ablasıyla içeri giren Şilan, müjdenin verildiğini bilmeden yengesiyle yeniden uğraşmaya koyulmuştu.

Zilan görümcesine uyarıcı bakışlarını attı, Annesin yanında böyle konuşmasını istemiyordu. Daha az önce her şeyi farkında olmadan dilinden döktüğünü ve duyduklarını bilmemenin eksikliğiyle uyarısını yersizce yapıyordu.

Şilan’m gelmesiyle tartışmaları başlamıştı. Daye Zozan ve Delal Sultan televizyonu izlerken, Ezo, Beritan ve Jiyan konuşuyor, Zilan küçük eltisiyle kavgasını ediyordu. Beraber geçirdikleri saati devirmiş, herkes odasına erkenden çekilmişti.

Beritan odasının kapısı önünde dururken Ezo, kendi odasına gitmek için merdivenlere rotasını çevirdi. “Sadece ben değil, sen de çok güçlüsün, Beritan!” Omzunun üzerinden tebessümüyle genç kadına baktı. Beritan çok güçlüydü. Ve bunu ona söylemeden geçmeyecekti.

Beritan işittikleriyle Ezo’ya döndü. “Hepimiz güçlüyüz.” “Her kadın güçlüdür, Beritan. Her kadın hak etmediği halde uğradığı onca eziyete, onca şiddete, onca acıya rağmen yıkılmayan ayakta durandır.”

“Allah gücümüzden etmesin. Bir düşsek bin kalkan varlıklarız.”

Ezo tebessüm etti, “Belki de bu yüzden hiç düşmüyoruz,” diyerek

gitmek için adımlarını attı. “Şev xweş.”

“Şev xweş.”

Beritan odasına girdiğinde alnını kapıya yorgunlukla yasladı.

Aynı adama ait iki kadındılar.

Aynı adamın sevgisine sahip bir kadındı biri. Aynı adamın hiçbir şeyine sahip olmayan bir kadındı diğeri.

Aynı adama bebek veremeyen bir kadındı biri. Aynı adamın bebeğine sahip olacak bir kadındı diğeri.

Ve birbirlerinin güçlerini kabul ediyorlardı. Cesaret de bir kadının gücüydü. Ve bu kadınlar hayatlarına inat, ayakta duruyorlardı. Bir düşseler, onları kaldıracak olan vardı.

***

KUMA

t %

Bölüm 9

^eleneA&et ¿Kaçtçlav!

Aralarına kurulmuş, dudaklardan çıkmış, bakan her gözün anlamı mutluluk olmuştu. Bağı kuvvetlendiren, anlaşacaklarına inandıran yine mutluluktu. Gün onların günüydü. Agir Ağa, Zozan Hanım, Delal Sultan ve evin oğlanları, Agir Ağanın kardeşi İhsan Broğlu'nım evine gitmişlerdi. Gençler tek başına kalmaları üzerine özgürlüklerini kazanmış, bütün gün bir odada kalarak akşama kadar muhabbet etmişlerdi. Günlerine karışacak kimse de yoktu ki en büyük keyiflerinin sebebi buydu.

Devirdikleri üç günün içerisinde B er itan ve Şenvan hiç yan yana gelmemişti. Kocası da yanma gelmemişti. Belki de karısının ondan kaçtığını görünce yanma gelmekten vazgeçiyordu. Şeman dağ

mesafelerini araya koyan karısının davranışlarını gördükçe değil yanma gitmek, onun olduğu odaya bile girmiyordu. Kaçma kovalamaca oyunun ne kadar süreceği muammaydı.

Ezo ise kumasıyla aralarındaki bağın büyümesine şaşırıyordu. Kaç gündür kuması ile yan yana duruyor, sürekli sohbet ediyorlardı. Ve öyle bir gerçek vardı ki inanmakta güçlük çekiyordu. Beritan'ı hakikaten sevmişti. Samimiliği, yardım severliği,

sıcakkanlı oluşu, konuşması... her halükârda iyi bir kadın oluşunu sevmişti. Ve bu her neyse kopsun istemiyordu. Üzerine kuma gelmiş, ancak asla üstünlük sağlamamıştı. Aksine duyduğu bir saygı vardı ki terbiyesiyle bunu kanıtlıyordu.

"Halam beni gelini olarak istedi, oğlu karışmamıştı." O günlerine geri dönen Jiyan, bugün evinde olduğuna seviniyordu.

"Sen ne dedin peki?" Beritan meraklı bir tınıyla sordu.

"Kararı babama bıraktım. Ağzımdan ne olumlu ne olumsuz, hiçbir cevap çıkmadı. Ama babam istemediğimi anlayınca vermemişti. İstemeye geldiklerinde iki günü odamda geçirdim. Akşam su almak için mutfağa girdiğimde babam ve Şervvan Ağabeyim de dışarıdan geliyorlardı. Babamdan kaçacaktım ama o beni gördüğü için mecburen gelmesini bekledim." O günleri hatırlayınca gözleri dolmuştu genç kızın.

"Bir şey dedi mi?" Olayı yeni öğrenen yengesi merakla soruyordu.

"Bir müddet beni izledi. Utancımdan ne ona ne de Şeman Ağabeyime bakıyordum. Babam Jiyan, deyince ona baktım. İzledi bir süre, sonra bir şey demeden yukarı çıktı."

"Eminim Agir Ağa istemediğini anlamıştı." Tebessümle soludu Beritan. Onu isteyen birçok talibinden vazgeçmişti. Jiyan gibi ne evet ne hayır demiş, babası istemediğini anladığında geri çevirmişti,

"Neçîrvaıı hiç istemiyordu. Düşüncesini dayımla paylaşmıştı. Sorduğumda hiçbir şey söylemedi. Bekleyelim, dedi." Kocasının neden hiç istemediğini tahmin etmek zor değildi. Halaoğlunu sevmiyordu. Nerede oturup kalkması gerektiğini bilmediğini her defasında söylemiş, kız kardeşini ona yakıştırmamıştı.

"Erkeklerin hiçbiri istemiyordu. Serhad, Eyüp ile konuşur görüşürdü. İsteme olayından sonra bir daha onunla görüşmedi."

Ilıı durumdan herkes rahatsız olmuştu. Kız kardeşleri zaten evlenecekti ve yarın onu taşıyabilecek, ona bakabilecek bir adamı islemeleri ağabeylerinin hakkıydı. Ezo araya mesafe katılmasına

uygun bakmasa da ağabeylerine hak veriyordu.

"Sabah olduğunda Şenvan Ağabeyim beni yanına çağırdı. Ve kuzenimi reddettiğini söyledi. O an dünyalar benim olmuştu." Hallerini hatırlayan Jiyan'n gözleri parlamış, hareketlerine heyecan katılmıştı. "Hiç düşünmeden sarılmış, durmadan öpmüştüm."

Beritan kocasının meramına düşmüştü. Gülüyor muydu, kahkaha mı atıyordu, yoksa yalandan kızıyor muydu? Belki de çehresinde sadece o sertlik vardı.

Yengesinin aklından geçenleri okumuş gibi konuşmaya devam etmişti. "Benim halime ağabeyim önce yalandan kızdı, ben inanmayınca kahkaha krizine girdi. Bu kadar sevinmemi bekle-miyordu." Kız kardeşine ters bakışlarını attı. "Şilan sarılıp gül-düğümüzü görünce kıskanıp aramıza girdi. Ve sonra bizi gören Ezo..." Cümlenin devamı yaralara jileti atmamak için makasla kesilmişti.

Ezo onları kıskançlıkla süzerken Şenvan o zaman karısını görmüş, kız kardeşlerini kovarak karısını kollarının araşma almıştı. Sıkıca sarıldığı kadının dudaklarına sayısız öpücüklerini bırakmıştı. Kız kardeşler tarafından röntgenlendiklerinden habersiz!

Beritan neden sustuğunu anlayınca gülümseyerek devamını kendi düşündüklerini söyleyerek tamamladı. "Kesin Ezo sizi görünce ağabeyin sizi kovmuş, onu kollarının araşma almıştır." Şenvan demek yerine ağabeyin demişti. Hâlâ ismini dile getirmekten çekiniyordu.

Ezo genç kadını izledi. Yorumunu katacağı bir durum söz konusu değildi.

"E..evet öyle oldu." Gülüp gülmemek arasında kalan dudakları düşünceleri gibi orta yolu bulamamıştı. Doğruyu söyleyen yengesine ne diyebilirdi ki. "Aman, iyi ki kabul etmemişim. Hem ben ailemin yanında çok mutluyum. Halam biraz aksidir, yapamazdım onlarla." Görücüsü olmuş halasının dedikodusunu yapıyordu. Zilan'm ters bakışlarına aldırmadan açıkça söylemişti. Şilan konuyu açmaz, Beritan bilmediği için meraklanmasaydı şimdi konuşuyor olmazlardı.

"İstediğin biri yok mu?" Görümceleriyle böyle derin konulara girdiğinden soruyordu.

"Yok, Beritan, şimdi istemiyorum. Annemden kopamam."

"Bir gün uçup gideceksin yuvandan." Tarazlı sesine özlem harmanlanmış, Ezo'nun ela gözleri kırgınlıkla perçinlenmişti. Annesinin kanatları altından kendisi koparıldığı gibi Jiyan da, yaşı geldiğinde Şilan da koparılacaktı.

"Katılıyorum sana delalamin," diyen Şilan, ablasının ellerini sıkıca tutmuştu. Ablası baba evinde misafirliğini bitirdiği gün, kendini bu evde yapayalnız hissedecekti.

"Ben nasıl ağabeyine geldiysem seni de öyle gelin edeceğiz," diyerek söze noktayı koymuştu Zilan.

"Jiyan! Şilan!"

Odanın dışından seslenen Şeman Ağanın sesiyle konuşmalar yarıda kalmış, kızlar ağabeyleri için ayaklanmıştı. Dışarıya çıkmak için adım attıklarında kapıdan içeri uzun boyuyla giren adamla yerlerinde kalmışlardı. Onunla beraber iki karısı da, küçük yengesi de kalkmıştı.

Ezo sabahtandır görmediği adamı karşısında görünce tebessümle kalkmış, Beritan gönülsüzce ayaklanmıştı. Kocasını görmemek için her zamanki gibi kafasını yan tarafa çevirmişti. Odaya giren genç adam onu izleyen kadınların üzerinde karaya gem vuran gözlerini tek tek gezdirmişti. Bakışları onu görmemek için kafasını başka yöne çeken Beritan'a takıldı. Hâlâ aynıydı...

"Keremke, Şervvan Ağabey?" diye sözü Jiyan üzerine aldı, (.'alılmış kaşlarıyla bakıyordu. Hayırdır inşallah, neden erken dönmüştü? "Amcanız askerlik olaylarına inişini yaptı. Ben de mlıımı eve çevirdim." Jiyan sinsi gülüşünü severek izledi. Hakkı vardı ki mübarek amcası anılarına giriş yaptı mı iki gün tesirinde kalıyor, onları da bundan mahrum bırakmıyordu. Kalanlara sabır d demek düşmüştü.

"Diğerlerini de getirseydin." Acıyan bakışlarını ağabeyine kenetleyen Şilan, sadece onun kaçmasına üzülmüştü.

"Beş on dakikaya diğer ağabeylerin de burada olur. Sen onla-

11 bırak, babanı düşün." Kız kardeşine göz kırpıp karısına döndü.

Ela gözleri içine işledi. Baktıkça bakası geliyor, bakışlarını çekmekte güçlük çekiyordu. "Çay var mı?" Ezo kafasını salladı, "livet, var." Bu bakışları aldıkça konuşmak güçtü.

"Odadayım, diğerleri gelince sıcak çay getir," diyerek son kez Beritan'a baktı. Gözü onun dışında odanın her yerinde geziniyordu Beritan'ın ve bu, Şenvan'm sabrını zorluyordu artık. İnatçı bir karısı vardı. Hem de çok inatçı...

Şerwaıı odadan çıkınca herkes yerine geçip oturmuştu tekrar. Kzo boşalan çay bardaklarını alıp odadan çıkmıştı. Zilan da peşinden gitmişti. "Sen de anlat, Beritan'cım." Lafa başlayan Şilan kavrulmuş kavun çekirdeği dolu tabağı alıp kucağına koydu. Afiyetle yemeye koyuldu.

"Ne anlatayım canım?"

"Küçükken sevdiğin kimse yok muydu?"

"Sussana kızım, ağabeyin duyarsa öldürür onu." Kızgın tınısıyla Jiyan kardeşini uyardı. Duyulmaya müsait bir oıtamda konuşulacak konu değildi.

"Küçükken, dedim Jiyan, şimdi deme..."

"Olsun, açma konuyu."

Şilan gözlerini bayıp ayağa kalktı. Önündeki tabakları tepsi- ye doldurarak odadan çıktı.

"Sorun değildi." Bu kadar çıkışmasına gerek yoktu.

"Şenvan Ağabeyim böyle şeyleri sevmez, duysaydı çok kötü olurdu."

"Benimle ilgili hiçbir şeye laf etmez, merak etme." Kimi sevmiş, küçükken kime âşık olmuş, duysa zerre kadar takmazdı.

"Beritan, odaya girdiğinde senin ona bakmadığını görünce kızdı." Doğruya doğru ki kızmıştı. Gerçekleri öğrendiği günden beri yengesi ve ağabeyini izliyordu. Her hareketlerini adım adım izliyor, takip ediyordu. Gördüğü kadarıyla ağabeyi üç gündür kuma karısının yanma gitmiyordu.

Beritan'a karşı bir aşk, meşum bir sevgi beslemesini bekle-miyordu. Zira Ezo'ya delicesine âşıktı. Bu aşkın asla solmayacağını, hiçbir vakit vazgeçmeyeceğini biliyordu. Ancak Beritan artık onun karısıydı. Saygıyı, merhameti ve sevgiyi duymalıydı. Eşitliği iki kadın arasında sağlamalıydı. Yoksa Beritan ömür boyu mutsuz olacaktı. Bunun olmasını hiç istemezdi. Mutlu olmayı hak eden bir kadındı. Hareketlerinden ve konuşmasından rahatsızlık duyan genç kadın, sert bakışlarıyla görümcesine rica da bulundu.

"Rica ediyorum, ağabeyini gözüme sokmaya çalışma. İkimiz de bundan hoşlan..."

"Gözüne sokmaya çalışmıyorum." Yengesi kadar sertti. "Sen onun karısısm ve ben olanı söylüyorum."

"Jiyan, anlattığıma pişman etme." Böyle yapmaya devam ederse, anlattıklarından pişmanlık duyacaktı.

Duygusal bir yapıya sahip olan genç kız, acı çeken insanlar karşısında güçsüz kalıyordu. "Beritan, ben seni görünce..."

Konuşmasını kara gözleriyle kesmişti. Görümcesinin sergilediği hareketlerin farkındaydı. Ne yapmak istediği alenen ortaday-

ılı. Fakat imkânsızlığın peşine düşmüştü. Şenvan'ın yüreğinde yeri asla olmayacak, kendi yüreğinde kocasına yer vermeyecekti. (.'anını yakmaktan geri durmayan adamı bırak sevmeyi, görmek bile istemezdi. Evet, kocasıydı, bir ömür boyu beraber olacaklardı. Hatta çocuklarının babası bile olacaktı.

"Bir gün bu dediklerin için çok pişman olacaksın." İleride bu yaptıklarına pişman olacağı düşüncesi Jiyan'ın aklında yer edinmişti. Ve adından daha emin olduğu bir şey varsa o da yengesinin çekeceği pişmanlıktı.

"Bunu ağabeyine de dedim. Ben bu eve geldiğim gün pişman oldum zaten." Sessiz tınıda konuşmaları kimsenin duymaması içindi. Ancak duyan bir kulak olmuştu ki, "Kim pişman olmuş?" diye sorulmuştu.

Korkuyla kalan ikili, Botan'ı izliyordu. Beritan'ın tek dileği her şeyi duymamış olmasıydı. Gerçekleri bilen bir kişiyi daha kaldıramazdı. Bilhassa ona acıyarak bakan gözleri hiçbir şekilde taşıyamazdı.

"Hiç..hiç., ağabey..okul meselesi..."

"Sizin şu bitmeyen okul meseleleriniz yok mu?" Kafasını olumsuzca salladı. "Hadi kalkın, bizimkilerin yanına gidelim." Beritan şaşkınlığıyla cebelleşerek sordu. "Bizimkilerin yanına mı?"

"Evet, babamlar gelmeyecek bu akşam, hep beraber oturup sohbet edeceğiz "

Sevinç naralarını atan Jiyan, yerinden hızla kalktı. Ellerini birbirine çarparken Beritan'a baktı. "Hadi hadi, kalk."

İtiraza otomatikman bağlanmış gibi anında reddetmişti Beritan. "Gelemem, uykum var, yorgunum."

Yüzü düşmüştü Jiyan'ın. "Saçmalama Beritan, bu saatte ne uyuması?"

"Jiyan.,. gelemem..."

Botan itiraz istemeyen rica dolu tınısıyla, “Hadi Beritan, odaya,” demiş ve kapıdan çıkmıştı. Kolundan tutarak zoraki ayağa kaldırmaya çalışan görümcesine baktı Beritan. O odaya girmesi demek, kocası ve karısıyla aynı ortamda oturmak demekti.

Kırk yıllık dostluğa nazır değillerdi ki kırk yıllık muhabbetin demi tutulsun. Ne konuşacak, ne soracaktı? Karşısında oturacağı kocasının bakışlarım üzerinde hissederse raydan çıkacak, saçma sapan konuşacaktı. Kesinlikle odaya girmeyecekti. Hiçbir güç, hiçbir kuvvet Beritan’ı o odaya götüremezdi.

Tabii Jiyan saçından sürükleyerek onu götürmezse...

Zorunlulukla geldiği odada yarım saattir boş boş oturuyordu. Jiyan’a attığı ölümcül bakışları, gecenin sonunda ben seni görürüm konuşmaları dışında pek bir şey yaptığı, sesini çıkardığı söylenemezdi. Şerwan Ağaya bir kere olsun bakmamıştı.

Evin oğlanları ve kızlarıyla kahkahalar havada uçuşuyordu. Keyiften dem alamayan iki kadın ve bir adam vardı. Beritan kocası yüzünden rahat edemez, konuşmak istemezken Ezo, hem kocası hem kumasıyla aynı ortamda olmaktan garip hissetmiş ve konuşacak söz bulamamıştı. Düne kadar bu ortamda sadece kendisi Şeman’ın karısı iken bugün Beritan da aralarına katılmıştı. Onun da suskunluğunu anlayabiliyordu.

Şervvan aklına takılanlarla mücadele ederken, öptüğü günden beri ondan uzaklaşan karısını düşünmeden edemiyordu. Evet, derdi ve tekrar diyordu: Beritan çok inatçı bir kadındı! O kadının inadını kırıp onu görmezden gelen gözlerini kör edecekti. Tabii umursamayan hareketlerini de.

Botan’m bitmeyen tatlı kıskançlıkları, tükenmek bilmeden yine muhabbetin konusu olmuştu. “Vedat o zamanlar çok havalıydı. Babam çok değer verirdi okuduğu için.” Kardeşinin kınayan bakışları, havasının hiçbir işe yaramadığının kanıtıydı.

Babası her zaman ağabeylerinin yüzüne vururdu. ‘Siz okumadınız ama Vedat oğlum okudu,’ diye. İşte bütün bunların üs- lline okuyan kardeşi yine aralarına karışmıştı. Aynı işte, kardeş egemenliğini kurarak çalışıyorlardı. Başarılı birer iş adamıydılar. Uotan’ın düşüncelerinin aynı olduğundan emindi kardeşi.

“Eh Botan, bu kıskançlık ne zaman bitecek bıremin?” Kardeşleriyle takılmayı daha çok Neçîrvan seviyordu. Açıklarını yakaladığı an kardeşleri kaçacak delik arıyordu.

“Bıremin, kıskançlık olmadığını biliyorsun. Ben sadece okuduğu halde gene babanım işinin...”

“Yani Botan Ağabey diyor ki Vedat okuduğun halde kendi işini kurmadın, bizim yanımıza geldin. Bize boşuna hava atma!” Serhad her zamanki gibi çokbilmişliğiyle lafa karışmıştı.

Ağabeyi arkasındaki küçük yastığı eline aldığı gibi kardeşinin kafasına fırlatmış, hedefi on ikiden vurmuştu. “Spas dikim* Serhad, min ezman nîne .”

Şenvan kardeşine manidar bakışlarını sert çehresiyle atmıştı. “Uzun dillidir kardeşin Botan, bilmiyor musun sanki?” Sesinde bakışlarına tezat oluşan mizacı vardı. Beritan’m yanında oturan genç oğlan ağabeyinden yediği yastıkla geriye kaykılmış, kafasını yengesinin omzuna çarpmıştı. Beritan bir abla sıcaklığıyla avuç içini başına koymuş ve okşamıştı.

Jiyan yanında oturduğu adama baktı. “Vedat Ağabey, senin Serhad’ı koruman gerekirdi.”

“Ben onu hep koruyorum delalamin!” Manalı sesiyle kız kardeşini cevaplamıştı Vedat. Serhad okuldan kaçtığı yahut kavga çıkarttığı zamanlarda Şenvan kızmasın diye kardeşini hep saklı-

* Spas dikim: Teşekkür ederim.

yordu. Hata yapan kardeşini saklayıp cezadan mahrum bırakmak kötü bir davranıştı. Böyle yaptıkça belki kardeşine o hakkı daha çok tanıyordu. Ancak Şervvan Eroğlu'nun akıllara zarar bir öfkesi ve gazabı vardı. Serhad eline geçtiği an sözlü şiddetiyle kardeşinin kalbini kırardı. Saklanılması Serhad'a yapılan en büyük iyilikti.

"Sen zaten hep Serhad'ı koru, bizi koruma." Kaynım sahte kızgınlığıyla izleyen Zilan, göz göze geldiklerinde kafasını çevirmiş, sana küsüm süsü vermişti.

Serhad hınzırca sırıttı. "Merdane boy dediğim için mi?" diyerek bile bile üzerine gidiyordu. "Ama niye seni korusun? Sen zaten merdane boysun. Kocanla yan yana geldiğinde seni görmek için adamın boynu kırılmış gibi hep yere bakıyor. Bazen gidip ağabeyimin kafasını..." Yengesiyle konuşan küçük oğlanın cümleleri yüzüne yediği yastıkla yarıda kesilmiş, Serhad aldığı ikinci darbeyle arkasındaki halı yastığına yapışmıştı. Acıyla inleyen genç oğlan, kızgın bakışlarını ağabeyine çevirdi.

"Ulan..." Neçîrvan'm kati sesi odayı doldurdu. "Sen bazen ne konuşman gerektiğini bilmiyorsun. Bırak Vedat'ı, baban gelse seni benim elimden alamayacak."

Serhad yastık yemeseydi bu kadar sinirlenmezdi. Üstelik bu sefer hazırlıksız yakalandığı ve atış sert olduğu için canını yakmıştı ki bu can acısı diline vurarak ağabeyine karşı uzadı. "Karısına laf ettirmiyor ağam." Gözlerini ağ< meyine baydı. "Kısa işte, kabul et. İkiniz yan yana geldiğinde küçükken öğretmenlerimin bize oynattığı deve-cüce oyunu geliyor aklıma. Ne sen otur ne karın kalksın."

Şerwan küçük kardeşini kısık gözleriyle izledi. Neçîrvan ve Botan'a karşı gelmesini, sürekli hazır cevap olmasını sevmiyordu. Hoş, kendisine bile cevap veren, vermekten hiç çekinmeyen bir çocuktu. Uyarıcı bakışlarını attı. Aldığı uyarıcı bakışlarla siniri dinen oğlan sessizliğini korumuştu.

"Senin de günün gelecek, Serhad Efendi. Senin karının bu eve

geleceği günü de göreceğim. Kanımın son damlasına kadar lıftlü elti olacağım.” Küçük kaynını apaçık tehdit etmişti Zilan.
(Uladakilerin gülmesine aldırmadan, Serhad’ın alaycı bakışlarımı rağmen devam etti. “Karının elimden çekeceği var. Şimdiden kendini hazırla.” Ne düşüneceklerini bilmeden tehdit etmişti.

“Onu yıllar sonra düşünürüz yengecim.”

Geç saatleri arşınlayan gençler yorgunluk çöktüğünde odalarına tek tek dönerek geceyi sonlandırmıştı. Herkes eğlenirken Heıitan, kocası yüzünden eğlencenin tadını çıkaramamıştı. Aslında suç kendisinindi. Şenvan pek konuşmamış ve onu rahatsız edecek bir şey dememişti. Fakat Beritan onun varlığından sebep lıiç rahat değildi ve konuşmak istemedi.

İki gelin mutfağı son kez kontrol ettikten sonra tekrar odalarına çıkmışlardı. Alışkanlık halini almıştı kontrol sonrası odalarına çıkarken dedikodu yapmak.

“Serhad neler yapıyor ki Vedat onu sürekli koruduğunu ima ediyordu?”

Ezo yanında duran kadına bakarak güldü. “Serhad gibi bir serseri ne yapar sence?”

Beritan ilk tahmininde bulundu. “Kavga?”

“Evet...” Kafasını sallayan genç kadın her kavga soması konaktaki kıyametleri hatırladı. “Şerwan’m eline geçerse Seıhad’ın kalbinden geriye bir hücre bile kalmayacak.” Beritan’ın buna şüphesi yoktu. Kalp kırmakta üstün bir yeteneğe sahipti kocası. Hırpalamak ve can yakmakta üstüne yoktu.

“Şenvan’dan sinirlisi mezarda.”

Beritan kocası hakkında söylediği cümleye içten içe gülmüş, dışarıya yansımasına engel olamamıştı. “Böyle dediğini duysa ne yapar?”

“Beni de o mezara gömer,” diyen genç kadın gülmeden ede* metni şti.

Gözleri büyüdü.

Kocalarından bahsederken ikisinde de bir çekingenlik vardı. Ezo her zerresini tanır bilirken Beritan, bilmiyordu. Çekiştirmek ikisinin yüreğine zarar veriyordu. İlk kadın biliyorum havasına girmek istemeden, ikinci kadın öğrenme hevesine tutulmadan.

“Şilan çok yardımcı olur bak. Görümcem diye söylemiyorum, pek sevmez beni. Ağabeyi daha beni öldürürken o gider kazma kürekle mezarımı açar.”

Ezo ve görümcesinin birbirlerini çok sevdikleri halde anlaşamadıklarını görmüştü. “Niye anlaşamıyorsunuz ki?”

“Şerwan’a çok düşkün ve çok bağlı. Paylaşmayı da hiç istemez. Teyzem beni istemeden önce Şilan beni çok sever, yanımdan ayrılmazdı. Ta ki gelip beni isteyene kadar.”

Beritan anlamışçasına gülümsedi. “Yani ağabeyi hayatına bir kadın aldı. Ve sen onun düşmanı oldun.”

“Aynen öyle ama sana yapmadı. Seni çok sevdi.”

“Ben ilk olmadığım için yapamaz herhâlde. Başka bir kadın olsaydı bence ona daha çok çektirirdi. Bence sen gene dua et, teyzesinin kızı olduğun için,”

“İnan her gece dua ediyorum bunun için, O cadı bazen çekilmez biri.”

“Tabii uzun dili de var.”

“Imm, işkence konusunda çok kötü biri.” İkisi bir olmuş, görümcelerini çekiştiriyorlardı.

“Eziyet etmeyi seven biri,” diyerek devam etti Beritan.

“Onu böyle çekiştirdiğimizi duysa mezara yan yana gireriz, Beritan.”

Genç kadın kahkahasına engel olamamıştı. Şilan konusunda ne dese hak verebilirdi. Sivri dilinden bile insana geri adım attıran bir kızdı. “Bir gün bunun intikamını alırız, Ezo!”

“Alırız alırız, yanma kâr kalmaz o cadının.”

Gecelerinin son bulduğu vakit gelmişti. Ezo üçüncü kata doğru giderken Beritan giden kadının arkasından bakmakla yükümlü kaldı.

Ezo bir gecesini daha kocasının kollarında geçirecekti. Göğsünde mutlulukla uyuyacaktı. Yalnızlığı ve acıyı çekmeden uyuyacaktı.

Beritan'ı ise dolu düşüncelerle bekleyen uykusuz bir gece daha vardı.

Kesin Ezo şimdi kocasının kollarına sarılmıştır, düşüncesiyle odasına girdiğinde karşısında gördüğü adamla neredeyse geri çıkacaktı. Şerwan ıslak saçları, beline doladığı havluyla karşısında duruyordu. Korku ve şaşkınlık arası kocasını izledi. "S...sen burada miydin?"

Yarı çıplak bedeninden gözlerini çekip ayakuçlarma baktı. Şerwan ise üzerine doğru yürüdü. Genç kadının tam dibinde bittiğinde, yüzüne bakmasını bekledi. Beritan isteğini hissetmiş olacaktı ki yüzüne bakmıştı.

Kara gözleri karısının küçük bedeninde gezindi. "Evet, bura-daydım. Beklemiyor muydun?"

"Hayır, haber vermedin."

"Haber mi vermem gerekiyordu?"

"Ev-ha..." olumlu olumsuz nasıl bir yanıt vereceğini bilememişti.

"Artık haber vermeden geleceğim. Seni böyle şaşırtmak daha eğlenceli," diyerek istihzayla gülümsemişti adam. Bunu hakikaten yapacaktı.

Beritan dudaklarını ısırdı. Geleceğim diye haber verdiği en son seferde gelmemişti. Gelmeden haber verdiği gece burnundan

getirmiş, hayatı o gün bugündür zindan etmişti. Şimdi hangi birini seçmek daha iyi olurdu ki? Geldiği gece bir halhalla başlamıştı kavgaları. Halhal... Hâlâ kocasındaydı ve aklını başına almadan vermeyeceğini söylemişti.

"Halhalim hâlâ sende." Gözlerini kara gözlerinden çevirmeden, cesaretle bakıyordu. Daha aşağısı tehlikeydi. Daha aşağısı görmek istemediğiydi. "Ver artık, annemin hediyesi o. Ayağımdan hiç çıkarmazdım."

Elindeki havluyla saçlarındaki suyu ağır ağır almaya başladı adam. "Akımı başına almadın daha." Bu doğrultuda kasada sakladığı halhali verecekti. "O zaman alır, ayağına geri takarsın." Beritan sakin kalmaya çalıştı. Yine kavga, hır gür kaldıramazdı. Bu sefer olmazdı. Daha yeni yeni toparlanmışken, daha yeni gülmeye başlıyorken bu sefer kendini solduramazdı. Evdekilerin şahit olacağı ikinci büyük kavga rezalet olurdu. Şerwan değil, kendisi suçlu gözükecekti. Bu kadın alttan almayı bilmiyor mu, diyeceklerdi. Hoş, kimse bu odada neler olduğunu bilmiyordu.

"Halhalimi ver takayım. Çok istiyorsan ceza vereceğin başka bir şey bulursun."

"Çok istediğin halhali vermemek sana iyi ceza."

Dallan kırılmış bir ağaca benzedi vücudu. Kolları iki yanma düştü. "Beni bu hale getiren sensin," diye söylendi. "Benim bu hale gelmeme tek sebep sensin, başka bir şey değil."

Şeman elindeki havluyu yatağın üstüne umursamazca fırlattı. Karısına döndüğünde kaşları çatıktı. Yüzünde rahatsızlık dolu bir ifade vardı. Bir konuşmaya hazırmış gibi tetikte duruyordu.

Beritan ise yorgundu. Soğuk bakışları kocasının yüzünde gezindi. "Sen yapıyorsun, sen!"

"Ben mi yapıyor muşum? Asıl senin yaptıkların nedir? Görmezden gelişlerin, kafam çevirmelerin... Bir daha bunu yaparsan senin o gözlerini oyarım." Sert tınısıyla karısını uyaran adam üzerine varmamak için ekstra çaba sarf ediyordu. Görmezden gelişine ciddi

anlamda kızıyordu.

Kadının soluk hareleri anlamsızlıkla çatışıyordu. “Ben senin yaptıklarına anlam veremiyorum. Bir öylesin, bir böyle. Bana ya çok uzaksın, ya çok yakınsın ya da hiçmişim gibi davranıyorsun.”

Çatık kaşları derinleşti. Sert çehresi karısının yüzünü inceliyordu. Kara gözlerinden anlıyordu ki Beri tan yine konuşacaktı. “Ya beni tam karın yap ya da beni bırak. Bu işe bir çare bul artık. Bir karar ver.”

Sert tınısı kara gözleriyle bütünleşince Beritan kızgın bir kadın gibi dikiliyordu kocasının karşısında. Cesaretli gözleri, asla çekinmeyen diliyle hırçın bir alaca kuşuydu.

Gayriihtiyarî bakışları karısının gözlerine endekslenip kaldı. “Bir karar mı istiyorsun?” diye sordu. Bıı cesareti infilak ettireceği bir cevap verecekti. Çenesinden yakaladığı kadını kendine çekti. “Karım... Karımsın.diyerek alt üst ettiği kadının küçük dolgunluklarına kapandı. Bir karara doğru yürüyordu. Beritan bu geceden itibaren karısı olacaktı!

Yaşadığınız hayatta beklenmedik anlarla karşılaşınca doğanız gereği şaşırabilir ve kendinize gelme potansiyelinizi kaybedebilirsiniz. Şaşkınlık evresine atlayıp bir daha sıynlmayabilirsiniz. Uyandığında, yıkandığında, giyindiğinde, odasından çıkıp aşağıya indiğinde, kahvaltıyı hazırladığında, ardından kahvaltısını edip bulaşıkları kaldırdıklarında dahi şaşkınlığın tesirinden kurtulamamıştı Beritan da.

Durumundan sıyıracak bir şey henüz yoktu. Dün geceki adam kesinlikle kocası bellediği Şervvan değildi. Onca eziyetinden sonra bu kadar iyi bir adam, düşündürücüydü. Komik gelebilirdi ancak gerçek buydu. Ona hiçbir zaman o gözle bakmayacağını söyleyen adam dün gece, ‘Karımsın,’ demişti.

Beritan ya hep ya hiç, dediğinde Şerwan'ın onu bırakıp gideceğini sanmıştı. Kızıp ağzının payını verecek ve gidecek sanmıştı. Böylelikle Ezo konusunda daha rahat olacaktı. Ancak kocası şaşırtma konusunda da üstün bir kabiliyete sahip olduğu için yanıltmıştı. Ve ilişki sırasında

canını yakmak yerine karısına zevk vermişti. Kabullenmese de zevkin hazzını almıştı.

"Beritan... Beritan iyi misin?"

İsmi kulağına çalınınca sersemliğinden çıkmaya çalıştı. İmkânsız gibi görünüyordu. Zira kocasının iyi halleri kazınmış, akimdan çıkmak bilmiyordu.

"Beritan..." Zilan yeniden seslenmişti.

"İyi..iyiyim canım..." Yarım yamalak cevaplayarak işinin başına döndü. Hiç kimseyle konuşmak istemiyordu. Ya da konuşmalı mıydı? Böylece kocasını unutur, aklından çıkarırdı.

"Nasılsın Zilan?" diye sordu. Giriş pek başarılı sayılmazdı. Ah Beritan, sınıfta kaldın!

Genç kadın kahveleri yaparken eltisinin sorusuyla anlamsız bakışlarını ona çevirmişti. "Ben de iyiyim işte, sürünüp gidiyoruz. Sen iyi misin, keyfin yerinde inşallah?"

"İyiyim iyiyim, ne yapıyorsun peki?"

Yok, bu kadının hali iyi değildi. "Beritan..." diyerek duraksadı Zilan. Parmaklarının arasındaki kaşıkla kahveyi gösterdi. "Hepimize kahve yapıyorum."

"E hayat nasıl gidiyor?"

Ne diyeceğini bilemeyen Zilan, bu kadına ne olduğunu merak ediyordu. "Ne oldu, anlat?"

"Hiç..hiç bir şey olmadı. Ne olabilir ki?"

Pişen kahveyi fincanlara tek tek dolduran Zilan, mutfaktan aceleyle çıktı.

Giden eltisinin arkasından bakmakla kaldı Beritan. 'Aptalsın Bcritan, sakin ol. Unut, aklından çıkar. Karman çonnan oldun, hoş ver.[5] Kendini teskin edişi saniyelerce sürmüştü. "Şerwan sana nc yaptı, Beritan?" Gelen soruyla şaşkına dönen kadm arkasına dönmüştü. Daha kendini teskin edemeden Zilan gidip gelmişti. "Kahveleri ne çabuk..."

"Serhad'a verdim, götürdü. Anlat lütfen."

Pazar günü olduğu için oğlanların hepsi evdeydi. Ezo ile Şi- lan,

Zozan ve Agir Ağanın odasını temizliyorlardı. Onlar gelmeden önce odayı temizleyip havalandırmalardı. Çalışanlar ise Zozan Hanımın verdiği üç günlük tatille ailelerinin yanına gitmişti.

"Anlatacak bir şey yok, Zilan." Bezginliğin aktığı kara harelerini eltisinden sakınmıştı. Gerçi onun görmediği, fark etmediği bir şey yoktu.

"Var, anlatacakların var. Bu halin ne?"

"Ne varmış halimde?"

Zilan'm geniş burun delikleri arasından bıkkın nefesleri ardı ardına döküldü. Beritan onu aptal sanabilirdi. "Dün gece Şerwan senin odana gelmişti."

Yüzü kızaran genç kadm bakışlarım kaçırmıştı. Bunu alışkanlık haline getirebilirdi. "Sen..sen nereden biliyorsun?"

"Boş versene nereden bildiğimi. Sen söyle, kocan sana ne yaptı?" Israrcı tınısı kadını anlatacak raddeye getiriyordu. Gözlerini Zilan'dan çekerek başka bir işle uğraşmaya başladı. "Bu konuyu konuşacak değilim."

Zilan'm manidar bakışlarını görememişti. Verecek cevabım dışarıdan seslenen küçük kaynıyla geri yutmuştu. "Zilan Hanım... Merdane boy... Nereye saklandın?" Duyduklarıyla gözleri ardına kadar açılan Zilan, etrafına hızlıca bakındı. Kafasına atacağı hafif bir şeyler olmalıydı. Daha az önce kahve tepsisini verdiğinde mutfağa girdiğini görmüştü. Bile bile damarına basıyordu.

"Benim ömrüme eziyet diye verilmiş bu çocuk, başka bir şey için değil."

"Ama çok sevimli," Serhad'ın neşesini her şeyden çok seviyordu Beritan.

İçeriye yaşma nazaran uzun boyuyla giren Serhad, Beritan'ı görünce gülümsedi. Serhad yengesini çok beğenmiş ve sevmişti. Ağabeyine sürekli, 'Bir yönde çok şanslısın, ikinci karın da çok güzel ve iyi bir kadın, kıymetini bil,' derdi. İyiliğini ve dirayetini gördüğü kadım benimsemişti. Ezo, teyzesinin; Zilan, halasının kızıydı. Ancak ikisinden daha çok Beritan'ı seviyordu. O kadının yeri bambaşka olmuştu şu kısa süre içerisinde.

Kızdırdığı yengesine hınzırca döndü. Burnundan soluduğunu görünce fitillemek için göz kırpıp güldü. "Buradaymışsın. Seni bulamayacağım diye korkmuştum." Yüzüne korku dolu ifadesini yerleştirerek yengesini çileden çıkacak raddeye getirdi.

"Hayırdır, ne istiyorsun? Yine ne emrin, ne isteğin var?"

"Şervvan diyor ki mangal yapacağız, hazırlıkları yapın."'

Zilan gözlerini kısarak baktı. "Şerwan mı?"

Genç oğlan kocaman gülümseyerek yengesine baktı. "Şervvan Ağa diyecektim."

"Bir daha olursa dilini keserim, Serhad." Sert sesiyle oğlanı uyarmıştı. Ağabeye hürmet bu ailenin en çok dikkat ettiği noktaydı. Agir Ağadan soma Şervvan geliyordu ve onlar için daha kıymetliydi.

"Yengecim bak hava çok güzel, dışarıda yemek yiyeceğiz. Sohbet edeceğiz. Dilimi kesme, lazımdır bana." Serseriliğinden vazgeçmeyen genç oğlan, Zilan ile takılmayı sonlandırıp mutfaktan çıkmıştı.

Beritan, Zilan'a baktı tebessüm ederek. "Sizinle uğraşmaya bayılıyor."

İsyan dolu ses tonu mutfağa doldu. "Ömrümü yedi bu çocuk." Eltisine sırtını dönüp buzdolabını açıp içinden sebzeleri çıkarttı. Etler kasaptan az sonra gelirdi. Eti terbiye etme işinde Mahmut Ağabeyleri müthiş bir yeteneğe sahipti. Berıtan'ın bildiği kadarıyla Mahmut çok uzun yıllardır yanlarında çalışıyordu. Agir Ağanın sağ koluydu. Ve

mangalı çok güzel pişirirdi.

"Kesin Mahmut Ağabey gene bizimle uğraşacak."

İşine ara veren Beritan merakla sordu. "Neden?"

"Siz hiçbir şey yapamıyorsunuz, diye." Kıkırdayarak çıkarttığı sebzeleri yıkadı. Dayısı ve yengesi evde olmadığı zamanlar hepsi bir araya gelip yemek yerdi. Bazen olurdu, o da ağabeylerinin keyfi yerindeyse. Ve bunu başlatan Şerwan Ağanın keyfi Amed'in gökyüzüne ulaşacak dumanları yaktırıyorsa, Beritan kederli ifadesinden sıyrılmış, şaşkın ve garipse...

Zilan imalı bakışlarını kadına dikti. Bir müddet süzdü. Ta ki Beritan üzerine sinen bakışlarım hissedene dek.

"Ne..ne oldu?"

"Dün gece çok iyi geçmiş galiba?"

İşittikleriyle ağzından ansızın çıkan inilti bir yerlere kaçarken, kadın savunmasızca yerinde kalmıştı. Medyaya duyuracak kadar belli mi ediyordu kendini? Ya Ezo? Ya Ezo da fark etmişse? Nasıl bir ifadeyle gezdiğini bilmiyordu ancak ya kınanacak kadar kötüyse? Yüzüne utancından bakabilecek miydi?

"Anlamıştım zaten. Şenvan'm odaya gireceğini de biliyordum."

"Zilan, kapat bu konuyu."

"Neden?"

Daha fazla kalamayacağını anlamıştı Beritan. Bunun sonu çirkinleşecekti. Kirlenen ellerini yıkayıp kumladı. Mutfaktan çıkacakken Zilan'm sorusu geldi. "Nereye gidiyorsun?"

"Odama çıkıp kendime bir hırka getireceğim." Sakin sesiyle cevaplayıp arkasını dönmüş, beklemeden merdivenlere doğru ilerlemişti.

Vahim gecenin ardından kocasıyla yan yana durup yemek yiyemezdi. İnlemeleriyle kocasından, 'Kendini kaybettin Beritan,' sözlerini alınca, bugün değil yemek yemeyi, onu görmek bile istemiyordu.

Girdiği odasının kapısını, üzerine serpilmiş inanılmaz yorgunlukla ağır ağır kapatmıştı. Şu güzel yatağa uzansa, akşama kadar uyuşa harika olurdu. Böylece dinlenir, yorgunluğunu atardı. Dolabından bir hırka çıkarttı. Yatağın üzerine bırakırken banyoya girdi. Kirli çamaşırları alıp odasından çıktı.

Kocasının giyecek kıyafeti dolabında olmadığından bu sabah Jiyan'a getirmesini söylemişti. Beritan görümcesinden kocası için kıyafetler istediğinde neredeyse yere gömülecekti. Kocasıydı ama odasında giyeceği kıyafet yoktu. Dolabında artık onunda kıyafetlerinin bulunması gerekiyordu. Haftada bir gelse bile geldiği gecenin sabahı Ezo'nun odasına birini gönderip kıyafet istetemezdi. Bu çok... yaralayıcıydı!

Çamaşır odasına doğru yol alan genç kadın bitkinliğinden siy ulamıyordu. Kıyafetleri tek tek makineye atarken dalgındı. Kendi kıyafetleri ve kocasının kıyafetlerini beraber atmış, programına göre çalıştırmıştı. İşi bittikten sonra makineyi çalıştırıp tekrar odasına girdi.

Yatağın üzerindeki hırkasını üzerine geçirirken odanın kapısı açıldı ve içeriye Şerwan girdi. Bir adım gerileyen genç kadın gözlerini kaçırdı. Bu adamın burada ne işi vardı?

"Kıyafetlerim nerede?" Etrafa göz atan genç adam rahat tavrıyla sormuştu. Beritan'm ondan kaçışını, utanışını ve gözlerini kaçırışını anlıyordu. Dün gece ziyadesiyle utandırmıştı, 'Kendinden geçiyorsun Beritan!' diyerek.

Sorusuyla bakmak zorunda kalan genç kadın, “Ne oldu?” diye sordu. Kaybolan ikinci bir kâğıt vakasını kesinlikle kaldıramazdı. Yaptığı şakadan sonra ve başlatılan savaştan sonra. Sahi savaşları hâlâ devam ediyor muydu?

“Arka cebimde kimliğim kalmış...”

“Hiii!” Dehşetle nidasını atan kadının ilk hareketi odadan koşmak olmuştu. Pantolon makinedeydi ve makineyi çalıştırmıştı. Kocasının kimliği o suyun içinde sizlere ömür olmuştu!

Peki, Şervvan ona ne yapacaktı? Lime lime doğrayacak mıydı? Ya da mangalda et niyetine onu mu pişirecekti? Aklını kaçırmış haliyle çamaşır odasına koştu. Odadan içeri girdiği gibi makineye koşmuş ve durdurmuştu. Kilidin açılmasını beklemek kalbine ayrı bir zulüm verirken, bir zarar gelmişse başka zulümlere de maruz kalacaktı.

‘Allah’ım ne olur kimliğine bir şey olmuş olmasın.’ Hızla kafasına vurdu. Nasıl kontrol etmezdi ceplerini! Nasıl bir akılla makineye atmıştı. Hadi o kontrol etmedi, kocası ne diye kimliğini unutuyordu? Kilit sesini duymasıyla kapağı açılmış, Beritan içinden kocasının pantolonunu çıkartmıştı. Titreye titreye elden ayaktan düşen kadın elini arka cebine attığında gözlerini sımsıkı kapattı. Arkasında hissettiği adamla dudaklarını ısırdı.

“Beritan.”

“Efe..efendim...”

“Sakın bana kimliğin cebinde kaldı deme.”

“Dersem ne olur?”

“Canından olursun.”

Kulağına çarpan sesi ve nefesi genç kadım hem korkutuyor hem heyecanlandırıyordu. Neden heyecanlanıyordu peki? Onu tekrar Öpeceğim düşündüğü için mi? Nefesinin etkisinde kaldığı için mi? Kulağını tırmalayan sesinin etkisinde kaldığı için mi?

“İste..isteyerek olmadı.”

“Kontrol etmedin mi?”

Beritan yutkundu. Arkasında sıcak devasa bir vücut varlığını, bedenini kavurarak belli ediyordu. Pürüzlü sesi, parfüm kokusu, sert bedeni, boynuna vuran sıcak nefesi mayıştırmış, vücudunu fütursuzca uyarmıştı. Ve Beritan bunlara dönmek istemiyordu. Kocasını görmek istemiyordu. O bakışlarda yabancısı olmadığı bakışlarım görmek istemiyordu.

"Kon..kontrol etmeyi.;unuttum..."

"Sinirin geçmediği için olabilir mi ?" Kısık sesi Beritan'ı ürkütmeye başlamıştı. Bu adamı birazcık tanımışsa, bu sessizliğin altından çok büyük bir fırtına kopacaktı. Kocası onu makineye atıp çalıştıracak, kimliği gibi onu buluşturacaktı. Evet, Şeman Eıoğlu'nu birazcık tanıyorsa bunu karısına yapacaktı.

"Ne..ne siniri?"

"Dün gecenin siniri."

Beritan kaşlarını çatmıştı. Dün gece neye sinirlenmişti ki? Kocasına döndüğü sırada Jiyan'ın sesini duymuşlardı.''Beritan Yenge! Beritan Yenge! Neredesin?" Kara gözler birbirinden kopmuş, kapıya çevrilmişti. Jiyan'ın tekrarı genç adamın asabını bozmuş, "Buraya gel!" diyerek bir kaplan kükremesi genzinden kopmuştu. Beritan sesine irkildi. Jiyan çamaşır odasına elinde siyah bir poşet ve telefonla girmişti. Beritan'a doğru gülümseyerek gelmişti. İkisi çamaşır odasında yalnız başlarına ne yapıyorlardı?

"Keremke?"

Ağabeyinin terslikle sorduğu soruyu Beritan'a cevaplamıştı. Ne yapmıştı şimdi bu kadar kızdıracak! "Annen sana bunları göndermiş. Telefonda Bertin var, seninle konuşmak istiyor." İkisini genç kadına uzatmıştı. Elinde ağabeyinin ıslak pantolonunu ve buruşmuş kimliği görünce dudaklarını ısırmıştı. Kim bu hale getirmişti kimliği? "Kimliğine ne oldu ağabey?"

"Yengenin marifeti!" diye tısladı adam. Karısının elinden hızlıca kapmıştı.

Jiyan, yengesini kurtarmak için beyaz bir yalana başvurmuşla. Yoksa bu bakışlardan bile ölecekti. "Neçîrvan Ağabey seni bekliyor."

Şerwan zalimliğini konuşturan ölümcül bakışlarını atarak çamaşır odasından yerleri inleterek çıkmıştı. Çıkışıyla ikisi rahat nefeslerini vermişti. Jiyan gülümseyerek rahatlamasını söylemiş, yengesini kız kardeşiyle yalnız bırakmıştı.

Beritan ahizeyi kulağına götürdü. "Berfın, nasılsın delala- min?"

"İyiyim, Beritan. Uzatmayacağım, hemen kapatmalıyım..." Kızlı hızlı konuşan genç kız açıklamasını ablasının anlayacağı şekilde yapmıştı. "O poşetin içinde, kıyafetlerin arasında bir kutu var. Al onu, kullan."

Afallayan kadın gayriihtiyarî sordu. "Ne kutusu?"

"Doğum kontrol hapı. Sen onu kullanacak, o pislik kocanı süründüreceksin. Bebeği ona vermeyeceksin. Kullanacaksın onu, Beritan!"

Elindeki poşet kayıp düşmüş, kadın kendini kaybetmişçesine bağırmıştı. "NE!"

"Ya kullanacaksın ya da Şerwan'ın sana yaptıklarını herkese anlatırım!" Kati ve kararlı, kin dolu sesi Beritan'ı korkutmuştu. Biliyordu ki Berfın yapar ve peşini bırakmazdı. Telefon suratına kapanınca kendine gelebilmişti. Doğum kontrol hapını ölüm hapı niyetine içerdi ancak.

Yere düşen poşeti alarak çamaşır odasından fırlamış, kendi odasına girmişti. Poşeti bir kenara atıp kardeşinin gönderdiği doğum kontrol hapım dolabın en ücra köşesine fırlatmıştı. Elini yakan hap, başını da yakacaktı. Bunu kimsenin görmemesi gere

kiyordu. Zira Beritan Cibran'dan geriye zerre bir parça kalmayacaktı. Şervvan görürse kullandığını düşünür, direkt ölüme terk ederdi. Kullanmasa kız kardeşi bütün yaşadıklarını millete ilan edecekti. O zaman ölümün kıyısında işkencelerle günler geçirecek ve defni babasının bahçesine kocası tarafından yapılacaktı. Bugüne kadar Eroğlu Konağının kötü bir adı çıkmamış, hep iyilikleriyle anılırdı. Beritan ile ilgili çıkacak tek bir kelime ailesini de mahvederdi. Onca yıllık hukukları bir çırpıda silinirdi. En kısa zamanda kız kardeşiyle konuşmalı, bir hal çaresi bulmalıydı. Her şey düzelmişken, kocasıyla aralarındaki soğukluk ve kötü bağların birazı iyileşmişken bu hataya izin veremezdi. Yoksa kuşkusuz canından olacaktı.

Bölüm 10

¿Amte'

Hayatına çeki düzenini sadece kendisi değil, biraz da kocası verecekti. Belki bunlar için adımlarını daha hızlı atabilirdi. Ne kadar geri çekilirse hayatından, o kadar geride kalacaktı. Yaşanması zor bir hayata göğüs geriyordu. Şikâyeti ve isyanı vardı. Ancak kendi sineydi; babasının ona bıraktığı kararı vermemiş, yine kararı büyüğüne bırakmıştı. Eğer hayır deseydi, bugün evinde mutlu mesut yaşayacaktı. Geç kalman hiçbir şeyin telafisi yoktu. Hayatın geç kalmışlıkları yüzündendi çekilen bütün acılar.

Mutfağa gireceği sırada kocasını ve kayınbiraderlerini bahçede mangalın başında gördü. Şerwan'ın kısık gözlerini üzerinde fark edince adımlarını hızlandırıp mutfağa girdi. Hızlıca toparlanan kadınların yanında yerini aldı. "Neredeydin, Beritan?" diye soran Zilan'a, "Yukarıdaydım... annem..." diye açıklamada bulunmuş, görümcesi Jiyan devamını üstlenmişti. "Annesi ona bir paket gönderdi, ona bakıyordu."

"Benim annem bana ne kadardır bir şey göndermiyor. Yarın oraya gidiyorum nasılsa, biraz mızmızlık yapayım. Neden gön- dermiyormuş, bir öğreneyim." Kafasında yapacağı konuşmaları

tartarken Beritan'ın gözden sonra başını kaldırmayı es geçmemişti Zilan.

"Jinap Zozan'a haber ettin mi?"

"Ettim, az önce arayıp konuştum. Bugün gelmeyecekler, yarın da orada kalacaklarmış. Ben de yarın gideceğim, bir akşam kalıp geleceğim."

Beritan hiçbir şey yapmadığı için mahcup hissetmişti. "Yardım edecek ne kaldı?"

"Sadece yemek kaldı. Her şey hazır." Yengesini cevaplayan Şilan, elindeki tepsiyle çıkmıştı. Arkasından diğer tepsileri alıp çıkan kadınlarla Beritan tek başına mutfakta kalmıştı.

'Beritan dışarı çık ve yemeğini ye!' telkinleri baş göstermişti. Bu haliyle baş etmeli, kimseye belli etmemeliydi. Yemeğini afiyetle yiyip sonra odasına çekilmeliydi. Mutfaktan gönülsüzce çıkarak bahçedeki kızlara doğru yürürken herkesin yer sofrasında oturduğunu gördü. Çimlerin üzerine serilmiş halının üstünde uzun bir sofra kurulmuş ve doldurulmuştu.

Bir an bakışları Ezo ve kocasının üzerinde gezindi. Nedensizce onları izlemek istedi. Birbirlerine olan kaçamak bakışları, o kaçamak bakışlardaki derin sevdayı... Harlanmış aşk, onların gözlerinde de vardı. Ve birbirlerine baktıkça harlanıyordu. Şerwan'm karısına göz kırparken içten gülüşü ve bir an olsun gözlerini ayırmaması Beritan için fazla gelebilirdi. Adından daha emin olduğu bir şey varsa o da bunu yapan kocası ve kendisi olsaydı, Ezo'nun asla sakin kalamayacağıydı. Çünkü Ezo, kocasına âşık bir kadındı!

Peki, Beritan kocasını seviyor mu? İşte buna kocaman bir HAYIR.

Bakışlarını zoraki de olsa üzerlerinden çekip Neçîrvan ve Zilan'a çevirdi. Kan kocanın Ezo ve Şerwan'dan farkı yoktu.

birbirlerini izleyen aşk dolu bakışlar, konuşma esnasında sessiz kıkırdamalar, kocasına ettiği zevkli hizmet... Her şey sevgilerinden doğan hareketleriydi. Beritan kendini aralarında fazlalıktan başka bir şey bulmadı. Jiyan'ın yanma kuruldu. Botan'ın gülümsediğini görünce karşılık olarak kısa bir tebessüm vermişti. Evin erkekleri ayrı bir saygıyı ve sevgiyi duyarak sergiliyorlardı.

Vedat için aynı şeyi söylemesi mümkün değildi. Saygı duysa da bir sevgi beslemediği kesindi. Aralarında hep bir mesafe vardı. Serhad kadar sevimli davranmıyor, Neçîrvan gibi muhabbet etmiyor, Botan gibi içten gülümsemiyordu. Sadece bu eve gelen kuma kadın olduğu için konuşma zorunluluğu hissediyormuş gibi ara sıra bir çift laf ediyordu. Kaynı tarafından sevilmediğini hissediyordu.

Kafasını pişen etlere çevirdi. Şervvan Ağa ayakta mangalın başında, karısı Ezo için pişiriyordu. Beritan'ın düşüncelerini alan buydu. Kıskanmaya mı başlıyordu acaba?

"Siz bu havaya güveniyor musunuz?" Gökyüzüne bakıp konuşan Botan, yemekte oturanlara sormadan duramamıştı. Yağmur yağarsa bu kadar yemek heba olacaktı. "Güvenmeseydik çıkmazdık." Mahmut etleri pişirirken cevap vermeyi de eksik etmemişti. Amed'ın haşin gökyüzünde esen hafif rüzgâr yüzlerine çarpıp geçiyordu.

"Biz sana güvenerek çıktık, Mahmut Ağabey," diyen Serhad, pişen etlerden bir parçayı iştahla ısırdı. Terbiye edilmiş etin tadıyla genç oğlan keyifle mırıldanmıştı.

Şerwan kardeşlerini hafif bir tebessümle izliyordu. Uzun süredir bahçede yemek yemiyorlardı. Keyfe değer bir günü keyif çatarak geçiriyorlardı. Her seferinde karısını yemek boyunca bakışlarıyla utandıran, göz kırpmalarıyla yemeğini boğazına dizen, manalı gözleriyle nefesini kesen adam bugün her şeyden mahrum bırakıyordu. Bir daha hiç yapamayacağı gerçeği beyninde ateş cızırtıları gibi duyuluyordu. İkinci karısıyla aynı sofrada olduğu, aynı evde nefes aldığı sürece. Kısacası ömrünün geri kalanında...

Ezo kocası et dolu tabağı ona uzatınca tebessümle almış, Önüne koymuştu. Şeman ve Neçîrvan büyükler olarak baştaki yerlerini almıştı.

Ezo'yla kocasının arasında sadece Vedat vardı. Çaprazında ise kuması oturuyordu. Sessiz bir çocuğun edasını taşıyan kadın, yemeğini yemekle meşguldü. Beritaıı kafasını önüne eğmişti. Ezo ise gönlündeki kanayan yarasını kocasının bakışlarıyla, ilgisiyle durdurmaya çalışıyordu. Bazen gülecek kadar ileriye dahi gidiyordu. Ve bunu Beritan'm gözü önünde yapıyordu. Yanlış mı yapıyordu? Tartışılır bir konuydu. Sonuçta kocasıydı. Elbette istediğini yapardı, bu kimseyi ilgilendirmezdi. Fakat karşısındaki kadın... İşte o kimse değil, kocasının ikinci karısıydı. Peki, bu tartışılabilir bir konumuydu? Kesinlikle evet!

Şeman, Beritan'ı fark ettiğinde nefesini tutmuştu. Hazırladığı tabağı sevdiği kadına uzatırken sevmediği, nihayetinde karısı olan kadını geride bırakmıştı. Ne zaman bahçeye çıksalar, et pi- şirseler yaptığı bu hareket, artık ortadan kalkmalıydı. Bir şeyleri yaparken on kere düşünen adam, şimdi yirmi kere düşünecekti. Bir adını atan adam, şimdi iki adım atacaktı. Artık Beritan'ın varlığını hesaba katarak bu evde yaşayacaktı. Göz Önünde olan her şey eksiltilecek, bazı alışkanlıklar ortadan kaldırılacaktı.

Hazırladığı ikinci tabağı kuma karısına uzatmaya yeltendiğinde kardeşinin cümleleri beynini doldurdu Şeman'm, elleri havada asılı kalmıştı.

"Beritan Yenge, benimle yiyebilirsin." Şefkat dolu, istekli tınıyı duyduğunda Ezo, bakışlarını Serhad'a usulca çevirdi. Küçük kayınbiraderi yengesini çok seviyordu. Hareketlerinden, konuşma tarzından, ses tınısından, bakışlarından, her hareketinden akan kuma yengesine duyduğu sevgiydi. Serhad et dolu tabağm- (la paylaşımcı değildi. Ancak çok nadir tabağına ortak ettiği olurdu. Ve Beritan ile paylaşmak istediğine göre onu çok seviyordu. Üstelik yengesinin önündeki tabağı doluydu. Buna rağmen Ser- lıad onunla yemek istemişti.

Şenvan, bakışlarını karısı ve kardeşi üzerinde bir müddet gezdirdi. Kardeşinin ilgisi hoşuna gidiyor muydu? Yengesini sevip sayması hoşuna gidiyordu. Peki, Ezo'nun gözü önünde bunu yapması hoşuna gidiyor muydu? Buna verecek bir cevabı yoktu. Çünkü kendisi dahi bilmiyordu.

Kayınbiraderinin sözleriyle kara hareleri kocasına kaydı. Az önce

yaptığı hareket, sevmediği adama karşı kırgınlık beslemesine sebebiyet vermişti. Her iki karısıyla aynı sofrada otururken birisini yüceltip diğerini gölgelemeye ne hakkı vardı? Onun varlığını dikkate alarak hareket etse çok mu zor olurdu? Üstelik dün gece karımsın, demişti. Karısı gördüğü kadını neden kıracak harekette bulunuyordu? Bakışlarını kocasından çekmeden vereceği minimum tepki, sarf edeceği bir söz bekledi. Ne bir tepki ne bir söz kocasının ağzından bıçak atmıştı. Ve Beritan sadece beklemekle yetindi.

"Serhad, sen yengeni çok seviyorsun galiba?" Cevabını bildiği soruyu Botan, kardeşine sorarken karı kocayı süzmeyi ihmal etmiyordu. Belli ki Beritan kocasından bir atak bekliyordu. Ama Şenvan sadece onları izliyordu.

"İki yengemi de çok seviyorum," diye cevapladı Serhad. İkisi arasında ayrım yapmayacaktı. Lâkin gözlerin gördüğü, kulakları duyduğu, akılların anladığı bir gerçeklik vardı ki; teyzesinin kızından ziyade Beritan'a sevgiyi daha fazla duyuyordu. Serhad Eroğlu'nun nazarında Ezo kocası tarafından sevilen sayılan, Beritan sevilmeyen ve hor görülen bir kadındı.

Yenilen yemeklerin ardından sofra el birliğiyle kaldırılmış, demli çaylar getirilmişti. Beritan yorgun olduğunu söyleyip

odasına çıkarken Şehnaz ve Gülşen de mutfakta sohbet ediyorlardı. Şenvan ise çalışma odasında biriktirdiği hesaplama işine odaklanmıştı.

Ettiği yemini sebebiyle kendini kocasından alıkoyuyordu Beritan. Sürekli kaçışı, konuşmaması, uzak durması bu yeminin bozulmaması içindi. Nitekim kocası inatla karşısında duruyordu. Üstüne karımsın, diyordu. Odasında dolabından çıkardığı hap kutusunu izlemekle meşguldü. Yok edip bu konaktan sürgün etmeliydi. Lâkin nasıl olacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Zira çöp kutusuna koysa şanssızlık bu ya, kesin birileri bulurdu. Bu Ölümcül tehlikeyi göze alamazdı.

Tek çare nasıl geldiyse öyle gitmesiydi. Evet, en kısa zamanda annesine bir hediye paketi hazırlayıp gönderecekti. Bu eve geliş amacı zaten belliydi. Kocasının adını lekeleyen insanların inadına bir çocuk doğuracak ve Şerwan'ı baba edecekti. Allah kısmet etmişse eğer bir çocuk doğuracak, bu konağın hasretini dindirecek ve o adama babalık hissini tattıracaktı.

Bu ilacı kullanmak, aptallık olurdu. Geliş amacı çocuk doğurmak olan bir kadının bu ilacı kullanması iğreti olurdu. Kız kardeşinin hakkı vardı. Keza ablasının sevilmemesi, hor görülmesi zoruna gidiyordu. Ancak bir yola girmeden önce bir değil bin kez düşünmek, biz insanoğluna yıllardır söylenen bir nasihat. Ancak nasihatlerin bile geride kaldığı bir güç vardı ki o da nasipti. *Ne düşerse nasibine, onu yaşarsın.* Beritan Cibran bu ailenin geliniydi artık. Ne geri ne de yol vardı, tek çare yolunu iyi kötü tüm engebelerle yürümekti.

'Beritan bunu iyi bir yere sakla. Birileri görürse ölümün resmi olur!'

Gözlerini sabahın huzuıiıı sevine açtıran ve gülümsemesini sükûnetle dudağına bırakan adamın şefkatli parmakları saçlarında geziniyorsa Ezo'ya uyanmak kalıyordu. Şefkatli elleri daha bir uykunun derinliklerine atan hilekâr bir aşksa da kadın hileye kan- mamıştı. Uykulu gözleri aheste aheste açıldı. Onu izleyen haşin karalar doyumsuzdu. Doyumsuz bir aşkla yüzünü inceliyordu.

"Kayıtsız kalamadım!" Mayışmış sesiyle kocasına teslim oldu.

Parmaklan siyah gür saçlarının arasında gezinirken, "Senden daha güzel uyuyan bir kadın var mıdır şu dünyada?" diye sordu. Yaklaşık yarım saattir uyuyan kadını izliyordu. Dün gece konuştukça, dertleştikçe, onu güldürdükçe içindeki acı huzura dönüşmüştü.

Ezo katran karası gözlerinin içine endekslendi. "Sevdiğim gözlerine sorarsak hayır..

Uzanıp alnına öpücüğünü bıraktı. "Senden daha güzel uyuyan hiçbir kadın yok."

Ezo dudaklarını ısırdı. "Şenvan..." İsmini severek kocasına fısıldarken bir kadın haykırışı vardı.

Şenvan çıplak omzuna öpücüğünü bıraktı. "Dermane dilemin...19"

Bir müddet birbirlerini izlemişlerdi. Ezo saçlarını okşayan parmaklarını yakalamış, dudağına götürerek tek tek öpmüştü. Elini avuçları arasında sıkıca tuttu. "Benden ne elin ne kalbin kopsun."

İsteği kalbine emirdi genç adam için. "Kopar mı Ezo'm?"

Yataktan doğrularak kocasına döndü. Kopamazdı ama belli de olmazdı. Bugün onun karısı sadece kendisi değildi ve kocasını paylaşıyordu. Ama kalbini paylaşamazdı. Bencillik olabilirdi an

19 Dermane dilemin: Kalbimin dermanı

şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

cak Ezo, bu kalbin sahibiydi. Yorgun bedeni sağlıma sarılırken, ağzının içinde sıkıntılı nefeslerini bir bir bıraktı.

"Kopmasın..." Bu bir yalvarıştı. Kopmasın, diye yalvarıyordu. Sıkıca sarıldığı adamı sıkıntıya sokmamak, bir sabahlarını heba etmemek için geri çekilerek üzerini dikkatle süzmüştü. "Hayırdır, fit vücudunu niye gözler önüne serdin yine?" Şenvan'm kahkahası uzun sürmüştü. Kıskançlıktan gözü dönen kadın ona hesap soruyordu. "İstanbul'dan gelecek misafirlerim var, onları karşılayacağım."

Tek kaşını kaldıran genç kadın mavi gömleğinin düğmelerinin açık olmamasına rahat bir nefes verse de, bu kadar yakışıklı olmasını kabullenememişti. "Tamam da bu kadar özenmene gerek yok ki."

Şervvan kahkahasını atarken bile kollarıyla sarmaladığı kadını başından öpmüştü. "Her sabah böyle çıkıyorum." Ezo omuz silkti. Onun gözünde hep yakışıklı, karizmatik ve inanılmazdı. Hoyrat bir adamın, pervasız ukalalığıydı yakışıklığım basitleştirmek. "Sen her sabah yakışıklısın."

Şenvan kendini beğenmiş vakur edasını takındı. "Eh, o da bizim nasibimiz, Ezo. Kimse her zaman yakışıklı olamıyor."

Hak veren genç kadın gülerek göğsüne yumruğunu indirdi. "Birileri egosuyla tavan yapmış. Dikkat etsin, burnu çarparsa zedelenir."

"Söylerim, dikkat eder."

"Ona da ego yapmasın." Varsayımları dikkate alan Ezo güldü. "Yapabilir, işi belli olmaz."

Ezo başparmağını uzatarak tek kaşının üstünden geçirdi. "Söyle ona, onu çok seviyorum."

Şenvan elini çekmeden üstünü başparmağıyla okşadı. "O da çok se viyormuş."

Aldığı cevapla uzanıp iki kaşının ortasını öptü. “Biliyorum.” Ukala bir kadın edasında cevaplamış, geri çekilmişti.

“Akşam yemeğine gelecek misin peki?” diyen kadın, öncelikle bunu öğrenmeliydi.

“Hayır, belki akşam da gelmem.”

“Neden?”

Geceliğiyle karşısında duran kadını seyre daldı. Omuzlarıyla beraber, bütününü çıplak bırakmak saniyesini almazdı. Elbette ki bunun için karısının hazır olması gerekti. Beritan bu eve ayak bastığından beridir sevdiği kadına dokunamamıştı. Ezo istediğinde dokunabilecekti. Boğuk sesiyle sebebini açıkladı. “Onları yalnız bırakmak istemiyorum.”

Ezo dudaklarını ısırarak kocasına baktı. Bilmek istediği bir şey daha vardı. Yakışıklı halinin çarpacağı dişi gözler olacak mıydı? “Kadın var..var mı?”

Tok bir kahkaha yakışıklı sesinden kopmuştu. “Her zamanki gibi var jîyana mîn20.”

“O zaman akşam eve gel ”

Hemen aşağıdaki odada kocasının ikinci karısı vardı. Bunun bilincinde olmasına rağmen hâlâ başka kadınlardan sakınmaya çalışıyordu. Asıl ironi; Şenvan’ın zaten uğraştığı iki kadın vardı. Fazlası mezarın dibini boylatacaktı.

“Senin için gelirim ama bir şartla!”

Bakışlarıyla kıvranan Ezo,”Nedir o şartın?” diye sordu. Eğilip karısının dolgun dudaklarına sevda busesini bıraktı. “Akşam geldiğimde seni yatakta çıplak görmek istiyorum!” Şart vesilesiyle şansını tekrardan denedi. Belki bu sefer kabul ederdi.

Koştuğu şartı duyunca ağzından bir inilti kopmuştu Ezo’nun. Üzerine kuma geldikten, kocası ona dokunduktan sonra Ezo’nun yüreği dokunuşlarım kaldıramamış, hiçbir şekilde kabul edememişti. Nitekim Şervvan’ı kendinden uzaklaştırmak istemiyordu. Onu uzaklaştırdıkça sevdiği adam gönlünden kayıp gidecekti.

---

20 Jîyana mîn: Hayatım

“Anlaştık mı?” sorusunun karşılığı olarak karısı önce alt dudağını ısırarak öpmüş, ardından kulağına kadınsı sesiyle fısıldamıştı. “Anlaştık ağam...” Kulağının içine öpücüğünü bırakan genç kadın geri çekilerek şuh bakışlarını kocasına dikti.

Duyduklarına inanamayan adamın kara gözleri şehvet yüklendi. “Ezoo...” Bu bir uyarı olsa gerekti.

“Efendim meremin..

“Yapma!”

“Neyi?”

“Yapma kadın!” Tehlikeyle tıslayan genç adam, onu kışkırtan kadının dudaklarına uzun soluklu öpücüklerini bırakmış, dağıttığı karısını aniden bırakıp arkasına dönmüştü. Bu kadının çıldırtmakta üstüne yoktu.

Derbeder ettiği adamın gidişini gülerek izlerken kapanan kapıyla yataktan çıkmıştı Ezo. Önce yatak odasını toparlamış, ardından üzerindeki leri çıkartarak banyoya girmişti. Dudaklarında şapşal bir ifade vardı. Şenvan mutluluğunu dün gece hediye etmişti. Sarıldıkça, muhabbeti büyüttükçe, sevgisini hissettirdikçe kadın kanayan yarasım sarıyordu.

Yüreğindeki yara ne kadar sarılsa da hep kanayacaktı. Kabuk bağlamayacak, ilk günkü tazeliğini koruyacak, ömrünün sonuna dek kanayacaktı. Gül dalında tek bir kadın olarak durduğu yıllarına bir başka gül ağacı eklendiği o günü asla unutmayacaktı.

Banyodan sonra üzerini giyinip hazırlandıktan sonra aşağıya inmişti. Saat dokuzu geçmişti. Evdekilerin kahvaltılarını çoktan ettiklerini biliyordu. Kaynanası gelmediğinden geç inmesi pek bir sorun olmayacaktı.

Aşağıdakilerin ne halde olduğunu merak ediyordu. Öncelikle evin sakinlerine bir bakmalıydı. “Rojbaş hanımlar,” diyerek keyifle içeriye girdi. Kapının eşiğinde negatif enerjiyi buram buram atmış, sebebi olan Dicle’ye bozguna uğramış ifadesiyle bakmıştı . Şeman ile evlenmeden önce kocasına göz diken, evliliğinden sonra bile kocasına yan gözle bakan, hep gözüne girmeye çalışan, bu eve gelin gelmek istediğini bir şekilde Jiyan ve Şilan’a ima eden, kumalığı bile kabul edecek kadar gözü

dönmüş kocasının amcakızı şu an karşısında duruyordu.

KUMA

Ezo gönülsüzlüğün en alasıyla kıza doğru yürüdü. “Xerhati21 Dicle,” dedi yıllardır süre gelen bir karşılama merasimiyle. Anlamı hayırla geldin olan xerhati, pek bu kız için geçerli değildi. Zira her türlü hayırsızlık bu kızdan gelirdi.

“Hoş bulmuşum Ezo.”

Genç kadın sarılırken yüzüne yayılan rahatsızlığı silememiş- ti. Beritan bakışlarını fark edince kaşlarım çatmıştı. Ezo gelen misafirleri böyle karşılayan bir kadın değildi. Aksine sıkı sıkı sarılır, hal hatır sorar, yanma otururdu.

Genç kadın geri çekildiğinde Dicle, Beritan’a nispeten genç kadına sormuştu. “Şenvan biraz önce çıktı.” Genç kadın kocasını bu kadar takibi altına almış kızın gövdesini parçalara ayırmak istiyordu. Şenvan’ın adını ağzına aldığı an cinleri tepesine çıkıyordu. Kocası da evdeki herkes gibi rahatsızdı bu kızdan. Yaptıkları göz önüne geliyordu. Kimse sesini çıkarmıyor, lafını etmiyordu. Görünen köy kılavuz istemez ya, susuyorlardı. Ancak bugün Beritan’m olması kadını hayli zorlamıştı. Beritan’a göz ucuyla baktı. Anlamsız bir ifade yüzüne hâkimdi. “Evet, Dicle.” Neyle devam edecekti?

“Kalmak istiyormuş ama gitmesi de gerekiyormuş!” Cevaplarken gözünü ela hareli kadından bir an olsun çekmiyordu. Beri-

21 Meremin: Kocam

tan bu eve ayak bastığından beri nefret ediyordu ondan. Şerwan'a o kuma gelmek istiyordu. O bebeği verecek, serfıraz22 edecekti. Hem kendini hem âşık olduğu adamı.

Ezo imalı konuşmalarını anlamayacak kadar Beri tan'a takılı kalmıştı. "Evet, İstanbul'dan misafirleri geldi."

Oturduğu yerde kinini kusmaya devam ediyordu Dicle. Ona kalırsa ne Ezo ne Beritan bu adamı hak ediyordu. "Misafirleri de hiç bitmez. O akşam babamla konuştular. İşlerini bti..."

Nefesi daraldıkça daralan Ezo, en sonunda kızı susturmayı başarmıştı. "Ee sen niye geldin, Dicle? Jinap Zozan yok evde. Amcan da, biliyorsun."

Dudağını büzüştüren ifadesinde samimiyetsiz fink atıyordu Dicle'nin. "Kızları özledim, bir kahvenizi içmeye geldim. Jinap Zozan bugün gelir, değil mi?"

Ezo sadece kafasını salladı. Kaynanası, Dicle'nin burada olduğunu bilse kafasına şalı bağlar, ağıtlarını sessizce yakar, bu evden çıkana kadar da dualarını eksik etmezdi.

"Yok, dayem bugün de gelmeyecek. Amcam rahatsız hâlâ. İki gün daha kalacaklarmış."

Dicle üzüntüyle Şilan'a baktı. "Hadi ya, onu da görmek isterdim."

Jiyan o meşhur soruyu soracak ve ret cevabını almak için dualarını arşa gönderecekti. "Akşam kalacak mısın?" Sormak bile rahatsız ediciydi. Üstelik bütün ağabeyleri evdeyken kalması uygun değildi.

Beritan ayakta dikilen kadının halini fark edince, "Ezo kahvaltı mutfakta, masada. Senin için kaldırmadık," diyerek bir kurtuluş mesajı vermişti. Neden bu hale düştüğünü sormak istiyordu. Asla misafirlerini böyle ağırlayan bir kadın değildi. Muh- lomeien Dicle ile araları iyi değildi. Ancak iki görümcesi de Ezo kadar rahatsız ve sıkıntılıydı.

"Sağ olasın, Beritan," diyerek onu kurtaran kadına içten gülümsemiş,

---

22 Serfiraz: Yüceltmek

hızlı adımlarıyla odadan çıkmıştı Ezo. Mutfağa gidişini Jiyan takip etmişti. Akabinde ikili misafiriyle yalnız kalmıştı. Şilan, kuzeni yabancılık çekmesin diye somlar sormaya başlamıştı. "Eee Dicle ne var ne yok, neler yapıyorsun?"

"Bildiğin gibiyim. Değişen bir şey yok. Senin okulun nasıl gidiyor?"

Şilan omzunu silkti. "Çalışıyorum, iyi gidiyor. Son bir senem kaldı."

"Zilan'ı göremedim, nerede?"

"Sabah Neçîrvan Ağabeyim onu babasının evine bıraktı. Ondan göremiyorsun."

Beritan iki kızın hareketlerini pür dikkat izliyordu. Birbirlerini sevmedikleri apaçık ortadaydı. Dicle'yi hiçbirinin sevmediği barizdi. Çok sevimli bir kız olmadığı gerçekti. Kapıda kızı karşıladığında, aldığı yüz ifadesini unutamıyordu. Kumalar sevilmezdi, pek iç açıcı bakışlar almazlardı. Keza daha beter bakışları bu sabah itibarıyla Dicle'den almıştı.

"Eee ablana kimse gelmiyor mu? Duyduğumuza göre Hay- deran Aşiretinin büyük oğlu Ferman istemeye gelecekmiş. Geldiler mi, ne dediniz?"

Sesinden kıskançlığı alan genç kız, küçümseyen bakışlarıyla kuzenini süzdü. Bir insan kuzeninden bu kadar nefret eder miydi? Şilan ölümüne nefret ediyordu. "Sen de dışarıdan ne duyuyorsan gelip soruyorsun. Bilmiyorsun sanki Jiyan kimseyi sevmiyor, evlenmek istemiyor." Dedikodulardan bıkmışlardı. Adlar çıkıyor, istemeye gelenler geri tepiliyordu. Ama hâlâ Jiyan'ın adı birçok erkekle anılıyordu. "Ee sana gelen kimse yok mu?" Böyle

bir soru sormak çok uygun düşmese de madem konu açılmıştı, sormak farz düşerdi.

Omuzlarını dikleştiren kızın kibirli edası sesine de yansımıştı. "İstemeye gelen var da ben istemiyorum. Daha hazır hissetmiyorum kendimi."

Şilan gözlerini bayarak kafasını çevirmişti. "Birileri gelip seni isteseydi de bizi rahat bıraksaydın." Ağzında cümleleri gevelerken daralan derin nefesini burnundan homurtuyla vermişti.

Beritan sadece Ezo'nun değil, diğer iki görümcesinin de rahatsızlığının yanı sıra nefretlerinden emin olmuştu. Belli ki sevmiyorlardı. "Yeni yengenle çok anlaşıyorsunuz galiba?"

Sorunun kinayeli tınısını almayacak kadar kulağı sağır, beyni hasarlı değildi. Beritan önyargılı davranmak istemediğinden misafirine tebessüm etmişti. Yapacağı bir hareket, söyleyeceği bir laf bile başında patlayabilirdi. "Evet, kızlar çok sevecen. Yenge görümcedeıı daha çok arkadaş gibiyiz."

"Evet, bu eve gelen kimse sıkıntı çekmez. Kuzenlerim çok cana yakın. Ezo ve Zilan da öyle." Gülümsemeye, sesine arkadaşça bir tını yerleştirmeye çalışsa da yapamıyordu. Kuzeni Şilan ile sorunu yoktu ama bu kadım sevmiyordu. Arkadaşça sesi ona karşı duyamıyordu.

"Bizim gönlümüz yüce Dicle'cim. Sevmeyi öğrendik biz." Saçlarından bir tutamı parmaklarına dolayarak zamanını öldürmeye çabaladı Şilan. Bugün yine yan yana olacak, tadını çıkaracaklardı. Ne var ki kuzenleri gelişiyle planlarını heba etmişti. "Biz öğrenemedik mi?" diye alıngan edasıyla sordu Dicle. Şilan sessizce güldü. "Bilmem, öğrendin mi?" Onu kızdırmayı seviyordu. Kuzeninin atan rengini, bazen cevapsız kalışını seviyordu.

"Öğrendik tabii," diye tersledi Dicle, Hemen ardından Beri- tan'a döndü. "Sevmeyi bilmeyen utansın, değil mi?"

Beritan evet manasında baş işareti yaptı. Bıı konuda haklıydı. Belki de sohbeti hoştu, sadece kuma olduğu için sevilmiyor, Dicle bunu yansıtmaktan geri durmadığı için Beritan çekiniyor, llsltine görümceleri onu sevmiyor diye kendince bir yargıya varıyordu. "Sevmeyi bilmeyen

yok bence. Sevgini herkese hissetmeyen ya da sevgi duymak istemeyen var sadece."

"Bizim etrafımızda sevgi duymak istemeyen çok mesela," diye devam etti Dicle. "Gerçi onlar kaybeder. Sevilecek kızız biz." Elbette ki sevilecek kızdı. Sevilmeyecek bir tarafı, söz edilecek bir kusuru yoktu.

Şilan'ın göz kapakları duyduklarıyla ağırlaşmıştı. Gözleriyle beraber kulaklarını kapamak istedi. Sevilecek en son kız kervanında adı geçilmeyecek kadar sevgiyi hak etmeyen kuzeni kendini çok beğeniyordu.

Ezo ve Jiyan misafirinin yanına geri katılmıştı. Gün sohbetleriyle geçmiş, yemekten sonra televizyon izleyerek çabuk geçen saatlerin farkına varamamışlardı. Akşamı bulan saatler muhabbetleriyle dönmüştü. Daye Zozan arayıp gelinlerini ve kızlarım sorgulamış, ne yaptıklarını öğrenmişti. Dicle'nin olduğunu öğrenince söylediği tek şey, "Aman dikkat kızlarım!" olmuştu. Yangından yangını doğuran insanlar vardı ki evlerden ırak olsundu.

Akşam yemeğinde yine baş başa kalmışlardı. Erkeklerin olmayışı yokluk hissettirse de bir yandan rahatlardı. Ezo yine Beritan'a izin vermemişti. Kızların yanına göndermiş, mutfakla ilgilenmişti. Nitekim kızlar arayan kuzenleri Esma ile rahat konuşmak için odalarına çıkmıştı. Koca oturma odasında Dicle ile baş başa kalmıştı. Bugün konuşmalarından, hal ve hareketlerinden tanıdığı kadarıyla iyi bir kızdı. Ancak kini ve nefretiyle bütünleşen bir kıskançlığı vardı ki insanoğluna en büyük zararı bu üç duygu veriyordu.

"Eee nasıl hissediyorsun kendini, Beri tan? Kuma olarak bu evdesin, zoruna gitmiyor mu?" Sormak istiyordu. Kuma olmayı neden kabul etmişti? Babasının ona sormadan vermeyeceğini dü» şünüyordu. Bir adamın ikinci karısı olmayı neden kabul etmişti?

Çatık kaşlarıyla genç kızın gözlerine baktı. İçinde yatan kıs- kançlık ve hasedin kime, neye olduğunu bilmiyordu. Ancak Beri tan rahatsızlık duyuyordu artık. Üstelik sorduğu soru akıl kârı değildi.

"Niye zoruma gitsin?" Hoşgörülü davranmaya çalışıyordu, Bu evde yeni gelindi ve kimseye surat asmak, kimsenin keyfini kaçırmak

istemiyordu.

"Ah tabii sen de haklısın. Sonuçta bir ağaya geldin, yerin rahat. Sana iyi davranıyorlar, el üstünde tutuyorlar. Yarın bir oğlan verirsen senden âlâ gelin yok. Hammağa da olursun, oh ne güzel,"

Kızın kinayeli konuşmasını dinlerken sabır çekmişti. "Ben bir ağa kızı değilim ama ben de bir babanın kızıyım. Ben babamın saçının telini ağalara değişmem. Babamın evindeki rahatlığımı hiçbir yerde bulmam. O adam ağa değil diye küçük değil."

Dicle, dilli gelinin korkak olmadığını bu sayede öğrenmişti. Gerektiği yerde cevap verecek, susup köşeye sığınmayacak kadar çetin cevizdi.

"Şerwan ve Ezo'nun aşkına Amed şahit." Bu aşktan en çok yarayı genç kız almıştı. Karısı olmak istediği adama teyzesinin kızını istemesi bütün sevgisini hırpalamıştı. Bu yüzden ilk karısını da sevmiyordu. Kuma gelen kadını da sevmiyordu. "Aşkları aşikâr ve sen buna rağmen kabul ettin. İkisinin arasına girdin resmen."

"Ben mi aralarına girdim?" diye sordu. Sesi olduğundan çok daha sert ve yüksekti.

"Tabii ki de. Mutluluklarını bozdun. Allah bilir ne kadar üzülüyorlardır. Hayır, niye kabul etmişsen onu da anlamış değilim."

"Seni rai alakadar ediyor benim kabul etmem? Bu üçiimü- /.(in arasında." Beritan hoşgörüsünü bir kenara bırakmış, karagözlerinde çakan şimşekleri, sert sesiyle misafirine yüklenmişti. "Sen kimsin de bu konulara karışıyorsun! Senin ne haddinedir! Hu ev bizim ve bu evde olanlar bizi ilgilendirir, seni ilgilendirmez." Yüksek çıkan sesi, karagözlerinin korkutucu hareleri kızı susturmuştu. Yerine savunmasız bir çocuk gibi sindi. "Niyetin nedir, anlamamışım. Ama kendine çeki düzen ver. Elini ayağım çek. Yoksa kendi kendini mahvedersin!" Zehir zemberek sözleri Dicle'nin kinini harlamıştı.

"Ben ne dedim ki kendimi mahvedeyim?!"

"Sen ne yaptığını, ne ettiğini çok iyi biliyorsun. Haddini bil, ben kimseye benzemem. Elini ayağını ben sana çektiririm o zaman!" Tartışmayı genç kadın hışımla kalkarak sonlandırmıştı. Fakat Dicle'nin

sonlandırmaya niyeti yoktu. Sinirlenen kadını hepten alt üst edecek cümleyi acımasızca savurmuştu. “İyi de o çocuğu Şervvan Ağa istemiyor. Kimse senden çocuk istemiyor.” “Kes sesini.”

“Yalan mı? O çocuğu istemiyor. İstemeyecek. Ve doğurama- yac aksın.”

Yarası kanayan kadın, üzerine varan kızın yüzüne o anın acısıyla hınçla bağırmıştı. “O çocuğu getireceğim, anlıyor musun? Hepiniz göreceksiniz, herkes görecek, o çocuğu ben getireceğim!” Tartışmayı şaşkınlıkla dinleyen Ezo, kapı ağzında öfkeli Be- ritan’ı izliyordu. Yanından rüzgâr gibi geçen genç kadın, omzunu hızla Ezo’ya vurarak çektirdiği can acısının farkında olmadan çıkmıştı. Şaşkınlığı büyüyen kadın arkasından bakmakla kalmıştı. “Neler oluyor?” diye sormak için döndüğünde genç kız ağlıyordu. Duygu sömürüsü ve yalan ağlayışı o kadına ders verilmesi içindi. “Ben bu evden gidiyorum. Daha fa£la bu saygısızlığa

marıız bırakmayacağım kendimi. Lütfen, Şeman Ağa beni böylö görmesin, aralarının bozulmasını istemem."

Ezo hâlâ duyduklarının tesirindeydi. "Bir dakika... bir dakika... "

Yalan gözyaşlarını titrettiği elleriyle sildi. "Ben ona sadeco soru sordum. Kumalığı nasıl kabul ettin, diye. Ezo ve Şerwan birbirine ölümüne âşık, onlar birbirlerini çok seviyorlar, dedim, Neden geldin, dedim sadece. O da bana kızdı, seni ilgilendirmez, dedi."

"Haklıymış, seni ilgilendirmez bu evde ne olduğu. Dilin konuşmuş yine. Ne haddine ki bunları konuşmak!" Ela gözleri alev topuna dönmüştü Ezo'nun. Kocası ve kendisi yetmezmiş gibi şimdi Beritan'a sarmıştı. Genç kadın bu kızın felaket olmasından bıkmıştı artık.

"Sen onun neler dediğini bilmiyorsun ki!" Akıttığı gözyaşlarına kendisi dahi inanamıyordu. "Ben seni korudum. Onlar ölümüne âşık, dedim. Sen çocuk doğuracaksın sadece, dedim. Duyacaklarından hoşlanmayacaksın ama aynen böyle dedi; beni ilgilendirmez, kocam beni de seviyor. Ben ona çocuk vereceğim, dedi."

Çatık kaşlarının çizgileri derinleşti. Beritan bunları söylemiş miydi gerçekten? Beni ilgilendirmedemiş miydi? İnanası gelmiyordu. Beritan bunu yapacak, h< ie ki bu sözü sarf edecek kadın değildi. Fakat son sözler hâlâ kulağının içinde duyuluyor, beynine yankı yapıyordu.

"Seni kıskanıyor Ezo. Şenvan'm sana olan aşkını kıskanıyor. Kuma gelmiş ama kocanın sadece onu sevmesini istiyor. Şimdi kendini ağırdan satıyor, sessiz kadını oynuyor ama gerçek yüzünü gösterecek. O erkek evlat verdiğinde hepinizden üstün bulacak kendini."

Yalana dolana meyleden her insanın başı yanardı. Nefsine kitıi ve nefreti bürüyen genç kız, bu yalanlarının ortaya çıkmaya- uığı güveniyle rahatlıkla diline geleni söyleyebiliyordu.

"Ben de onu azarladım. Çocuk doğuracak ikinci kadınsın, dedim. Kabul edemedi, bana bağırdı. Delilendi birden, gözleri döndü. Haddini bil, Şervvan beni sevecek ve o çocuk ikimizin olacak, dedi. Bu kadınla işiniz var."

Ezo duyduklarına inanmak istemiyordu. Şaşkınlığı artık hafif kalmış ve şok evresine geçiş yapmıştı. Keza Beritan da şaşırmış olacak ki bu

sözleri sarf etmişti. Kadının şaşkınlığını elinde ustalıkla çevirecek dümene Dicle ne yazık ki sahipti. O kuma kadını hu evde rezil edecek, yüzünü önüne düşürecekti. Yere bakan kadına doğru ağza alınmayacak o bela cümlelerini döktü. "Ezo'nun çocuğu olmuyor, o hamile kalamıyor, dedi!"

İşittikleriyle kafasını bir hışımla kaldırması, liflerini koparmasına bile sebep olmuş olabilirdi. Ve Dicle bu zararın olmasından hayli korkmuştu.

"NE!" Dehşetin ortasına düşmüş, yanıyordu Ezo. Duyduklarına inanmak istemedi. Bir kulağından girmesi bile işkencenin en âlâsıydı. Çocuğunun olmayışı, kuması tarafından bu şekilde mi yüzüne vurulacaktı?

Gözyaşlarını elinin tersiyle silerken hüzünlü kuklayı oynuyordu Dicle. "Çok üzgünüm ama öyle dedi. Şervvan beni şimdi sevmiyor ama zamanla sevecek, ona altı yıldır beklediği bebeği ben vereceğim. Benim sayemde baba olacak, dedi. Ben kimseye benzemem, diye tehdit etti. Bana sürekli haddini bil, dedi ve bağırdı." Ayakta duramayan kadının üzerine varmaya devam etti Dicle. Başka türlü inandıramayacaktı. Zaten Ezo annelik konusunda hassastı ve en ufak bir sözde yıkılırdı. "Ezo hamile kalamayacak, anne olamayacak, dedi. Kendin duydun, o çocuğu ben getireceğim, herkes görecek, dedi. Sana nasıl omuz attı! Sen ona ne yaptın ki sana bu tepkiyi verdi?"

Sözler deprem etkisi yaratmış, kadını kahretmişti. Hiçbir vakit bu kadar hakarete uğramış hissetmemişti. Her şeye kabul, ne derse kabuldü. Ne var ki en hassas noktasından vurulmasına yüreği dayanamamıştı. Bebek doğuramayacak, anne olamayacak sözleri Ezo'nun yıllardır çektiği elem, kocasının çektiği ezaydı. Şimdi söylenecek, dile getirilecek söz müydü bunlar? Ortalığı velveleye vermenin rahatlığıyla kapıya doğru yürüdü Dicle. Artık eve gitme vaktiydi. "Ben gidiyorum, keşke sesimi çıkarma- saydım. Dediğiniz gibi, haddime değil."

Odadan çıktığı sırada kapı arkasında duran Jiyan'la burun buruna gelmişti. "Nereye?"

"Eve gidiyorum. Annem aradı. Geç oldu, gel eve, dedi."

"Tamam, meyve gelecek, ye öyle git."

"Yok Jiyan, annem bekliyor. Hadi güle güle."

Bir telaşla giden kuzeninin arkasından bakakalan genç kız, bu ani gidişine anlam verememişti. Acaba telefonda kötü bir haber mi aldı, düşüncesiyle dururken Ezo'nun ansızın odadan çıkması korkutmuştu. "Sen nereye?"

Donuk bakışlarıyla yeri tarayan kadın, görümcesini korkutuyordu. "Ne oldu Ezo, iyi misin?" diye sorduğunda bir cevap almaktan ziyade sorusunu duyduğundan bile emin değildi. "Korkutuyorsun beni." Yengesinin elinden tutarak hafif sarstı.

Boş bir girdapta çelimsizce sürükleniyor gibiydi Ezo. Ne sesler işitiyordu ne sarsıldığını hissediyordu. Şokun ötesine geçmiş kadın ne dediğini, ne söylediğini bilmeden buruk sesiyle konuşmuştu. Asla ağzından dökmeyeceği kırgınlığını, asla kimsenin duymasını istemediği gerçekleri farkında olmadan dile dökmüştü. "Bana hamile kalamıyor, dedi. Bana anne olamayacak, dedi."

Jiyan kızgın nefesini homurdanarak verdi. “Sen niye Dicle ıkılsızım dinliyorsun? O şuursuz şuursuz konuşur durur. Ben ona (.»ününü gösteririm.”

Kulağını tırmalayan sesleri duymuyordu. Gözleri yere baksa dn gördüğü şeyden emin değildi. “Ben onu sevip kabullenirken, ben ona üzülürken, Şerwan canını yaktığı için kızarken Beritaıı hana anne olamayacak, dedi.”

Mutluluğu boğazına dizilen Şenvan, öylece duruyordu. Buraya Beritan odada değilse Ezo ile uğraşmaya gelmişti. Sabah söylediklerini hatırlatıp onu utandırmaya, biraz gülmek için karısına gelmişti. Şimdi ise duydukları keyfini silip süpürmüş, yerini öfkeye sürüklemişti.

“Hamile kalamıyor. Şervvan’ın çocuğunu ben doğuracağım, dedi!”

Şenvan’ın gazabı, Ezo’nun şokuna tezat oluşturuyordu. Kadının hissizleşmiş gibi söylediği lafların geldiğini görmediği kocasını çıldırttığından bihaberdi.

“O kadın kim oluyor da konuşuyor?!”

Gür, öfkeyle harlanmış tok ses, evi deprem şiddetinde sarmıştı. Karısını da sarsmış olacak ki düştüğü girdaptan kurtulabilmişti. Korkuyla inlemişti. Kocası her şeyi duymuştu. Kahretsin ki felaketler üst üste geliyordu. Ancak hiçbir tellal Şerwan’m öfkesiyle kıyaslanamazdı. Kocasına adım atacaktı ki ölümcül emriyle yerine mıhlanmıştı. “İkiniz de o odaya girin çabuk! Çıkarsanız öldürürüm sizi!”

Ancak Ezo dinlememeye kararlıydı. Bu öfkeyle o kadına giderse onu öldürürdü. Buna katiyen izin veremezdi. Eğer o şokla söylemeseydi Şenvan duymayacaktı. Bir adım daha attı ki kocası parmağını karısına salladı.

“Sana o odaya gir, dedim!”

Jiyan, Beritan’dan önce inatçı yengesinin zarara uğramasından korktuğu için odaya almıştı. Korku bir ip olmuş, boğazın« dolanmıştı. Ve nefes aldığı her an sıkıyordu.

“Beritan’ı öldürecek Jiyan, durdurmalıyım!” İnlemeyle karışık küçük bir çığlık atmıştı.

Şerwan hızlı adımlarıyla merdivenleri kırarcasına kat etti. Karımsın,

dediği Beritan ağza alınmayacak sözleri sarf etmişti. Nerede olacağını biliyordu. Zaten odasından çıkmazdı. Kapıyı duvara yapıştıran bir sertlikte çarpmıştı. İrkilerek oturduğu camın önünden kalkan kadının gözleri dolu doluydu. Söylediği sözlerin üzerine hakkı varmış gibi ağlıyordu.

Beritan aşağıdan aldığı telefonla Rahşan'ı aramış, derdini başından atmak için kız kardeşiyle konuşmak istemişti. Ancak aldığı haberle karabulutlarının arasından şimşekler üzerine çökmüştü.

"Senin sırf sevdiği adamla evlenip mutlu bir yuva kursun, dediğin güzel âşık kuzenin ne yaptı, biliyor musun?" Beritan telefondaki sözlerini unutamıyordu. "Sevdiğin adamı Zevvin için kendinden uzaklaştırdın. Hep önüne taş koydun sana gelmesin diye. Ama Zewin pisliği onu istemeye giden İlyas'a evet, dedi. Evlenecekler!"

Dün iyilik diye yaptıklarının bugün hata olarak döneceğini bilememenin şaşkınlığını ve üzüntüsünü yaşayan kadın kendine kızıyordu. Bu sebepten ötürü kocasının gazabını, acıdan körelmiş gözleri görmüyordu.

Şerwan hışmından kaybetmediği deli öfkesiyle dikildi. "Kendine ölümlerden ölüm beğen!"

Bölüm 11

ᶜ^acıı^U'ᶜtâeAV ocjuuıcaftm-...

■J$

^^klümiin haberini vemıek kula mı düşerdi? Bir kul mu hü- I Hkümlüydü diğer kulun canını almaya? Şeman Ağa bu hük- *mü* kendinde görmüş olacaktı ki ölüm beğenisi sunmuştu. Yaptıkları üzerine hâlâ karşısında buğulu gözleriyle duruyor olması Şeman'ı azılı bir nefrete, zapt edilemez bir kızgınlığa götürüyordu. "Ben sana karım, dedim. Seni diğer yanıma kabul ettim. Ama sen ne yaptın?" Gazap dolu kapkara gözleri gecenin fırtınasını taşıyordu. "Sen benim karımı kırdın!"

Aklı telefonla allak bullak olan kadın, kocasının öfkesini anlamıyordu. Nitekim son sözleriyle anlamsızlık içinde kalmıştı. Çatılan kaşlarını kocasına sunmayı daha fazla ilerletememiş, kafasını başka yöne çevirmişti.

Dişlerinin arasından hırladı. Kuma karısının üzerine hiddetle yürüdü. Bu kendini beğenmişlik, haksızlığın dik âlâsıydı. Ezo'yu hassas noktasından vurmak ne haddineydi!

"Gene ne yaptım bilmeyerek?" Yorgun argın gözleri sordu alayla. Yine ne yapmıştı? Bir şey yapmadığı halde suçlanmaktan melal duyuyordu.

"İkimiz de senin bu eve neden geldiğini biliyoruz. Seni sevmeyeceğimi, sana âşık olmayacağımı biliyorsun. Sen kimsin ki benim

karıma senin çocuğun olmayacak, diyorsun. Benim karıma... Benim kadınıma!" Her bir kelime dilinden tıslayarak çıkıyordu.

Beritan hayretle kocasına baktı. "Ben bir şey demedim!" Bir şey dememiş, bilhassa korumuştu. "Emin misin, Şervvan? Ben Ezo'ya bunları söylemem, haddime değil. Ben nasıl çocuğu olmayan kadı..." Sözleri bağırışıyla kesilen kadın korkuyordu. Şervvan'ın gazabı bir tarafa, söylemediği kelimelerin üzerinde kalacağı korkusundaydı.

"Sus, konuşma!" diye yüzüne azametiyle bağırmıştı adam.

"Yemin ederim ben öyle bir şey söylemedim, Şeman," derken dudakları titriyordu. Ağlamaya başlayacaktı. "Yemin ederim, Allah şahidimdir söylemedim öyle bir şey. Bir kere inan bana, bir kere dinle beni. Bir kere ya!" diye isyanla soludu genç kadm. Hiçbir şey söylememiş, korumuşken şimdi haksızca suçlanıyordu.

"Sana inanmak isterdim, Beritan ama söylediklerin. Ve karımı o halde görmem!" Son cümleyle boğazındaki yumru büyüdü adamın. Ezo'nun yıkılışını hatırladıkça güçten düşüyordu.

Cehennemden bir taht hazırlanmış, kızgın demirlerle işlenmiş en fiyakalı tahta Beritan oturtulmuştu. Ezo, onu koruması* na rağmen sözlerini, çarpıtıp kocasına neler söylemişti. O kadına inanamadı. Bu kadar adice davranmasına inanamamıştı. Kocasına yanaşmaz, ona sokulmazken sırf paylaşamadığı için şimdi neler yapmıştı. Neler anlatmıştı ki kocasını bu kadar öfkelendirmiş, üzerine salmıştı.

"Tamam, sevmiyorsun ama birazcık güvenemez misin?" Kırık sesiyle güven diledi. Çok sevdiği karısı bu şekilde akima girmişse güvenemezdi. "Neyine güveneceğim? Anne olamayacağını söyleyişine mi? Bana çocuğu senin vereceğine mi?" Dokunmamak için araya mesafeleri bırakan Şenvan, öfkeden titreyen ellerine güçlükle hâkim oluyordu. Bir dil bu kadar mı ileriye l'jder, bu lafları dökerdi?

Beritan ağzına avuçlarını kapadı. "Evet... Ama Dicle..."

Şenvan öfkeyle güldü. Evet, diyerek söylediklerini kabul etmişti. Evet, diyerek Ezo'nun canını acıttığını kabul etmişti. Yüzüne apaçık o çocuğu doğuracağını söylemişti. "Sen..." Yüzünde her nokta seğiriyor, bakacak göz bırakmıyordu.

Gözü dönmüş adamı izlemeye korkuyordu. Suçu yokken yine suçlanıyordu. Yaptığı bir şey değil, haddini aşan kızı uyarmaktı. Ancak uyarısı başına belayı yağdırmıştı. Ezo! Ah, o kadın ispiyonculuk yapmıştı. Allah bilir kocasına neleri anlatıp dökmüştü? İçini saf bir nefret kapladı.

"Seni babanın evine mi göndereyim istiyorsun ha, bunu mu istiyorsun? *Al kızım, defolsun başımdan...* Bunları söylememi mi istiyorsun?" Kadının yüzüne haykıran adamın öfkesi kırılmak bilmiyordu. Boşanma olmadığı için karı koca aralarında geçen kavgalarda eğer araya mesafe girilmesi istenirse kadına, 'Babanın evine göndereyim,' denilirdi. Ve Şenvan Eroğlu söylemişti.

Savunma tezi hazırlanmadan çürütülmüştü. Ne söylerse söylesin hiçbir şey değişmeyecek, bir etkisi olmayacaktı. Karşısında fitili çekilmiş bomba görevini alan adam, düşüncesinden vazgeçmeyecekti.

"Sana o lafların hepsini tek tek yedireceğim, Beritan!" Genç kadını bir başına bırakmış, odasından fırlamıştı. Arkasından bakmakla yetinen kadın yatağının kenarına oturmuştu. 'Bütün bu laflarım suçsuz olduğumu Öğrendiğinde sen yiyeceksin Şenvan.'

Kırgın gecesini yatağında ağlayarak geçirmişti. Bir kadının yüreği daha incitilmişti. Haksızlığın ip attığı bu evrende, o ipe

takılıp düşmek masumun şanssızlığıydı. Ve kuma kadın, o masumlardandı.

ifc if*

Palyaço eğlenceden kırmızı bir burun takardı. Beritan şimdi eğlenceden olmasa da palyaçodan farksız kırmızı bir buruna, rengi solmuş yüze ve ağlamaktan şişmiş gözlere sahipti. Bütün gün odasında kalacağı planını kurarken öncesinde bir su almalıydı. Arabasının önünde dikilen kocasının kızgın bakışlarını görünce dişlerini birbirine kenetledi. İzlemek yerine niye o arabaya binip bu evden gitmiyordu? Niye bu bakışlarla onu suçlamaya devam ediyordu?

"Bir şey mi oldu?" Kocasından beklemediği soru gelmişti. Nitekim suçlayan bakışlar, öfkeli ses tınısı hiç değişmemişti. Sormasa daha iyi olurdu. Üstelik niye soruyordu ki? Tonla lafından sonra neden sorma gereği duyuyordu. Beritan soğuk bakışlarıyla beraber kafasını salladı. Sesi de havanın soğuğu kadar katıydı. "Bir şey olmadı." Cevapladıktan hemen sonra kendini mutfağa atmıştı.

"Bazen sana katlanamıyorum..." Kötü bir kabullenişti. Katlanamamak dünden sonra fitillenmişti. Ve bu hiç onunla, karısıyla alakası yokken olmuştu. Bazen küçücük bir olay felakete dönüşebiliyordu. Ki bütün bunlara en yakın insanlar sebep oluyordu. Dolaptan bir bardak çıkararak arıtma musluğuna döndü. Doldurduğu bir bardak sudan alabildiği bir yudum olmuştu. Boş gözleri mutfağı tararken kapıdan içeri giren görümcelerinin asık suratları dikkatini çekmişti. Şilan'ın öfkeli ifadesi aksine Jiyan üzgündü.

"Ne oldu kızlar?"

Haksızlığa asla tahammülü olmayan, haklıyı haksızı açıkça söyleyen küçük kız kızgınlıkla soludu. "Sen ne olduğunu iyi bilirsin. Ağzını açmışsın."

Ezo'ya yaptığı hainliğe inanmıştı. "Sakm bana inandım demeyin!" Alayla gülerken bu raddeye geldiğine inanamıyordu.

1 iiçbır şey söylemezken bir iftiraya uğramıştı. Ve herkes bu iftiraya inanmıştı. Jiyan'm inanmadım, der gibi kafasını sallamasıyla genç kadın rahat bir nefes vermişti.

"Sen gel, üzerine vazife olmayan laflarda bulun, sonra inanmamamızı bekle!"

Beritan dilinin sivri olduğunu biliyordu. Nitekim iğnesini ona sokacağı bir durum ortada değildi. "Sen ne diyorsun Şilan, konuşmana dikkat et!"

"Sen konuşmalarına dikkat et. Dilinin ayarı yok."

"Haddini aşma."

Bağırışlar mutfağı geçiyor, anlaşmazlık ortada top gibi sekiyordu. Ayağına gelen topu atıyordu.

"Sen haddini aştın ama sana yüz ve..." Lafı ağzında bitmeden su dolıı bardak ayağının dibinde kırılmıştı Şilan'm. İki genç kız çığlıklarıyla mutfağı inletmişti. Jiyan kız kardeşini kollarıyla sarmalarken kendini kaybetmiş kadını öfkeyle izledi. "Ne yapıyorsun, Beritan?" diye kızgın sesiyle bağırdı. Kız kardeşinin ayağına kırılan bardakların batıp batmadığını kontrol ederken yengesi, mutfağı hışmıyla terk etmişti.

Ne yapacağını merak eden iki genç kız peşinden koşmuştu. Beritan geldiklerini göremeyecek kadar kendini kaybetmişti. Bu konu fazla uzamıştı. Merdivenleri koşa koşa üçüncü kata kadar çıkarak Ezo'nun odasına doğru gitti. Çarparak açtığı kapıdan içeri girerken dönen gözleriyle bağırmıştı.

"Yazıklar olsun sana. Şu yaptıklarına bak. Yazıklar olsun!" Yatağında uzanan kadın hızlıca çıkarak karşısında durdu. Gözyaşlarını silerken kızgınlık bedenini yeniden aleve alıyordu. "Asıl sana yazıklar olsun, En hassas noktamdan vurdun beni."

Sesi yükselmiş, bakışları kararmıştı. "Kocamı elimden alıp almaman umurumda değil. O her şekilde senin. Kabul edilmese de senin."

"Sen kocana beni nasıl ispiyonlarsın? Daha dün yüzüme gülüyordun. Nasıl gider bu iftirayı atarsın? Ben seninle dün bir tartışmaya girmemişim, bir kavgamız olmamış, hangi hassas noktandan vurmuşum seni? Sen nasıl bir kadınsın?" Soruları sordukça sesi yükseliyor, bakışları kararıyordu.

"Dicle'ye benim anne olamayacağımı söyleyen sen değil miydin? Öğrenmediğimi mi sanıyorsun?"

Afallayan Beritan duyduklarım çözemeyecek kadar kendinden geçmişti. Dicle ne alakaydı? Alakası bile olsa bunların hiçbirini söylememişti. O kızla tartışması kendisi hakkındaydı. Olayın iç yüzünü yeni anlayan Beritan inanamadı. Yalan konuşmalar ve iftiralar o kızdan çıkmıştı. Ezo'ya acıyarak baktı. "İnandın, değil mi? Gelip bana sormadın ve sadece inandın. Gittin, kocana da hepsini ispiyonladın!"

Bağırışlar ve kızgınlıklar karşılıklıydı.

Deliye dönen kadının ela gözleri öfkeden karardı. "Ses tonuna dikkat et. Çocuk yok karşında senin!"

"Karşımdaki çocuk olmasaydı, gelip bana her şeyi anlatacaktı. Gelip bana bunların hesabını soracaktı!" Acıyarak bakan ifadesi yerini korudu.

Ela gözleri ardına kadar açıldı Ezo'nun. "Laflarına dikkat et, konumunu bil, Beritan!" Sona doğru sesinde kızgın bir uyan vardı. "Ben konumumu bilerek davrandım bu evde."

"Konumun belli zaten."

Delirmiş iki kadının kavgası üçüncü dünya savaşma eşdeğerdi. Küçümseyen karşılıklı bakışlar, yükselen ses tonları, bir oyuna gelmiş iki kadının haksız hali... Ancak Beritan ezmesini

kabullenmeyecekti. Asla kendini bu kadına ezdirmeyecekti. Ne bu kadına, ne bu evdekilere!

Karşısındaki kadını işaret ederek yanıtladı. “Belli olacak. Kocan seni mi seviyor?” diye sorarken parmaklan bu sefer kendini işaret etmişti. “Beni de sevecek. Kocan sana gülüyor mu, bana da gülecek. Kocan seni tatile mi götürüyor, beni de götürecek. Kocan sana ne yapıyorsa,” diyerek inatla kendini gösterdi. “Bundan soma bana da yapacak!”

Ezo söyledikleriyle beraber en çok parmaklarına öfkelenmişti. Ve korkuyordu da! Beritaıı her şeyi yapacak kadar güçlü bir kadındı. Fakat son sözleri bütün korkularını ve öfkelerini yok etmiş, kadının diz bağlarını çözmüştü.

“Ve unutma Ezo, o çocuğu ben doğuracağım!”

Biri ikinci kadın oluşundan, diğeri o çocuğu doğuracağından vicdansızca bahsetmiş, iki kadın yüreğini heba etmişlerdi. İstenmeyen sözler yalan bir iftira uğruna söylenmişti.

Vicdansızlık onu da sarmıştı. Pişman olacağı cümleyi dile getirmişti ve Beritan, o an içinden yemin etti. Bu evdeki herkesi önünde diz çöktürecekti!

İşittiği her kelime kulağında binlerce kez çınlandı. Yine kadının en hassas, en zayıf, en kırgın noktasına kurşunları yağdırmıştı. Ti yan ve Şilan elleri ağızlarında Beritan’ı inanamayarak izledi.

Gelinlerinin kavgasına, hadsiz konuşmalarına şahit olmak, Agir Ağayı kızdırmıştı. Ağır aksanıyla bastonunu konağın taşlarına indirerek deprem etkisi yaratmıştı. “Siz ne yaptığınızı sanırsınız gelinler. Bu ne hadsizlik! Bu ne saygısızlık! Bu ne terbiyesizlik!”

Kavgalarının ortasına düşen şimşekten nasiplerini beyinlerine almışlardı. Kapıya dönen iki kadının öfkesi ve kızgınlığı uçup gitmiş, yerini korku ve utanç almıştı. Başlan önlerine düşmüş, elleri önlerinde birleşmişti.

“Ne utanmaz kadınlarsınız, benim gelinlerim birbirleriyle nasıl kavga eder? Bu saygısızlık nedir? Çocuk musunuz siz?” Ağır aksam konağı inletirken elindeki bastonu yeri dövüyordu. Gördüklerine, özellikle duyduklarına inanamıyordu.

Kardeşinin evinde gelip giden misafirlerden yorulan yaşlı adam

dinlenmek için evine dönmüştü. Orada kalacak kadar sağlıklı değildi. Yorgunluğu tansiyonuna vuruyor, halsiz düşürüyordu. Ancak gelişi büyük bir sürprize çatmıştı. İki gelini birbiriyle saygısızca kavga ediyordu. Ve iki kızı sadece onları izliyordu. Bu kızgınlıkla kızlarına döndü. "Ya ikiniz? Siz nasıl izler, susarsınız? Bu evin huzurunuzu bozmak mı niyetiniz? Ne güne durursunuz? Başınıza kadın mı dikmem gerekiyor?" Kızları başını öne eğmişti. Dördünün titreyişini Agir Ağa öfkesinden görmüyordu. Arkasında duran adamına döndü. "Zozan'ı ara." Emri vermiş, odadakilere dönmüştü. "Saygısızlık, terbiyesizlik sizin yapacaklarınız mı? Hiç mi kendinizi bilmezsiniz?"

Kendisine uzatılan telefonu bir hışımla alırken üzerine yüklenen öfke, yine tansiyonuna vurmuştu. Halden düşmesine rağmen telefonda öfkeyle bağırmaktan geri durmamıştı. "Çabuk eve gel, Zozan. Eve gel, gelinlerinin ve kızlarının rezilliğini düzelt. Sen onları dizginleyemezsen, ben yapacağımı bilirim!" dedikten sonra telefonu adamının eline fırlatırcasma atmıştı.

"Çıkın odadan!" diyerek çıkmalarını beklemeden merdivenlere doğru yürümüştü. Bu evden bir an önce gitmeliydi. Yoksa yapacakları onları rezil edecekti.

Agir Ağa evi terk ederken, gelin ve görümceler kafalarını kaldırabilmişlerdi. Şilan ve Ezo'nun öfkesine nazaran Jiyan, yengesine üzülerek bakıyordu. Beritan'ın müstehzi gülüşü suçsuz olduğu halde suçlanmasmaydı.

Odadan sessizce çıkan hanımlar aşağıdaki katta kadınların oturma odasında yerlerini almışlardı. Hepsi bir tarafa dağılmıştı.
Rezilliğin içine âdeta girmişlerdi. Şimdi onlara Zozan Hanımı beklemek kalmıştı. Asıl bomba o geldiğinde patlayacaktı.

"Gerçek yüzünü gösterdi sonunda." Şilan, yengesinin duyacağı tonda konuşmuştu. Ancak duymak istemeyen ve bunun daha sağlıklı olacağını düşünen Beri tan, kulaklarını tıkıyordu. Aklı Kemal'de idi. Sevdiği adamı hep reddetmişti. Hem kendi canım hem de Kemal'in canını yakmıştı. Elinde koca bir sevgi ve güzel bir gelecek varken, elinin tersiyle itmişti. Aptallığın ötesiydi yaptığı. Kemal'in gelişine izin

verseydi şimdi bu suçlamalara maruz kalmazdı. Bu şeytanların arasında kalmazdı. Dicle'nin neler söylediği belliydi. Ezo'nun ispiyonculuğuyla kocasını üzerine salmasını seyretmez, gerçekler böyle yüzüne vurulmazdı. Hayatını ipin ucundan tutmaya o kadar geç kalmıştı ki. Bir çocukluk sandığı aşkı için bile o kadar geç kalmıştı ki. Ve pişmanlık; onu anlatmaya bile gerek yoktu. Baştan aşağı akıyordu zaten.

"Onlar tartıştığında sen orada değildin, Şilan. Dicle'nin neler söylediğini, neler yaptığını bilmiyorsun. Bilmediğin, görmediğin bir şey hakkında yorum yapmamanı annem sana kaç defa söyledi. Gördüğün olaylara bile karışmayacağın, sana düşmeyeceği konusunda sürekli uyardı." Sert sesiyle kız kardeşini uyaran Ji- yan, söylenenlere inanmıyordu. Kuzenini ve Beritan'ı tanıdığından böyle bir şeyin asla olmayacağının bilincindeydi.

"İşi zaten bebek doğurmak. Ne konuşuyorsa çok yüz verdiği- mizden." Nispeten sesini yükseltmişti. Yengesini umursamadan, canını açıta açıta konuşuyordu. Peki, gerçekler ortaya çıktığında Özür dilerken de bağıracaklar mıydı? Affet, derken bu kadar ısrarlı olacaklar mıydı?

Ezo görümcesinin kızgınlığına hak veriyordu. Beritan'm odasına gelip parlamasıyla kavgaları başlamış ve kayınpederi suçüstü yakalamıştı. Birazdan Daye Zozan geldiğinde evde kızılca kıyametleri iki gelinin başına koparacaktı. Genç kadının şaşkın olduğu bir ayrıntı daha vardı ki o da kumasının saygısıydı. Şerwan kocası olmasına rağmen değilmiş gibi davranan ve etraftayken asla bakmayan kadın, o konuşmaları nasıl yapmıştı? İşin ironisi buydu; ikisinin kocası iken Beritan kaçan, Ezo ise ko- şandı. Kocasını bırakmaya niyeti yoktu. Ölümünün son nefesine kadar da koşacaktı.

"Eve geldiği ilk gün konumunu ona çok güzel gösterecektik. Bak bakalım sesini çıkarıyor mu, çıkarmıyor mu?"

Dayanamayan Jiyan, kız kardeşinin kolunu çimdikledi. "Sus, dedim. Karışmak sana düşmez."

Evet, Beritan bir hata yapmıştı. Dicle ile konuşması hayli sınırını zorlamış, sonucunda çocuğu olmayan kadına o cümleyi sarf etmişti. Kavgada söylenmeyecek lafları söylemişti. Ki herkesi karşısına almıştı.

Ablasının sus emrine şimdilik uymuştu Şilan. Ancak o son cümleyi asla ve asla unutmayacaktı.

Sıkıntılarla dolu nefesini bırakmadan kollarını göğsüne dolayarak kendini iyice zorladı Beritan. Kafasını pencerenin camına yaslayarak dışarıyı seyre daldı. Karagözleri kapıya kilitlenmiş ve o kilidin kırılmasını bekliyordu. Kaynanasının gelişiyle bu haksızlığın çözülmesini istiyordu. Atılan iftiraları, duyduğu hakaretleri, konumu ve daha birçok konuşmayı onlara hatırlatacaktı. Eğer ki hakkı berraklaşırsa... Peki, nasıl olacaktı? Kimse ona inanmıyordu ki? Dicle kuzenleriydi, onun sözüne inanıp güvenmişlerdi. Jiyan'm konuşmasından ve bakışmalarından anlaşılıyordu ki Beritan'a inanan bir tek oydu.Bahçe kapısının açıldığım görünce nefesini içinde tutarak harelerine dolacak sureti bekledi. Kapıdan içeri kaynanasının girmesiyle kadın, boğazına halatın bağlandığı hissine varmıştı.

Hızlı adımlarıyla gerisinde rüzgârı bırakan yaşlı kadın, bahçeyi döverek geçiyordu. Başını örten tülbendi kaçmaya delik arıyor, omuzlarına tutunamıyor, eliyle tutarak uçmasını engelliyordu. Kara gözleri saldırıya hazırdı. Ve Delal Hanımın peşinden koşması, en az Daye Zozan kadar kızgın olması, korkusunu katlamıştı. İçinde bitirmediği duasını sürdürdü. Tüm gerçeklerin ortaya çıkması, özellikle Agir Ağanın suçsuz olduğunu bilmesini istiyordu.

Odanın kapısı açılıp içeriye giren kadım görünce herkes ayaklanmıştı. Zozan Hanımın kara gözleri ve çatık kaşları odadaki herkesi yerine mıhlamıştı. Kocasından işittiği laflar delirt- inişti. Kayınbiraderinin evinden apar topar ayrılması herkesi şüpheye sokmuş, metanetini her daim koruyan ve otoriter edasıyla duran Zozan Hanım, bugün kontrolünü kaybetmişti.

Akabinde bir kanıya varmıştı Beritan; kaynanası da suçlu görüyordu! Paçasını sıyırmaya, bu haksızlıktan kurtulmaya hiçbir şansı kalmamıştı.

"Ne oldu?" Sakin ses tonu kızgın bakışlarına hiç yakışmıyordu. "Agir Ağanın öfkelenmesine sebep olan kim?" Sesi hâlâ sakindi. Kocası tarafından ağır laflara maruz kalmasını sağlayan kimdi!

Açıklamayı üzerine alan Jiyan, bıkkın ifadesiyle kafasını salladı. "Dicle yine ortalığı karıştırdı. BeritanTa kavga ettiler, Ezo'yla bir tartışma oldu. Babam da üzerine geldi daye." Annesinin sakinliği karşısında dizleri titreyen genç kız, bu açıklamanın kolay olmadığını yeni idrak etmişti.

Yaşlı kadın, kızından duyduklarıyla bakışlarını gelinlerinde gezdirdi. Başları önlerine düşmüş, elleri önünde birleştirilmiş, sessizce duruyorlardı. "Beritan ve Ezo dışında kimse odada kalmasın!"

Verilen emir üzerine Delal Sultan kızları alarak odadan çıkmıştı. Yerlerinden kımıldatmadığı kadınlardan gözlerini ayırmadan sordu. "Dicle ne yaptı, siz ne cevap verdiniz?"

"Anlatırsam bana inanacak mısınız jinap?" Kısık ve güçsüz sesi yaşlı kadının daha çok kaş çatmasına neden olmuştu. Bu evde her ne olmuşsa bir an önce duymalı ve bir açıklık getirmeliydi. "Anlat, Beritan."

"Dün Dicle buraya geldi. Ben onu tanımıyordum bile.. "Geldiğini

biliyorum, geç orayı!" Sert tınısıyla kadına korkuyu salmış, az önceki sakin sesinin nereye kaybolduğu düşüncesine vardırmıştı. "Benimle konuşmaya çalıştı. Neden kuma olmak istediğimi, bu eve neden gelmek istediğimi..." Kısa ve net bir şekilde olayı kaynanasına aktarmıştı.

Ezo tartışmanın tamamını, işin aslını bilmiyordu. Sadece sona denk gelmişti. Beritan'ın bağırarak uyarışı, o çocuğu doğuracağını ve o kapıdan omzuna çarparak çıkışı dışında şahit olabildiği bir şey yoktu. "Ben geldiğimde Dicle'ye bağırıyordun. O çocuğu getireceğim, anlıyor musun? Hepiniz göreceksiniz, herkes görecek,
o çocuğu ben getireceğim, dedin! Bana omuz bile attın."

Ezo'nun bilmediği bir ayrıntı vardı ki Beritan o kapıdan çıkarken kime çarptığını, neye çarptığını göremeyecek kadar öfkeliydi.

İnanamayan ifadesinde hayretlik saniyeleri sürdürürken nefret, öfkesi kadar sürmeye devam etmişti. "Bunlardan o kadar sonuç mu çıkardın? Kocanın aklını nelerle doldurmuşsun sen! " Zozan Hanım hışımla gelinine döndü. "Laflarını bil, Beritan!" Ancak Beritan, bağırışına rağmen geri çekilmedi. Haklıyken suçlanmaya asla izin vermeyecekti. "Jinap ben kalkıp Ezo'ya çocuğun olmayacak demedim demem."

"Sen neler duydun Ezo? Ne konuştunuz, ne yaptınız?" İşlerin saıpa sarışı bu noktaydı. Ve bu nokta yaşlı kadının hoşuna hiç git- raemişti. "Dediğim gibi jinap, ben sadece son anlarında vardım. Beritan gittikten sonra Dicle'ye sordum. Anlattığı böyle değildi." "Neler anlattı?" sorusu üzerine genç kadın, kuması gibi eksiksiz nakletmişti. Şenvan'm duyduğu anlar hariç. Çünkü Beritan sözlerini yine yüzüne yayılmış şaşkınlığı ve nefretiyle kesmişti. "Sen hiçbir şeyi gelip bana sormadan ona inandın ve beni suçladın!"

"O çocuğu getireceğim, anlıyor musun? Hepiniz göreceksiniz, herkes görecek, o çocuğu ben getireceğim, diye inim inim inleyen sen değil miydin? Senin ağzından bunları duymuşum ben." "Gerçek bu değil mi?" Soruyu soran sesi katı, bakışları bir an soğudu. "Siz beni bu eve onun için getirmediniz mi? O kız bana Şerwan senden çocuk istemiyor, dedi, ben de o cevabı verdim." Soğuk bakışları kaynanasına döndü.

“Öyle değil mi Zozan Hanım? Beni size torun vermem için bu eve getirmediniz mi? Hepinizin çabası bu değil mi?”

Zozan Hanım kendisine kafa tutan, konuşmaktan an olsun çekinmeyen, haklıyım diye bağıran kadına belirsiz ifadesiyle baktı. İçten içe kimin haklı olduğunu, kimin doğruyu söylediğini biliyordu. Zaten bakışlardan belliydi kimin haklı olduğu. Fakat Önce gelinleriyle konuşmalı, her bir hareketi, konuşmayı iyiden iyiye izlemeliydi.

“Beritan, sakin ol. Konuşmalarına dikkat et.” Uyarırkenki bakışları manidardı. Kendini öyle gösterir ve kabul ederse, bu evde öyle görülmeye başlayacaktı. “Sen bu eve çocuk vermekten önce gelin olarak geliyorsun.”

“Ben bu evin gelini değil, haksız bir iftiraya uğramış kadınım. Daha Ezo konuşmaların başını bilmezken sonuna denk geldiği için bana atılan bütün iftiraları kabul etti.” Aralarında iki insanın duracağı kadar mesafeyle uzağında duran kadına hışımla

döndü. “Gelip bana bunun hesabını bile sormadın.” Gelip sorsay- dı bugün bu kadar rezil bir duruma düşmezlerdi.

“Benim sonda duyduğum her şey bana yetti!”

Görünen köy kılavuz istemez misali her şey su gibi berraklaşıyordu. Ne var ki hâlâ istediği soruların cevabını almayan Daye Zozan, sorduğu soruyla iki kadının ses tellerini yerinde düğüm- lemişti.

“Agir Ağa sîzlerden neler duydu?” Ağır aksamyla odaya dolan sorusu, sesi kadar sertti. Ancak cevapsızdı. Ne Ezo’nun ne Beritan’ın o anı anlatmaya yüzü yoktu, iki kadının başı önüne düşmüş, sesleri kesilmişti. “Agir Ağa sizlerden neler duydu?” Aynı som tekrarlanmış, aynı cevapsızlık yeniden verilmişti.

“Çıkın yukarı, girin odanıza. Yarm sabaha kadar odanızdası- nız. Bu olay çözülene kadar konuşmayacaksınız. Ağzınızdan tek bir laf, birbirinize tek bir saygısızlık yaptığınızı görürsem babanızın evine, dönmemek üzere yollarım ikinizi de!”

Çıtı çıkmayan iki gelin Zozan Hanımın sözü üstüne söz söylememiş, birbirilerine öfkeyle bakarak ayrı ayrı odadan çıkmışlardı. Her şey kötü iken Agir Ağanın duyması tuzu biberi olmuştu.

Beritan ikinci katta odasına, Ezo üçüncü katta odasına geçmişlerdi. Sırtlarına binen yük, haksızlık ve kırgınlıktı. İkisi de olanlara inanamıyor ve karşılıklı olarak birbirini suçluyorlardı. Kumpasa gelen iki kadın ancak birbirini suçluyordu. Ve bu suçlama asıl olay açığa çıkmadan bitmeyecekti.

Yatağına bıraktığı bedeninde ağır hasarlar vardı Beritan’m. Kimse ona inanmayacaktı. Ve hep yanlış anlaşılacak taraf olacaktı. Herkes tarafından kötü bilinecekti. Ve biliniyordu da. Ağlamamak için dudaklarını ısırdı bütün gücüyle. Değmeyen insanlar için artık tek bir gözyaşı bile dökmeyecekti. Yorganın altına girip gözlerini kapattı. Keşkeyi yüreğine esir alan kadın, kuma olmakla hayatının en büyük hatasını yapmış ve bir çıkmaza düşmüştü. Kendi hayatını heba edecek kararda evet ya da hayır demediği için bütün bu acıları çekiyordu. Hayatını yönetme kararına vurmadığı için böylesine yıpranıyordu. Keşke kabul etmeseydi. Keşke Kemal’in gelmesini bekleseydi. Zewin üç dört

gün acı çeker, beşinci gün unuturdu. Acı çekmezdi. Hatta başka bir kişiyle evlenir ve onunla mutlu olurdu. Ki öyle de olmuş, ona gelen adama evet, diyerek kendi hayatını kurtarmıştı. Böylece Beritan'a bu denli acıyı bırakmaz, bu eve gelmezdi. Ama işte son pişmanlık bir fayda etmiyordu. Eski güzel hayatını eline vermiyordu.

Hayatın kulağına çınladığı bir cümle vardı: BUNDAN SONRA SANA ZEHİRİM!

Saatlerini yatağında uzanarak öldüren kadın, ceza gereği odasından çıkmamıştı. Ağzından bir damla su dahi geçmemişti ki çok acıkmıştı. Rahatsızlığına rağmen odasından çıkmamıştı. Üstelik kimse yemeğe çağırmamış, kapısına bile vurmamıştı. Bu saatten sonra da kimse çağırmazdı zaten.

Aç olmasından mütevellit uyuyamıyordu. Boş midesi ne tarafa dönse canını yakıyordu. Beritan hiçbir vakit acıkmaya dayanamazdı. Hele uyumak isterken onu uyutamayan midesiyse, var olan uyku bile haramdı. Guruldayan kamıyla kadın açlık grevine son verme kararma nihayetinde varmıştı. Yatağından çıkarak karanlıkta yürüdü. Odasının kapısını ağır bir sessizlikte açtı. Konağın sessiz havası uykuya daldıklarını müjdeliyor, kadının aşağıya rahatlıkla ineceğini söylüyordu. Gecenin karanlığıyla bütünleşen gözleri karşısındaki odaya takıldı. Artık bu odada olmayan, hemen üst kata taşman Ezo ve kocası şimdi beraber uyuyor, onu suçlayan zalim Şervvan, haksız karısını teselli ediyordu. İğrenmek ne ise kuma kadın tam anlamıyla onu hissediyordu. Fakat bilmediği bir ayrıntı vardı ki Şerwan bırak karısının yanında olmayı, eve bile gelmemişti.

Mutfağa ses çıkarmadan inmeyi başarmıştı. Çabuk elleri inanılmaz bir hızda sandviç hazırlığına koyulmuştu. İki parça alsa rahat edecek ama midesi dolmayacaktı. Dolapta gördüğü meyve suyu bayram sevinci yaşatmıştı. Serhad ve bitmeyen meyve suyu sevdası bugün Beritan'a yaramıştı. Aldığı sandviç tabağı ve meyve suyu dolu bardakla mutfaktan çıktığı sırada karşısına çıkan adamla kafasını eğmiş, bakmamaya gayret ederek yürümeye çalışmıştı.

Lâkin Botan, yengesinin gitmesine izin vermemiş, kolundan tutarak durdurmuştu. "İyi misin, Beritan?" Sakin tınısıyla soran genç adam

karşısındaki kadını incelerken gözü elindeki tabağa ve meyve suyuna takıldı. İki yengesi de bugün görünmemişti. Ezo'yu hâlâ görmezken Beritan'ı şimdi yakalamıştı.

"İyiyim Bo...Botan..." Kayınbiraderine bakmamaya devam eden genç kadın uzatmak istemiyordu. Bakarsa, onu suçlu gören gözleri görürse muhtemelen bu yemeği yerken boğulup ölecekti.

"Odanda miydin bütün gün?" Evet, anlamında kafasını sallayan genç kadın, "Şev xweş Botan," diyerek yoluna dönmüştü. Nitekim kaynı yine izin vermemişti.

"Biz sana inanıyoruz Beritan. Ben, Neçîrvan, Serhad hepimiz seni biliyoruz, o konuşmaları yapmadığını da biliyoruz. Sıkma canını, gerçekler ortaya çıkacaktır" Kendi desteğini ve Serhad'in desteğini yengesine vermişti. Vedat'ın şüpheli yaklaştığını söylemeyecekti.

Nihayet ona inananlar çıkmıştı. Nihayet bu kadının yüzünü güldürenler çıkmıştı. Utanmasaydı eğer bir an bile düşünmez Botan'a sarılır; omzunda acısı dinene kadar, içi bir nebze yatışana kadar ağlardı.

"Ben öyle bir şey demedi..."

"Beritan, sen çok iyi bir kadınsın. Seni de görüyoruz, yapmaya çalıştıklarını da." Genç kadın gözyaşlarını kolunun tersiyle silmeye çalıştı, ancak elindekiler engel olmuştu. Botan bardağı dinden alarak özgürlüğü vermişti. Akan burnunu içine çekti. Çocuk gibiydi Beritan. Bir çocuk kadar masum, günahsız ve güzeldi.

"Ben Ezo'ya öyle bir şey demedim..." derken gözyaşlarını salıvermiş, utanmadan için için ağlamıştı.

"Beritan, ağlama."

"Hepsi bana suçlu gözüyle bakıyor. Ben konumumu biliyorum. Ezo'nun benden üstün olduğunu da biliyor..."

"Beritan, kimse kimseden üstün değildir. Üstünlük yalnızca Allah'a mahsustur. İkinizin konumu da aynı derecede, ikiniz de bu evin gelinisiniz!"

"Evet, öyle ama ikimizin konumu çok ayrı."

"Şerwan'dan mı bahsediyorsun?" Genç kadın cevap vermedi. Susma hakkını kullandı. "Şervvan hatasını anladığında yanına gelecektir. Ve ne olursa olsun, o artık senin kocan, Beritan," dedikten sonra bardağı eline

iade ederek bir cümle daha sarf etmeden gitmişti.

Kayınbiraderinin gidişini gözden kaybolana kadar izledi. Bu konuşma ferahlatmış mıydı? Az da olsa içindeki yangına su serpmişti ancak söndürememişti. Bu yangın, gerçekler ortaya çıktığında sönecekti. Elinin tersiyle gözyaşlarını silerek merdivenlere döndü. Basamakları hızlı bir sessizlikte çıkarak kimseye yakalanmadan odasına girdi. Işıkları açtığında rahat nefesini vermişti. Bir kez daha ağlamak ve konuşmak istemiyordu. Yatağına doğru yürüdüğünde, yatağın üzerinde gördüğü poşetle anlamsızlıklar içinde bakakaldı. Tabağı ve bardağı komodinin üzerine bırakırken gözlerini poşetten ayırmadı.

Yatağa eğilip poşeti eline aldı. Ağzını açtığında gözünü cipsler, çikolatalar, meyve suları, bisküvi ve kekler doldurmuştu. Ağzı aşağı doğru sarkarken, beynine bunun nereden çıktığı düşüncesi çoktan üşüşmüştü. Ayaklanarak odanıtı kapısına vardığında ka

pıyı açıp etrafı kolaçan etti. Bunu kimin bıraktığını bilmeliydi. Kızlar olamazdı, Ezo olamazdı, kocası hiç mi hiç olamazdı.

Peki kimdi? Bu tatlı sürprizi yapan kimdi?

Odaya girip kapıyı tekrar kapattığında herhangi bir not aradı. Bunları bırakan her kimse bir not bırakmış olabilirdi. Büyük bir merak içerisinde yatağına oturduğunda komodine bıraktığı tabağını alarak kucağına bırakmış, içindeki sandviçi avuçlayıp bir ısırığı iştahla koparmıştı gözlerini poşetten hiç ayırmadan.

Genç kadın acıkan kamını doyurunca sakinleşebilmişti. Midesini doyurursa uyurum düşüncesi bu esrarengiz poşetle yok olmuştu. Kim olduğu düşüncesinden gözüne uyku girmemiş, herkesi akimdan geçirip bir kişiyi anmadığı hatırına gelmemişti.

Geç vakitlere kadar poşetteki abur cuburları bitirmişti. Ser- had Eroğlu'nun çok sevdiği yengesi için yaptığı sürprizi Beritan hiç bilmeyecekti.

Hazırlandıktan sonra odadan çıkıp çıkmamak arasında kararsız kalmıştı. Gözü saate takıldığında yediyi bulduğunu gördü. Ceza süresi bu sabaha kadardı. Nasıl bir hale gelmişlerdi ki kaynanalarından ceza almışlardı. Bu bile aşağıya inmemesi için nedendi. Fakat aşağıya inmek zorundaydı. Odada kalıp susmaya devam ederse suçunu kabul etmiş gibi olacaktı. Suçsuz olmadığını göstermek için ilk adımı odasından çıkmak olmuştu. Kızlar ev temizliğine hafiften başlamıştı. Merdivenlere yürüyen genç kadıtı basamakları inerken çardaktaki suretlere bakmıştı. Kocasının kara gözlerini bu mesafeden bile net görüyordu.

Beritan'ın kırgın gözleri etrafı sarmıştı. Şerwan'm gözlerine bilhassa bakmış, yaptıklarım hatırlatırcasına merdivenleri inmişti. Suçsuz olduğu kanıtlandığında Şerwan Ağa nasıl özür dileye- çekti? Onca lafın üzerine nasıl bir açıklama gelecekti? O zaman Heri tan affetmeyecek hatta pişman edecekti.

Birbirine kenetlenmiş iki kara göze suçlama peyda oldu. Kadın uğradığı haksızlık için suçlarken, adam iç yüzünü bilmediği olaylar için

suçluyordu. Nihayetinde her şey ortaya çıkacaktı. Kim ak kim kara belli olacaktı. Beritan başım önüne eğmeden, gözlerini bir an kocasından ayırmadan kat ettiği merdivenlerden sonra mutfağa doğru yolunu tutmuştu. Bu sabah da ben suçlu değilim, demişti.

Neçîrvan ve Botan'a bakmayan genç kadın, Vedat'ı bekliyorlar düşüncesiyle direkt mutfağa girmişti. Kadınları mutfakta görünce derin bir nefes alıp işinin başına döndü. Yokmuş gibi davranılması üzerine umursamayarak işine dönmüştü. Ancak döndüğünde Jiyan ile çarpışmış, görümcesinin anlayışlı tebessümüyle karşılaşmıştı. Demek ki ona inanan biri daha vardı. Beritan saniyelik bir tebessüm vermiş, tezgâha dönmüştü.

Yamacına gelen Zehra hafif eğilerek kısık sesiyle konuştu. "Beritan Yenge istersen sen bırak, ben yaparım."

Yardımcı kıza kısa bir süreliğine bakan genç kadın niyetini anlamıştı. Mutfaktakiler ondan rahatsız olmuştu. Takmayarak inatlarına mutfakta kalıp her zamanki işim yapmaya devam etti. Ne olursa olsun, bu evin geliniydi. Ve Şerwan Eroğlu'nun imam nikâhlı karısıydı.

"Siz Serhad ile okula gecikmediniz mi?"

Zilan'm sesini duyan Beritan hızla arkasına dönmüştü. Ne zaman gelmiş, ne zaman dönmüştü? Demek ki dün odasınday- ken gelmişti. Olayı şimdiye öğrenmişse acaba kime inanıyordu? Hangi taraf bu kadının gözünde haklıydı? Beritan göz göze geldiği kadından suçlayan bir bakış bekledi. Nitekim ne bakışları kararmış ne kaşları çatılmıştı. Bilhassa gülümsemiş, "Rojbaş," demişti.

Beritan olayı öğrenmediğini düşünerek sadece kafasını sallamıştı. önündeki işine tekrar dönerek eltisini gerisinde bıraktı. Nasılsa olayı ona anlattıklarında o da Ezo'ya ve Dicle'ye inanacaktı.

Şilan okula gitmeden önce ayaküstü bir şeyler atıştırıyordu. Beritan'ı görünce kahvaltısını bırakmış, seyretmeye başlamıştı. Uzun dilini yengesine değdirmeden okula gitmeyecekti. Ezo, kumasına bakma zahmetinde bile bulunmuyordu. Genç kadın Zehra'ya dönerek, "Agir Ağanın kahvaltı sofrasını hazırladınız mı?" dedi. Cevabı sorduğu kızdan alacağını zannederken en küçük gö- rümcesi ondan önce davranmış, sivri dilini konuşturmuştu. "Sen güzellik uykundayken biz sofrayı hazırladık."

Beritan, Şilan'ı dinleme gereği duymadı. Yokmuş gibi davra-

nıyorlarsa, duymamış gibi davranacaktı.

Ezo, görümcelerinın taraf tutuşuna hayret ediyordu. Hiç anlaşamadığı Şilan onun tarafında duruyor ve ona inanıyordu. En çok anlaştığı ve kardeşi Esma'dan farksız Jiyan ise kumasına inanıyordu. Bunu alenen belli etmişti. Zilan ise ne taraf tutuyor ne durum hakkında yorum yapıyordu. Dün gece olayı Jiyan ve Şilan'dan öğrendiğini biliyordu.

"Sofrayı kaldırdınız mı?"

"Hayır Beritan Yenge, Vedat Ağabey ve Serhad geç indiği için onların bitirmesini bekliyoruz."

"Peki, kadınların odasına sofra kuruldu mu?"

"Onu şimdi kuracağız," diye cevapladı Zehra gülümseyerek. Bu kadını çok seviyor ve değer veriyordu. Evdeki kavgalar onları ilgilendirmediği ve karışmak istemedikleri için olmamış gibi davransalar da, Ayşe Hanım kadına karşı kırgınlık ve soğukluk besliyordu. Ezo'ya söylediklerini kabul edememişti.

Genç kadın çekmeceden yer sofrasını çıkartıp Zehra'nın eline verdi. Sofrayı hemen kurmalılardı. Yoksa kaynanasından fırçaları, geç kurdukları için baston niyetine yiyeceklerdi. Dolaptan labakları almak için kapaklarını açtığında Şilan de onunla beraber tabaklan çıkarmıştı.

Sataşmak için yer arıyordu. "İzin ver de tabakları alalım!" Küçük kızın imalı ve sert, sesine karşılık vermedi. Yer verip tabakları almasını istedi. Şilan ile uğraşamazdı.

"Hem geç iniyor, üstüne iş yapmaya da..."

Artık yetmişti, gerçekten yetmişti. "Şilan, yeter."

Görümcesi tabaklan almca alayla yengesine döndü. "Hayırdır, Beritan?"

"Yeter, bana demediğini bırakmadın. Yeter, susuyorum bu sana olan..."

"Susuyorsun çünkü suçlusun."

"Suçlu olsaydım burada olmazdım."

"Dün gibi mi?"

"Sus yoksa kalbini kıranm." Kırmaktan çekinmeyecekti. Şilan onu

bilmezse Beritan da bilmeyecekti. “Karşındakini bil de konuş!” Görümcesi olduğunu unutmuş, kendini belli eden sert çehresiyle gerçeği yüzüne vurmuştu. “Unutma, ben senin yenge- nim, ağabeyinin karısı!”

Şilan kollarını göğsünde birleştirip alayla kadına baktı. Son kozu iyi bir atıştı. “Benim ağabeyim kimin karısı olduğunu çok güzel gösteriyor.”

Jiyan, kız kardeşi bardağı ayağına yedikten sonra yine bir zarar görür korkusuyla yanında durmuştu. Zilan, Zehra, Ayşe Hanım şaşkınlık içinde tartışan İkiliye bakıyordu.

“Gerçekler ortaya çıktığında kimmiş karısı göreceğiz!” dedikten sonra Ayşe’nin hazırladığı tabaklan tek tek tepsiye koyup ağırlığına aldırmadan hızla kaldırdı. Can acısını duymazdan geldi. Kapıya doğru yürüdükçe tepsinin ağırlığı belini ve avuç

içlerini acıtmaya başlamıştı. Ancak acıyı daha çok karnında hissediyordu. Tepsinin basıncı iki büklüm etmişti.

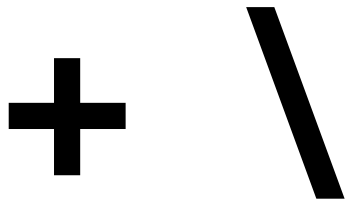
Kapıdan güçlükle çıkardığı tepsi acıyla inlemesine neden olmuş, çardakta oturan üç adamı ayaklandırmıştı. Neçîrvan ve Bo- tan yengesini görünce yanına doğru adımlar atarken Şenvan, karısını çatık kaşlarıyla izliyordu. Bir şeylerin ters gittiği belliydi.

Elindeki tepsiyi taşıyacak güce sahip olmayan kadın engelleyemediği çığlığını koparmış, tepsi elinden ağırlığıyla kayıp yere gümbürtüyle düşmüştü. Kamında sancıyla iki büklüm olan kadın dizleri boşalınca kendini yerde bulmuştu. Avuçları yere meydan okurcasına kap aklanmıştı. Konağı inleten çığlığa ev ahalisi koşmuştu. Beritan ise kimseyi fark edemeyecek kadar sancılarına yönelmişti. Avuç içinin aldığı çiziklerin acısı da katılınca kadının yükü ağırlaştı. Gözü bir anlığına kararmış, boğazını yırtan çığlık yeniden konağa yankı uyandırmıştı.

Şenvan üç adımda karısına varmıştı. İçi korkuyla titremiş, ayaklan uçarcasına karısına varmıştı. Yanma çöküp hiç düşünmeden kucağına aldığında, Beritan'm acı çeken yüzüne endişeyle üfledi.

"Beritan... İyi misin?"

KUMA

Bölüm 12

Acı bu kadar taze ve jilet kadar keskinken bu adamm telaşı ve tedirginliği karısı tarafından görülmüyordu. Göremeyecek kadar kıvranıyor, cevap veremiyor, gözyaşıyla kocasının gömleğini ıslatıyordu. Kamında duyduğu sanemin sonlanmasını bekliyordu. Ne demeye bu kadar ağır taşımıştı ki?

Agir Ağa, Daye Zozan... ev ahalisi başına hücum etmişti. Gürültüyle düşen tepsiden önce duyulan çığlık, kadının ölüm çığlığı gibiydi. "Arabayı hazırlayın!" Şervvan'm gür sesi duyanların kulak zarını titretmişti. Şenvan karısını hastaneye götürecekti.

"İyi misin keçamin?" diye soran Daye Zozan korkuyla yanındaki Delal Hanıma tutunmuştu. "Beritan, keçamin..." Agir Ağanın bastonu tutan elleri titriyordu. Fark eden Neçîrvan babasının kolundan tutmuş, duvara yaslı sandalyeye dikkatle oturtmuştu. "Otur baba, iyi kızm, bir şey olmadı."

Kocasının kucağında kamına kollarını dolamıştı. İçgüdüsü korumalık görevini bilinmeyen bir sebeple almıştı. Bir şeyi korumasına sımsıkı sarıldı kendine. Delal Hanım o aıı anlamıştı. "Hemen hastaneye gidelim oğlum." Temkinli bakışları oğluna iş-

lemiş olacaktı ki kucağında karısı, koşarcasına kapıya yönelmişti. Yaşlı kadın hemen derken koşmasını söylememişti. Endişeyle arkasından bağırdı. “Sarsılmasın oğlum, koşma!”

Sözleri herkesin içine şüphe tohumlarını ekmişti. Şenvan kimseyi duymuyordu. Beritan’ın çığlığı daha çok koşmasına neden olmuştu. Arabaya dikkatle oturtmuştu. Her iki yanma oturan Delal Hanım ve Jiyan, gelinle ilgilenmiş, Şerwan ve Neçîrvan arabaya atlamıştı. Bu telaşın bir kazaya sebep olacağını bildiğinden ağabeyinin arabayı sürmesine izin vermemişti Neçîrvan.

Botan ve Vedat arkalarındaki arabaya atlamıştı. Serhad arka koltuğa geçeceği sırada ağabeyleri engel olmuştu. Serhad yengesine baktı uzaktan. Dolan gözlerine engel olamamıştı. Çok sevdiği yengesi bir zarar görürse kimlere ne yapacağım çok iyi biliyordu.

Yola koyulan arabayı Zozan Hanım dualarıyla izlemişti. Agir Ağa sandalyeye korkularıyla çökmüştü. Gelinine bir şey olursa ne ederdi? Şilaıı gözyaşlarına engel olamadı. Çok üzerine varmış, vicdansızlığıyla canını yakmıştı. Kendini suçlamaktan geri durmuyordu. Ne var ki bunu anlamak için geç kalmıştı.

Ezo ile Zilan babasını sakinleştirmeye çalışırken, kızının gözyaşları yaşlı adamın korkusunu katlamıştı.’’Şilan, kızım sen ağlıyorsun. Yengene ne oldu?” Korku, adamın biraz önceki gördüklerini bile unutturmuştu.

Ezo, genç kızın gözyaşlarını hızlıca sildi. Küçük kız daha büyük korkuyu yaşıyordu. Kumasının çığlıkları hayra alamet değildi. Canı çok yanmıştı ki konuşamamıştı. “Bir şey olmadı baba. Yengesine üzülüyor.” Genç kadın babası için korkmaya başlamıştı. Tansiyonu çıkarsa bir daha düşüremezlerdi. “Gel baba, tansiyonuna bakayım.” Yaşlı adamı ayaklandırmıştı. Korku ve endişe herkesi kaplamıştı. “Şilan tansiyon aletini, ilaçları getir.”

Zilan ile babasını çardağa yürütmüştü. Yanı başına gelen Zo- /.nn Hanım, ağası için endişelenmeye başlamıştı. Kocasını yatışım iken bir yandan gelini merak ediyordu. Tek duası kötü bir şey olmamasıydı.

Hastane, Şervvan Ağanın bağrışlarıyla telaşa girmişti. Beritan ¡tmnda muayeneye alınmıştı. Evli kadının kan testlerine bakılacaktı öncelikle. Kardeşlerinin sakinleştirme çabası bir işe yaramıyordu. Şervvan karısının iyi olduğunu, sağlıklı olduğunu duymak istiyordu. Yüzü kireç gibi olmuştu sedyeye yatırdığında. Acı çekmesi bir tepsi yüzünden değildi, adı gibi emindi.

Delal Hanım yanına gelmişti. “Ultrasona alacaklar şimdi oğlum. Kamına baka...”

Şervvan kadının sözlerini tamamlamasına izin vermeden karısının alındığı odaya girmişti. Ultrason cihazının yanında yatağa uzanmıştı Beritan. Doktor da yanı başına oturmuştu.

“Şervvan Ağa çıkarmışın, muayene edeceğim.” Sakin sesiyle ricada bulunan doktor, karşısındaki adamı iyi tanıyordu. Ezo her kontrole geldiğinde bu adamdan az çekmemişti. Karısına kısa bir bakış atıp doktora öfkeyle döndü. “Ben hiçbir yere çıkmıyorum. Karımı muayene et, derdini öğren.”

Doktor gözlerindeki endişeyi ve korkuyu da alabiliyordu. Ancak karısının kontrolden geçmesi gerekiyordu. O zaman müjdeyi verip vermeyeceği kesinleşecekti. Aynı durumun tekrarlanmaması için adamın çıkması gerekti. “Şervvan Ağa, çık lütfen. Muayene sonrası seni bilgilendireceğim.”

Şenvan hatırlatan ifadesiyle adama baktı. “Sen çıkmamı bekliyor musun gerçekten? Şimdi benimle konuşma, Beritan’ı muayene et. Elini çabuk tut, Caner.”

Kafasını bıkkınlıkla sallayan doktor, genç kadına döndü, Karnını açmasını istediğinde kocası yanı başına geçmişti. Dok« torun ellerini adım adım izliyordu. Bütün doktorları tanımasına, bilmesine rağmen yine de yanı başında duracaktı.

Beritaıı ise kocasının hareketleri karşısında suskunluğunu bozmuştu, "Şeman, çık lütfen." Kısık sesi kocası tarafından duyulmuştu.

Karısına kısa bir an baktı. "Sus!"

"Bak, zor konuşuyorum zaten." İyi olmasına iyiydi ancak karnındaki ağrıyı çok az hissedebiliyordu. Ve ultrasondaıı ne çıkacaksa iyi çıksın istiyordu.

"Sen mi karar vereceksin? Çıkmıyorum!"

İkilinin tartışması kısık sesleriyle devam ederken doktor muayenesini sessizce yapıyordu. Beklediği haberi az soma verecekti.

"Muayene bitmek üzere ve sen hâlâ çıkmamı mı bekliyorsun? Kapa çeneni!"

Beritan gözlerini baydı. Doktorun yanında onu aşağılaması, kızgınlığını arttırıyordu. "Bari hastalığıma saygı göster. İstediğimi yap."

"Bana hastalığını bahane etme." Bu oyunlara kanmayacaktı.

Doktor Caner gülmeye başlamıştı. "Müjdemi isterim, Şervvan Ağa!"

Tartışma müjde adı geçince aniden kesilmiş, kulakları iyi duyan karı koca hızla doktora dönmüş ve aynı anda, "Ne müjdesi?" diye sormuştu.

"Ben anlamam. Ağadan önce müjdemi isteyeceğim sonra haberi vereceğim." Direnen genç doktor hâlâ anlamamasına gülüyordu.

Çatık kaşlarıyla püskürdü. "Başlatma şimdi müjdenden. Ne İstersen yaparız, sen haberini ver."

Doktor Caner manidar ifadesiyle genç adama baktı. “Altı yılılır beklediğin bebek geldi, Şerwan Ağa. Gözünüz aydın!” Altı vil çektikleri cefaya kendisi dahi şahit olmuştu. Ezo’dan beklediği bebeği, aldığı kuma vermişti. Ve daha yılı tamamlanmadan bebeği gelmişti.

Bu adama şimdi sevinç mi kalıyordu, hüzün mü?

Şenvan, kızgınlığı yok olup dudakları kademe kademe gülerken duyduklarından emin olmak istedi. Beritan gözyaşlarının ¡ıktığından habersiz, kocasını açık ağzıyla izliyordu. O da kocası luidar emin olmak istiyordu duyduğundan. Altı yıldır beklenen bebek gelmiş miydi?

Parmağıyla doktoru karısına işaret etti Şerwan. “Ne diyor bu doktor? Ben yanlış duymadım, değil mi?” Kafasını salladı Beritan kocaman gülümserken. “Ben de sana soracaktım.” Ancak kocasından cevap almayacağını bildiğinden sorar gözleriyle doktora dönmüştü.

Caner gülümsedi. “Evet, Beritan Hanım hamilesiniz,” diyerek rulo peçeteyi açıp yırttı. “Tebrik ederim, şimdi temizlenebilirsiniz,” diyerek çıkarttığı ultrason filmlerini almıştı. Karı kocayı yalnız bırakmış, tartışmalarına veya sevinçlerini yaşamalarına izin vermişti. Hazır Şenvan bebek haberinin şokunu atlatmakla meşgulken o, Jiyan’ı görebilirdi. Şaşkın İkiliye makineden görüntüleri bilerek göstermemişti. Zaten soracak halleri yoktu.

Kapanan kapı sesi karı kocayı bozmamıştı. Şenvan heyecanını saklamadan hayranlıkla Beritan’ı izliyordu. Bebeğini taşıyordu karısı. Oğlu ya da kızı fark etmiyordu, bir bebek taşıyordu. Ve ikisi de sağlıklıydı. Ne Şenvan ne Beritan kısırdı. Bu saatten sonra milletin söylediklerini bile düşünmemişti. Sadece çocuğunu bekliyordu. Baba olacaktı. BABA!

Gülerken aynı zamanda ağlıyordu. Şerwan’m mutluluğunu görmek, karamda bir can taşıdığını bilmek genç kadının guru

runu okşamıştı. Peki, ne zamandan beri hamileydi? Kaç günlük, kaç haftalıktı? Fark etmemişti Beri tan, gerçi evdeki dertler **izin** vermemişti.

Şenvan uzanıp gözyaşlarını sildi. "Teşekkür ederim, Beri« tan," dedi karısının alnına öpücüğünü bırakırken. Hamile kadını kolları arasına alarak sıkıca sarıldı. Beritan'ın çıplak kamındaki jelin gömleğini kirlettiğinden genç adam bihaberdi.

Beritan bütün olanları unutmuş, bebeğin sevinciyle kocasına sarılmıştı. Öyle bir sarılma ki dün olanlar yaşanmamış gibi. Gerçek bit* mutluluğa sahipmiş, başlarında kavga olmamış gibi, kalbinden geçen ilk hareketi gönüllülükle vermişti. İlk defa Şervvan'm yanağını öpmüştü. İlk defa kocasına kendi rızasıyla dokunmuştu. Kendi öpücüğünü hediye etmişti.

"Evet, bebeğimiz oldu!" dedi kocasına. Kuma kadın olduğunu unutmuş, birbirlerine gülümsüyorlardı. Onlara ait minik bir beden katılacaktı aralarına aylar sonra.

Şeman geri çekilerek yüzüne baktı. Gülümsediğini, en az onun kadar sevindiğini görebiliyordu. Bütün mutluluğu bugün ona vaat etmişti. Kamında bir can taşıyarak, babalık hissini müjdeli bir haberle şimdiden yaşatarak o mutluluğa sahip olmuştu. Ellerini avuçları arasına alan genç adam, kanı görünce durak- samıştı. Avuç içi kana bulanmış ve Beritan sesini çıkarmamıştı. Kesikleri başparmağıyla dikkatlice inceledi. "Kanatmışsın..." diyerek kısa bir anlığına karısına baktı. Yüzünde az önceki mutluluktan eser yoktu. "Doktor gelsin de sarsın."

Beritan kocasına uzun anlar boyunca baktı. Bütün sessizliğini, yüzündeki bütün acı dolu hissi tek bir cümlelik soruya boca etti. 'Ya benim kalbimdeki yaraları kim saracak?'

Eve dönüş yolu zulmün ta kendisi olmuştu genç adam için. K ıı lasını türlü somlar sarmış, kadının canım dirhem dirhem yak- lıp,ım

düşünmüştü pişmanlık kıvılcımları saçarak.

Arabayı süren adamın yaptıkları Beri tan'm akimdan çıkmıyor, verdiği karşılık kendisine kızgınlığını artırıyordu. Şerwan ı Mal arca alnını öpmüş ve sarılmıştı. Teşekkürünü bir an olsun eksik etmeden! Ya kendisi ne yapmıştı? Ah Beritan Cibran'm akımı gökyüzüne uçuran, pamuk gibi bulutların arasında karıştırıp vok eden tavırları değil miydi? Yanağını öpmüş, sıkıca sarılmıştı.

I!iç sorun yokmuş gibi, suçlanmamış gibi. Kendisinden çocuk islenmeyen kadın o değilmiş gibi. Sevmemek için hep uzak kaldığı ve dokunmadığı kocası Şerwan Eroğlu değilmiş gibi!

Ellerini saran bir sıcaklık hissi dalmış kadını ürpertmişti. Sıcaklığın sebebi görümcesi Jiyan'm eliydi. Genç kadın derin bir nefes verdi. Onu suçlamayan ve inanan görümcesine duyduğu tek kızgınlık, mutfakta kız kardeşi saçmalarken dur dememesiydi. İClini hafif çekerek sıcak avuçlarından kurtardı. Jiyan, yengesinin elini çekmesiyle kaşlarını çatmıştı. Bu tavır ne içindi? Suçladığını beyan eden tek bir laf söylememişti. Aksine ona inandığını ve kuzeninin yalan söylediğini itiraf etmişti. Yaptığına anlam veremeyen genç kız kafasını cama çevirdi. Surat asmayacak, kızmayacak, yeğeninin sevinciyle gülecekti. Eroğlu Ailesine torun geliyordu. Evi inletecek bebek sesleri nihayet duyulacaktı.

Bebeğin durumu iyiydi ancak anne için aynı durum söz konusu değildi. Çok stres ve üzüntü yüzünden yıpranması, bebeği yakın zamanda tehlikeye sokabilirdi. Bundan sonrası annenin mutluluğuna ve evin yaşatmayacağı strese kalmıştı. Ne çok gülmüştü içinden Beritan. Ne çok kahkaha atmak istemişti. Bu ailede ikinci kadın olduğu müddetçe stres, üzüntü, keder hep olacaktı.

Araba evin önünde durunca genç kadın, Delal Sultanın telkinleriyle beraber dikkatle inmişti. Bedeni ve ruhu yorgundu. Sadece uyumak istiyordu. Şenvan ile bir anlığına göz göze gelişiyle o kara harelerdeki mahcupluğu görmesi bir olmuştu. Beri tan ne için

olduğunu az çok tahmin edebiliyordu. Çok üstünde durmayacağını söylese de kendine, içerlemişti ne yazık ki.

Dış kapıdan içeri Beritan'm adımını atmasıyla Jiyan'ın zılgıtları konağı doldurmuş, ön avluda oturanları tırabzanlarına yapıştırmış, bahçedekileri ayaklandırmıştı. Delal Sultanın katılımıyla melodik çığlıklar kulaklardan kalplere dolmuş, gümbür gümbür atmıştı. Beritan'm bakışları görümcesinden sıyrılmıyordu. Dolu dolu gözleriyle zılgıtını atmaya devam etmişti Jiyan. Ağlatan bir çığlıktı bu. Sevinç dolu yaşları göz pınarlarından akıtan mutluluktu.

Daye Zozan merdivenleri zor inmişti. "Ne oldu Jiyan, Beri- tan kızım?" Nefes nefese sorusuna kızı kocaman gülümsemesiyle cevaplamıştı.

"Zozan Hanım gözün, yüreğin aydın olsun; Eroğlu Ailesine istediğin torun geliyor!" Konakta yankılanan sesi merakla bekleyen herkese müjdeyi vermişti. Zozan Hanım'ın endişesi silinirken, zılgıtlar yeniden duyulmuştu. Ev ahalisi duydukları müjdeyle sevinçle şükredip Beri tan'a tebrikleri iletirken aralarında sadece bir kadın, sadece bir kadın yığılmıştı. Son anda düşüşünü elinden sıkıca tutan Zilan engelledi.

Kulağına eğilip fısıldadı kararlı sesiyle. "Sakın düşme. Güçlü ol... güçlü ol... güçlü ol... güçlü ol... Ezo, sen dirençlisin!"

Ancak Ezo dirençli değildi. Yıllardır bu eve çocuk vermek isteyip kocasının beklentisini karşılamak isteyen, onun gözündeki mutluluğu görmek isteyen ancak bir türlü isteğini veremeyen kadın, herkese bu mutluluğu yaşatamadığı için dirençli değildi. Güç meselesi değildi bu. Aylarca hastane peşinde koşarken tükenen umudu, bugün bir başka kadının karnında çiçek açmıştı. Zo- zan Hanım gelinin alnını öpüp yüzüne teşekkürlerini ilettiğinde Kzo, o an hiçliğini hissetti. Bir hiç gibiydi bu evde. Bir bebek veremeyen, bu ailenin soyıiiu devam ettiremeyen bir kadın olduğu için hiç hissetti,

Ağlamadı ancak yüreği cehennem azabını vahşice yaşatıyordu. Katiller vücuduna hücum etmişti. Biri kırbacını batırdı kalbine, biri silahını patlattı beyninde, biri kollarını giyotinden geçirmiş, biri ayaklarını balta ile kırarak etkisiz hale getirmişti. Birileri cellâdı olmuş, Ezo'dan geriye yaşayan bir hücre bile bırakmamıştı.

Nefret etti kendinden genç kadın. Aciz gibi hissetti. Hiçliğin yanında acizlik olunca Ezo, aldığı nefesleri kendine haram kıldı. Güçlükle toparladı kendini. Herkes kumasını tebrik edip bu bebeği getirdiği için teşekkür ederken, köşesine sinip oturmayacaktı. Ancak tebrik etmek çok zor olacaktı. Beri tan söylediğini yapmıştı.

'O bebeği ben getireceğim! '

Yüzü emanet bir gülüşü almış, genç kadına doğru adımlarını aldı. Gözleri kederinden ve hüznünden görmüyordu. Ayakta kendisinden farksız sahte gülümsemesiyle duran Beritan'ın yanma vardı. "Tebrik ederim, Beri tan." Sesi bakışları kadar soğuk, tınısının altında gözleri kadar keder vardı. "Allah'ın sana nasip ettiği bu mutluluğun kıymetini bil ve şükret."

Genç kadının cevabını bekleyecek gücü kalmamıştı. Geri çekilirken kendini izleyen bütün gözlerde acıma ve hüzün gördü. Gördükçe omuzları düşen kadın arkasına dönerek mutfağa koşmuştu. Şimdi kuması çocuk getirdiği için acıma bakışlarını alıyordu o,

Beritan'm çığlığını duyan bütün akrabalar, A gir Ağanın kız kardeşleri, erkek kardeşleri, Zozan Hanınım ailesi evlerinde top

lanmıştı. Korkuyla gelenler şimdi bebek haberiyle zılgıtı çalmış, mutlulukla bir taraflara oturup sohbete dalmışlardı. Genç kadın büyüklerinin elini öpmüş, aldığı tebriklere teşekkür etmişti. Yanlarına oturmuş, sohbetlerine güçlükle dâhil olmuştu. Somlar sorulmadıkça konuşmuyor, öylece yere bakıyordu.

Şilan olanlara rağmen yengesinin yanma gitmek istese de korkuyordu. Sabah söyledikleri yüzünden kadını üzmüş, verdiği üzüntüyle bebeğe zarar vererek hastanelik etmişti. Ağır sözler sarf ettiğinin farkındaydı. Ablası Jiyaıı arabada yaptığını anlattığında genç kız, bu muameleden daha kötüsünü göreceğini bildiği için yanaşamamıştı.

Zozan Hanım gelini Beritan'ın yorgunluğunu fark edince, "Hadi kızım, odana çıkıp dinlen," diyerek kalkmasını istemişti. Ağır bakışların verdiği kararı çiğnemeyecekti. Hatta balıklama atlayabilirdi. Kafasını sallayarak itaat etti. "Zilan, keçamin yardım et."

Zilan kaynanasının isteğiyle kafa sallamış, Beritan'ın yanma geçmişti. Bitkinliği gözlerinden okunan kadının koluna girdi. Salondan çıkan ikili merdivenlere yöneldi. Mutfaktan çıkan Dicle genç kadına doğru yürüdü.

"Geçmiş olsun, Beritan."

Duyduğu sesle burnundan öfkeli bir nefes verdi. Utanmadan yanına geliyor, arsızca konuşuyordu. Şeytanın kızı olmaya adaydı. Alev topuna dönmüş kara gözlerini genç kıza çevirdi. Dicle'nin üzerine doğru yürüdü çekinmeden. "Sana bunun hesabını soracağım. Seni pişman edeceğim, Dicle!" Genç kızı omzundan iterek kendinden uzaklaştırmış, hızla merdivenlere yönelmişti. Dehşete düşmüş ifadesini umursamamıştı. O bakışların acı çekeceği gün de olacaktı elbet. Şeytanlığı yüzünden bu evde nasıl bir konuma getirilmişti. Merdivenleri Zilan yardımıyla çıkarak

odasına doğru yürümüştü. Yanma gelen Şilan'm ona dokunmasına izin vermemiş hatta uzak durmasını istemişti. Mesafe ve kızgınlık dolu bakışları yetmişti. Bundan sonra böyle olacaktı. Demedikleri laf kalmamış, üstüne konumunu sürekli yüzüne vuran görümcesi hasta olduğu için koşarak yanma gelmişti. Fakat Beritan bunu istemiyordu. Nefret ediliyor, üstüne hasta olduğu için acımasız kız tarafından ilgiye ve sevgiye maruz kalıyordu. Beritan bunu istemiyordu. Yediği onca hakaret ve suçlamalar üzerine kimseyi yanında istemiyordu.

"İyi misin?" Genç kadın evet anlamında kafasını sallayıp yalağın içine girdi. Zilan üzerini güzelce örttükten sonra yanı başına oturup soran gözlerle Beritan'a baktı.

"Ne oldu?"

"Anlatmanı bekliyorum. Bu işi çözeceğim."

"Anlamadım, Zilan." Kafası o kadar çok doluydu ki ne düşüneceğini şaşırıyordu. Hoş, düşünmeyi bile bir kenara bıraktı. Kızdı kendine kuma gelin; kocasına sarılıp onu öptüğü için kızdı. Onun bebeğini yapmayacağını defalarca yüzüne vuran adamla, bebek haberi gelince ikisi de mutluluktan ııe yapacaklarını şaşırmışlardı. Sarılıp bir müddet öyle kalmışlardı. Şerwan alnına defalarca öpücüklerini bırakmış, teşekkür etmişti. Peki, onun çocuğunu istemeyen adam neredeydi? Ona inanmayan, güvenmeyen, kızan, bağıran Şerwan Ağa neredeydi? Bunu o kadar çok düşünmüştü ki beynini patlatacak raddeye getirmişti.

"Dicle'yi anlat." Beritan elini karnına koyup okşamaya başladı.

"Seıı de inanmazsın, Zilan. Hiç uğraştırma beni," dedi, umutsuz bir ses tınısıyla.

"Ben Dicle'nin ne mal olduğunu çok iyi biliyorum. O, Şerwan'ı seviyor zaten."

"Bunu anlamıştım."

"Senin yerine Dicle kuma gelmek istiyordu. Şimdi bana gerçeği anlat, olayı çözeyim." Beritan olumsuz anlamda kafasını sallayıp olayı bir kez daha en başından anlattı. İnanılacağına dair ekmek kırıntısı kadar umudu yoktu. Zilan'm da ona inanmayacağını biliyordu. Boşuna anlatıyordu. Kendini boşuna yoruyordu.

Zilan anlattıklarıyla kafasını sallamıştı. Şilan ve Jiyan'dan ayrı bir anlatım duymuştu, şimdi Beritan'dan apayrı bir anlatım duyuyordu. Dicle mi haklıydı Beritan mı, bilmiyordu. Nitekim eltisini tanıdığı kadarıyla o tür cümleleri sarf etmeyeceğini biliyordu. Bu işin içinde bit yeniği vardı. O da nifak tohumlarını bu konağa eken Dicle'den geliyordu.

"Buraya geldiğini duyduğum gün sana sataşacağını biliyordum. Seni uyaracaktım ama telefon etme fırsatını hiç bulamadım. Onunla yalnız kalmamanı söyleyecektim." Sıkıntıyla oflayarak yatak örtüsünü elleriyle düzeltti.

"Ona kızıp bağırdım, evet ama burnunu sokmaması gereken konular vardı."

"Burnu her şeye değer, öyle bir kızdır."

Beritan kanımı okşamaya başladı. Bebek, hayatının en kötü olduğu anında gelmişti. Acının içinde yüzdüğü, tek başına savaştığı anda gelmişti. Bebek bereketini getirirdi. Bebek mutluluk ve huzur getirirdi. Beritan o huzura kavuşmak istiyordu. Bu iftira üstüne yapışmayıp gerçekler gün yüzüne çıksa her şey çok iyi olacaktı.

"Benim şaşırdığım Dicle değil aslında, Şilan."

"Neden?" diyerek sordu genç kadın.

"Şilan kadar akıllısı, kurnazı yoktur. Biri bir şey söylememişse ve biz inanmışsak o söylemez der. Şimdi sana değil de..." Sözünü genç kadın istihzayla kesti. "Zilan, görümcelerim bana inanmayı bırak, dinlemediler bile."

"Sen canını sıkma, ben bu işi çözeceğim." Ellerinden tutup

dostane bir tavırla sıktı. “Benim şimdi inmem gerekiyor.”

Beritan kafasını salladı. “Teşekkür ederim. En azından beni suçlamıyorsun. Beni gelip dinledin.”

“Ne demek. Her iki tarafı dinlemek daha mantıklı. Kimin ne yaptığını bilmeden bir tarafı suçlayamam.” Tebessümü samimiydi. İçindeki tek ses Beritan’m haklı olduğunu öne sürüyordu. Odanın açılan kapısı açıldı, Jiyan elinde telefon ile kapıda dikildi. Zilan ayağa kalkarak odanın kapısına doğru yürüdü. “Ben sana bir şeyler hazırlayıp geliyorum, Beritan,” dedikten sonra odadan çıkmıştı.

Jiyan, yengesine doğru yürüdü. Arabada yaptığı anlamsız hareket hâlâ aklını kurcalıyordu. “Annen aradı. Çok korkmuş, seninle konuşmak istiyor.” Sakin sesiyle bilgisini vererek telefonu yengesine uzattı. Uzatılan telefonu alan genç kadın, görümcesin- den kafasını çevirmişti. Görümcesi ne istediğini anlayınca daha fazla kakmayarak odadan çıkmış ve kapıyı da kapatmıştı.

Dudaklarını ısırıp ahizeyi kulağına doğru götürdü Beritan. “Da..daye...”

“Beritan’ım keçanım, delalamin, rıhemin23.. Tû çawa yi24?” Annesinin ağlayan sesini işitince kafasını yukarı doğru kaldırarak ağlamamak için gözlerini yummuş, dudaklarını daha çok ısırmıştı. Ağlamamalı, o kadını heba etmemeliydi. “İyi..İyiyim...”- demek istese de titrek ses tonu bunu imkansız hale getirmişti.

“Na25.. na.. tûxerabf ***... tû xerabî... keçamin tûnexweşi ” Bir ağıt yakmış, susmadan devam ediyordu. Beritan, annesinin sesini duydukça kendisini tutmakta zorluk çekiyordu.

“Neden..iyi olmayayım ki... bak..hamileyim..”

“Ben..anneyim..ben anneyim..iyi değilsin..hissederim.”

---

23 Rıhemin: Ruhum
24 Tû çawa yî: Nasılsın
25 Na: Hayır

Bir ana ağıt yakardı; yürekler ateş üstünde yanar ve o beden bir daha kendine gelemezdi. Böyle yaparak kızma iyi gelmiyordu. Aksine kötü geliyor ve onun da canını yakıyordu. Sanki hiç yanmamış gibi... Hiç yakmamışlar gibi...

"Daye..Daye.. ben iyiyim..."

"Beritan'ım..güzeller güzeli kızım...Kendi ellerimizle seni öldürdük kızım..." Genç kadm elinin tersiyle gözyaşlarını silerken annesine cevap vermeyi de eksik etmemişti. "Hayır..hayır daye.. ben kabul ettim...ben mut..mut..mut.." Devamı gelemedi. Kuma kadm yalanının devamını getiremedi. Belki de annesine söyleyeceği yalan dilini lal ettirecekti.

O bir anneydi. Kör de olsa, sağır da olsa hissederdi. Dilsiz olsa yine gözleri konuşurdu. O bir ANNEYDİ!

"Gebesin...ama seni hastaneye götürmediler...Canım çok mu.." Genç kadm kesin bir sesle annesinin lafını kesti. "Daye... Onlar bilmiyordu. Ben de bilmiyordum. Onların bir suçu yok. Ben çok iyiyim. Bak hamile de kaldım... Artık daha rahat olacağım..."

"Olmayacaksın Beritan'ım, olmayacaksın. Benim kızım olmayacak..."

"Anne, kurbanın olayım öyle deme. Kızın..iyi..çok iyi.." Nasıl inansın? O yürek bir kere hissetmişse iki cihan bir araya gelse, yine o şüpheyi bir annenin yüreğinden söküp atamazdı. Zordu çok zor...

"Baban akşam gelecek yanma. İyi olmadığım görürsem, öleceğimi de bilsem seni o evden alırım." Beritan avuç içini hızla dudaklarına bastırdı. Annesi bunu yaparsa olacakları düşünmek bile istemiyordu. "Ben kızıma neler olduğunu çok iyi biliyorum."

Beritan o an anlamıştı. Berfın annesine her şeyi anlatmıştı. "Anne, yemin ederim iyiyim."

Yemin bile etti. Yalan olmasına rağmen yemin içti. Her şeye rağmen mutlu olduğunu gösterdi. Ve göstermeye bir ömür devam

edecekti. Mutsuz olacağım bilmesine rağmen gösterecekti. Ölene dek. Bu evden tabum çıkana dek.

Telefonu kapattıktan sonra avuç içlerini yüzüne kapatmış, hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. Bu yük o kadar çok ağır gelmeye başlıyordu ki artık taşımakta güçlük çekiyordu. İnsanlar her bir yükü taşıdığını görünce sanki inadına daha ağırlarını sırtına veriyor, taşımasını istiyorlardı.

Fakat onların da unuttuğu bir şey vardı: Beritan da bir insandı. Yorulabilir, kırılabilir, acı çekebilir ve ölebilirdi. Lâkin karşısındaki insanlar bunu görmüyordu. Üç maymunu oynuyorlardı. En cazibi buydu onlar için. Görmemek, duymamak ve bilmemek!

Normal yaşantımız da öyle değil mi aslında? insanoğlu öyle bir değişim çağma girmişti. Üç maymunu oynamak bu zamanlarda onlar için en popüler cevaptı. Ne bir şey görüyorlardı. Ne duyuyorlardı. Ne de biliyorlardı. İçindeki tüm acıyı kusana kadar ağlayan kadın yorgun düştükten sonra uykuya dalmıştı. Arada bir onu kontrole gelen Jiyan ve Zilan uyuduğunu görünce seslerim çıkartmamış, genç kadını yalnız bırakmışlardı.

Gözleri usulca açıldı. Ne kadar olmuştu uyuyalı? Gece çökmüş müydü? Pencereden dışarısını izlemek için kafasını çevirmişti ki kocasını yanı başında, onu izlerken bulmuştu. Beritan yutkundu sessizce. Niye kara gözleri böyle bakıyordu? Niye bu bakışları çözemiyordu? Yataktan çıkacak gücü cılız bedeninde bulamıyordu.

"Özür dilerim, Beritan!"

İşittiği sözleri idrak edemedi. Bu bakışlar ve özür ne içindi? Soran bakışlarına kocasının cevabı aynı olmuştu.

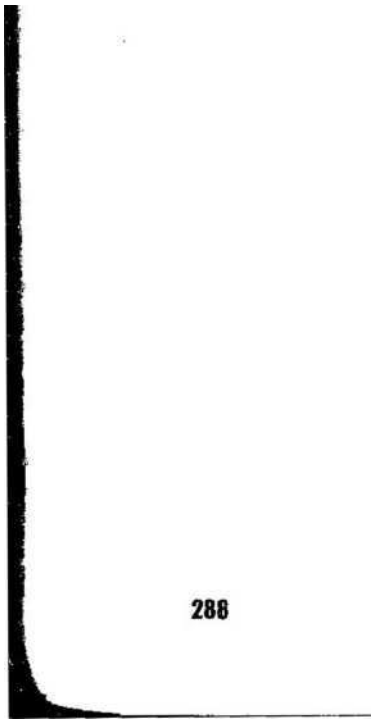
"Özür dilerim, Beritan."

Anlamsızlığı büyümeye devam etti. Şerwan yatağın kenarına oturup üzerine doğru eğilince Beritan geriye doğru çekilmeye çalıştı. Ancak kocası çenesinden tutarak engellemişti.

"Sana inanmadığım için özür dilerim."

Konuşmasına mahal vermeden dudaklarına kenetlenmişti. Genç

kadın neye uğradığını şaşırmış, hâlâ çözmeye çalışıyordu. Uykusunu geçirdiği saatlerde Zilan neler yapmıştı? Hem de evde o kadar misafir varken!

Bölüm 13

Ezo kocası tarafından sevilen, çocuğu olmayan kadındı. Be- ritan ise kocası tarafından sevilmeyen, mutsuz ama çocuğu olan kadındı. Nitekim sonuca bakılırsa iki kadın da mutsuzdu. Ve

terazide ikisi de hayata karşı yeniliyordu.

Zilan düşüncelerini bir kenara bırakmış, uykusunda sayıklayan kadını uyandırmaya çalışmıştı. “Beritan..Beritan..uyan hadi.” Kaç saattir uyuyordu. Hafif bir şekilde genç kadım sarstı.

Beritan gözlerini açtığında ilk olarak kocasını aradı. Etrafı deli gibi arıyor, onunla şakalaşan kocasını görmek istiyordu. “Şeı\. Şenvan.. Şenvan nerede?” diye sordu telaş içinde. Gitmiş olamazdı. Az önce yanındaydı, onu kollarının arasına almıştı. Alnını tekrar öpüp bebeğimiz sana benzeyecek, diyordu. Kız olsa da sorun değil, diyordu. Sonuçta o bizim bebeğimiz, diyordu. O ikimizin bebeği, demişti! Şimdi yok muydu yani? Beritan onu tekrar görmek istiyordu. Yanında olan adamı görmek ve gülmek istiyordu. Bunu neden istediğini bilmiyordu ama şu an istediği tek şey Şenvan’in. yanında olmasıydı.

“Şenvan burada değil.”

"Nerede, nereye gitti?" Etrafını aramaya devam ediyordu, Gözü banyo kapısına takıldı. Belki de oradadır diye düşündü.

"Şerwan seni eve bıraktığı gibi gitti. Bir daha gelmedi, Be- ritan."

"Ne?"

"Rüya gördün sanırım?" Genç kadın kafasını yatağın başlığına yaslayarak gözlerini kapattı. Hepsi rüya mıydı? Gerçekler ortaya çıkmamış mıydı? Şerwan ondan Özür dilememiş miydi?

O öpücük rüya mıydı? Hissetmişti ama o öpücüğün şefkatini hissetmişti.

"Gerçekler ortaya çıkmadı mı, Zilan?" diye sordu kuru bir sesle.

"Yok, Dicle benden kaçıyor. Onu yalnız yakaladığım an konuşacağım, merak etme." Genç kadının ellerini tekrar sıktı. "Hadi onları boş ver, şu çorbayı iç," diyerek komodinin üzerindeki tepsiyi alarak kucağına koydu. Hamile kadını doyurmalıydı.

Kaşığı eline alarak çorbayı biraz karıştırdı. Ardından bir kaşık doldurup genç kadının ağzına doğru götürdü. Aç olan hamile kadın hiç düşünmeden ağzını açmış ve çorbasını afiyetle içmişti.

"Ne zamandır hamileymişsin ama bunu hiçbirimiz fark edemedik." İmalı tınısıyla kadına yükleniyordu. Beritan evet anlamında kafasını salladı. Çektiği acıdan, evin huzursuzluğundan hiç kimse fark edememişti ki. "Ben de hiç fark etmedim."

Zilan anlamamasına hak veriyordu. Kocasıyla düzgün bir ilişkisi yoktu. Bu eve geldiğinden beri kendini şaşırmıştı. Evlilik namına hiçbir şeyi yaşamayan bir kadının bebeğini beklemesi imkânsızdı. Eltisinin üzerindeki bunalımı atmak için güldürecek bir anı aradı. Yemeğini yedirdiği sırada aklına gelen anısıyla güldü.

Beritan aniden gülmeye başlayan kadına anlamsızca baktı. Komik olan neydi? Yemeği yedirenin o olması mıydı? Anlam-

Mi/lığı derinleşince Zilan, gülmesine ara verdi, "Aklıma bir şey f'ddi," diyerek tekrar gülmeye devam etti.

"Sana öğretmenlerin klasik cümlesini kurmayacağım, Zilan." Zilan cilveli edasında gözlerini kırpıştırdı. "Ben de anlatacağım zaten. Selvi boylumun beni nasıl istediğini bilmiyorsun, değil mi? Sana anlatmadım hiç." Tepsiyi kucağında düzelterek unlatmak için kendini hazırlığa koydu. "Biz evlenmeden hemen bir ay önce oldu bu olay. Meğer kocacım bana önceden vurulmuş, ben bilmiyordum."

Beritan yemeğini yerken tebessüme etmek için kendini zorladı. Ezo ve Zilan şanslı kadındı. Kocalan tarafından sevilerek alman iki güzel kadın. Bugün kocasına sarıldığı için pişmanlık duyan kadm için sevgi söz konusu değildi. Daha kötüsü Şerwan da o pişmanlığı yaşamıştı. "Hemen bir ay içinde evlendiniz, değil mi? Biz o ara burada değildik, gelemedik,"

İşte Zilan'ı düşündüren de buydu. "Allah'ın hikmetine bakar mısın, Beritan? Ne benim ne Ezo'nun nişanında, kınasında, düğününde burada değildin. Ne sen ne kız kardeşlerin, gelmediniz hiç." .

Beritan da buna şaşırıyordu. Eğlence için gününde gelmeyen kadın, ölüsü bu evden çıkacak gelin olarak gelmişti. "Bir şey oluyorsa bir sebebi, olmuyorsa birçok sebebi vardır, Zilan." Derin nefesini vererek genç kadına döndü. "Ee nasıl başladınız? Yoksa sana mı geldi?"

"Eh, onun gibi bir şey." Öyle gelseydi daha iyi olurdu. "Onlar iş için yine gitmişlerdi. Ben de kızlarla kalmaya geldim. Üç gün burada yatıya kaldım. Sadece Serhad vardı zaten ondan da yanlış anlaşılacak bir şey yoktu, çok rahattık. Biz uzayacağını zannederken onlar erken döndü. Eh onlar da dönünce bana eve gitmek kaldı."

Beritan devamı için meraklandığını hissetti. Kaynı kendini belli edecek ne yapmıştı? Ne yapmıştı ki Zilan'ı bu kadar güldü ı- müştü? "Yoksa o mu seni bıraktı?" diye sordu tahminince.

Kadın kafasını sallarken muzırca gülüyordu. "Ben bırakırım, dedi.

Yok ağabey, sen yol yorgunusun, dinlen. Beni Serhad ve Mahmut Ağabey bırakır, dedim. Birden sinirlendi, seni ben bırakırım, dedi."

Zilan'ı dinleyen Beritan'm kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı. "Sen ağabey mi diyordun?"

"Evet, ben adamın bana sevdalanacağını nereden bileyim? Hiç beklemiyordum. O gider, kendi boyunda ve huyunda bir kız bulu-sandım. Küçük hanım, diyordu bana. Ben de küçük bulduğu için beklemiyordum. Meğer boyum için öyle diyormuş. Boyumu beğenmiş."

Sessizce kıkırdayan Beritan, o anlarda çektiği acıları bir nebze unutarak yemeğini iştahla yedi. "Seni eve bırakırken ne konuştunuz?"

Dudaklarını ısıran Zilan, "Fırça yedim," dedi. Arabaya bin-diklerinde Neçîrvan'dan direkt fırça yemişti. "Zozan Yenge, Neçîrvan götürsün, dedi. O zaman da kabul etmedim. İstemediğim için arabada kızdı. Seni götürmekten aciz değiliz küçük hanım. Yorgunsam da seni annene sağ salim teslim ederiz, dedi. Bir şakalaştı falan. Ben de işini sordum. O sıra ağabey dediğim için yüklenmiş kendine. Beni eve bıraktığı zaman teşekkül' ettim. Ağabey daha ağzımdan çıkmadan lan, diye bağırdı."

Yemeğine ara veren Beritan büyüyen gözleriyle eltisine baktı. "Seni seviyorum, bana ağabey deme mi dedi?"

Zilan genç kadına saçmalama der gibi baktı. "Ay Beritan, bir sonunu getirmeme izin vermedin be!" Kadını azarlayarak mahcup etmişti. Beritan yastığına sinerek dudağım büzüştürdü. "Tamam sustum, konuşmuyorum."

“Neyse işte... O lan diye bağırınca inemedim arabadan. Bir uyağım yerde, diğer ayağım arabada kaldı. Sordum ne oldu, diye. Yine lan, diye bağırdı. Ama çok sinirliydi! Korktum, acaba bir şey mi dedim diye. Bir daha bana ağabey deme, dedi. Şu kadar boyunla bana ne diyorsun. Baba de Zilan, dede de. Keçka mete, benim damarıma basma, dedi. Neye uğradığımı şaşırdım. Ben de inadına damarına bastım. Sana ne diyeyim Neçîrvan Ağabey, dedim. Sen benim ağabeyimsin, benim büyüğümsün, dedim. Çakmağını bana fırlattı. Hemen girdim eve. Üç gün boyunca kendime gelemedim. Anneme bir şey anlatamadım. O akşam yengemler istemeye geldiler.”

Eltisinin ve Neçîrvan’m o hallerini düşününce gülmeden edemedi. Sabrın geldiği son noktada heyecan ve yeni hayata adım başlamıştı. Amed’in güneşi onların üzerine de doğmuştu. Kendisine ne güneş doğuyordu ne başka bir şey. Bir geceye uyumuş, karanlıklar başından bir daha çekilmemişti.

“Peki, siz evlendikten sonra sana söyledi mi?”

Zilan suçüstünde yakalanmış çocuklar gibi kızarıp bozardı. “Bazen tartıştığımızda sırf damarına basmak için ağabey, diyorum.”

“O ne yapıyor?”

“Lafımı bana bir güzel yediriyor.”

Dudağında tebessümüyle kalan Beritan, böyle bir eltiye sahip olduğu için kendini şanslı hissediyordu. Eltiler anlaşamaz diye bilirken şimdi anlaşıyor olmalarına seviniyordu. Yemeğini yedirdikten sonra Zilan ile biraz daha sohbet eden Beritan, akşamın karanlığı odasını doldurduğunda yatağından çıkmış, mutfağa girmek için hazırlanmıştı. Ev misafir kaynıyordu. Ama o odasında dinleniyordu.

“Nereye, Beritan?”

“Aşağıya inmem gerek, Zilan ayıp olacak.” Genç kadın kafasını olumsuz yönde sallayıp genç kadına doğru ilerledi. Hastu olduğu halde misafirleri düşünüyor ve mutfağa girmeye kalkışıyordu.

"Saçmalama, otur oturduğun yerde."

"Hayır, iyiyim gerçekten, hem yorulsam bırakırım. Merak etme, bebek benden kıymetli, ona bir şey olmasını istemem. Sonuçta buraya çocuk doğurmak için geldim, öyle değil mi?" Lafını bitirdikten sonra hiç beklemeden odadan çıkmış, merdivenlere doğru ilerlemişti.

Ezo ile yan yana duracağı için kendisini kötü hissetse de aşağıya inmeli ve onlara yardım etmeliydi. Hem burada dinlenmesi gereken kişi Ezo'ydu. Nasıl bir acı çektiğini Beritan bilmeyecekti. Ama ona elinden geldiğince yardımcı olacaktı. Yanında hiçbir zaman bebek muhabbeti yapmayacak, konuşmayacaktı. Yengesi Heja'da gördüğü gibi kamı büyüdüğünde bebeğiyle konuşmayacak, tekme attığında heyecanla evdekilere koşmayacaktı. Genç kadın hiçbirini yapmayacaktı.

Hiçbir ilkini yaşayamayan Beritan, bu bebek sevincini de yaşayamamıştı. Çok zordu, çok acı vericiydi anne olmamak. Hiçbir kadın hak etmiyordu bunu. Ama dünya bu kuralı koymuşsa, yüce adalet bunu bizlere vermişse karşı çıkmak kimin haddineydi. ki?

"Dicle ile yan yana getirmeye çalışacağım," diyen Zilan eltisiyle birlikte mutfağa girmiş, herkesin bakışlarını üzerlerine çekmişlerdi. "Beritan, kızım burada ne işin var?" Delal Sultan telaşlı bir şekilde kuma geline baktı. Sabah avaz avaz bağırıp yere kapaklanan kadının burada iş yapacak hali yoktu.

"Delal Anne, iyiyim," diyerek bakışlarını Ezo'ya sabitledi. Lâkin genç kadın sırtını dönerek işinin başına geçti. Beritan kendine kızmak ve patlamak istedi. Ona demediğini bırakmayan, herkesi ona düşman eden kadını hâlâ düşünüyor, üzülmemesi
K in dinden geleni yapıyordu. İyi niyetine bildiği ne kadar küfür varsa posta posta yolladı.

"Zozan kızar sana."

"Ben iyiyim Delal Anne, gerçekten." Bakışları kalması için

yalvarırken Delal Sultan sesini çıkartmadı. Bir yönde Ezo için sustu. O kadının çektiği acıyı herkes görmüş, şahit olmuştu. Ne var ki böyle olacağını biliyordu. Ve bunun için güçlü olmalı, lis- lesinden gelmeliydi, Belki bir gün o da hamile kalırdı.

"Yardım edecek ne var?"

"Salatayı yap, ayakta kalma "

Genç kadın kafasını sallayıp Zehra'nın yanma gitmeden önce ellerini güzelce yıkamış, ardından yere oturup salatayı yapmaya başlamıştı. Görümcelerinin kuzenleri arada bir kuma geline bakıyor, onu süzüyorlardı. Fakat Beritan o bakışları görmezden gelmiş, işini yapmaya odaklanmıştı.

"Etler pişmişse Zilan kızart, onları pilavın üstüne koyacağım." Delal Sultan yemekleri kontrol ediyoı; pişenleri tabağa koymasını istiyordu. Bir yanda da pişirdiği içli köfteleri yumurtaya bandırıp yağda kızartıyordu. Ezo ise sulu yemeğini kontrol ediyor, pişmesini bekliyordu. Beritan'a hiçbir şekilde bakama- mış, tek bir göz teması bile kurmamıştı. Kumasının ne düşündüğünü, nasıl baktığını bilmiyordu. Tek bildiği o kadının hamile olduğuydu. Kendisinin olamadığı, belki de olamayacağıydı...

Beritan da Ezo kadar bakmakta zorluk çekiyordu. Onun şimdi burada değil, odasında dinleniyor olması lazımdı. Bebek haberi zıl- gıtlarla verilmişti. O kadın şimdi yaralıydı. Her ne kadar Dicle'nin söylediklerine inanıp ikinci kadın konumunu yüzüne vurmuşsa da bugün yaralıydı. Bugün kendisiyle baş başa kalması gerekti.

Salatayı yapan Beritan, arada Zilan ile göz göze gelip Dicle'yi süzüyorlardı. Kaş göz işareti yaparak ikisini yan yana getirmesini istiyordu. Beritan tamam anlamında kafasını salladı.

"Dicle, erzak odasından domatesle soğan getir, bunlar yetmeyecek gibi," demesiyle kızın şiddetle kendisine döndüğünü gördü. Bunu beklemediği çok açıktı. Şaşırmış bir şekilde kafasını sallayıp mutfaktan çıktı. Oynanan oyundan habersiz!

Ziian kocaman gülümseyerek arkasından gitmiş, çıkartacağı yalanın hevesiyle genç kızın arkasından koşar adım yürümüştü. Eğer Beritan haklıysa saçım başını yolacaktı. Evinde huzur bırakmamış, nifak tohumlarıyla bütün inşayı yıkmıştı. Dicle'nin erzak odasına girdiğini görünce önce etrafını taradı. Vedat ile göz göze gelince kısa bir kafa işaretiyle yanma gelmesini istedi. Bu oyunu kurduğuna göre bir şahidi olmalıydı. Ve Vedat'tan daha iyi kimse olamazdı. Vedat'ın kocası gibi Beritan'a inandığını zannediyordu.

"Hayırdır Zilan, ne yapacaksın?" Kuru sesi ve anlamsız bakışları kuzeninin üzerinde gezindi.

Zilan sesini kısarak niyetini açıkladı. "Ben şimdi içeriye gireceğim, sen kapıda bekle. Dicle'yi sıkıştıracağım."

Vedat sıkıştırma eylemini neden gerçekleştireceğini biliyordu. Beritan için yapacaktı. Çatık kaşlarıyla yengesini uzun bir an boyunca süzdü. Dicle'yi köşeye sıkıştırsa ne olacaktı? "Belki söylemiştir o lafları, Zilan. Şenvatı onu sevmiyor diye söylemiş olabilir."

Zilan'ın ağzı duyduklarıyla aşağı sarkmıştı. Vedat, Dicle'ye mi inanıyordu? "Ne diyorsun, Vedat? Dicle'ye mi inanıyorsun?"

"Dicle'ye inanmıyorum ama Beritan'a da güvenmiyorum. Sen ne yapıyorsan yap Zilan, içeride adamlar var, hızlı ol." Kızarak kadını yanından kovmuştu. Şüphesi içinden geçmiyordu. Beritan'm, ağabeyi onu sevmediği için o cümleleri sarf ettiğini düşünüyordu. Emin değildi ama çok da güvenemiyordu.

Vedat'a öfkeyle harmanlanmış bir bakış atarak açtığı kapıdan içeri girdi Zilan. Kimin haklı, kimin güvenilir olduğunu az sonra öğreneceklerdi. Dicle dolabı açmış, içine doğru eğilmişti. Zilan

kapağının arasına sıkıştırabilir ve onu konuşturabilirdi. Lâkin önceliği zarar vermeden konuşturmaktı. Önce tatlı dille konuşacaktı. Ne demiş atalarımız; tatlı dil yılanı deliğinden çıkarırmış. Hoş Dicle'de o tatlı dili anlayacak kapasite yoktu ama denemeye değerdi.

Genç kız sebzeleri çıkartıp yanında getirdiği kaba doldurarak dolabın kapağını indirdi. Önüne dönüp çıkacağı sırada karşısında gördüğü kadınla elindeki kap düşmüş, sebzeleri onlardan kaçarcasma yere savrulmuşlardı Zilan'ın yapacağı işkenceyi biliyorlarmış gibi.

"Ne oldu, Dicle?"

"Ne işin var burada, Zilan?" Dehşete kapılmış genç kız karşısında yedi düvele yetecek dile ve cazgırlığa sahip kuzenini görünce korkusu katlanmıştı.

"Her şeyi anlatman için sana beş dakika veriyorum. Bak kıymeti mi bil, bunu herkese yapmam," diyerek istihzayla göz kırpmış, kollarını göğsünde birleştirmişti.

Yüz ifadesini sakin tutmaya çabalayan Dicle'nin kalp ritimleri şaşmaya, hızlı hızlı atmaya başlamıştı. "Ne saçmalıyorsun, Zilan ne gerçeği?"

"Beritan'a attığın iftiranın gerçeğini hemen istiyorum, Yoksa senin saçını başını yolar, sonra da bu derin dondurucuya koyar, donana kadar da çıkarmam seni." Umursamazca omuz silkti. "Sonra zaten ölürsün." Söyledikleriyle Dicle bir adım gen atmış, genç kızdan bakışlarını kaçırmıştı.

"Neyin iftirasını atmışım ben?"

"Dicle, seni tanıyorum. Teyzemin kızısın, kuzenimsin, yeri geldi sırdaşın oldum. Yeri geldi seni korudum. Şimdi yalan söylemeyi bırak, seni kendimden daha iyi tanıyorum. "

"Tabii, Beritan'ın tarafım tuttuğun için ona inanıyorsun." Kendinden emin çıkan sesi yalan konusunda ustalaştığını göste-

riyordu. Zil an metanetini korumaya devam etti.

"Dicle, Beritan'ı neden sevmediğini ikimiz de çok iyi biliyoruz. Konuşturma beni istersen." Uyarı mahiyetinde tebessüm etti. Hemen kapı arkasında onları duyan Vedat'tan dolayı kuzeninin Şerwan'ı sevdiğini dile getirmemişti. Yoksa iftiracı kuzeni için kötü olurdu. Vedat onu değil bu eve almak, kendi evinden bile dışarı çıkartmazdı.

Uyarısını aldırmayarak karşı çıktı. "Alakası yok."

"Var canım, var. Hadi dökül, seni bekliyorum. Bak, iyi günüme denk geldin. Yoksa saçını başını yolardım. Küçükken benden az dayak yemiyordun." Çirkefliği tuttu mu onu bırakmazdı. Özellikle istediğini almadığı sürece ki Dicle bunu çok iyi biliyordu. Dediği gibi küçükken Zilan'dan az dayak yememişti.

Bir bahane bulmalı ve hemen çıkmalıydı Dicle. Kuzenini bir kenara bırakmış, yere düşen kabı eline alarak sebzelerini tekrar koymuş ve çıkmak için hazırlanmıştı. Lâkin Zilan kolundan tutmuş, çıkmasını engellemişti.

"Keçe26., keçe."

"Ne var?"

"Senin dilini keserim," diye tısladı.

"Ben ona iftira atmadım. İstersen Ezo'ya sor. Hem kendisi şahit." Haklı çıkma isteğiyle tutuşan kız, sesini yükselterek üste çıkmaya çalışmıştı.

"Ezo'ya anlatış biçimini öğrendim, sen güzel canını hiç sıkma."

"Zilan bırak, karşında çocuk yok." Kolunu kurtarmaya çalıştı ama Zilan izin vermedi.

Zilan sinsice sırıtıp konuştu. "Allah şahidimdir, şimdi bana her şeyi anlatmazsan kavga çıkartırım. İçeride bir dolu insan var.
Ilerkesi başımıza toplar, kavganın nedenini sorduklarında hepsini bir bir anlatırım. Biliyorsun ki kimseden çekinmem ben." Gözleri kocaman olmuş, kararlılıkla dikleniyordu.

---

26 KeçeıKız

"Kimse., sana..inanmayacak." Titrek sesi Zilan'ı daha da gaza getirmişti.

"Baban içeride, o sana neler yapar? Ağabeylerini de düşün. Ya adam gibi anlatırsın, ben de bu işi gizlice hallederim. Ya da bu yaptığım herkese duyurur, seni rezil ederim." Dicle kurtulmayacağım biliyordu. Ama şansını denemekten de kaçınmamıştı.

"Bırak beni, bağırırım bak." Kolunu kurtarmaya çalışıyor, çıkmak için deli gibi bir güç sarf ediyordu ama nafileydi. Karşısında Zilan gibi bir yapışkan vardı.

"Bağır bağır, sonra baban da seni öldürsün. Dayım seni gebertir kızım," diyerek sesini bu sefer olduğunca yükseltmişti. "Hadi bağır... Beritan'a iftira attığını, Şerwan'ı sev..." demesiyle Dicle hızla avuç içini kuzeninin dudağına bastırmış, ağlayarak konuşmuştu.

"Hiş! Hiş! Zilan bila. " Zilan keyifle gülümsemiş, kuzeninin elini dudaklarından çekmişti.

"Anlat." demesiyle kapı açılmış, içeriye hiddetli kadın girmişti. Dicle gördüğü suretle gerisin geriye yürümeye başlamıştı. Kapı sertçe kapanırken genç kız derin dondurucuya çarptı.

Sürmeli kara gözleri ateş saçıyor, yuvalarında Öfkeyle titreşiyordu. Oymalı tülbendi omuzlarına düşmüştü. Zilan usulca geri çekildi. Bu bakışları görmek istemiyordu. Zozan Eroğlu, bakışlarıyla akıllara zarardı. Kocasının ismini ve soy ismini o kadar iyi taşıyordu ki kimse karşısında durmaya cesaret edemiyordu. Dağ gibi kadındı. Yıkılmayan omuzları, hükmü, bakışları ismine yaraşırdı.

"Şimdi beni bekletmeden dökül, Dicle. Yalan konuştuğun an, dilini keserim!"

Dolu dolu gözleriyle korkusunu yutkundu. Karşısında Zozan Eroğlu varken yalan konuşmak bir tarafa, bir kelime sarf etmek bile güçtü.

"Ye-yenge özür-dilerim..."

Sabırla nefesini verdi. "Anlat Dicle anlat!"

Gözyaşları içinde her şey bir bir dökülmüştü. Asıl konuşmayı, Ezo'ya anlattığı yalanları. Zozan Eroğlu'nun tahmin ettiği gibi çıkmıştı. Başlarında patlayan olayı her iki gelininden dinlediğinde inandığı Beri tan olmuştu. Asla yersiz konuşmalarda bulunmayacağını ve böyle saçma sapan cümleler kurmayacağını bilmişti. Delal ile aynı kanıya varmışlardı.

Ve o zaman kızları ve yeğeni için küçük bir oyun planlamış, susmuştu. Beritan'ın ıie yapacağını da merak ettiği için doğru anı beklemişti. Şimdi ise Zilan planından habersiz, olaya karışıp iftirayı erken patlatmıştı.

"Bir daha bu eve tek başına ayak basarsan seni kapı dışarı eder, babana her şeyi anlatırım. Annenle gelirsen gelir, yatıya kalırsa kalmazsın. Kızlarımdan, özellikle gelinlerimden uzak dur. Bu sana ilk ve son uyarımdır. Bir saygısızlık daha yaparsan, seni doğduğuna pişman ederim. Ben diğer yengelerine benzemem. Ben Zozan'ım, Dicle. Bunu unutma!"

Gür aksam Zilan'ı mum gibi dikmiş, Dicle'yi hüngür hüngür ağlatmıştı. Zafer genç kadının olmuştu. Her şey ortaya çıktığına göre Beritan'ın suçsuzluğu kanıtlanmıştı. Şimdi yengesi Dicle'ye dersini vermişti.

Kafasını salladı. "Şimdi gözyaşlarını sil, kendine çeki düzen ver. Sonra mutfağa gir, işini yapmaya devam et. Akıllı ol bundan sonra," diyerek Zilan'm açtığı kapıdan çıkmıştı.

Çarpık bir gülüş sundu Zilan. "Dersini aldın. Bir daha evime karışırsan yengeme bırakmadan seni ben öldürürüm." Tehditle

parmağını son kez sallayarak çıkmıştı odadan. Kendinden emin yürüyüşüyle mutfağa girmiş, gözleri masum kadını aramıştı. Ancak Beritan'ı görmemişti. Neyse, anlatmanın sırası gelecekti elbet!

Heyecanın ve mutluluğun dinmediği konakta bebek haberi gündemin huzuruna oturmuştu. Bu mutluluktan nasip, iki kadının payına düşmemişti: Ezo ve Beritan. Biri hamile olamadığına yanarken diğeri olduğuna yanıyordu. Ve sevinç, bu kadının hayatlarından aynı adamın karısı oldukları gün alınmıştı.

Hazırladıkları yemekten tek bir lokma bile almayan iki kadındı. Biri gebesin, güç toplaman gerek, yemek ye, diye ısrarı alırken diğeri misafirlerine ayıp olacak, bir lokma ye, ısrarı almıştı. Ne var ki hiç yememişler, mutfaktaki kaçamak bakışlar aynı sofraya oturduklarında da devam etmişti.

Misafirler azalmaya başladığında Ezo artık direnmeyi bırakmış, odasına erkenden çekilmiş, kimsenin gelmemesini söylemişti. Ne eltisini kabul etmişti. Ne görümcelerini...

Şervvan'ın çektiği ıstırap her şeyden daha ağır ve daha çaresizdi. Hamile karısını kapıya bıraktıktan sonra eve gelmemişti. İş bahanesi çıkartmış, Ezo'nun halini görmemek için âdeta kaçmıştı. Çektiği acıya bir kez daha şahit olmamak için evin kapısına bile gelmemişti. Kulakların zarlarını titreten zılgıtlar, mutluluk çığlıkları, adam ve ilk karısı için kahır vücudunu esir alan bir zehirdi.

Bebek haberini alır atmaz Beritan'a sarılmıştı. Senin çocuğunu istemiyorum, dediği kadına teşekkür etmişti. Küfür filtresini kendine etmekten boşaltmıştı. Oıu öpmüş, karşılığını almıştı. Acı çekecek olan karısını o anlarda unutarak. Bu haberle yıkılacağını düşünmeden müjdeye kapılıp kaybolmuştu. Şimdi yüzleşme vaktiydi. Şimdi acıları içinde kıvranan kadının yaralarını nasıl saracağını bilemediği

dakikaları yaşama, bu dakikalarda dirhem dirhem ölme vaktiydi. İlk aşılama yaptıklarında sabır ve sükût eden kadının ikinci üçüncü aşılamasında bile sabır ettiğini, ağlasa da ayakta durduğunu görmüştü. Elinden hep tutmuş, üzül- memesini söylemişti. Tüp bebek tedavisinde çektiği kahır daha çok büyümüş ama sabrı bir dağ kadar güçlenmişti. Zaman geçtikçe, yıllar yılları aştıkça Ezo düşmek yerine güçlenmişti. 'Ben artık kendimi geçtim. Sadece senin için istiyorum. Sana baba diyecek bir evladım olsa bütün dünyalar benim olur, Şenvan. Bütün dünyam sen ve bebeğimiz olur.' Bu cümleyi her tedavi sonrası gözyaşlarını akıttıktan sonra karısının nefessiz kaldığı anlarda duymuştu.

Bugün farklıydı. Bugün o kadar farklıydı ki değil elini tutup destek vermeye, yüzüne bakmaya cesareti bile olmamıştı. Yanma gelmek şöyle bir dursun, arabasından inememişti. Bir kadın yıllar boyu hamile kalamazken, bir kadın daha evliliklerinin ikinci ayı dolmadan bebek haberi vermişti. Zılgıtlar bugün onun için çalmış, dudaklara gülümsemeyi o vermişti.

Kapı kolunu tutan elleri avucu arasında kırarcasına sıklaştı. İçeri girmeye korkuyordu. Göreceklerinin çok sağlıklı bir tablo olmayacağını içi âdeta fısıldıyordu. Eliyle boynunu ovuşturarak güç kazanmaya çabaladı. Az sonra bütün gücü tükenecekti. Az sonra elinde kalan son dirayeti tuzla buz olacaktı.

Kolu indirerek kapıyı itip ardına kadar açılmasını sağladı. Daha kapı indiğinde kulağına küçük çığlıklar dolmuştu. Kendini her şeye hazırlamıştı. Fakat bütün hazırlık iğnenin ucuyla patlatılan balon gibi patlamış, yok oluvermişti. Yatağın üzerinde oturmuş, kafasını dizleri arasına almış vaziyette boğuk boğuk çığlıklar atıyordu.

Şenvan şuurunu kaybetmeden önce kapıyı kapatmıştı. Kendini geriye bırakarak sırtını kapıya çarptı. Ciğerlerini deşen bir şey vardı. Adını hâlâ koyamadığı, istese bulamayacağı, anlatmaya çalışsa

başaramayacağı bir sancıydı. Hareketsiz halde kadınını izledi. Sesini sessizce dinledi.

Bugün bebek haberim aldığında baba olacak diye, bebeğini taşıyan kadına sarılıp teşekkür etmişti. Hem de bir kereyle sınırlı bırakmamıştı. Ezo'yu gördükçe yaptığı hareketin pişmanlığı Everest Tepesi'ni aşıyordu.

Hareketlenen karısının kafasını ağır ağır kaldırışını gözünü tek bir an bile kırpmadan izledi. Belki de kendine işkence etmeyi istiyordu. Çektikleri yeteri kadar ağır değilmiş gibi... Yüzünü gördüğünde boğazına yutkunamayacağı kadar büyük bir yumru oturmuşta.

Gözlerinin beyazı yüzü kadar kıpkırmızı kesilmiş, gözaltları şişmiş, ağlamaktan yaşları yüzünün her tarafını sarmıştı. Saçı dağılmış halde bakan kadının hali haraptı. Şenvan nasıl kırık, nasıl güçsüz, nasıl acı çekercesine baktığını görebiliyordu. Görmemeyi, o anda kör olmayı istedi.

Yataktan güçbelâ çıkışım yine sessizliğini bozmayarak izledi. Ela gözlerini kara gözlerinden hiç ayırmadan, ayaklarını yere süre süre kendisine doğru geliyordu. Şervvan çenesinin titreyişini, ağırlaşan göz kapaklarım, burnunu çekişini, sessiz sessiz akan yaşları tek bir dokunuşta yok etmek istedi. Ne var ki imkânsızdı...

Tam dibinde duran kadın, avucunu kalbine bastırdı. "Burası acıyor..."' Yumruk halini alan eli kalbine birkaç kere daha yumruğunu indirdi. "Sanki birileri cellâdım olmuş, beni öldürmeden işkence çektiriyor..." Sesi kısıldı, hıçkıra hıçkıra devam etti. "Burası acıyor, Şenvan."

Konuşma yetisini kaybeden bir dilsiz oldu Şerwan. Ciğerindeki acı büyüdü.

"Olmadı..." Omzunu çaresizce silkti. "Olmadı... Ben sana bir çocuk... Bir çocuk veremedim. Nasibim., olmadı.. Hep şükrettin^ hep umut ettim.. Acı çektim ama direndim... Allah'ım düşürmedi, sen de elimden tuttun... Ama bugün..." Hıçkırıkları çığlıklara dönüştü. Genzinden izinsiz kopan çığlıklarla yaşlarım akıta akıta ağladı.

Bugün altı yıldan farklıydı. Düşe kalka, el ele, yürek yüreğe, diz dize geçirdikleri altı yıldan daha farklı, daha kahırlı, daha gamsızdı. Kadında hasar tespiti mümkün olmayan yaralar açılmıştı. Adamda bu hasarları onaramayacak güçsüzlük oluşmuştu.

"Bugün öldüm. Katlanamıyorum, Şeman. Bir çocuğun olacak. Seni sevecek, sayacak... Sana baba diyecek... Koşup sarılacak, arkandan ağlayacak... Sen ona oğlum, diyeceksin... Kucağına aldığın an annesine teşekkür edeceksin... Bu çocuğun annesi ben değilim!"

"Ezoo..."

Dizlerinin bağı çözülen genç kadın, tüm ağırlığıyla üzerine düşmüştü. Şenvan'a bakan gözleri şimdi yere bakıyordu. Ruhu baştan ayağa çıplaktı. Kalbinde iğneler batırılmıştı ve konuştukça daha çok dibe batıyordu.

"Zılgıt çaldılar... Hepsi ona teşekkür etti... Herkes onun sayesinde gülümsedi... Herkes o kadın sayesinde baba olacaksın diye sevindi... Kendimi hiç gibi hissettim... Kendimi ilk defa evimde fazlalık buldum... Seni sevindiremediğim için ben vücuduma bugün isyan ettim... Dayanamıyorum, Şenvan..."

Adamın göz kapaklarında biriken damlalar bir bir aktı. Akabinde dizlerinin üstüne, omzundaki tüm ağırlığıyla beraber düştü. Taze yaralar bir bir kanıyordu. Ve kimsenin tabip olup iyi-

İttirmeye gücü yoktu. İyileştirmek yalnızca Allah'a mahsustu. (toıun kudreti yeterdi.

Şervvan kafasını avuçları arasına aldı. Parmakları saçlarının arasına geçmişti. Acısını almaya çalışsa yapamayacaktı çünkü imkânsızdı. Konuşamadan hiçbir teselli sözü sarf edemeden boğazındaki kocaman yumruyla durdu. Ve sadece onu dinledi. Daha dökülecek ne acılar vardı.

"Senin bir çocuğun olacak, sana baba diyecek... Baba diyerek Şervvan ama annesi ben değilim... Bu evde hamile bir kadm var. O kadm, üzerime gelen kuma..o kadm senin karın... o kadında sana ait parçalar var... bende olamayan, senin en büyük eksikliğin,.. ben buna nasıl dayanırım..Ağlamaktan başka hal çaresi yoktu. İçindeki acıları kusmaktan başka yol da yoktu.

Her acısında yanında olan adamın şefkati de bugün yoktu. ! 1er sıkıntısında bir cümlesiyle bu sıkıntıyı kovan neşesi de yoktu. Bugün bu adam başka bir kadm için vardı ama Ezo için yoktu.

"Ben nasıl kabul ettim... Allah'ım ben nasıl kabul ettim... Üzerime bir kadının gelmesini ben neden kabul ettim... Sana bebek verecek diye... Kendime olacakları bildiğim halde tamam, dedim, karşı durmadım... durdum ama yetmedi, pes ettim... Şimdi hepsi burnumdan geliyor..."

Kucağına güçsüzce düşen elleri birbirine kenetlenip kaldı. Ezo ellerini ağzına bastırıp çığlık çığlığa ağlayışını dindirmeye çalıştı. Hayat bu noktadan sonra iplerini koparmıştı. Ezo bağlayamayacak kadar güçsüz, Şervvan uzanıp iplerin ucundan tutuna- mayacak kadar şuursuzdu.

Sadece karısını göğsüne hapsedip sıkı sıkı sarıldı Şervvan. Tek bir sarılmada özür diledi, şefkat verdi, sevgi verdi, bağlılık verdi. Ama kadına asla yetmedi.

"Nasıl dayanacağımı söyle... O kadınla nasıl konuşup aynı odada oturabileceğimi söyle... O kadının hamile olduğunu ve se

nin çocuğunu taşıdığını söyle... Bana her şeyi söyle... Susma, bir şey söyle. Ezo, mecbursun, de. Bu kadını kabul ettik, o geldi, de. Hamile olmasını hepimiz istiyorduk, oldu, de. Ezo aklını kaybedeceksin, de. Ezo sus, de. Ezo konuşma, de...” Kocasının gözlerine yaşlarla bulanmış gözlerini çevirip baktı. “Ezo... karım... Beritan hamile, benim çocuğumu kanunda taşıyor, de..

Şervvan’ın gözleri duyduğu son cümleyle kapanmış, kapaklarında biriken yaşlar hızlıca inerek diğerleri arasına karışmıştı. Hiçbir şey diyemedi. Sadece ve sadece içinden sessizce yakardı.

‘Allah’ım sen bu kadına dayanma gücü ver!’

KUMA

*

Bölüm 14

‘Kocanca ‘^zantzv ^VeJieceA!

Dün gece yarattığı enkazdan o kadar utanmıştı ki tan ağardığında odasından çıkmıştı Ezo. Şenvan’m yüzüne bakacak dirayeti yoktu. Dün gece kendini nasıl kaybetmiş, bütün o cümleleri nasıl heba etmişti, ııanamıyordu. Acizlik hissi o kadar yoğundu ki. Güçlü duramamış, zaten sıkıntıda olan adamı çıkmaza sürüklemişti.

“Sus Ezo, deseydin susardım..

Şervvan sus, deseydi susardı. Sustursaydı daha beter olmazdı. Şu

an kocası yatağında uyuyordu. Ezo ise merdivenleri kat ederek aşağıya iniyordu. Bugün hatta yarın Şeman'ı görmeye hazır değildi. Derin derin iç çekişleriyle etrafı boşluğa bakar gibi izleyen kadın, göz hapsine teyzesi takılınca merdivenin ortasında duraksadı. Bahçede merdiven sonunda onu kısık gözleriyle izliyordu.

"Hayrola teyze, bu saatte neden ayaktasın?" diye endişeli sesiyle sordu.

Zozan Hanım karşısında çökmüş kadını görünce gözlerine inanamadı. Bir gecede Ezo'dan başka bir kadına dönüşmüştü.

Bugünü hele sabahın seyrinde bu konuşmayı ayarladığı için piş27 manlık duymuştu. Dünkü bebek haberinin üzerine şimdi bir Beritan'ın haklı olduğunu söyleyecekti. Ezo'nun üzerine bir başka yükü kendi elleriyle yükleyecekti.

Endişesini ve üzüntüsünü yüzüne yansıtmadan ciddi ifadesiyle cevapladı. "Konuşacaklarımız var keçamin."

"Kiminle?" diye sordu Ezo.

"Gel benimle," demekle yetindi kadın. Sırtını yeğenine dönerek Agir Ağanın misafirlerini ağırladığı büyük odaya geçti. Konuşmak için en müsait oda burasıydı. Dün gece Şer w an'a her şeyi anlatmıştı. Oğlunun öğrendiği andaki ifadesi yetmişti. Pişmanlık, vicdan azabı, şaşkınlık ve kime olduğunu bilemediği nefret!

Şimdi konuşacağı iki kadın vardı: Biri yeğeni, diğeri kapıdan içeri giren kuma gelini. İftiraya uğramış, haklı olduğunu söylemekten geri durmamış ve ona kafa tutan cesaretli gelini.

"Oturun karşıma."

İki kadın tan vaktinde bir odada Zozaıı Eroğlu'nun önderliğinde ne konuşacaklardı? Şaşkınlık ve anlamsızlık birbirine karışınca iki kadın bakışmakla kaldı. Berıtan odasına gelip uyan- dırıldığında Zozan Hanımı karşısında görünce afallamıştı. Önce bir şey olduğunu sanmış, hazırlanıp aşağıya in, konuşacaklarımız var, deyince meraklanmıştı. Sabahın köründe, daha güneş ufukta yeni doğuyorken kaynanasıyla konuşacağı ne olabilirdi?

"Oturun karşıma." Sert sesiyle tekrarladı.

İki kadın aldıkları sert direktifle bakışmayı güçlükle kesip kaynanalarının karşısına oturmuşlardı. Yine aralarında ziyadesiyle mesafe vardı. Birbirlerinden uzak duran, suçlamaktan geri durmayan iki kadın...

Zozan Hanım çaprazlarına oturup gözlerini ihtiyatla ikisine dikti. "İkiniz arasında benim ayrımımın olmayacağım bilin. Ezo

yem imdir, konumu yüksek; Beritan kumadır, konumu altta olma/. Şerwan

27 B ukamin: Gelinim

benim en büyük oğlum ve yarm Agir Ağanın yerini »ıliK'ak. Ona gösterdiğim değer ve kıymet, ikiniz arasında da eşitin Şüpheniz olabilir mi?"

İki kadın ansızın bakıştı. Zozan Eroğlu'nun sesinde ne azarluyan bir tını vardı ne bir kinaye. Oturup iki geliniyle konuşabildi. Ancak Beritan'ın o eşitlikten şüphesi vardı. Hangi kuma ilk kadınla eş tutulur ki? Yine de sesini çıkannadan kaynanasını dinledi.

Daye Zozan sürmeli gözlerini iki gelinin üzerinde gezdirdi. Hayata karşı daha çok acemilerdi. İnsanların oyunlarına daha SÛ Hardı.

"Ben ikinizi olayları çözmeden suçlamayacağımı, hangi tarafın haklı olduğunu öğrenmeden olayı kapatmayacağımı söylemiştim." Ağır ağır konuşan kadın iftiraya tek tarafın uğramadığını gelinlerine anlatırken verecekleri tepkiyi merak ediyordu. İki kadın kafa sallamakla yetindi. Ne Ezo'dan ne Beritan'dan ses çıkıyordu. Yüreklerini titreten, Zozan'm keskin bakışları ve sesindeki gizemli tınıydı.

"İkiniz de daha toysunuz. Ne kindar ne kıskanç olduğunuzdan insanların sizlere karşı güttüğü kini, nefreti, kıskançlığı bilmiyorsunuz. Size oynanan her oyunda birbirinize karşı mı duracaksınız?"

Beri tan'm kaşları istemsizce çatılmıştı. "Ben yapmadığım şeyleri yapmakla suçlandım. Bütün konak bana karşı, herkes beni suçluyor. Ve ben orada benden beklenmeyecek bir şeyi bile yaptım. İkisini korudum, ikisi beni suçladı."

Daye Zozan tek kaşını kaldırdı. "Sana inanmayan oğlum, Ezo ve Şilan," diye hatırlattı. Ardından gözlerini Ezo'ya çevirdi. Bu kadının yaptığı büyük haksızlığı onun yüzüne vuracaktı.

Sormadan etmeden, manip dinlemenin cezasını, gerçeği öğrenerek çekecekti. Ama bu bebek haberinden sonra biraz zordu, Kendini sıkarak yeğenine gerçeği bir cümlede açıkladı.

"Beritan'm haklı olduğu ortaya çıktı, Ezo!"

Kafasınt şiddetle kaldıran Ezo afalladı. Cümleyi binlerce koz duyma ihtiyacı hissetti. Beritan haklı mıydı? Yüzü anlamsızca çatılan Ezo, teyzesinin gözündeki suçlayıcı parıltıları görünco yutkundu."Na..nasıl?" diye sordu güçbela.

Ezo'nun şokuna kıyasla Beritan'ın yüzü aydınlanmış, dudakları genişlemişti. Haklı olduğu ortaya çıkmıştı. Bütün iftiralardan kurtuluyordu. Çok şükür suçlanmayacak, kimse ona kötü gözlerle bakmayacaktı. Yaptıkları haksızlığı anlayacak ve gelip özür dileyeceklerdi. Kimin kimi koruduğu ortaya çıkıyordu. Kuş olup uçmak istedi. Ruhu özgürlüğüne biraz olsun kavuşmuştu.

Sevincine engel olamayan Beritan, hayretle güldü. "Şimdi benim haklılığım ortaya çıktı. Bana atılan iftira üzerimden kalkıyor, öyle mi?" derken sevinçten elleri titreyen kadın, minnetle kaynanasına baktı. "Teşekkür ederim."

Yaşadıkları darbe az değildi. Beritan suçsuzdu ve anlattığı her şey doğruydu... Ezo'yu korumuş, Dicle'ye kızmıştı. Koluna çarpması bu yüzdendi. Kızgınlığından görmediğini söylemişti. Haklıydı, sonuna kadar haklıydı. Ezo'nun içi acımıştı. Yaşadığı utançtan yüzü önüne düşüverdi. Büyük ayıp etmiş, yüzüne kuma olduğunu vurarak kalbini kırmıştı. Fakat son cümle vardı: *O bebeği getireceğim, herkes görecek!*

Daye Zozan'ın bakışları yerini koruyordu. Elbette ki suçlu kimse söylenecek, Beritan'ın üstüne kalmayacaktı. "Sen iftiraya uğrarken farkında olmadan bir suçlamada bulundun bukaminV' Sesindeki tını, gözleri kadar keskindi.

Beritan'm gülüşü dehşete dönüştü. Kendisi suçlanırken kimi neyle suçlamıştı? Onu dinlemeden Dicle'ye inanmalarını kabulle ıememişti o kadar. "Ben neyin suçlamasında bulunmuşum?" derken sesi aniden

sertleşmişti.

Ezo sesi çıkmayacak kadar küçük düşmüş hissediyordu. Herkesin ona cephe almasına sebep olmuştu. Utancından kumasının bulunduğu suçlamayı bile anlayamamıştı.

"Ezo seni Dicle'nin anlattıklarına göre suçlarken sen onu ispiyonculukla suçladın. Şerwan'm aklını doldurmakla suçladın!" Ikına da müsamaha göstermeyecekti. Gelinleri -birbirine öfkeli iki kadın- aynı hataya farkında olmadan düşmüşlerdi.

Beritan az ötesinde oturan kadına usulca gözlerini çevirdi. Hâlâ kızgınlığı ve kırgınlığı yerini koruyordu. Fakat kocası üzerine geldiğinde bundan başka bir düşünce aklına gelmemişti.

"Birbirinizin günahına giriyor, birbirinizi kırıyorsunuz." Suçlayıcı ses tonu yüksek çıkmıştı bu sefer. "Jiyaıı ve Şilan... Kızlarımın kavgalı olmasını istemediğim gibi sîzlerin de olmasını istemiyorum. Benim gelinlerimden önce kızlarımsınız."

"O durumda ne yapmamı bekliyorsunuz?" Sert bakışları yerini korurken kaynanasına karşı durmaya devam etti Beritan. "Koca... ikimiz... koca..." Kocamız diyemedi. Kocası diyemedi. "Şeman gelip sen benim kanma neler söyledin, dedi. Bana bundan başka ne düşünce kalacak Zozan Hanım. Kim olsa aynısını söyleyecek, kim olsa o şekilde suçlayacak. Ve zaten öyle olmadı mı?" Başını bir kere bile eğmeden, gözlerini kaynanasının gözünden çekmeden, doğruları dilinden bir bir dökmüştü. Kendisine atılan iftiranın son bulmasının sevincini bile yaşayamamıştı. Ve Beritan yine suçlanmıştı.

İspiyonculukla suçlandığını bile fark etmeyecek kadar Öfke doluydu Ezo. Dicle'nin anlattıklarına inanarak o anın şokuyla

Şehnaz a Gülsen Haşimoğlu

her şeyi bir bir dökmüştü. Kendi kulaklarıyla duymuş gibi kemli ağzından anlatmıştı. Ezo'nun büyük hatası buydu.

"Ezo kocasına seni ispiyonladı mı? Beritan bana bunları anlattı, dedi mi?" Zozan Hanım kendisine karşı duran gelinine öfkeli bir çift gözü dikmişti. Haklıydı, sonuna kadar haklıydı. Kim olsa aynı

düşüncede bulunurdu. Ama eğer bugün Zozan Hanım sen haklısın, o haksız der ve ikisinin hatasını söylemezse, yarın bu iki kadın ben haklıyım, diye birbirlerine üstünlük taslayacak- lardı. "Ezo da senin o konuşmalarda bulunduğuna inandı," diye tamamladı. "Çünkü ikiniz de birbirinizi tanımıyorsunuz. Tam- saydıınız oturur konuşur, birbirinize alevlenmezdiniz."

"Gidip Beritan'a sorsaydım bu tatsızlık yaşanmayacaktı. Beritan haklı jinap. Ama ben kimseyi kimseye ispiyonlamadım. Eğer Beritan iftiraya uğramışsa ben de bunda iftiraya uğruyorum." "İkiniz de haksızsınız, Ezo!" diye karşı çıktı kaynanası. "İkiniz de birbirinizi suçladınız. Başkalarının evinizi karıştırmasına izin verdiniz. Agir Ağaya kendinizi rezil ettiniz. Ne konuştuy- sanız, birbirinize ne söylediyseniz gelinlerini dize getir, dedi."

O tartışmada birbirlerini kırmışlardı. Biri küçümseyerek kuma konumunu yüzüne vururken, diğeri onun doğuramadığı çocuğu doğuracağını yüzüne vurmuştu.

"Bu davada ikiniz de haksızsınız. Birbirinize ne söylediyseniz unutun!"

Beritan inatla karşı çıktı. "Unutmak mı?" İnanamayarak kaynanasına baktı. "Ben yapmadığım şeyler üstüne iftira yedim. Konumum yüzüme vuruldu. Aşağılandım ve unutacak mıyım?"

Ezo usulca kafasını çevirdi. "O çocuğu ben doğuracağım, dedin," diyerek o günkü kararlılığını kati sesiyle hatırlattı. "Herkes görecek, dedin hepimiz gördük. Hamilesin, haklısın, kocan sana her şeyi yapacak." Sadece kırılan Beritan mıydı? Yoksa Ezo da onun kadar yaralanmış mıydı?

Duraksayan Beritan, yan tarafında oturan kadına belirsizlik iyinde saniyelerce baktı. Sessizliğini bozarak sordu. "Benim de konumum yüzüme vuruldu. Bebek getirdiğim halde konumum hâlâ değişmedi, asla da değişmeyecek." Konumu kocası taralından değişmeyecekti. Haklı olduğu halde kocası ona gelmiş iniydi? Hayır! O zaman konumu da değişmemişti. Ve bu imayı apaçık Ezo'ya etmişti.

Kızlarından odadaki kavgayı öğrenmişti. Ne denli kırıcı ko-

nuştuklarını bu sayede öğrenmişti. Ve iki kadım hiçbir şekilde suçlayamıyordu. “Ben diyeceğimi dedim. Bir daha sakın ama sakın acılarınızı yüzünüze vurmayın!” İmalı katı sesi, iki kadına birer göndermeydi. “Kocanız sizi yukarıda, çalışma odasında bekliyor. Onunla konuşacaksınız.”

Bu konuyu sessizce, sadece dördü arasında çözeceklerdi. Kızına gelince, ona da dersini verecekti. Agir Ağaya olanları üstü kapalı anlatmış, iki gelinine kızmamasını söylediyse de kocasının öfkesi geçmemişti.

Yine onu şaşırtmayacak şeyler olmuştu ki iftiraya uğradığı halde suçlanıyordu Beritan. Ne yapsa suçlanacak, ıie yapsa karşı cephede olacaktı. Çünkü o kumaydı ve geldiği için suçluydu. Kocasıyla, Ezo ile aynı odada kalıp konuşacaklardı. Bu akıl kârı mıydı? Olacak ış miydi?

“Kavga çözüm değil, düğümdür!” diye nasihati dillendiren Daye Zozan, iki kadına uzun bir süre boyunca baktı. “Tekrar söylüyorum; bir daha yuvamda kavga istemiyorum. Olursa Şerwan’a bırakmam, ikinizi de babanızın evine gönderirim.”

Son uyarı yapılmış, iki kadının suskunluğunu almıştı. Hayata karşı güçlü olan bu kadınların, insani duygulara karşı zayıf kaldıkları aşikârdı. Bundan sonra insanların her şeyi yapabileceği düşüncesini akıllarında bulundurarak hareket etmeleri gerekti.

Beritan ve Ezo kaynanalarının göndermesiyle büyük odadan çıkmış, merdivenlere yönelmişlerdi. Ezo önde, Beritan arkasında, akıllarında bir sürü düşünce ve cevapsız soruyla basamakları ağır ağır ve hoşnutsuzca kat ettiler. İkisi de bu durumun iyi olmadığı kanaatindeydi. Çalışma odasının kapısı önünde dikilen E/o tüm yanlışının yüzüne vurulacağı, haklının bir kez daha ortaya çıkacağı son konuşma için kapı kolunu indirdi. Yüzleşme vaktiydi. Özür vaktiydi. İçeri giren kadının peşinden Beritan girmiş, kapıyı arkasından kapatmıştı. Açık kapılar zarardan başka bir şey vermiyordu.

Pencerenin önünde duran adama baktı iki kadın. Bir bakış, bir cevap bekledi ama hiçbiri gelmedi. Ezo onun uyuduğunu zannederken kocası çoktan aşağıya inmişti. Annesiyle her ne zaman konuşmuşsa sabahın bu vaktine karar kılınmıştı konuşmak için. Dün geceki rezil hissettiği anının hemen üzerine kocasıyla yüz- leşecekti. Yine kolay olmuyordu. Yine zor anlara gebe kalıyordu. Yine darağacma kendi ayaklarım sürüyordu.

Hayat bir kadına değil, iki kadına ve bir adama ayrı köşelerden ardı ardına darbeler vuruyordu. Konağı karıştıran iftira yüzünden ceza verme yetkisi Şeman Eroğlu'na kesilmişti. Tabii bu da onun için ceza olmuştu. Koskocaman iki kadına ne ceza verebilir, düşüncesiyle kendini çıldırtan adam, bu mantığa da kızmıştı. Nasıl ceza verecekti? Zaten ikisinin hayatı bok çukuruna düşmüş gibiydi. Ve eşelendikçe de pisliği yayılıyordu. Şerwan Ağa sonunda çözümünü bulmuştu: Üçü bir odada baş başa kalacak ve konuşacaklardı!

Çalışma odasında pencerenin önünde dışarıyı seyrederek kafasını toparlamaya çalışıyordu Şerwan. Hemen arkasında iki karısı vardı. Bir odada bir adam ve iki karısı vardı. Bundan büyük ceza olabilir miydi? Biri ilk ve yüreğini esir alan Ezo idi. Diğeri karamda bebeğini taşıyan ve henüz ne duygu beslediğini

bilmediği kuma karısı Beritan idi. Ve ikisi arasında kendi savaşını yaşayan Şerwan Eroğlu bu gerginliğin içinde nasıl konuşacak, ikisiyle nasıl bir diyalog kuracak, en ufak bir fikri dahi yoktu. Eli

kolıı bağlı halde duruyordu.

Yüreği sıkışan Ezo, nasıl bir durumun içinde olduğunu ankımıyordu. Bir tarafında kocası, bir tarafında kuması vardı. Üçü konuşacak ve sonunda bir yere varacaklardı. 'Bizim bir sonumuz v;ır mı?' diye düşündü Ezo. Bir sonlan var mıydı? Varsa nasıl olacaktı?

Beritan kendi içinde boğuluyordu. Birbirine deli gibi âşık karı kocanın yanında, aynı odada nefes alıyordu. Yahut aldığını sanıyordu. Ne menem bir hayatın içinde olduğunu bir kez daha anladı. Hayat kurallarına göre davranmıştı ama asla eşit davranmamıştı.

Şerwan'm hızla dönmesiyle iki kadın kafasını ona çevirdi. Çene kasları gerilmiş, kara gözlerinde sualler hâkimdi adamın.

Ezo bu konuşmanın neye yaracağını nereye varacağını merak etti.

Beritan ise Şenvan'm özür dileyip dilemeyeceğinin merakına düştü. Yaptıklarının, söylediklerini telafi edecek miydi?

Aynı koltuğa oturnıalarını işaret ederek iki kadını oturtmuştu adam. İkisi de kenarlara oturarak birbirlerinden uzaklaşmışlardı. "Gerçekleri öğrendiniz?" diye sordu ilk olarak. İki kadının karşısına doğra gelmek, bu adam için kolay olmasa da yapacaktı. Üstelik dün gece bütün acılarını kusan karısıyla bu durumu konuşacaktı.

"Evet," diye cevaplayan Ezo, yanındaki kadından bir ses çıkmayacağını anlamıştı.

Şeman kafasını salladı. "Haklı yanlarınızı da, haksız yanlarınızı da anladınız o halde?"

"Evet " diye tekerrür etti karısı.

Asabı bozulan adam diğer karısından bir cevap alamadıkça kızgınlığı harlanıyordu.

"Başkalarını dinlemeden Önce birbirinizi dinlemeyi Öğrendiniz?" Sorusu iki karışmayken kuzguni göz bebekleri, cevap vermemekte ısrarcı kadındaydı, Beritan'daydı.

Ezo kocasının sadece Beri tan'a baktığını görünce duraksadı, Bilhassa cevaplamamış, cevabı beklediği karısına bırakmıştı.

Şerwan cevap almayınca tekrar üstüne basa basa sert tonuyla sordu. "Başkalarını dinlemeden önce birbirinizi dinlemeyi Öğrendiniz, değil ıiii?"

Yine cevap almamış, Beritan'ın gözlerini odada dolandırdığını görmüştü. Bu şekilde onu takmıyor mu yoksa cezalandırıyor muydu?

Şervvan sabrederek Ezo'ya döndü. Karısı ela gözlerini kendisine dikmiş, sadece bakıyordu. Ela irislerinde istihza vardı. Soruyu ikisine yöneltse de inatla baktığı, yanındaki kadındı. Ve Ezo bunu görmüştü. Görecek değildi ya, koskoca odada üçü dip dibe gelmiş, işkenceyi iyice genişletmişlerdi.

Beritan sessizleşen ortamla gözlerini kocasına çevirdi. Karısıyla göz göze gelmiş, bakışıyorlardı. Gayri ihtiyarî yutkundu. Bu bakışmalar hep oluyordu. Her defasında kendini sorgulamakla baş başa kalan Beritan, bu sefer cesaret edememişti.

Gözlerini kocasından ayıran Ezo, cevabını vermeden koltuğun yan tarafına oturmuş kumasına çevirdi. Kendilerini sessizce izliyordu. Bakışmaları kısa sürmüş, Beritan kafasını çevirmişti.

"İkiniz de hatalısınız. Ezo önce sen özür dileyeceksin. Dicle'ye inanıp Beritan'ı suçlu çıkardığın için," Gür sesi emrini sertçe veriyordu. Baş edilmesi zor iki kadına özür emri vermek, her üçü için de kötü olmuştu. Bu duruma gelecek kadar düşmüşlerdi. Hem de Dicle'nin kıskançlığı ve hasedi yüzünden.

Beri tan kocası kendisine dönünce merakını soruyla yöneltti.

■'Peki ya kocam, o benden özür dileyecek mi?" diye sordu.

Gözleri ardına kadar açılan Ezo, kumasına kafasını şiddetle çevirmişti. Şerwan, Beritan'ı izledi. Ezo ile kaşları aynı anda çatılmış, gözleri kararmıştı. Ne yapmaya çalışıyordu bu kadın?

IHırum zaten zorken yokuşa sürmek nedendi? İçinin öfkeyle kabarışını burnundan verdiği homurtusuyla belirtti.

"Beri tan..."

Kocasına tebessümle cevap verdi. "Efendim."

Ezo, kocasının ve kumasının bakışlarını pür dikkat izlerken kafasına aniden dank eden gerçekle sarsıldı. Beritan o gün söylediği her şeyi harfiyen uyguluyordu. O bebeği ben doğuracağım, demişti, hamileydi. Kocan sana ne yapıyorsa baıa da yapacak, demişti. İlk işi kocasının kendisinden özür dilemesini sağlamaktı. Yapacağım, dediği her şeyi yapıyordu. Ve şu an o özrü bekliyordu.

"Bunu yalnız kaldığınızda yapın." Kumasını delici bakışlarıyla uyarmıştı.

Beritan kocasından yan tarafındaki kadına döndü. Dudağında tebessümü konuluydu. Ama o tebessüm acı mıydı yoksa başka bir şey miydi, çözülemiyordu. "Madem üçümüzü aynı odaya aldınız, özürden önce bir anlaşmaya varalım. Bu kavga ikimiz arasında gerçekleşti. Aynı adamın karışıyız biz! Anlaşmazlıklarımız, tartışmalarımız olacak. Eğer yarın en ufak bir tartışma, benim Ezo'ya bir lafım, bir sözüm olur ve sen gelip beni suçlayıp karıma neden bunları söyledin, diye parlarsan ben kabul etmem. Ben bunları kabul etmem, bu ikimizin arasında." Derinden çıkan sesi, konuşmasını bölmeden devam etti. "Biz olacak kavgalarımızı aramızda halledeceğiz. Bana burada bunun sözünü verirsen, ben bu özrü kabul ederim. Yarın yine aynı muameleyi görürsem bu iş olmaz. Yarın Ezo bana gelip laf atar, ben de gelip sana karın

bana bunları söyledi dersem Ezo'ya bana kızdığın gibi kızacak mısın? Hayır, yapmayacaksın. Bana bunun sözünü ver, öyle kabul edeyim..." Sona doğru sesi kısılmıştı.

Ezo her bir cümlesine sonuna kadar hak veriyordu. Eğer Şerwan gelip duymasaydı bu tartışma aralarında kalacaktı. İkisi kavgasını arasında halledecekti. Dicle'nin söylediklerini ikisi bir neticeye vararak belirleyecekti. Bu kadın yine sonuna kadar haklıydı. Ama Şenvan'a da hak veriyordu. Beritan bu eve yeni gelmişti ve o çocuğu ben doğuracağım, cümlesini duymuştu. Kim olsa dinlemeden, etmeden giderdi.

"Peki, sana bir soru." Kumasına vücudunun yarısını döndürmüştü Ezo. "Farz et ki ilk kadın sensin, ikinci kadın ben. O tartışma esnasında hepiniz göreceksiniz, herkes görecek o çocuğu ben getireceğim, dediğimi duyuyorsun. Ve biz, birbirimizi tanımıyoruz, İkimiz birbirimizi gerçek anlamda tanımıyoruz. Sen ne yapardın? Kime inanırdın?" Cevabını beklemeden konuşmaya devam etti Ezo. "Sen kendi hatanı görmüyor ve kabullenemiyorsun, Benim kadar hatalı değilsin. Ben hatalı değilim, diyemem. Dicle'ye inandım, yanlıştı ama oldu. Ki şunu da asla kabul etmiyorum. Seni ben kocama ispiyonlamadım. O anın şokuyla Dicle'nin söylediklerini tekrarlarken duydu. Sen de orada değildin, neler olduğunu bilmiyorsun. Bütün bunlardan sonra sen ne yapardın?"

Beritan kendinden emin bir şekilde cevapladı. "Kocamı dur-dururdum."

Ezo merakla sordu. "Nasıl durduracaktın?"

"Durduracaktım. Kolundan tutup durduracak, sana gelmesine izin vermeyecektim."

"Ben yapmadım mı sanıyorsun? Odada kal, çıkma, dedi, izin vermedi. Hiçbir şey yapamadım, durdurmaya çalıştım ama olmadı, sen de durduramazdın. Durdururdum diyemezdin."

B er itan yüksek çıkan sesiyle cevapladı. "Durdururdum, ne olursa

olsun karşı dururdum."

Ezo kendisine bağıran kadına aynı yoldan cevap verdi. "Yapamazdın!"

Beritan kocasına döndü. "Karına söyle, seni durdurabileceğimi söyle."

Şeman bağırarak, "Beritan!" demişti. Beritan kulağına dolan bağırışla Şervvan'a döndü. "Ezo durduramadıysa sen de durduramazsın."

Beritan gülümseyerek kafasını önüne eğdi. Ezo, çok sevdiği ilk karısı durduramamışsa Beritan kimdi ki karşısına çıkacaktı. Durdurmak Beritan'm ne haddiıieydi. İkinci kadının bir şey yapmaya ne hakkı vardı. Şeman Eroğlu sen yapamazsın, diyerek hakkı olmadığını beyan ediyordu. "Doğru.dedi kısılmış sesiyle.

Kızgınlık yerini kırgın konuşmalara bırakmıştı. İki kadın şimdi sakin ama gücenikti.

"Ben kendi hatamın farkındayım. Bunun utancını zaten taşıyorum. Dicle'ye inanmak yerine daha başında sana gelip sorsay- dım bunların hiçbiri olmayacaktı. Ama sana gelip sorma zamanım olmadı."

"Çünkü Ezo o anın şokuyla senden duymuş gibi dile aktardı ve ben onu duyduğumda sormadan etmeden geldim. Kıyametin kopma aşaması bu. Bizim hatamız bıiyken senin hatan odasına dalıp bana ispiyonladığını söylemen!" diye bitiren Şerwan Eroğ- lu'nun kaşları çatık, sesi öfkeli bir derinliğe sahipti.

Burada tek bir kişi değil, herkes suçluydu.

Beritan bizim hatamız, deyişine takıldı. O ve karısı biz takısıyla birleşirken, Beritan sen olarak tekilleşiyordu. Sen olarak yalnızlaşıyordu.

"Bu bana atılan iftirayı değiştirmez. Dicle benim üzerime vardı, ben sizi korudum. Kötü olan ben oldum, suçlu olan ben oldum." Sesindeki kırgınlık ince bir bardağın kırılmasına eşti. "Benim Ezo hakkında hadsiz konuşmalarda bulunacağıma nasıl inandınız?

Kendiniz, kuzeninizle daha önce sıkıntılar yaşamışsınız. Sırf ben kumayım, ben bir yabancıyım diye benden beklediniz ama ondan beklemediniz," Kırgınlıkla perçinlenmiş hareleri onu pür dikkat dinleyen kadın ve adamın üzerinde gezindi.

Pişman olacaklarını söylemişti. Şimdi ikisinin yüzünde o pişmanlığı görüyordu. Özür dileyeceklerini söylemişti ve hâlâ o özrü bekliyordu. Özellikle demediğini bırakmayan Şeman Eroğ- lu'ndaıı!

"İnanmadım..." diye söze girdi Ezo. "Ama hassas noktamdan vurulmam gözümü kararttı."

"Ve bu benden duymuş gibi söyleyeceğin anlamına gelmiyordu."

Ezo kaşlarını çattı. "Bu da senin ispiyonculuk yaptığımı, her defasında kocanın aklını nelerle doldurmuşsun, diyeceğin anlamına gelmiyordu. Kendi suçumu hafifletmiyorum asla. Ama sen nasıl öyle farz ettiysen ben de inandım, Beritan! Benim ne sana sormaya fırsatım oldu ne bunu telafi etmeye zamanım. Şeman'm o dakikada gelmesi ikimizin bahtsızlığı."

Şeman sessizce iç çekmişti. Gözlerini tavana dikerken sabırlı olmaya çalıştı. Durumlarına göz gezdirdikçe ne kadar vahim olduklarını bir kez daha anlıyordu. Bugünden sonra anlıyordu ki hayat zorluklarla mücadelede gücünü iyice zorlayacaktı.

"Bu yüzden özür dilerim. Dicle'ye inanıp seni kötü çıkardığım için."

Beritan kadının gözlerindeki samimiyete baktı. Zozan Eroğlu onu suçladığında bile Ezo kendi suçunu üstelemişti. Kötü bir kadın değildi ama Dicle'ye inanarak kötülük etmişti.

"Ben de seni ispiyonculukla suçladığım için özür dilerim," diye bitirdi.

İkisinin özrü içten olmuştu. Ancak birbirlerini kanattıkları için o yaraları hâlâ kapanmamıştı. Ağır sözlerin yaralan hiçbir vakit kapanmazdı ki.

Şeman derin nefesini gürültüyle vermiş, kafaları kendisine

çevimıişti. Hangi kadına bakacağını bilememenin ikileminde yanıyordu.

"Biri suçlu veya ikiniz; kavga eder, birbirinizi küçük düşürürseniz ikinizin de kalbini kırarım... ikiniz de benim karımsı- nız..." Son cümleyi sertçe dökmüş, iki kadının gözündeki acıyı görmüştü. "İkinize vereceğiniz zarar banadır. Ezo, Beritan demeyecekler; Şeman'm karısı diyecekler size. Özürlerinizi dilediniz, telafinizi ettiniz."

Eliyle kapıyı usulca gösterdi. En büyük cezayı kendisiyle beraber iki kadına bu şekilde vermişti. Bir odada yalnız başlarına kalmak ve sıkıntıyı çözmek, başka sıkıntıları da doğurmuştu.

İki kadın beraber kalkmışlardı. Verdikleri nefesten anlıyordu, sıkıntı aslında çözülmemiş, katlanmıştı.

Ezo'nun gözlerindeki kederi yakalayan genç adam takılı kalmıştı. Neye kederlenmiş, neye kırılmıştı?

Beritan kapıya doğru yürüdü. Kocasından beklediği özrü alamamıştı. Gözündeki pişmanlığı öfkeden daha fazla görememişti. Omzunun üzerinden arkasına baktığında yine birbirlerine olan bakışlarım yakalamıştı.

Ezo üzgünken Şeman, onu gözleriyle iyileştiriyordu. Gözlerindeki sevgiyle can acılarını alıyordu. Ancak Beritan'ın yaralarını asla iyileştiremeyecekti. Bu gözleri asla almayacaktı. Onun acılarını gözleriyle asla iyileştinneyecekti.

Önüne dönerek kapıya ulaştı. Gördükçe acısı deşiliyordu. Yan yana durmalan değil de birbirilerinin içine işleyen o gözlere bakmaları, en çok Beritan'ın zoruna gidiyordu. Hatta kıskanıyordu ama kabullenemiyordu.

"Aşkınıza Amed şahit, aranıza girmek ne haddime," diyerek açtığı kapıyı geriye iterek çıkmış, çıktığı gibi kapıyı arkasından kapatmıştı. Her şeyi herkes görüyordu. Ama kimse bir şey yapamıyordu. Geometrideki üçgen gibiydi hayatları. Birbirlerine bağlı ama asla kopuk değillerdi.

Kahır gibi geçen iki kadın bir adam yüzleşmesinden soma Beri- tan ve Ezo, kahvaltıyı hazırlamışlardı. Aralarına sonradan katılan Zilan ile soğuk rüzgârlar uçuşsa da iki kadın birbiriyle hiç konuş- mamıştı. Şervvan evde durmamış, hemen ayrılmıştı. Kahvaltıdan sonra ağrısı olan Beritan odasına gönderilmiş, Ezo ve Zilan yalnız kalırken Daye Zozan, oğullarına ve kızlarına her şeyi açıklamıştı.

Beritan'a inanmayan Şilan'ı katı bir vicdan azabı, Vedat'ı ise pişmanlık sarmıştı. Evi hengâmeye çeviren Dicle ise nefretlerini bir kez daha asla silinmemek üzere kazanmıştı. Serhad ise yengesine bir kez daha hayranlık duymuş, ona inanmayan Şilan'ı sarf ettiği birçok sözle kırıp utandırmıştı.

Erkeklerin işe gitmesiyle Ezo, Zilan ve Jiyan baş başa kalmış, gündem iftira konusuyla geçmişti. Zilan aslında Beritan'a inandığını, o kadından hiçbir şekilde bu sözleri sarf ettiğine inanmadığını İiyaıı gibi itiraf etmişti. Ve Ezo yine yaptığı için kendinden utanmıştı. Ama kendi açısından bakan her insan için tek taraf haklıydı. Hâlbuki iki taraf mağdur olmuştu. Beritan kadar olmasa da Ezo'nun hakkı da vardı. İçindeki kırgınlık o saatten sonra daha da büyümüştü..

Tekli berjerde oturmaktan her tarafı tutulmuştu Ezo'nun. Ancak kımıldayacak gücü kendinde bulamıyordu. Hareket ettikçe kırgınlığı bir yerlerine batıyor, sızlatıyordu. Bir kadını kınnamak gerekirken bir kadın binlercesi parçaya bölünüyordu. Kapının se

sini duyamayacak kadar kendinden geçmişti. Kocasının varlığım eli tutulduğunda fark etmiş, ürpererek geri çekmişti.

"Şervvan..." İç çekerek nefesini bırakan kadın, kocasına mahcubiyetle baktı.

Çektiği eline baktı kocası. "Niye bu haldesin?"

Parmaklarını birbirine dolayan kadın, tepesinde duran adamdan gözlerini çekti. Kırgınlık gözlerine de işlemişti. Omuz silkti. "Kırgınım sadece," diyebildi.

Kaşları anlamsızca çatılan adam karısına baktı. Kime, ne sebeple kırgındı? Çektiği elinden yine yakalayarak oturduğu yerden kaldırmıştı. Karısının gönülsüzce kalkışı ve ona bakmayışı, adamın canını sıkmıştı. O zaman Şenvan'a kırgındı. Sabah odada yaptıkları için kırılmıştı. Üçünün aynı odada kalma fikri pek doğru olmamıştı. Ama bu da bir dersti. Bundan sonra olacaklara göre hareket ederlerdi. Her şey dile kolaydı aslında. O anlar üçü için de ateşte yanmak ama bu ateşten bir türlü sıynlamamak gibiydi.

Her şey Beritan için daha zordu. Ve Şervvan, bunu kabul etmişti. Ondan özür dileyecekti. Ondan yaptığı her şey için özür dileyecekti. Ama yalnız değillerdi. Ezo'nun hemen yanında özür dileyememişti. Bu, olması mümkünü olmayan bir hareketti. Göz göre göre, kulakları işite işite özür dilerim, diyemezdi. Telafisi ancak yalnızken olabilirdi. Şimdi nasıl Ezo ile yalnızken konuşabiliyorsa, Beritan içinde aynı durum geçerliydi.

Tek renkli mavi beıjere oturan genç adam karısını kucağına oturtmuş, kolları arasına almıştı. Ezo kafasını boynuna gömerek saklandı. Bu şekilde kendinden kaçıyordu. Kendi hatalarının utancından kaçıyordu.

Boynuna vuran sıcak iç çekişleriyle yüreği sıkışan adam, bu kırgınlığa çare olmak istiyordu. "Neye kırgınsın kadın?"

"Kendime." Dün gece yaptıklarından sonra bugün öğrendikleriyle bütün kırgınlığı kendine olmuştu.

Afallayan genç adam karısına baktı. Görebildiği düz dudaklarıydı. Uzanıp narin bir buse kondurdu. "Neden?"

Ezo tırnaklarını kocasının beline batırdı. "Bu kadar kötü bir kadın olduğum için..." derken hüzünlü tınısı kısıktı, "Benim iyiliğimi düşünen bir kadını bu konakta küçük düşürdüğüm için. Kendimi küçük düşürdüğüm için en çok kendime kırgınım Şerwan."

Tülbendini başından çekip berjer koltuğun kenarına bıraktı. Saçlarını koca parmaklarıyla usul usul okşayarak karısını rahatlatmaya çalıştı. "Sen kötü bir kadın değilsin."

Müstehzi gülüşü kısa sürdü. "O yüzden mi Dicle'ye inandım? Bu kadın yapmaz, demedim. Hemen orada inanıp onu kötüledim. Kötü bir kadına dönüşüyorum. Gittikçe çirkinleşiyorum." Şeman burnunu saçlarına gömerek kolları arasında sımsıkı sardı. Güveniyle sardığı kadının kokusunu uzun uzun içine çekti. Acılarım koklayarak kendi içine alırmış gibiydi.

Ezo'nun gözünden bir damla yaş düşüverdi. Kocasının sarılışı güven ve huzuru sirayet ederken, gözyaşları acıyı ellerine veriyordu. "Sen zayıf noktandan vuruldun. Benim kadmmı kötü değil, sadece hassas noktasından vurulunca zayıf düşüyor." Limanına sığınan kadın, teselli sözlerine kanıp susmak istedi. "Herkese kırgınlığım geçer ama kendime geçmez." Boynundan kokusunu son kez içine çekip geri çekildi. Buğulu gözleri kocasına takıldı. "Beni sevmekten vazgeçersen sana da kırılırım... Seni de kırarım..."

Genç adamın dudakları arasından yorgun bir gülümseme geçip gitti. "Senden vazgeçtiğim an, bil ki aklımı kaybetmişimdir. Ya da..." Sustu, karısının ellerinden tutarak kalbinin üzerine koydu, "Bu kalp durmuştur!"

Nefesi tutulan kadın dudaklarını ısırdı. Yüzündeki acılı ifade ani bir korkuya dönüştü. Kalbinin duracağı düşüncesi bile Ezo'nun nefesini kesiyordu. Elleri yüzüne doğru uzandı. Başparmağı kocasının gür siyah kaşı üzerinde aheste aheste bir çizgi çekti.

"Benim tek sığınağım önce Allah sonra sensin. O yüzden Rabbim seni korusun, Şeman."

"Dermane dilemin..." diyerek alnını öptü. "Sen dualarını bizim için eksik etme."

"Benim dilimden, yüreğimden dualar hiç düşmüyor ki." Şenvaıı aşkla gülümsedi. Ezo'nun konuştuğu, ona sığındığı her vakit yüreği daha huzurlu ve sevgiyle doluyordu.

Kocasının esnemesiyle gülen Ezo, ellerini gömleğinin düğmelerine attı. "Uyku vakti, Şeman Ağa."

Gözleri eğlenceyle parıldayan adam, karısını hınzır ifadesiyle süzdü. "Ben de başka bir şey için ilikleri çözüyorsun sandım." Ezo ayıplarcasma baktı. "Sen uyu en iyisi. Bugün çok yoruldun... İki kadınla uğraştın, şirketle uğraştın... Yükünü hafifletmen gerek..." Yüklerini sıraladıkça yüzündeki eğlenceli ifade yok olmuştu kadının.

"Sensiz mı?"

Gömleği kocasının üzerinden sıyıran Ezo, kucağından çıkmaya çalıştı. Çıkmadan önce, "Ne bensiz?" diye sordu.

"Sensiz mi uyuyacağım?"

Kaşlarını olumsuzca kaldırdı. "Bugün bensiz uyumayacaksın." Ama yarın bir başka kadınla uyuyacaktı.

Şenvan yarın diye sormayacaktı. Sorsa hemen aşağı kattaki kadını söyleyecekti. Dolaptan çıkardığı eşofmanlarını uzatan kadına göz kırptı. "Bunları giymesem de olur,"

"Sen bilirsin..." diyen genç kadın, kocasını bozguna uğratmanın keyfiyle geceliğini dolaptan çıkarıp kocasının gözü önünde giyindi. Şervvan'm kıpırtısız onu izlediğini bildiği için dönüp bakmamış, banyoya girmişti. İhtiyaçlarını kısa sürede halletmiş, odasına geri dönmüştü. Kocası eşofman altım giyinmişti sadece.

Banyoya girmek için yürüyen adam, yanından geçtiği kadının kalçasına şaplağını indirdi. Ezo'nun çığlığım geri yutup, "Şenvan!" demesi üzerine gür bir kahkaha ağzından keyifle kopmuştu.

Kocası çıkmadan evvel yatak odasını toparlamış, yatağı açmıştı. Ancak gelmeden yatağa girmemişti. Tuvalet masasından aldığı kremi eline dökerek bacağına sürdü. Beyaz teni siyah saten geceliğin altında parlıyordu. Kremi ellerine de yedirdikten sonra yerinden kalktı. Kocasının banyodan çıkmasıyla yatağa beraber uzanmışlardı. Şerwan'm kollan arasında yerini alan kadın, önce alnında huzur veren öpücüğü hissetti. Ezo memnuniyetle mırıldanarak yanağını öptü.

Kocasına yetmemiş olacaktı ki, "Sadece bu kadar mı?" diye sordu. Dudaklarını izleyen gözleri uykulu olmasına rağmen hınzırca parlıyordu. Uzanıp dudaklarını dolgunluklarına sürttü. Ezo'nun nefesini tuttuğunu fark edince inanılmaz bir hızda üzerine çıkıp kadını altına aldı.

Kadına nefes aldırmaksızm dudaklarına kapanmıştı. Hoyrat öpücükleriyle eritmiş, dil darbeleriyle heyecanlandırmıştı. Ezo öpücüklerine vücut diliyle cevap vermişti. Ama bundan sonrası fazlaydı. Kocasının dudaklarından ısırarak kopmuştu. "Uyku., zamanı..." Nefes nefese kalmış halde arzuyu noktalamıştı.

Şeman mesajı yeniden alınca derin homurtusunu verdi. Bu durumdan hiç hoşlanmıyordu. Ama madem karısı istemişti. "Bütün bu yaptıklarının karşılığı elbette olacak..." Sert sesiyle karısını tahrik ederek tehdit etti. "Şenvan, diye yalvaracaksın ama çaresi olmayacak. Bütün bunlar yakın..." Beline dolanmış bacağında pannak ucuyla hafif hafif dokunuşlarda bulundu. Isınmış tenini daha da ısıtacaktı.

Ezo sessizce kıkırdadı. Parmaklarını çıplak göğsüne koyarak bacağına uyguladığı etkili dokunuşları kendisi tırnaklarını hafiften tenine sürterek uygulamıştı. "Ben Ezo'yum, unuttun mu? Sen yaparsın, iki katıyla cevap veririm."

Şerwan dokunuşlarıyla aklını kaybetmemek için bacaklarını hızla çözmüş, kendini yatağın diğer tarafına hızla bırakarak sinir dolu kahkahasını koyuvemıişti. Tabii ki önce kazanacak, sonra kaybedecek, sonra kazanacaktı.

"Göreceğiz!" diye tısladı.

Ezo keyifle gülümsedi. "Sen göreceksin meremin."

Şenvan kadına müstehzi ifadesini dikti. "Neyi?"

Ezo adama kararlı ifadesini dikti. "Kimin yalvaracak hale geleceğini."

Kimin geleceğini elbette göreceklerdi. Şenvan hırs eden kadının yapacağım biliyordu. Ama tabii o zamanda cevapsız bırakmayacaktı. Sabır diledi onu çileden çıkaran kadın için, sadece sabır diledi.

Uykulu gözlerini severek izleyen kadın kocasının şakağını öpmüş, ardından dudağının kenarına sızlatan küçük ama etkili bir öpücük bırakmıştı.

"Şev xweş dilemin," diyen adam daha sıkı sardı.

"Şev xweş canemin," diyen kadm daha sıkı sarıldı.

Sabah karısının öpücüğüyle uyanmanın hazzını uyandıktan sonra giyinirken bile yaşayan Şenvan Eroğlu, takılmaktan geri durmamıştı. "Dün gece sana teklifimi sunmuştum."

"Uyuklayarak mı?" diye takıldı. Uykusu varken bile karısıyla uğraşmıştı.

Kahkaha atan genç adam kravatım düzeltmeyi bırakarak Ezo'nuıı gelip düzeltmesini bekledi. "Uykum yoktu, sen getirdin."

Omzunun üzerinden dönen kadın, kocasına sahte bir şaşkınlıkla baktı. "Yani ben o kadar sıkıcı ve bunaltıcıydım ki uykunu getirdim."

Şerwan gözlerini bir kez kırpıştırdı. "Aslında uyumadın, benden kaçmak için numara yaptın."

Tekrar gözlerini kırpıştırdı. "Uyumadan önce öpmeyi biliyorsun ama."

"Formalite icabı!" diyerek göz kırptı.

Bu sefer gülen Ezo olmuştu. "Gözlerin hiç öyle demiyordu." Şenvan tehlikeyle üzerine doğru yürüdü. "Gözlerim başka bir şey diyor şimdi."

Geri adım atmadan kocasının gelmesini bekleyen Ezo, gay-riihtiyarî yutkundu. Tam dibinde bitiveren kocasına kısık sesiyle sordu. "Ne diyor?"

Elinde tuttuğu siyah kravatı gözleriyle işaret etti. "Düzelt diyor."

Ne demek istediğini çok sonradan fark eden kadın, inanama- yarak güldü. "Emrin olur ağam."

Çarpık gülüşüyle kravatını düzelten kadını izleyen Şenvan, belinden yakalayarak kendine çekti. Ağzından keyifli mırıltılar dökülüyor, Ezo'nun kravatı düzeltme işi zorlaşıyordu.

"Bitmedi mi?" diye fısıldadı.

"Zorlaştırıyorsun."

"Farkındayım."

"Yapma o zaman."

"Emrin olur kadın!"

Ezo, erkeksi derin sesiyle terlemeye başlamıştı. "Hâşâ, size ne emri Şenvan Ağa!"

Kravatla oyalanan kadını kendine hızla çektirerek dudaklarına kenetlenmişti. Sert öpücüğü uzun ve arzulu olmuştu. Geri çekildiğinde karısının kızarmış ıslak dolgunluklarına baktı. "Böyle daha bir güzel oldun,"

Darbelerle karısını bir başına bırakarak telefonunu, sigara paketini ve arabanın anahtarını alarak odanın kapısına ilerledi.

Çıkmadan önce karısına son kez göz kırpmış ve "Toparlan Ezo, gören üstünden Şerwan Ağa geçti sanır," diyerek kahkahalarıyla odadan çıkıp gitmişti. Gerisinde bıraktığı kadının ne halde olduğunu bilmesine rağmen!

Kahkahası yavaş yavaş yok olup yüzündeki gülümseme yerini

korurken, kulağına dolan seslerle kafasını yan tarafına çevirmişti. Neçîrvan kafası odanın içinde, vücudu kapı aralığının dışında duruyordu. “Lan daha o gün annenin evine gittin. Hayırdır küçük hanım, sıkıldınız mı evinizden?”

Şervvaıı bilerek yerinden kımıldamamış, konuşmaları dinlemişti. Bakalım merdane boyuyla endamını atan hazırcevap yengesi Neçîrvan’ı yine nasıl sinirlendirecekti?

“İş bahanesiyle tatilini yap. Gel bana ballandıra ballandıra anlat. Ben annemin evine gitmek istediğim için suçlanayım.”

“Sen o kadınla aynı karede olduğum için kıskanıyorsun. Ondan bu hallerin senin.” Şeman kardeşinin neşeli çıkan tınısıyla güldü. Zilan’ın kıskançlığı dillere destandı. İstemeye gelmeden önce ağabey diyen kız, sözden sonra bambaşka birine dönüşmüştü.

“Seni de, o kadını da, fotoğrafınızı çeken o pislik Vedat’ı da parçalarım.”

Yengesinin sesinden anlıyordu ki kızmaya başlıyordu.

“Kadın geldi, numarasını verdi. Akşam yemeği teklifinde bulundu. Ben yüz vermedim diye Vedat anı olarak saklamam için ikimizin resmini çekti. Resmi çıkartıp odaya asmayı düşünüyorum. Bizim için bugün bir çerçeve beğenebilirsin. Yanı başımdaki komodine koy. Yanına bir mum koy, bir de şu kalpli süslerden. Enfes durur.”

Şenvan kardeşini izlerken kafasını salladı. Bu adam intikamını almayı iyi biliyordu. Zİlaıı’m can damarına basmayı, aynı zamanda kendini tehlikeye atmayı da biliyordu. Neçîrvan’m ses

sizlik üzerine kahkaha atıp kapıyı hızla kapatışını izledi. Arkasını dönüp göz göze geldiklerinde tek kaşını kaldırdı.

"Canına kastın mı var bıremin? Ulan bir kadına bunlar söylenir mi?"

Neçîrvan ağabeyine göz kırptı. "Zilan gibi bir kadını ancak bunlar delirtir. Yoksa baş edemiyoruz küçük hanımla."

"Ne yapıyor şimdi?"

Neçîrvan acımasızca gülümsedi. "Galiba sinirden yastıkları dövüyordu."

İki kardeş gülmüş, beraber merdivenleri inmişlerdi. Neçîrvan çalan telefonuyla konuşurken, Şenvan'm gözleri eyvandaki odanın penceresine takılmıştı. Gerginliğiyle kasılan adam, derin nefesini verdi. Koca bir özrün vakti zamanı gelmişti.

'Hadi bakalım, Şenvan Ağa. Hatayı yaptıysan telafisini et,' diyerek sıkıntılı nefesi koyuvermiş, ağır adımlarıyla kapıya doğru ilerlemişti. Beritan'dan özür dileyecek ve o kırgın kadının da duygularını iyileştiremeye çalışacaktı. Kapıyı açarak içeri girdi. Odaya kısaca göz attığında Beritan'ın tuvalet masasında oturduğunu, altın kolyeyi takmaya çalıştığım gördü. Kapıyı arkasından yavaşça kapatan adam, onu görüp kafasını çeviren kadının uzak duracağım anlamıştı.Beritan kolay affeden bir kadın değildi. Kolay affetmeyeceğini biliyordu. Hakkı olduğundan sesi çıkamazdı. Masaya doğru ilerleyen Şenvan, kolyeden sonra tülbendi başına geçirişini dikkatle izledi. İki kadın da birbiriyle kıyaslanamayacak güzelliğe sahipti. İki kadın da iyi yürekli, merhametli ve vicdanlıydı. Ezo, onun için aşkın her halini tattırırken; Beritan aşk adı altında bir şey hissettirmiyordu. Şenvan en çok pişmanlığı hissediyordu. En çok bu kadına karşı yaptığı vicdansızlıklarının azabım çekiyordu. Kırdığı, küçük düşürdüğü, hor gördüğü o zalimliklerinin azabını kendi yüreğinde çekiyordu.

"İnmeden yakalamışım," diye söze girdi. Nasıl başlayacak, nasıl konuşacaktı bir fikri yoktu ama bir şekilde halledecekti.

Beritan oturduğu yerden usulca kalkarak kocasına bakmış, mesafeli sesiyle, "Buyur, Şerwan Ağa," demişti. Özür dilemeyen adamla oturup samimi konuşmayacaktı.

Tek kaşım kaldıran genç adam, zor olacağını bir kez daha anlamıştı. Tuvalet masasına kalçasını dayayarak ellerindekileri masaya bıraktı. Ardından ellerini her iki yanma bıraktı.

"Telafi etmek gerek."

Beritan kısa bir an baktı. "Neyi?"

"Hatamı..diyerek düzeltti. "Hatalarımı..."

Kaşları çatılan kadın, bunu nasıl yapacağını merak etti. Bir değil, iki değil... Affedilmeyecek çok hata yapmıştı. "Nasıl olacak? Nasıl telafi edeceksin?" diyen sesi soğuk ve mesafeliydi.

Karnında bebeğini taşıyan kadına baktı. Hırpalanmış, kırılmış, parçalara ayrıldığı halde ayakta, onun karşısında duruyordu. Çünkü hakkı vardı. Gülümseyen genç adam, çenesinden sıkıca tuttuğu kadını kendine çekip alnına özür öpücüğünü vermişti. Göz göze geldiği kadına baktı bir süre. Gözlerinde anlatılamayacak kadar ağır titreşimler vardı.

"Özür dilerim, Beritan. Sana inanmadığım için özür dilerim." İstediği kadar özür dilesin, affetmeyecekti. Herkes demediğini bırakmazken Beritan bir özürle olanları kabul edip unutmayacaktı. Gururu yeterince ayaklar altına alınmıştı. Daha fazla ezilmesine izin veremezdi.

"Sen sadece inanmamakla kalmadın, bana demediğini bırakmadın." Sesi yaşadıklarını anımsamasıyla titremişti.

İlk gece canını yakmasa da ne sevgi vermişti ne şefkat. Zorlama bir beraberlik olmuştu. Demediği lafı bırakmamış, sürük- leye sürükleye odalara taşımıştı. Her defasında ona bağırmış ve canını yakmıştı. Kısaca Beritan'a hayatı zehir etmişti.

Yaslandığı tuvalet masasından ayrılarak kadına yakınlaştı.

"Biliyorum ve..."

"Kuma olarak hiçbir şeyi hak etmeyeceğimi de söyledin." Genç adam işaret parmağını dudakları üzerine bastırdı. İki kadına da çektirdiği acı için bir Ömür acı çekecek ve vicdan azabından kavrulacaktı. Şeman bunu iyi biliyordu.

"İzin ver, konuşayım."

Genç kadın cevap vermedi. Konuşsa bile ne diyebilecekti ki?

"Sana ilk gece iyi davranmadım. Hatam affedilmeyecek kadar büyük ve bunun için ne kadar özür dilesem de içindeki acı geçmeyecek. Sana kötü davranıp canını yaktım, seninle beraber kendi canımı da yaktım." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Bir kadın olduğunu ve benim karım olduğunu unutarak eziyet çektirdim." Tülbendin üzerinden saçını öptü.

Beritan, karşısında konuşan adamın gerçek olmasından şüpheliydi. Hayır, bu adam kesinlikle Şervvan olmazdı. İmkânsız, gülünç ve komikti. "Bu, sen...değilsin," dedi hayretler içerisinde.

"Benim, Beritan ve bundan sonra karşında böyle bir adam olacak. Sen benim karımsın, artık bunun geri dönüşü yok. Ve çocuğumu taşıyorsun. Bunun için aramızdaki buzları eriteceğiz." Sesinin tonu hiç olmadığı kadar sakin ve ikna ediciydi.

Nitekim Beritan inanmıyordu. Yüreğinde buna inanacak zerre kadar güven kırıntısı yokü.

"Seni kıran herkes özür dileyecek tek tek. Sen onları affedene kadar."

"Size bir şeyler olmuş," dedi. Hayreti ve uzaklığı birbirine karışınca Beritan'ı anlamak güçsüzleşiyordu. Ancak affetmeyecekti. Affetmek katiyen yoktu.

"Her şey düzelecek, Beritan," diye söz verdi.

"Benim kalbimdeki yara geçmedikten sonra düzelse ne olur düzelmese ne olur."

Şerwan deriıı bir nefes alırken Beritan'm boynuna bir elini

bastırarak tülbendin üzerinden başparmağıyla ensesini okşadı. Ona neler olduğunu kendisi bile bilmiyordu. Bildiği bir şey varsa o da Beritan'ın kırgınlığını yok etmeliydi. Karısının yarasını sarınalı ve iyileştirmeliydi.

Hamilelik haberini aldığında sevincini karısına sarılarak yaşamıştı. Ve zaten bunun pişmanlığını daha sonra yaşamıştı, Senden bebek istemiyorum, diye kırdığı kadından bebek yapmıştı. Ve hamile olduğu için teşekkür edip sevincini yaşamıştı. Hem yaptıkları için hem evde hamile kalamayan ve bunun acısını yaşayacak karısını unuttuğu için. Ancak tüm gerçekler ortaya çıkana kadar, annesi tüm gerçeği yüzüne vurana kadar o kadını suçlu bulmuştu. Şimdi düşüncelerinin bile telafisini etmek istiyordu.

"Sana çok acı çektirdiğimi biliyorum."

Geriye kayarak aralarına mesafe bırakmıştı Beritaı. Dokunmasını istemiyordu. "Sana kaç kere yalvardım ama ben... beni bir hizmetçi parçası... gibi gördün." Acıyla depreşen yüzü, titreyen sesi ve tüm bu haline inatla karşı çıkan mantığı güçlü olmasını söylüyordu.

"Beni de anla."

"Anlamaya çalıştım, elimden geldiğince senden uzak durmaya çalıştım."

"Ve kocan her seferinde canını yakmaya devam etti."

"Çok... çok yaktı." öldürmesini kaç gece beklemişti, hatırlamıyordu.

"Her şey değişti, Beritan. Sen benim karımsın, sen benim namusumsuı. Bundan sonra eşitsizlik söz konusu olmayacak. Bunun için sana yemin edebilirim."

Beritan güldü. Gerçekten çok komikti. Bütün bunlar için tek bir şey gerekti. Ve o olmadan bu sözler bu vaatler gereksiz geliyordu.

"Sevgi olacak mı?"

Şerwan hiç düşünmeden kararlılıkla cevap verdi. "Ezo'yu çok seviyorum..."

Sevdiğini söylerken bile gözlerindeki parıltıyı görebiliyordu. "Bunu biliyorum. Ben sevgi derken..."

Sözünü kesen Şerwan konuşmasına devam etti. "Saygı olacak Beritan... İkimizin istediği gibi geçecek evlilik."

Akıbeti bu sözler belirlemişti. Sevgi olmayacak, sadece saygı ve eşitlik olacaktı.

"Kendine de, bebeğimize de dikkat et," diyerek giden adamın arkasından bakmakla mükellef olmuştu Beritan. Bu bile şükredeceği bir gelişme iken, yüreği yetmeyeceği zillerini çalıyordu. Ve Beritan Eroğlu, duymazdan geliyordu.

Başka seçeneği var mıydı?

Bölüm IS

Keskin ağrı, altımdan göz kapaklarına kadar hüküm sürüyordu.. Gözlerini açamıyor, acıyla ufak ufak inildiyordu. Hali olsa yataktan çıkar, bir ilaç içmeye giderdi. Gözünü açamı- yorken bu yataktan nasıl çıkacaktı ki. Kocasının bu akşam gelip gelmeyeceğini bilmiyordu. Tam olarak iki gecedir yanındaydı. Ama bu gece yanında olsaydı daha iyi olurdu. Baş ağrısını nasıl dindireceğini en azından o söylerdi.

Kapının açılan sesini duyduğunda kadının nefesi hızlanmış, çektiği acıya rağmen gülümsemişti. Ancak gülüşü Şervvan'm elektrikleri açmasıyla kaybolmuştu. Gözkapakları ışığı görmesini engellese de odanın karanlığı aydınlığa kavuşunca başındaki acı şiddetlenmişti.

"Kapat ışığı, kapat..."

Eli ışıkta kalan Şervvan, yatağında uzanıp başmı tutan kadının acı dolu nidasını duyunca kaşlarım çattı. "Ne oldu?" diye sorma gereği duydu. İşığı neden kapatacaktı?

"Kafamı yerinden koparasım var. Baş ağrısından delirmek üzereyim..."

Şenvan ışığı kapatarak ağrı içinde kalan kadına hızla yürüdü. Sesi zayıf, bakışları acı içindeydi. Ki Şenvan o acının nasıl olduğunu iyi biliyordu. Yan tarafına oturarak alnını sıkan ellerini çekti. "Böyle yaparsan daha çok ağrıtırsın."

Beritan gözlerini hafif araladı. Elleri havada, kocasının avuçları arasında duruyordu. Kocasının yüzündeki endişeyi az çok seçebiliyordu. Ellerini kurtarıp tekrar başına bastırdı. "Böyle daha iyi..." Avuçlarını sımsıkı şakaklarına bastırdı. "Böyle acısı diniyor gibi ama bırakınca daha çok acıyor..."

Şenvan ellerini yeniden tutarak şakaklarından çekmiş, kamına yaslamıştı. "İşte sen bu hareketle acısını katlıyorsun." Sıkıntılı nefesini vererek karısını süzdü. Hamile kaldıktan sonra sıkıntılar başlıyordu. Bu kadının ilk sıkıntısı baş ağrısı olmuştu. "Üşütmüş olabilir misin?"

Kocasının sesi acısına fazla geliyordu aslında. "Yalvarırım sesini biraz kıs..."

Şenvan mahcubiyetle gülümsedi. "Denerim," Sesini kısmış, bu sefer odaya gizemli bir havayı katmıştı. Bu acının böyle geçmeyeceğini biliyordu. Saat ikiye geliyordu ve bu acıyla uyuyamazdı. "Geliyorum ben şimdi, bekle." Karısını yalnız bırakıp karanlık odadan sessizce çıkmıştı.

Beritan nereye gideceğini, ne yapacağını bilmiyordu. Ellerini alıp tekrar şakaklarına bastırmak istedi. Nitekim iki uyarıyı birden almıştı. Vazgeçerek kocasının gelmesini bekledi. Endişesini görünce içinde

bir rahatlama oluştuğunu hissetti. Hiçbir şey değil, onun için kaygılanması bile hoştu. Bu baş ağrısı olmasaydı şu an yatağında ya uyuyor ya da yine düşünceleri içinde tavana bakıyor olurdu. Şenvan gelip eşofmanlarını giyer, yatağa girdiğinde uyanık olduğunu fark ettiyse niye uyanıksın, diye sorardı. Uykum yok, diye cevaplardı. Böylece kısa sohbetleri başlardı.

Bebek hakkında Şenvan'ın sorularını cevaplardı. Ötesi iki arkadaşlığı geçmiyordu. Tavana bakar halde uyuyakalır, sabah gözlerini açtığında kendini kocasına sarılır halde bulurdu. Geceleri nasıl oluyorsa uykusu sırasında kocasına sarılıyordu.

Şenvan'ın eli belinde olmasa, sarılmasından rahatsız olur sanabilirdi. En azında karı koca olduklarını bu sayede biraz daha hissedebiliyordu. "Beritan." Kocasının sesiyle irkilen kadın, düşüncelerini kenara iterek gözlerini açtı. Elinde bir tepsiyle başında dikilen kocasının komodine bırakıp yanma oturmasını adım adım izledi. "Kalk bunları ye, sonra ilaç içersin," demesiyle Be- ıitan burnunu buruşturmuştu. Şu an değil bir şey yemek, kolunu kaldırmaya mecali yoktu.

"İstemiyorum, Şerwan..

"İtiraz yok, Beritan..." İtirazını kabul etmeksizin bir kolunu uzatmış, ensesinden tutarak doğrultmuştu Şenvan. Yüz yüze baktığı kadının kısık gözleri ve acı çeken yüz ifadesi, ne kadar bir ağrıyla mücadele ettiğini açık ediyordu. Yüzünün önüne düşen saçlarını geriye iterek komodinin üzerindeki tepsiye döndü.

"Önce yoğurdu ye ekmekle. Sonra ilacı içersin."

Beritan ilaca baktığında kafasına aniden gelen gerçekle sarsılmıştı. "İçemem Şerwan, hamileyim."

Şervvan afallamıştı. "Zararlı mı?"

"Evet, yani... Nasıl bir etki uygulayacağını bilmediğimiz için hamilelikte doktor vermediği sürece ilaç içemem."

"Bir ağrı kesici de mi içemezsin?"

Kafasını olumsuzca salladı. Bu bile ağrısını şiddetlendirmişti.

"Tamam, belki açlıktan başın ağrıyordun Şu yoğurdu, ekmeği ye."

"Ben yemek yedim ki."

"Kaç saat önce yedin?"

Beritan bilmediğini mimikleriyle zor da olsa belirtti.

Şerwan kâseyi almadan önce ekmekten bir parça koparıp rısımn ağzına tıkıştırmıştı. Yoğurdu bir kaşıkla alarak kadının ıj», zina doğru götürdü. Yüzündeki belli belirsiz şaşkınlık ifadesin« takılmadan kaşığı da ağzına tıkıştırmıştı.

Kadın, adamın ilgisi karşısında hayretler içinde kalmışlı, Kimse değil, Şeman Eroğlu'ydu onun için endişelenen, aşağıya kadar inip bir tepsiyle dönen ve şimdi yemeğini yediren. Kimse değil, onu sevmeyip ona karşı en ufak bir duygu hissetmeyen kocası Şenvan Ağaydı! Şaşırsa çok mu olurdu yani?Kocasınm ilgisine ne kadar hayret etse de ilgisi ruhunu okşuyor, kırılan kanatlarına merhem sürüyordu. Çabuk iyileşmeyecek yaralardı, evet ama ilgili çaba onarırdı.

"Niye öyle şaşkınsın?" derken aslında neden şaşırdığını biliyordu Şeman.

"Şeman Ağa bana yoğurt yediriyor..." Baş ağrısı denen bu illet olmasa yapmayacaktı. Şimdi o ağrıya teşekkür mü etseydi?

"Şeman Ağa yoğurt yediremez diye kural mı koymuşlar? Öyle bir kural varsa şu an ihlal ediyorum, farkında mısın?"

Beritan, sesi tekrar gür normal tonda çıkınca yüzünü acıyla buruşturdu. Dördüncü kaşıktan sonrasını kabul edemeyerek kafasını geriye yasladı. "Öyle bir kural yok ama koyabiliriz, ben de şaşırmam."

Şeman kâseyi tepsiye geri koyarak suyu eline verdi. "Koymanın lüzumu yok," Sesi sert, bakışları muzırdı. "Seni şaşırtmak çok eğlenceli." Baş ağrısı olmasa bu kadının karşılık vermekten çekinmeyeceğini biliyordu.

Beritan suyu bir dikişte bitirmişti. Boşalan bardağı kocası elinden alıp tepsiye koyunca genç kadın kucağında birleşen eline

İnikti. Bu kadarına bile şükürdü. Bu kadarı bile Beritan'a fazlaydı. "Teşekkür ederim... şimdi uzanabilir miyim?"

Baş ağrısının dinmediğini görebiliyordu. İlaç içemiyorsa bu kadına ne çare olabilirdi? "Migrenin ya da sinüzitin var mı?" "Hayır.

Daha önce hiç bu kadar şiddetli bir acı çekmedim." Şeman yapması gerekeni biliyordu. Ne demişti doktor; stres ve sıkıntıdan uzak durmalı. Yerinden kalkıp yatağın etrafında gezerek sol tarafa geçti. Beritan yatağın sağ köşesinde, Şeman sol köşesinde uyuyordu. Genç adam kendi tarafına oturarak sırtını yatağın başlığına dayadı. Kendisini sessizce izleyen karısının kolundan tutarak kafasını dizlerine yatırdı. Kendisinden beklenmeyecek hareketleri sergiliyordu. Kendisine ne kadar şaşırsa da yaptığından memnundu Şeman. Karısının şakaklarına işaret parmağını koyarak dairesel hareketlerle masaj yapmaya başladı.

Beritan şakağında hissettiği rahatlatıcı parmakların işleviyle derin bir mırıltı koyuvermiş, gözleri kendiliğinden kapanmıştı. Baş ağrısı az sonra dinecek gibiydi. Bu adamın dokunuşları öyle
etkili olmuştu.

"Parmakların ilaç gibi..."

Şeman'm masaj yapan parmaklan kadından duyduklarıyla donuklaşmış, işlevine son vermişti. *Parmakların ilaç gibi...* Yıllardır aynı cümleyi her hastaneden gelişlerinde başarısız çıkan tedavi sonrasında ağlamaktan dökülüp kalan ve bağ ağrısına tutulan Ezo'ya masaj yaptığı her seferde duyuyordu. *Parmakların*
ilaç gibi, Şenvan 1

Şimdi ise hamile kalan ikinci karısına masaj yapıyordu. Ve
ondan da aynı cümleyi duymuştu. İlk kadının bebeği olmadığı için yaparken, ikinci kadının hamile olmasıyla bu masajı yapmıştı. Şeman artık ne düşeceğini kestiremiyordu. Duyguları bile kendini yok ediyordu. Her şey ondan kaçıyordu. Kendi elleri iki

karısının ilacı oluyordu. Kendi elleri bebek sahibi olamayan ve hamile olan kadınların yarasım sarmaya çalışıyordu. Kendisi ise gün geçtikçe tükeniyordu...

Beritan kurduğu cümle üzerine artık kocasının masaj yapmadığını fark edince gözlerini usulca açtı. Ağrısı hafiften dinmişti ve şimdi kendini biraz daha iyi hissediyordu. Kocasının ifadesindeki donukluğu görünce kendi sözlerinden şüphe etti.

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Uyu, Beritan... Uyumaya çalış..."

Beritan kafasını dizlerinden çekerek doğrulmuştu. Bu şefkat, bu ilgi güzelce uyumaya yeterdi. Kafasını yastığına koyarken yüzünde ilk defa kocasının kondurduğu huzurlu tebessümü vardı. Hamile kaldıktan sonra ilgi istemeye başlamıştı. Hormonlar bebek üzerine geliştikçe Beritan değişecekti. Şenvan'ın ilgisini, şefkatini isteyecekti. Başı ağrıdığında ilaç iç, deyip sırtını dönen adamı değil, onun için ilgilenen adamı isteyecekti. Elleri kamının üzerine kapandı. Sevgisini henüz gelişmeyen bebeğine avuçlarıyla iletti. 'Uğurumsun sen benim.

Şenvan gözleri kapalı, elleri kamının üzerinde düzene girmiş nefesleriyle uzanan kadını seyretti. Hemen uykuya dalmıştı. Şenvan yorganı üzerine örterek yataktan çıktı. Beritan'm başındaki lamba yanıyordu. Şenvan dolaptan çıkardığı eşofmanlarıyla üzerini hızlıca değiştirerek banyoya girdi. İhtiyaçlarını karşıladıktan sonra ayna karşısına geçti.Aynadaki yansımasına baktığında, çıkmaz yola bugün iki adım daha yürüyen adamı gördü. Bir labirentin içinde geziyordu. Hangi kadının peşinden gitse aniden yok oluyor ve yalnız başına kalabiliyordu. Yalnız kaldığında ise yolu şaşırıyor, bir kademe daha çıkmaza giriyordu. Hayat, çıkmaza girenin yegâne düşmanı oluyordu vesselam.

Baş ağrısı çekmeden gözünü açmak, Beritan Cibran'ı ziyadesiyle mutlu etmişti. Kendini yine kocasına sarılı vaziyette
bulduğunda ise bu mutluluk silinmemişti. Dün gece... Dün gece ilgilenen, kaygılanan, ona yemek yediren, başına masaj yapan bir adamla karşı karşıya kalmıştı. Hayal etse, bu hayaller sana liızla Beritan, diye kestirip atacağı her şey, dün gece sadece yarım saat içinde olmuştu. Yatağı düzelten

kadın kocasının yattığı tarafa takıldı. O orada otururken Beritan dizlerine yatmıştı ve masaj yapmıştı.

Gözleri kocasının dolabına takıldığında Beritan'm mutluluğu uçup gitmişti. Şerwan az sonra banyodan çıkacak ve yine kıyafet isteyecekti. Yine Jiyan'ı yukarıya gönderecekti. Beritan gözlerini sımsıkı kapattı. Bu durum artık rayından çıkıyordu. Binlerinin Şerwan'm birkaç parça kıyafetini bu odaya getirmesi gerekti. Şenvan her defasında kız kardeşini gönderdikçe Beritan, gururunun yerleri süpürdüğünü görüyordu.

Bugün gururunun yeniden sömürülmesine izin vermeyecekti. Kocası banyodayken Beritan, kendisi Ezo'dan isteyebilirdi. Üç gündür odasındaydı ve hâlâ kıyafeti yoktu. Bu eve geldikten sonra dolabına kıyafet koyulacaktı. Ne yukarıdaki kadın her sabah bu konuda yaralanacaktı ne Beritan'ın gururu kırılacaktı.

Sabır çekerek odasından çıktı. Attığı her adım ona yaptığın yanlış, dese de gururu yeter, diyordu. Keza mecburdu, elinden başka bir şey gelmiyordu. Üçüncü kata çıkan ayaklan geriye kaçmak istese de Beritan kararlıydı. Ezo'ya bunu yapmak istemese de kendini mecbur hissediyordu. Derin derin nefesler alarak kendini teskin etti. Odalarının hangisi olduğunu biliyordu. Konağa ilk geldiğinde evi gezmiş, üçüncü katta sadece tek bir odanın boş olduğunu göraıüştü. Onların taşındığı odalarına doğnı yürüdü. Kapının önüne geldiğinde kendine düşünme fırsatı vermedi. Verirse geri gidecek, yaralanmaya bir kez daha izin verecekti. Kapıyı eliyle bir kere tıklattı. Müsait olup olmadığını bilmiyordu. İçeriden ses gelmeyince Beritan kolu indirip kapıyı ardına kadar

itti. Gözlerini içeride gezdirdiğinde Ezo'nun yatağın üzerinde oturduğunu, kendisine şaşırmış ifadesiyle baktığını görmüştü.

Yorgunluk kana hızla akan afacan virüsler gibiydi. Nitekim kalbi saran virüsler haddinden fazla tehlikeliydi. Hayat ona karşı çok acımasızdı. Önceleri sadece yanında uyuyan, her şeyini sadece kendisiyle paylaşan, her defasında onunla planlar kuran, sabahlan kendi odasından çıkan adam artık başka bir kadınla bu yaşamı sürdürüyordu. Üç gecedir aşağı odada, ikinci karısıyla uyuyordu. Sabahlan Jiyan'ı yanma gönderip giyeceği takım elbiseleri istemişti. Dolabından eksilen her takım elbise Beritan'm dolabında yer ediniyordu. Belki de yakında hepsi gidecekti vc Ezo tek başına kalacaktı. Kahvaltı edip hemen çıkan adamı ilç gündür sadece ikinci günün akşamı, yemekten sonra görmüştü. Oturma odasına gelmiş ve annesine bakmıştı. Sadece o esnada tek bir kere göz göze gelmiş, Ezo herkesin içinde olduğu için tebessümünü kısa tutarak kafasını çevirmişti.

Her geçen gün biraz daha kocasını kaybedecekti. Aylar geçtikçe karnı büyüyecek ve bebeğiyle onu sevindirecek kadına f daha çok yakınlaşacak, belki tutkuyla bağlanacaktı. Güzel bir aşka yelken açacak ve mutluluk, o zaman bebek eksikliğiyle kavrulan kocasının yanında olacaktı. Ezo ise kocasının aşkıyla yavaş yavaş ölüme koşacaktı. Kadının akimdan çıkmayan bu düşünce- | ler acımasızca davranıyordu. Annesini arayıp onunla konuşarak ı biraz kafasını dağıtmak istemişti. Sesiyle, sabır et demesiyle ken- j dini yeniden kazanmak istemişti. Nitekim arayacağı esnada tık- J lanan kapısıyla kafasını çevinniş, açılan kapının önünde beliren j kadını görünce şaşkınlıktan arama fikri akimdan uçup gitmişti. |

Ezo, gelmesini beklemediği Beritan'ı kapı arkasında görün- j ce şaşırmıştı. Geliş sebebini bilmiyordu. Muhtemelen bir şey ol- 1 muştu ki gelmişti. Kendini toparlamaya bakan Ezo, yüzündeki

ifadeyi hızlıca silmişti. Odasına buyur etmek ne kadar mantıklı olurdu, bilmiyordu. Fakat geldiğine göre buyur edip nedenim öğrenebilirdi.

"Buyur, Beritan?"

Ezo'nun buyur edişine karşılık vermedi. Bu odadan içeri girmeyecekti. Birbirine âşık karı kocanın yuvasıydı burası. Adımını her yere atmışken buraya atmayacaktı. Burayı da ihlal etmeyecekti. Sadece olması gerekeni yapacaktı. Kendisinde kaldığı ge- L'elerin sabahı dolabında kıyafet bulamayan kocası için kıyafet isteyecekti. Her defasında ya bu odaya gelişini yahut Jiyan'dan isteyişini kabullenemezdi. Rahatsız olmaya başlıyordu. Madem gece yatağında kalıyordu, sabah odasında giyinerek aşağıya inecckti. Her defasında kıyafet istemek kadının gururunu iyice ayaklar altına alıyordu.

"Ben Şerwan için bir takım almaya gelmiştim." Sesi normal bir tonda, bakışlarında ise gözle görülür bir rahatsızlık ifadesi vardı. Gelip Ezo'nun kendisinden almak istemezdi. Ama alacağı başka kim olacaktı? Başka isteyeceği kim olacaktı? Ezo'nun ardına kadar açılan gözleriyle kuracağı cümle karman çorman olmuştu. "Benim., odamızda,.kıyafeti yok, olmuyor böyle."

İkinci şaşkınlık dalgasına tutulan kadın, artık nefes alamayacak raddeye gelmişti. Ne diyordu bu kadın? Ne dediğinin farkında mıydı? Ya da ne istediğinin? Beritan, Şenvan'ın kıyafetini almaya gelmişti! Ezo yapışıp kaldığı yatağından nasıl kalktığını anlamayacak kadar karmaşıktı. Önce dolabın kapağını açtı. Ardından odayı yol boyu yürümüş, kadının tam karşısına geçmişti. "Kıyafetini mi istiyorsun?" diye sordu. Beti benzi atmış yüzünden inanamıyormuşçasına bakan tek bir gülüş geçmişti. Yürüyerek kadının yan tarafında durdu. Arkasında kalan odasını işaret etti. "Buyur geç, istediğini götür. Hatta bütün kıyafetlerini al, hepsi sizin odanızda kalsın." Sesinin titrememesi için çabalamıştı. Ve çabası başarılı çıkmıştı. Kadım arkasında bırakarak hızlıca yürüdüğü avludan aşağıya inmişti.

Beritan giden kadının arkasında bakakaldı. Hepsinde gözll yoktu ki. Kocasının peşinden koşmayacağı, kimseden sürekli istemeyeceği

bir parça kıyafetini istiyordu. Ve bunu sadece Ezo'dan isteyebilirdi. Kimse Şerwan'ın kıyafetlerini alıp odasına getirmemişti. Kimse bunu düşünemiyorsa o zaman ne yapabilirdi. Eğer kaynanası ya da Delal Sultan getirseydi, buna mecbur kalmayacaktı.

Alıp almamak arasında ikilemde kalan Beritan, odaya kırgın göz bebeklerini geçirdi. Burası Şerwan'ın kalbiydi. Ve yeri yokken o kalbe doğru adımları attı. Ayağına değil de kalbine kıymıkların battığını hissetti. Mayınlı bir tarlada dolaşıyor da her an birine basıp ölecekmiş hissi, korku gibi bedenine yayıldı.

Dolabın önüne geçip özenle asılmış kıyafetleri tek tek inceledi. Bir tane alacaktı. Ceketlerinden yayılan kokusunu hissetti. Koklamaya cüret etmedi. Eline uygun olacağım düşündüğü bir takım elbise ve gömlek almıştı. 'Sana bir tane yeter. Fazla bile gelir, Beritan!' Kendi kendine kanaate varan Beritan, odayı hızlıca geçip çıkmıştı. Kapıyı arkasından ne sertlikte kapattığım bilmeden gitmişti. B irileri akıl etseydi şimdi iki kadın bu duruma mı düşecekti? Kimse onlara yardımcı olmuyordu. Kimse onlar kırılmasın diye karışmıyordu ama daha beter hale getiriyorlardı.

Odasına geri dönen kadın, aldıklarını yatağın üstüne özenle yerleştirdi. Kocasının vereceği tepki ne olacaktı, bilmiyordu. Ezo'nun söyleyip söylemeyeceğini de bilmiyordu. Söylemeyeceğini tahmin ediyordu ama belli olmazdı. En nihayetinde ikisi de birbirini tanımıyor, kimin ne yapacağım kestiremiyordu.

Hamile kaldıktan sonra belki biraz olsun rahatlar demişti. Şayet hamile kalırsa istedikleri olacak, o da rahatlayacaktı. Tam aksi olmuştu. Rahatlamak bir tarafa, üzülmekten başka hiçbir şey olmuyordu. Nerede mutlu olacaktı kuma kadın? Yatak odasında beraber uyuduğu adamla birkaç cümle bebekten konuşurken ve sonrası susmaya devredilirken; konuşamıyor, gülemiyor, eğlenemiyorken nerede mutlu olacaktı? Sadece dün gece ilgi ve şefkat görmüştü. O da bu sabah kıyafet mevzusuyla tümden gitmişti.

Banyodan çıkan adamla isteksizce göz göze geldi. Boynundan aşağı bakmadan, "Sıhhatler olsun," demişti.

Şeman göz kırparak teşekkür etmişti. Boynuna astığı havluyla

saçlarını kuruturken yatağın üstündeki kırkım elbiseye gözleri takılmıştı.

Beritan ne diyecek diye beklerken sadece şaşırdığını görmüştü. Yüz ifadesinde şaşkınlıktan başka bir şey olmazken nefesini tutarak onu beklediğini fark etmeyecek kadar gerilmişti. Kim getirdi, diye sorarsa ne diyecekti? Ben Ezo'daı aldım, derse bu adamın cevabı ne olacaktı? O ana kadar bunları düşünmediği için kendine küfretti. Dudaklarını ısırarak kocasının bir şey söylemesini bekledi. Giyinmeye başladığını görünce kafasını çevirip bir şeylerle oyalanmaya başladı.

"Ağrın nasıl, geçti mi?"

Beklemediği soru gelince Beritan sesli nefesini ciğerlerinden vermişti. Çok şükür ki sormamıştı. Baş ağrısına gelince... Kocasına cevap vermek için döndü. Kumaş pantolonunu üzerine geçirmiş, düğmesini ilikliyordu. "İyiyim, sanki dün gece o ağrıyı çekmemiş gibiyim."

Şeman çarpık gülüşünü sundu. "O zaman beni kandırdığını varsayıyorum."

Şaka yaparak kendisine takılmaya çalışması Beritan'a biraz yabancı geliyordu. Sanki bu takılmaçalar hiç olmamış, olunca da bayağı duruyormuş gibi.

"Evet, uykusuz kalmam istedim."

"Doğru, uykusuz kaldım."

Beritan'ın gülüşü bozulmuş, yüz ifadesi meraklanmışlı. Onun baş ağrısı için mi uyumamıştı? Mümkün müydü öyle bir şey!? "Neden?"

"Çünkü horlamaktan uyumama izin vermedin. Kafanı bir koydun, seni bir daha kendine getiremedik."

Kadının gözleri işittikleriyle yuvasından çıkacak kadar büyümüştü. Konuşma yetisini kaybetmeden önce kocasını yargılarca- sına baktı. "Allah kum iftiradan saklasın."

İçini ferahlatırcasına kahkahasını atmış, o sıra gömleğini üzerine geçirmişti Şerwan. "Ah, siz kadınlar." Kafasını bıkkınlıkla salladı. "Erkeğin horlamasına isyan edersiniz, kendiniz horlayınca kabul etmezsiniz. Sana yoğurt ekmek mi yedirdim, iki kilo et mi yedirdim, şüpheye girdim."

Beritan'ın şaşkınlığı mahcubiyete dönüşüm yaptı. "Gerçekten mi?" derken sesi ağlamaklı çıkıyordu. "Ben horlamam ki hiç..." İnanmaya başlayan kadının ağlamaklı sesine gülmek istese de kendini tutmaya zorladı. "Keşke kamera kaydına alsaydım. O zaman kimin horlayıp horlamadığını görecektin."

Titreyen dudaklarını ısırarak durdurmaya yeltendi. Bu adamın yatağında horlamıştı. Hayatında lıiç yapmadığı şeyi yapmıştı. Ya da belki yapmıştı da kimse ona söylememişti. Hamile kalan kadınlar horluyor muydu? Hamile kaldıktan sonra baş gösteren sıkıntılardan biri de bu muydu? Beritan kocasının gülmemek için kendini zor Uıttuğunu fark edince ağlamamak için direndi. Horlayan kadın olarak akima kazınmıştı. Horlamaktan adamı uyutma- mıştı. "Ben baş ağrısından... bilmiyorum nasıl uyudum..."

"Allah göstermesin bir daha. Yoksa bu odaya bir daha gelmem. Beni uykumdan etmeye hakkın yok."

"Ağlarım bak.,."

Adamın kahkahası kısa ama etkileyici olmuştu. Ve Beritan o kahkahasından şaka yaptığını anlamıştı. Rahat nefesini koyuverirken

kocasına kırılgan bakışlarını da yollamıştı. Bir kadına sen horluyorsun şakası yapılmazdı.

Giyinen kocasının banyoya girmesiyle Beritan, aşağıya bakacağını söyleyerek odadan çıkmıştı. Kahvaltı hazırlamaya yelişmeliydi. Gerçi şimdiye hazırlanmış olmalıydı. Muhtemelen hepsi de sofraya oturmuştu. Merdivenleri indiği gibi soluğunu kesmeden mutfağa girmişti. Kimsenin olmadığım görünce oturma odasında kahvaltıya oturduklarını düşündü. Mutfaktan çıkarak rotasını oturma odasına çevirdi. Amed'in keskin soğukluğu vücudunu ürpertiyor, kadında rotasına koşa koşa gitme isteğini dürtüklüyordu. Kollarını omuzlarına sararak kapı önüne kadar koşa koşa gitti. Kapıyı açtığı gibi içeri girmişti. Yer sofrasında oturan herkesin bakışları üzerine kaymıştı. Beritan sabah hayırlarını dileyerek sofradaki yerine geçti. Az önce vukuat yaşadığı kadma bakmadan sofraya oturdu. Zozan Hanımın bakışlarım üzerinde hissedebiliyordu. "Şerwan kahvaltıya indi mi?" diye sorduğunda Beritan, elindeki çatalını salatalığa batırırken gözlerini kaynanasına çevirdi.

"İner şimdi." Cevabını her zamanki sesiyle vermişti. Üç gündür kaynanası bu sofraya oturduğu her seferde kocasını soruyordu. Bunu neden yaptığını bilmiyordu ama Beritan, Ezo varken sormasını istemiyordu. Gözleri istemsizce Ezo'ya kaymıştı. Sac ekmeğini teyzesinin önüne koyuyordu. Yüzündeki ifadeyi çözmek mümkün değildi. Beritan aklının içinden neler geçtiğini merak etti. Sabah kocasının kıyafetini istemişti. Şimdi nasıl bir düşüncedeydi?

Zozan Hanım üstelemeden kahvaltısına döndü. Şenvan hangi karısının yanındaysa bu soruyu muhakkak sorar, gece yalnız kalan kadın kırılmasın diye üstelemezdi. Şaşırdığı nokta ise üç gündür oğlunun Beritan'ın yanında olmasıydı. Hamile kadının kocasına ihtiyacı vardı. Tehlikeli düşüşünden sonra stresin vc sıkıntının etrafında dolanmaması gerekirdi. Bunun da en iyi çözümü Şerwan'ın karısını üzecek bir şey söylememesi ve yanında olmasıydı.

Bu durumda payına acı düşen Ezo oluyordu. Nitekim elden hiçbir şey gelmiyordu. Ne her zaman onun yanında kalabilirdi ne de sürekli Beritan'ın. Eşitliği oğlunun sağlaması gerekti. İki kadının yanında

kalacağı günler eşit, yapacakları eşit olmalıydı. Dicle'nin yarattığı kaostan sonra daha yeni yeni anlaşan iki kadının birbirini kırması felaket olmuştu. Bu kavga olmasaydı bebek haberi Ezo için biraz daha kaldırılabilir olurdu.

Yeğeni için katlanılamaz nokta buydu. Bebeği olmuyordu ve üzerine kuma gelen kadın, ikinci ayını doldurmadan hamile kalmıştı. Bir gün olsun isyan ettiğini duymamıştı. Bir gün olsun sorguladığını görmemişti. Hep bir sebebi var, demiş, yine haline şükretmişti. Bundan sonra da yeğeninin çizgisini bozmadan, bir kere bile isyan etmeden yaşamını sürdürmesini temenni ediyordu. Öbür türlü hayat bu kadına zindanda işkence görmekten farksız olacaktı.

Delal Sultan kahvaltıyı ağır ağır yiyen kadına baktı. Bugünlerde yüzü az da olsa gülüyordu. Şenvan'm yanında olması Beritan'ı mutlu ediyordu. Bunu görmemek için kör olmak lazımdı. Diğer tarafta göze batan ve acıtan gerçek, Ezo'nun haliydi. İki kadının hali can acıtıcıydı. Dışarıdan izleyenin bile yüreğini sıkıştırdığı, ciğerlerine bir şey sapladığı, adı hâlâ konulmamış ezaydı.

"Ağrın oluyor mu, Beritan? Baş dönmen var mı?"

Beritan şefkatini esirgemeyen, kızıymış gibi ilgilenen Delal Sultana minnetle gülümsedi. Annesine gülümser gibi, gözleriyle teşekkür eder gibi. "Ağrım yoktu ama dün gece ilk defa çok sancılı bir baş ağrısı çektim." Dermanı kocasının elleri olmuştu. îna- nılmaz bir şeydi ama Şerwan'ın eileri onu iyileştirmişti. Parmak uçlarında henüz hiçbir tabipte olmayan derman vardı. Parmak uçlarında yatıştırıcı bir iğne, dindirici bir ağrı kesici vardı. Ve bu, kabul etmese de o adamı özel kılıyordu.

"İlaç mı içtin?" diye soran Delal Sultana kaşlarını olumsuz anlamda kaldırdı. "Hayır. Sadece yoğurt ekmek yedim, masaj yaptım, biraz öyle uykuya daldım." Olanları Ezo olmasaydı anlatırdı. Kuma kadın değil de ilk kadın olsaydı anlatırdı. Yengesi Heja'nın anlattığı mutluluğunu o da anlatırdı. Bu da içinde kaldı, diğer kalan her şey gibi...

"Ağrın olduğu zaman haber ver. Gecenin yarısı da olsa kapımı çal," diye tembihledi Delal. Bütün bunları Zozan'm Ezo için

yapamayacağını bildiğinden kendisi yapıyordu. Ve Ezo'nun alışması hatta kabullenmesi için de birer acı gelişmeydi. Ne kadar Beri tan'ı sevdiği için onu sormaktan memnunsa da Ezo'yu da çok sevdiğinden ve yaşadığı her şeye şahit olduğundan bu yaptıkları biraz ağrına gidebiliyordu.

"O mideni söken kusmalar olmasa..." Jiyan'm konuşması yemekteki herkesin inildemesiyle yarıda sonlanmıştı. Bakışları istemsizce annesine kaydı. O kara gözleri kızgınlık saçıyordu. "Kahvaltı yapıyoruz, Jiyan. Kör müsün yoksa aklını uykunda mı bıraktın?" Dili de kızgınlığını sertçe saçmıştı.

Başı önüne düşen Jiyan, dudaklarını ısırarak gülmesini engelledi. Akimı uykuda bırakmış olmalı ki annesinin yanında, yemekte bu konuyu açmıştı. Gözlerini Beritan'a kaydırdı. O da kafası önüne düşmüş halde gülümsüyordu. Jiyan kafasını kaldırıp sofradakileri kontrol ettiğinde herkesin aynı durumda olduğunu gördü. Bakmaya korktuğu annesine döndüğünde ise, 'Sen utanmadan gülüyor musun?' der gibi bakışlarını görünce, gülüşü yüzünde solmuştu. Kahvaltıya sessizce dönmüştü. Annesinin kızgınlığı geçtiği anda da sohbetlerine geri katılmıştı. Kahvaltıyı

ettikten sonra el birliğiyle sofrayı kaldırmışlardı. Evin erkekleri iş için şirketin yolunu tutarken, Agir Ağa dostunu ziyaret etmek için evden ayrılmıştı. Ayşe ve Zehra evin gündelik temizliğine başlamak için kolları sıvamıştı. Beri tan kocasının bıraktığı dağınıklığı toplamak için odasına çıkmıştı.

Banyoda tıraş bile olmuştu kocası. Beritan banyoyu hızlıca temizleyerek kirli kıyafetleri alıp çıktı. Üst kata, çamaşır odasına geçti. Kirli sepetinde toplanmış kıyafetleri beyazlar ve renkliler olarak ayırdı. Önce beyazları programına göre çalıştırmıştı. Bir buçuk saat sonra yıkama ve durulama bittiğinde geri kalanı da yıkayacaktı. Arkasına bakıp ütü masasını kontrol etti. Ütülenecek birkaç parça kıyafet vardı. Beritan sonra da ütüleyeceğini kendine hatırlatarak odadan çıktı. Ezo'nun odası önünden geçerken kulağından kadının sabahki sözleri geçti: İstediğini götür. Hatta bütün kıyafetlerini, hepsi sizin odanızda kalsın.

Son cümle hayatında asla ama asla olmayacağı bir gerçeği Beritan'a hatırlatıyordu. Kamında bebeği, hâlâ kocasının kıyafeti odasında yokken bütün kıyafetlerinin olması ne hacetti! Anımsamak istemiyor, her defasında kırılmış gururunu yeniden incitmek istemiyordu. Saracağı kimsesi yoktu zaten.

Kamında gelişmekte olan bebeği vardı. O doğduğunda Beritan onun için biri olduğunu bilecek ve her anında görecekti. Daha önünde sabırla bekleyeceği aylar vardı. Uğurunun hayatına karışmasına daha çok zaman vardı. Bu süre zarfında daha neler yaşayacaktı kim bilir? Merdivenleri indikçe elinde hiçbir şeyin olmadığını idrak etti. Yapacak bir şeyi yoktu. Kendine bir uğraş bulmak istiyordu. Elinin altında oyalanacağı bir şey muhakkak olmalıydı. En iyisi Delal Anneye danışmaktı. O yapacağı bir uğraş bulurdu. Hem böylece kafasını dağıtır, her şeyi stres etmezdi. Beritan oturma odasından içeri girdiğinde herkesi otururken bulmuştu. Kaynanası onu görünce, "Hah. Beritan, keçamin, gel," diyerek oturmasını istedi.

Beritan bir şeylerin olduğunu anlamıştı. Ezo dışında herkesin yüz ifadesine baktığında ne hüzün ne telaş görmüştü. Bilhassa mutlulukla parıldıyorlardı. Zilan'm yanma geçip oturdu. Mesele neydi acaba?

"Mehmet Reşwan'ın oğlu evleniyor. Bugün kma var, yarın

düğünleri. Kınaya Zilan ve kızlar gidecek, onların düğüne altınımızı takmaya gideceğiz."

Beritan gitme taraftan değildi. Hamile haliyle ortama karışıp lafın sözün içine bile bile giremezdi. Henüz bunlara alışık değildi. O evde kalmak istiyordu. "Ben gelmesem ayıp olur mu jinap?" Gelmek istemeyeceğini zaten biliyordu. Ama gelmesi hem güzel olurdu hem kafasını dağıtmasına yardımcı olurdu. Hoş, laf atacak olan, söz edecek olandan o rahat kafa da gidecekti. Ve üzülüp kalacaktı. "Ayıp olmaz ama gelmen yakışık alır."

Beritan olumsuzca kafasını salladı. Gözbebekleri istemiyorum dercesine titriyordu. "Gelmeyeyim jinap," diyerek son noktayı koymaya çalıştı. Kaynanası bu konuda ısrar etmesin diye dua etti.

Zozan Hanım kafasını salladı. Ezo gelmek istemediğini belirtmişti. Beritan gelmek istemiyorum, diyordu. Zilan zaten gelecekti ama mühim olan ilk iki geliniydi. Ve ikisi de gelmiyorsa olmuyordu.

Ezo sıkıntılı nefesini sessizce vererek teyzesine yöneldi. "Gelirim ben teyze."

Tamam dercesine kafasını salladı Zozan Hanım. Yeğenine baktığı her seferde içi sızlıyordu. Kendi eliyle onu bu hale getirmişti. Ama bir bebek şarttı. Ve Agir Ağa bir kere kuma demişti. Başka şansları olsaydı onu dener ve ne oğlunu, ne yeğenini, ne de Beritan'ı bu çıkmaza sürüklerdi.

"Biz Beritan ile evde kalıyoruz," diyen Delal Sultan, kendisine gülümseyerek bakan Beritan'a şefkatini göndermişti. Bu yaralı kadını seviyordu. Ona baktığı zaman kendi yaralarını görüyordu. Belki aynı değildi ama eksiklikleri birdi.

Beritan bu habere sevinmişti. Kimse değil, Delal Sultanın şefkatli bakışları bile yeterdi. "Ben de sana gelecektim, Delal Sultan. Elime alacağım bir uğraş istiyordum, en iyi tavsiyeyi sen verirsin dedim."

Delal Sultan olağan ilk tavsiyeyi vermişti. "Bebek patiklerinden başla güzel kızım. Yarın el atarız, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum," demekle yetindi. Bebek patiklerine Ezo'nun gözleri önünde başlayacaktı. Delal Sultandan böyle bir şey istemiyordu ki. Kendine bir uğraş, kafasını dağıtacak bir şey istiyordu. Patikleri

yaparken çocuğu olamayan kadının derdine düşüp sürekli ellerinin titremesini, zihnini bu acı gerçekle meşgul etmesini değil.

Zozan, Delal'a olmadı der gibi bakmıştı. Söyleyeceği, yapmasını isteyeceği bu değildi. Ezo yokken söyleyebilirdi. Zaten yarın yalnız kalacaklardı. O zaman başlayabilirlerdi. Yeğeninin alışma sürecini hızlandırırken Delal, süratine hâkim olamıyordu.

Bakışlardaki gerginliği fark etse de görmezden geldi Ezo. Beritan artık hamileydi. Ve hamile bir kadının yapacağı her şeyi yapacaktı. Gizli saklı olması bir şeyi değiştirmeyecekti. Sonuçta Beritan hamileydi ve yapacaktı. Ötesi yoktu. Ötesi sahip olamadığı bebeği başka bir kadının karnında büyürken izlemek vardı.

Zilan ortamın gerginliğini azaltmak için konuyu değiştirmişti. Her iki kadının da acısı deşiliyordu. Göz yummaya vicdanı el vermiyordu. "Şilan'ın giyeceği kıyafet var mıdır? Benim ve Jiyan'ın bu akşam için hazır. Okuldan gelecek, kıyafeti yoksa delirecek."

Jiyan dolabını gözünün önüne getirdiğinde, ek olarak yaptığı alışverişi hesaba kattığında bugün için de, yarın için de kıyafetinin hazır olduğuna kanaat getirdi. "Şilan her zaman tedariklidir. Kıyafeti ne zaman alacağını bilir. Haber kaynakları var onun. Çıtlatırlar* yakında düğün olabilir diye, gider herkesten önce kıyafetlerini alır. Herkesten önce sevdiği kıyafetleri giyer. Bari diyorum bize de çıtlat, biz de hazırlıklı olalım."

Zilan görümcesine gözlerini baydı. "Kaç kere bunun kavgasını yaptık. Bana söyle, haberim olsun, diye ama bana mısın demedi."

Zozan Hanım sessizce güldü. Kızının inadı düşmüyordu. Şi- lan günlük haber hattı gibi çalışıyordu. Muhabirliğinden, kameramanlığma kadar tek başına iktidarını sürdürüyordu. Zilan'm çıtlatmasını beklemesi gereksizdi. "Şilan ile baş edemezsin, Zilan." Zilan homurdanarak eteğini düzeltti. "Neçîrvan'a bile söyledim. Bak, kız kardeşin haber kaynaklarından dedikodular alıyor ama bize söylemiyor, dedim."

Ezo ilgiyle sorusunu yöneltti. "Neçîrvan sana ne dedi?"

Zilan gülmesine engel olamadı. "Sen istersen teşkilat kurar, bütün kaynakları kendine bağlarsın, dedi."

Beritan dudaklarını ısırdı. Zilan ı[illegible]dar deli bir kadınsa, Neçîrvan o kadar iyi ayak uyduruyordu. Zilan ne kadar deliyse, Neçîrvan o kadar iyi dengeliyordu. Karı kocaya gülmeden edemedi. "Ben dedikodu yapmam, demedin mi?" diye sordu.

"Dedim; ben bir saftayım, dedikodu bir safta. Ben dedikodu yapmam, o benim dünya ahiret düşmanım, dedim. Estağfurullah Zilan, dedikoduyu ben yapıyorum, dedi."

"Ağabeyimin teşkilat fikri iyiymiş, kursak ya bir tane. Şilan ile yarışırız." Fikrini beyan eden Jiyan, kız kardeşinin böyle yaptığını duysa onu bin pişman edeceğini biliyordu.

Zozan Eroğlu kızma yadırgayan bakışlarını attı. Sesinde aynı zamanda keskin bir istihza vardı. "Şilan Eroğlu tek başına iktidar kızım."

Kadınları saran gülümseme uzamıştı. Şilan meselelerinde dudakları kıpırdamayan tek kadın Beritan idi. Ne zaman onu görse Dicle'ye hak veren ve onu suçlayan acımasız konuştnala- n hatırlıyordu. Şilan'ı şimdi affetmeyecekti. Haksızlığa uğrayan kadın, hak etmediği lafları işittiği günü, saati asla ve asla unutmayacaktı.

Gün içinde kına telaşını sürdüren Jiyan evden bağını koparmış, odaya hapsolmuştu. Giyeceği kıyafeti, ayakkabıyı hazır etmiş, saçına karar kılmıştı. Ezo ve Zilan kendilerini mutfağa atmış, pasta yapmaya karar vermişlerdi. Evin erkekleri ayrı ayrı tatlar seviyordu. Çıkmaza düşen iki kadın hangi birilerine yetişeceklerini konuşurken malzemelerden unun eksik olduğunu fark etmişlerdi.

"Zehra erzak odasından bir kap un doldur getir," diyen Ezo, kapı eşiğinde duran Zehra'ya kabı uzatmıştı. "Tamam yenge," diyerek giden kızın arkasından bakan Ezo, bahçe kapısının açıldığım görünce gelenin kim olduğunu görmek için gözlerini çevirmedi. Kazım'm bir elinde poşetler, diğer elinde dört siyah kılıfın olduğunu gördü.

Etrafını arayan adamın her kimi gördüyse yüzü aydınlanmıştı. "Beritan Yenge," diye seslenince Ezo'nun kaşları çatıldı. "Sen ne bakıyorsun öyle?" diyen eltisi, sesi gelmeyince yanında bitmişti. "Ne oluyor?"

Ezo bilmem anlamında omuzlarını kaldırdı. "Kazım, Beri- tan'ı

çağırıyor."

Kumasının elleri dolu adama doğru yürüyüşünü izledi. Beritan'a mı gelmişti bunlar? Pencereden izleyen Ezo, "Şervvan Ağam bunları sana yolladı," diyen Kazım'ın cümlesiyle afallamıştı. Ne olduğunu anlamayan bakışları yanında duran Zilan'a kaydı. Eltisi, yüzünde şaşkınlığın ve merakın hafif ifadesini taşıyordu.

Şenvan ne göndermiş olabilirdi ki? Ela gözleri ağır ağır Beritan'a kaydı. Kazım'ın önünde yürüyen kadının dudaklarında gülümseme vardı. Ezo, kuması göz alanından çıkana kadar izledi. Aynı adamın iki karışıydılar; biri bugün sevinçle gülebiliyorken biri acıyla gülümseyebiliyordu.

Zilan sesini çıkarmadan yanında duran kadını izledi. Ne düşündüğünü bilmiyordu ama gözlerindeki keder, dudağındaki acı gülümseme aslında açık ediyordu. Bu iki kadının hayatı nasıl yürüyecekti, bilmiyordu. Biri gülerken diğeri üzülüyordu. Aynı anda üzülseler de asla aynı anda gülemeyeceklerdi.

Mutfak kapısından içeri giren Zehra, kabı Ezo'ya uzattı. L'Buyur yenge, getirdim."

Uzatılan kapa bakan Ezo, ağır hareketlerle eline aldı. Şerwan Ağanın ne gönderdiğini bilmek bir yana, düşünmek dahi istemiyordu. "Hadi Zilan, yapalım pastalarımızı bir an önce. Sen kına için de hazırlanacaksın. Geç kalma sonra. Jiyan kaçtı gelmedi bir daha."

Zilan kafasını dağıtmak için yaptığı girişime hızla cevap vermişti. "İyi de daha karar vermedik ne yapacağımıza. Önce kararlaştıralım?"

"Erkekler için şerbetli tatlı yaparız, kendimize yaş pasta yaparız. Öyle daha iyi olmaz mı?"

Önerisi Zilan tarafından kabul edilmiş, iki kadın tatlı yapımına muhabbet ederek başlamışlardı. Kınayı konuşmuş, yarınki düğün için ne giyeceklerine karar vermişlerdi. Ne Beritan'a dair ne Şeman'm gönderdikleri hakkında en ufak bir sohbet etmişlerdi.

Akşama doğru Zilan hazırlanmak için odasına çıkmıştı. Hazır olup aşağıya inen Jiyan, mutfakta akşam yemeği hazırlayan Ezo ve Ayşe'nin arasına karışmıştı. Kıyafetleri kirlenecek diye yengesinden azar işitmiş, oturarak yengesi ve okuldan gelip direkt hazırlığa

koyulan kız kardeşini beklemeye koyulmuştu.

"Beritan ne yapıyor, o neden yemek yapmaya gelmedi?"

Ayşe cevabı üstlendi. "Ütüyü yapmak istedi, bana izin vermedi."

"Yine mi o yapıyor, elini yine yakmasa bari." Sesinin sonuna doğru kimsenin anlamayacağı ince bir mana sıkışmıştı. En son ütü odasında kıyafet yanıyor zannederken duvarın dibinde yanan karı kocayı görmüştü. Gerçi ağabeyi evde yoktu. Yine öyle bir vakaya imzalarını çakarlar mıydı, pek bilmiyordu.

"Yakmaz inşallah," diyerek mutfaktan çıktı Ayşe.

Ezo kocasının sesini işitmesiyle işini yarıda bırakmış, kapıya dönmüştü. Evvelinde kocası kapıdan içeri tüm haşmetiyle girmişti.

"Ezo."

"Efendim, Şerwan?" cevabını veren kadın, kocasına doğru ağır ağır yürüdü. Üç gündür sadece kapıdan gidişini izliyordu. O akşam göz göze gelişlerinden sonra bugün onu çağırıyordu. Bu gece gelip gelmeyeceğini bilmiyordu. Bu gece yine karısının yanında mı olacaktı, yanına mı gelecekti, bilmiyordu. Ama Ezo'nun yüreğinde bir şeyler gelmeyeceğini fısıldıyordu. Mutfakta gözlerini hızlı bir açlıkla gezdiren adamı hüzün içinde izledi.

"Akşam yemeğinde ne var?" Baş ağrısından gözleri dahi kararıyordu adamın.

Kocasının çatık kaşlarını izledi. "Aç mısın?"

"Başım ağrıyor, bir şeyler atıştırıp biraz uyuyacağım."

Hüzün içinde kocasını seyretmişti Ezo. Baş ağrısı gittikçe sıklaşıyordu. "Sana atıştırmalık bir şeyler hazırlayayım mı yemek hazır olana kadar?"

Kafasını hafiften salladı. "Hazırla, çalışma odasına getir. Yanında ağrı kesici de getir. Bu baş ağrısıyla daha fazla duramam," diye cevapladı. Karısının tamam dercesine kafasını sallayıp arkasını dönmesiyle Şerwan'm gözleri kısılmıştı. Ezo ilgili dursa da yakın değildi. Mutfakta fazlalık olan Jiyan'ın eteğinin ucunu düzeltiyor oluşunu görünce kendine şans saydı.

Arkasını dönüp tezgâha doğru yürüyen kadına varıp çenesinden

yakalayarak kendine çekmiş, omzuna yatan kafasıyla öpülmeye müsait yanaklarını uzun uzun bastırarak öpmüştü.

(ıkı çıkmayan kadının büyüyen gözlerini görünce çarpık gülüşünü atmış, ansızın bırakarak arkasını dönmüştü. İniltiler içinde bıraktığı karısı ve onları merakla izleyen Jiyan'ı umursamadan mutfaktan çıktı. Bir daha ona uzak kalmazdı böylece.

Şenvan karşısında Neçirvan'ı görünce kahkahasına son verip tatlı bir tebessüm bırakmıştı. "Hayırdır Şenvan Bey bu mutluluğunuzu neye borçluyuz?" sorusuna kardeşiyle uğraşmak için, "Sana ve Zilaıı Hanıma borçluyuz," diye cevapladı.

Elleri cebinde gerine gerine merdiven basamaklarını çıkarken gülüyordu. "İkimiz de mutluluk abidesiyiz, ondandır."

"Zilan öyle de, sen hiç olmadın oğlum." Neçirvan ağabeyine bakarken üstten bakışları Şenvan'ı daha çok güldürüyordu.

"Küçük hanım boyuyla buralarda gezmiyor. Yine kadına bir şeyler mi söylediniz? Yine dolduruşa mı getirdiniz?" Karısına hep küçük hanım derdi. Zaten onun boyuna âşık olmamış mıydı?

"Vedat'a, Botan'a sor. Yine başka bir resim göstermiş olabilirler." Bir ihtimaldi bu da Şenvan için.

Neçîrvan ağabeyine inanamayarak baktı. "Ulan duyan da her gün kadınların yanında resim çekiyoruz sanır. Bir iş gezisi yüzünden adımız çıktı."

Şenvan tek kaşını ustalıkla kaldırdı. "Kıskandırmak için fotoğrafı kullanmayı iyi biliyorsun."

"E o benim karımla aramızda."

"Ha yani bizi ilgilendirmez diyorsun."

"Kabaca cevaplarsak evet Şenvan Ağa, hiçbirinizi ilgilendirmez."

Şenvan kardeşinin apaçık konuşmasına güldü. Nükseden baş ağrısı sen misin gülen diyerek fıtillenmişti. "Onu bana değil, kardeşlerine söyleyeceksin."

Neçîrvan bıkkınlıkla soludu. "Sen dalga geçmezsen hiç kimse dalga geçmez," diye belirtti. Ağabeyi yollarını açtığı müddetçe hepsi rahatlıkla uğraşabiliyordu. Erkek kardeşlerinin odasından çıkan

Beritan, iki adamı görmesiyle bakışlarını hemen çekmişti. Şervvan gözleri kızarmış olan karısını izlerken neden ağladığının merakına düştü.

"Beritan Hanım nasılsınız?"

Genç kadın gülümseyerek onu izleyen kayınbiraderine zoraki de olsa tebessüm edip konuşmaya başladı. "Sizin kıyafetlerinizi ütülemekle uğraşıyorum."

"Kolay gelsin, çok uğraşıyor olmalısınız. Koskoca evde az değiliz."

"Yok ne uğraşması Neçîrvan Bey. Alt tarafı birkaç gömlek pantolondu." Çok şükür işi bitmişti. Birazcık dinlenebilirdi. Aslında dinlenmek değil, yalnız kalıp ağlamak istiyordu. Duyduklarını hemen kaldırabilecek kadar güçlü değildi.

Şerwan, karısının ve kardeşinin muhabbetini sessizce izl iyordu. Bugün kıyafetleri göndererek uzun zamandır kafasında yatan sıkıntıyı çözmüştü. Fakat karısının gözlerinde gördüğü ifade canını nedensizce sıkmıştı. Bu kadın bugün de iyi değildi. Bir şey mi olmuştu?

"Elinize sağlık, Beritan Hanım." Beritan'a göz kırparak karısını bulmak için merdivenlere yöneldi Neçîrvan. Önce küçük hanımla uğraşacak, sonra da dinlenecekti. Geç saatte Şenvan ve Botan ile çalışacaklardı. Tabii Vedat Bey geç kalmazsa o da aralarına katılacaktı.

Beritan, kaynının gitmesiyle tekrar ütü odasına girmek için merdivenlere yöneldi. Şenvan'm onu izlediğini görmemek için adımlarım hızlı atıyordu. Daha doğrusu kocasıyla konuşmamak için adımlarını hızlı atıyor, önüne bakmıyordu.

Basamakları hızla çıkarken ayağının takılmasıyla tökezlemiş, son anda tırabzana tutunmuştu. Şenvan düşen karısına doğ- ı ıı hızla yürümüştü. Attığı küçük çığlık genç adama yeni bir korku daha yaşatmıştı. Basamağa oturup genç kadını yanına oturttu dikkatlice. "İyi misin, Beritan?" diyen adamın endişeli gözleri genç kadmın üzerinde gezindi. "Niye kaçıyorsun, seni yemeyeceğim!" Aksi sesiyle paylayan genç adam, karısının ondan kaçlığını anlamıştı.

Kocasına baktı sadece. İyi değildi, hiç iyi değildi. Ve artık iyi olmayacaktı. Aralarındaki kısacık mesafeyi gözleri görmese de

kocasının yüzüne vuran sıcak nefesi içini ürpertiyordu, "iyi misin, Beritan?" diye sordu tekrar. Karısı iyi olmak bir tarafa, berbat görünüyordu.

Kafasını salladı usulca. Dili konuşma yetisini bir süreliğine kaybetmişti. Beritan peşine düşmedi. "Neden ağladın sen?" Göz-yaşları pınarlarından tekrar aktı. Hayır dercesine kafasını salladı.

"Lanet olası kadın konuşsana, kim sana ne yaptı? Biri bir şey mi söyledi sana?" Bu evin son hatasından sonra bu kadına bir şey söylemesini beklemiyordu. Ancak durumu bunu gösteriyordu.

Beritan titreyen çenesiyle zoraki soludu, "İh...ihanet et...ti bana..." Kelimeleri dilinde bastırarak çıkarmıştı. Nasıl olduysa aklım saran düşünceler diline dökülmüştü.

Anlamayan genç adam kızgınlaşan yüzüyle bakmaya devam etti. "Kim sana ihanet etti?" Yanağına dokunan avuç içi, gözyaşını usulca silen başparmağı... Kadının hali için endişeleniyordu. Ama Beritan bunu cevaplayamazdı işte. Kimin ihanet ettiğini dillendirmek çok da kolay değildi. Büyük darbe yemişti. Hem de hiç hesapta yokken. Kocasına aval aval bakan kadın, hiç hesapta olmayan bir şeyi daha meydana çıkardı. "Öp beni, Şeman!" dedi.

Afallayan genç adam karışma delilmişçesine baktı. Nereden çıkmıştı bu şimdi? Bu kadın bu haldeyken ne istediğinin farkında mıydı? Ancak Beritan, gözleri büyüyen şaşkın adama aldırış etmemişti. Ellerini boynuna dolayıp, gözlerini sımsıkı kapatarak tek hamlede atılmıştı dudaklarına. Sanki bir ihaneti de kendisi yapmak ister gibi. Öptüğü adam kocası değil de bir yabancıymış gibi. Sadece dudaklarını öptü. Bu sefer kimseyi takmadan, biri- leri görecek korkusu yaşamadan, sadece kocasına sığındı. İhaneti içindi. Aklı Kemal'in intikam niyetine kız kardeşi Berfin'i iste- meşindeydi. Sessizce durup hiçbir şey yapmayan adam, büyük bir intikam ateşiyle sahalara geri dönmüştü. Kız kardeşi Berfîn ile evlenmek istediğini söylemesi, Beritan için büyük ihanetti. Ve bu ihaneti sanki Şeman ile devam ettirmek istemişti. Hiç düşünmeden istediği tek şeyi yapmıştı.

Kocasını öpmek... Dudaklarından... Sonrasını hiç düşünmeden...

Gözleri sımsıkı kapalı kadın hiçbir şey yapmadan sadece dudağım

kocasına bastırıyordu. Öp beni, demiş ve kimsenin hareket beklemeden ilk atağında bulunmuştu. Şenvan'ın ne halde olduğunu bilmese de kendi halinden oldukça emindi. İhaneti dudaklarda araması hiçbir şey vermezdi eline. Sonuç olarak kocasıydı. Lâkin köşe bucak kaçtığı, konuşmaktan çekindiği adamdı. Kıpırtısız dudağım bastırması bir kadın için fazla küçük kalmıştı.

Usulca açtı gözlerini. Şeman'm tepkisini merak etmesi sonucu gözlerini açmıştı ki pişmanlıkla yandı. Kocası kendisini izlemekle kalmış, put gibi durmuştu. Beritan bir süre kocasıyla bakıştı. Komik halleri genç kadına somadan ağlama hakkı verecekti. Öncelikle bu vahim öpüşme sahnesine bir son vermeliydi. Dudaklarını dudaklarından ayırsa bile, ne boynundaki elleri çözülmüş, ne gözlerinden kara gözleri çevrilmişti. Ancak sessizlik aralarında çığ gibi büyüdü. Şeman bu anlık hareketlere ne tepki vereceğini şaşırmıştı. Beni öp, demeden önce, ihanete uğradığını söyleyen kadın gerçekten ne yaptığını bilmiyordu. Kim ne yapmıştı?

Şuurunu geri kazandığında karısına sakin çıkarmaya çalıştığı sesiyle sordu. "Beritan, iyi misin?" Genç kadının yaptığı luıtanın farkına varması, ölüm çanlarının çalınmasıyla olmuştu. Kocasına, çocuğunun babasına, sevdiği -eski sevdiği- adamın ihanetini anlatıyordu. Bu kabul edilebilecek bir durum değildi. (ierçi Şenvan hiçbir şey anlamamıştı ama anlarsa, işte o zaman çşitliliği bozacak ve hayatı Beritan'a zehir edecekti. "Kim sana ihanet etti?" sorusunu alan genç kadın, ne diyeceğini bilmiyordu. İhaneti bile bir kenara bırakmıştı. Şu an kocasıyla merdivende oturmuş, Öpüşüyordu. Daha doğrusu Beritan kocasını öpmüştü!

"Hormonlarım benimle oynuyor." Güçlükle söylediği cümleleri kocasından kurtularak merdivenleri çıkarken söylemişti. Evet, kesinlikle oynuyordu. Yoksa kocasını öpmezdi. Hele öpmesini istemezdi. Hiç...

Merdivenleri çıkan kadına şaşkınlıkla bakan adamın kolları bacaklarına yaslanmış, omuzları düşmüştü. Eli dudağına gitti. Karısı kendi rızasıyla öpmüştü. Kimse değil, Beritan! Karısına bir şey olmuştu kesinlikle. Ters giden bir şeylerin olduğunu anlamamak için

aptal olmak gerekti. Şenvan Eroğlu aptal değildi. Ancak şaşkındı, çok şaşkın!

Ütü odasına girdiğinde avuç içiyle yüzünü kapatıp utançla inledi Beritan. Şerwan'dan onu öpmesini istemişti. Bu aptallığı kendisi yapmıştı. Kocasından kaçan kadın, öpmesini istemişti! Avuç içiyle alnına vurdu. 'Aptal Beritan!Aptal....aptal kadın!' Kendine etmediği hakaret kalmamıştı. Bir daha Şenvan'm karşısına çıkamazdı. Sanki kocası değilmiş gibi davranıyordu genç kadın. Utancından ne yaptığını bilmiyor, odanın içinde boş boş dolanıyor, rezilliğini nasıl örteceğini düşünüyordu.Alt tarafı öpmesini istemiş ve kendisi öpmüştü. Bunun abartılacak bir tarafı yokken Beritan, dağ kadar büyütüyordu. Çünkü o kumaydı. Kocasıyla aralarında bir paylaşım yoktu. Evlilik adına yaşadığı en ufak bir mutluluk da yoktu. Bebek dışında... Başı ağrıdığı gece masaj yapması dışında... İlan ettikleri savaş dışında... Aslında

paylaşımları vardı ama bir kalıba oturulmamış gibi hâlâ havada asılı kalıyordu.

Çünkü Şervvan, Beritan'ı sevmiyordu.

Çünkü Beritan, Şerwan'ın kendisini sevmesini beklemiyordu.

Çünkü Beritan, Şervvan'm Ezo'ya sevdalı olduğunu biliyordu.

Çünkü Beritan... Sonra sustu kadın. Çünküler çoktu. Sebepler çoktu ve saymak çok gereksizdi.

Aşk denen illete düşmeyecekti. Kendi yakasına düşen çocukluk aşkından da bugün çekmişti. Şimdi onu sevmeyen kocasından daha mühim bir mesele vardı. İşini bitirdiği gibi kaynanasıyla konuşmalı ve yarın babasının evine gitmeliydi. İşin gerçeğini öğrenmeliydi.

Kuzeninin anlattıklarının doğru olup olmadığını hemen öğrenmeliydi. Babasının evine gelen kuzeni fırsatını yakaladığı gibi kendisine telefon açmış, acı haberi vermişti.

'Berfin... Kız kardeşini Kemal'e verdik. Yakında istemeye gelirler.
'

Sonrasında telefonda ne konuşmuş, nasıl konuşmuş hatırlamıyordu. Müjde diye kuzeni kara haber vermişti. Kara haber, Kemal'in ihanetiydi. Ancak Şevin, Berfin'i verdik, demişti. Kız kardeşi kabul etmezdi ki. Hayır, der ve bitirirdi. O kendisi gibi yapmazdı. Bundan en ufak bir kuşku duymamıştı. Bu yüzden yarın ailesinin yanma gitmeliydi.

Vedat ve Serhad'm kıyafetlerini aldığı gibi odalarına yeniden inmişti. Dolaba özenle yerleştirdikten sonra geri çıkarak avluyla yöneldi. Konak sessizliğe gömülmüştü. Beritan kocası dışında herkesi görmeye razıydı. Merdiven vakasından sonra bir müddet yan yana gelmemeleri iyi olurdu. Aşağıya, mutfağa indi. Ütü odasında olduğu için akşam ne yemek yapıldığını bilmiyordu. Ve deli gibi acıkmıştı.

Mutfağa girdiğinde dolmanın güzel kokusu burnuna dolduğunda bol bol içine çekti. Ah, bu yemek harikaydı! Kokusuyla be raber tadı da mükemmeldi. Baharat kokularının birleştiği; biber, patlıcan ve pazı yaprağının harmanlandığı yemek sumak suyuyla pişrilince, geriye kalanlara iştahla yemeği beklemek kalıyordu.

Beritan bekleyemeyecek raddeye gelmişti. Hızlı adımlarıyla dolaptan

bir tabak, çekmeceden bir kaşık çıkartarak yemeğinin başında duran Ayşe'nin yanına gitti. Tabağını genç kadına uzatırken utançtan dudaklarını ısırıyordu. Dibinde biten kadının ne istediğini anlayınca minik bir tebessüm etti Ayşe. Küçük bir çocuk gibi tabağı ona uzatmış ve doldurmasını bekliyordu.

"Biraz bekle, pişsin dolduracağım, Beritan." O değil de bebeğin istediğini anlamıştı Ayşe.

"Birazcık tadına bakayım?" diyen kadının cam deli gibi istiyordu.

Ayşe tencerenin kapağını kaldırıp kaşığıyla kontrol etti. İç pilavı pişmiş, içini doldurduğu biberler yenilecek hale gelmişti. Birkaç dolmalık biber çıkartıp genç kadının tabağına koydu. "Suyundan da biraz koysan?" deyince Beritan, gülümseyerek biraz suyunu da kattıktan sonra tencerenin kapağını tekrar kapatmıştı Ayşe.

Beritan dudaklarını iştahla yalarken hemen bir köşeye geçip yemeğini yemeye koyuldu. Zehra bir kâseye cacık doldurup dolaptan sac ekmeğini de çıkararak genç kadının önüne bıraktı. Beritan'm gözü hiç kimseyi görmüyordu. Aklı, önündeki yemekteydi. Sac ekmeğinin arasına kaşıkla kopardığı lokmayı koyup, soğumasını beklemeden ağzına atmıştı. O tanıdık tadı damağına dolunca ister istemez zevkle inlemişti. Sıcaklığı ağzını yakarken cacıktan bir kaşık alıp serinletmişti.

Ezo iç çeke çeke karşısındaki kadını izliyordu. Hissettiği duyguyu deli gibi istiyordu. Ancak hâlâ bir bebek nasip olamamıştı. Altı yıldır bu duyguyla yaşayan kadındı. Kamına düştüğü ilk andaki heyecanı, bebeğini koruyup kollama hissini, tekme-

leyişini, ultrasonda kalp atışlarım dinleyişini, onu her hissettiğinde yaşayacağı o güzelliği tadamamıştı. Hayatında bir şey hep eksikti ve bu eksikliği başka kadın dolduruyordu. Kocasının en çok istediği eksikliğini başka kadın dolduruyordu. Ve belki yakın zamanda başka eksikliklere kendisi gebe kalacaktı.

"Kahvaltıdan başka bir şey yemedi, acıkmış olmalı." Ayşe Ablasına doğru konuşan Zehra, kuma kadının yemeği iştahla yiyişini tebessümle izledi. "Evet, hem o değil, bebeği istiyor. Be- ritan hiçbir zaman yemek pişerken yemez. Tatmaz bile..." Son bilgiyi bastırarak paylaşan Ayşe mutfaktan içeri paldır küldür giren Serhad ile irkildi.

"Hanımlar bana yemeğin hazır olduğunu söyleyin."

Ayşe Hanım kollarını göğsüne kavuşturarak sordu. "Ya söylemezsek?"

"Söyleme." Sabırsızlıkla reddetti. Hazır olmadığını söylemesini kaldıramazdı. Gözü Beritan'a takılınca gülümseyerek yanına geçip yere oturdu.''Beritan Yenge, afiyet olsun." Gözü önündeki yemekteydi. Genç kadın aç olan kaynını görünce tabağı biraz ona doğru yanaştırdı. Yemesine izin vermişti.

Ezo, kaynını ve kumasını izlemeyi bırakıp baş ağrısı çeken kocasına bakmaya gitti.

"Çok açım yenge, kusura bakma."

"Sorun değil, hem bu bana çok bile." İkisi beraber sac ekmeğinden bir parça koparıp tabakta yenmeyi bekleyen dolmadan bir parça alarak koparmıştı. Ağızlarına attığında ikisi de keyifle mırıldanmıştı. Serhad'ın aç midesi bir lokma alınca şenlenmişti. Yengesine bakıp gülüyor, cacığından bir kaşık alıyordu.

"Yeğenim için az."

Beritan yeğenim derkenki korumacı tınısını işitince sevgiyle küçük kaynını izledi. Serhad onun için çok farklı bir hal alıyordu. Uzaktan uzaktan gülse bile çoğu zaman güldürmeye yetiyordu.

Herhangi bir sıkıntısı varsa o anda unutturmayı da başarıyordu. Heritan

içinden geleni dile dökmekten çekinmedi. "Eğer erkekse inşallah sana benzer."

Son lokmasını ağzına atan genç oğlan çapkınca sırıtarak yerinden kalkmıştı. Yengesine göz kırptı. "Zaten benden başka kimseye benzemeyecek ki," diyerek yemeği yiyen kadını gülücükler içinde bırakarak mutfaktan hızla çıkmıştı.

Ayşe ve Zehra göz göze geldi. İkili aynı anda aynı cümleleri dökmüştü. "Allah göstermesin."

Berıtan önündeki tabakları toplayarak yerinden dikkatlice kalktı. Benzemesine karşı duran iki kadına kafasını salladı. "Çok sevimli ama ne var Serhad'a benzese?"

Zehra sofra bezini çıkartırken kadına inanamayarak baktı. "Sadece konağa değil, Amed'e bir Serhad yeter yenge."

Beritan başka bir şey söylemeden Zehra ile sofrayı hazırlamıştı. Onun yüreğindeki, eğer kamındaki bebek erkekse Serhad'a benzemesiydi. Küçük kaynı bu eve bu kadar şenlik veriyorsa, kamındaki bebek erkek olup ona benzerse ev, gırgır şamatadan geçmeyecekti. Ah tabii kavgalar, serserilikler de olacaktı. Gerçi babası Şenvan olan bir adamın oğlu serseri olamazdı. Kızının kime benzemesini istediğini henüz bilmiyordu. Gönlünden kim geçerse onu isteyecekti. Kendi içinde bu istekleri yapabiliyor, hiçbirini de aslında dile getiremiyordu. Az önce yaptığı ise tamamıyla içinde gelen bir şeydi ve kendine engel olmak istememişti. İlk ve sondu!

Sıcak yemekleri önce Agir Ağa ve oğulları için göndermişti. Hemen ardından kendileri için sofrayı kurup sıcak yemekleri gönderdikten sonra odaya geçmişlerdi. Ne Zil an, ne Jiyan, ne Şi- lan'm olmaması büyük eksiklik yaratmış ve gözleri onları aramıştı. Onlar şimdi kına gecesinde eğleniyorlardı.

Herkes afiyetle yemeğini yedikten sonra aynı hızla sofra kaldırılmıştı. Birbiriyle hiç konuşmayan, araya daha fazla mesafeyi koyan iki kadın, mutfakta beraber işlerini yapmıştı. Bitirdikten sonra çayları doldurup kaynanasının olduğu odaya girmişlerdi.

Düğün ve hazırlıklardan bahsedilirken, Beritan kaynanasından, babasının evine gitmek için nasıl izin alacağını düşünüyordu. İzin verirdi o ama işte Şerwan... O izin verir miydi, pek bir bilgisi yoktu. Gerçi yarın herkes düğünde olacaktı. Kendisi gitmeyecekti. İznini verirse annesini arayıp yarın düğüne gitmemeleri söyleyecekti.

Yeğeni ve Delal Sultan ile konuşurken gözleri ara sıra gelinine takılıyordu Zozan Hanımın. Kaçamak bakışları, bir şey söylemek isterken hemen sonra vazgeçip yerine sinmesi, Zozan Hanımın en sonunda sorusunu yöneltmesine sebep olmuştu. “Bir derdin mi var, Beritan?”

“Yok, çok şükür bir derdim yok.” Dünyalar kadar derdi vardı ve hangisini sıralayacağını bilmiyordu.

“Söylemek istediğin bir şey var sanki?” dedi yaşlı kadın.

“Evet, ben yarın babanım evine gitmek istiyordum. Eğer izniniz varsa.”

“Kocanla konuştun mu? O izin vermişse git kızım.” Beritan dudaklarını ısırdı utançla, daha kocasıyla da konuşacaktı, öyle değil mi? “İzin almadım daha.” Bakışlarını Ezo’ya çekmek istemiyordu genç kadm. “İzin verirse git kızım,” diyen kaynanasına anlayışla tebessüm etti.

Odasına girmeden önce Şervvan’ı bulmalı ve onunla konuşmalıydı. Adı gibi biliyordu, kocası bu akşam odaya gelmeyecekti. Ve sabah kocası erkenden çıkarsa ona yetişmeyebilirdi. Odadan çıkmak için bahane aramaya çalışan genç kadın, önündeki boş bardakları görünce sevinçle ayağa kalkıp boş bardakları tek tek tepsiye koyup odadan çıktı. Mutfağa girdiğinde tepsiyi tezgâha bırakıp hepsini makineye atmaya başladı. Kocasının yüzüne nasıl bakacağını bilmiyordu. En kötüsü Şeman, ihaneti için babasının evine gitmek istediğini anlarsa Beritan, kesinlikle biterdi. Kocası hiç düşünmeden onu öldürürdü. Önce kocasının aklındaki şüpheyi öldürmeliydi. Hem o Kemal’in değil, kız kardeşinin ihanetine uğramıştı. Tabii Berfm kabul etmişse!

Kemal istediği kişiyle evlenebilirdi. Beritan'ı ilgilendirmezdi. Neticede sevdiği adamı yıllar önce reddeden kendisiydi. Ve hiçbir şekilde Kemal'in ihanetinden bahsedemezdi. Çünkü o adam ihanet etmedi. Aksine Beritan onun dostunu kabul etmişti. Evli ve hamile bir kadındı. Nasıl eski aşığının ihanetinden bahsederdi? Düşünceleriyle beraber işim bitirdikten sonra kocasının çalışma odasına girmek için mutfaktan çıkıp merdivenlere doğru ilerledi. İlk kata doğru çıkarken tek dileği kayınbiraderlerinin de odada olmasıydı. Şervvan ile yalnız kalmak istemiyordu. Yaptığı saçma ihanet itirafı sonu öpüşmeyi hatırlamak istemediği gibi kocasıyla yalnız da kalmak istemiyordu. 'Cesaretini topla Beritan, ne olursa olsun o senin kocan...' Basamakları tek tek çıkarken içinden bitmemesi için dua ediyordu. 'Hem o da seni öpmüştü. Senden izin almadan...' Haline güldü soma. Sanki kocası değil de sevgilisiydi. İzin almadan öpmeyecek sözü vermiş gibiydi. Kocasına bir türlü alışamıyordu. Çocuğunun babasına bir türlü alışamıyordu.

Son basamağı da bastıktan sonra derin bir nefes aldı. 'Hadi Beritan, izin al ve başka bir şey demesine izin vermeden hemen odadan çık.' Kapının önünde son hazırlıklarını yaparken deli gibi nefes alıp veriyordu. Bu korkuyla düşük yapmazsa çok iyi olacaktı. Kapının kolunu yavaş bir şekilde indirip kafasını içeriye soktuğunda, karşısında gördüğü adamlarla derin bir nefes aldı. Döıt yakışıklı adam çalışma masasının üzerinde oturmuş, harıl harıl çalışıyordu. Şervvan ve Botan'm takım elbiseleri siyah olurken, diğer iki kardeşin renkleri griydi. Beritan bazen renk konusunda çatıştıklarını biliyordu.

Önlerindeki dosyalar ve laptoplarla ilgileniyor, kalem tutan ellerin sahibi erkekler hayranlık bırakıyordu. Hepsinin bakışlarında bir ciddiyet vardı. Çatık kaşlar, gergin nefesler, pür dikkat didiklenen kâğıtlar. Bir de odayı sarmış çeşitli erkek parfümü kokusu. .. Başka bir kadın olsa iç çeke çeke onları izlerdi.

"Ne oldu, Beritaı?" Genç kadın kocasının gözlerinde gördüğü endişeyle yutkundu. Son zamanlarda Şerwan onu hep endişeyle

izliyordu. “Ben senden izin alacaktım.”

Kardeşleri önündeki dosyaya bakarken Şenvan, karısını ve gözlerindeki korkuyu izliyordu. Bu kadının bir derdi vardı ve bir an önce öğrenmeliydi. Kimin ihanetine uğramışsa bunun tesellisini kendisinde aramıştı. Oturduğu yerden usulca kalktı.

Kendisine doğru gelen kocasının diğerlerine nazaran gömleğinin ilk üç iliği çözülmüş, çıplak esmer teni beyaz gömleğin içinden dışa resmedilmişti. Beri tan gözlerini kaçırarak odada bakabileceği her yere çevirdi bakışlarını.

Kapıyı açarak karısının çıkmasını bekledi. Beritan’ın çıkmasıyla kapıyı kapatıp ne için izin alacağını söylemesini bekledi. Ancak konuşmaktan ziyade sadece bakışmışlardı. Birbirine bakan kömür karası gözler, sürtüşen iki oniks taşı gibiydi. Saf ancak bir o kadar belirsiz... Şenvan bu bakışmaların uzayacağını bildiği için sorma gereği duydu. “Ne izni?”

“Ben yarın babamın evine gitmek istiyorum.”

“Bunun için odaya gelmemi beklemedin mi?” Beritan dudaklarını korkuyla ısırırken bakışlarını kocasından kaçırmamak için deli gibi çabalıyordu. Sanki kaçırsa Şenvan her şeyi anlayacakmış gibi.

“Ben odaya geleceğim bilmi...”

“Daha ne çılgınlıklar yaparsın diye gelmek istiyordum.” Beritan ne ima ettiğini çok iyi biliyordu. Ağzından usulsüz iniltisi kopup kocasının kulaklarına kadar tırmanmış, gıdıklarca- sına gülmesini sağlamıştı.
“Ne...ne çılgınlığı yapacakmışım ben?”

Şenvan düşünür gibi yaptı. “Bilmem, belki beni yine şaşırtmak istersin.” Onu öpmesini isteyen ve beklemeden öpen kadın- İn biraz uğraşmak istiyordu. Beritan’m savunmasız kaldığı anlar ,Şerwan için tam bir zevkti.

Gözlerini inanılmaz bir hızda kaçıran kadın, duyduğu cümleleri resetlemek istedi. Şenvan uğraşacaktı besbelli. İzin almaya gelirken her şeye hazırlıklı hissetmişti kendini ama görünen o ki hiç hazır değildi. Kendini toparlayarak kocasına döndü. “Yok, <VyIe bir niyetim yok.” Ne

kadar köşeye sinerse, adam o kadar üzerine varacaktı.

"Anladım..." Kafasını sallayan adamın yüzünde mızır bir i İade vardı. "Ben vardır sanıyordum," diyerek omuz silkinişti.

Beritan kızmaya başlıyordu. Böyle bel altı imalarla gelmese olmuyor muydu? "Eğer iznin varsa babamın evine gitmeye niye- lıın var, başka şeyler yapmaya değil." Sesi de bakışları kadar sertti.

Karısını kızdırmayı başaran genç adam, istediğini almanın keyfiyle aynı soruyu yeniden yöneltmişti. "Tamam, odaya gelmemi bekleyemedin mi? Bir şey mi oldu onlara? Kötü bir haber mi aldm?"

"Hayır, çok iyiler yani öyle umuyorum. Sadece onları özledim. Yarın herkes düğüne gidecek. Ben gitmek istemedim. Jinap Zozan'a sordum gidebilir miyim diye, senden iznimi almamı istedi. Ben de buraya geldim. Senin geleceğini bilmiyordum."

"Ağrıların olduğu için odaya geldiğimi biliyorsun."

Ah evet, Beritan'm kaçırdığı bir gerçek vardı. Son iki gecedir ağrıları vardı. Özellikle hiç yaşamadığı baş ağrısı yüzünden kocası kötü bir şey olur korkusuyla üç gecedir karısının yanında kalıyordu. Bebek için, onun için değil!

"Ben bebek için kaldığını unu..."

"Bebek için değil Beritan, senin için de. O ağrıları sen çekiyorsun." Genç kadın duyduklarıyla beraber yere düşmemek için

hemen duvara tutundu. Şerwan onu düşündüğü için de mi oda kalıyordu? Yani Beritan'ı önemsiyor muydu?

"Ben bil...bilmiyordum."

"Öğrenmiş oldun. Yarın gidebilirsin. Seni babanın evine **b** rakırım."

"Tam...tamam..." dedi genç kadın.

Şerwan başka bir şey demeden çalışma odasına tekrar giro ken Beritan, şaşkınlıkla odasına inmek için merdivenlere doğru yöneldi. Kocası dediği gibi gerçekten değişiyordu. Ve bu Beri» , tan'ı korkutmaya başlıyordu. Ya bu değişim ikisine yaramazsa v# duyguları yön değiştirip birbirlerini severlerse yemini ne olacaktı? En önemlisi Ezo ne olacaktı? Çocuğu olmayan kadının sığındığı tek yer kocasının kalbi iken bu kalp onu bırakıp kumasını! giderse ne olacaktı? Şenvan ve Beritan aşkı doğarsa dengeler no şekilde bozulacaktı?İşte kadının en çok merak ettiği soruydu. Ve bunun cevabını elinden geldiğince merak etmemeye çalışıyordu.

Bölüm 16

"jlesaşî'üiZ' ruvıştlaşmalav!

Hayatta öyle anlar geliyordu ki olanlara şaşırıyordunuz. Hiç beklemediğiniz insanlar öyle davranıyordu ki ne yapacağınızı bilemiyordunuz. Şimdi o kelimelerin kifayetsiz kaldığı anları bu kadın yaşıyordu. Araba baba evinin önüne çalışır halde park edilinceye

kadar Beritan kafasını camdan çekmemişti.

“Akşam kalacak mısın?”

Ahenkli sesinden soruyu duyunca kafasını çevirip kocasına baktı. îlk defa onu babasının evine bırakıyordu. Ve ikisi arabada tekti. “Hayır.” Tek düze bir cevapla geçiştirdi kocasını.

“Seni alırım, kaç gibi eve geçeceksin?”

Soran adamı cevaplamadan önce bakışlarını bir babasının evinde bir kocasında gezdirdi, Ne çok isterdi onu içeriye davet edip mutlu bir şekilde ailesinin karşısına çıkarmayı. Ancak olmayacağı bir tabloyu göstermek saçmalık ve can sıkıcı olurdu. Sahte gülümsemeler, sahte bakışlar ve sahte konuşmalar.

“Gerek yok, Baran beni bırakır.”

“Kaç gibi eve geçeceksin, Beritan?” diye diretti genç adam.

Genç kadın burun delikleri arasından yorgun nefesler verdi. "Sen ne zaman eve geçeceksin?"

"Saat on gibi geçerim."

"Tamam, beni de o zaman alırsın," diyerek arabanın kapısını açıp inecekken kocasının kolundan tutmasıyla duraksamıştı. "Kendine dikkat et. Ağrın olursa hemen ara beni," diyen kocasına kafasını salladı. "Merak etme."

Şerwan bir müddet karısını izledi. Yapmak istediği hareket konusunda kararsız kalmıştı. Daha doğrusu karısının vereceği tepkiden dolayı biraz kararsızdı. Etrafına baktı önce, kimseyi görmeyince Berıtan'a yaklaştı. Genç kadın korkuyla kocasını izlerken Şerwan, yanağına bir öpücük kondurdu.

"Ailene selamlarımı iletirsin."

"Ta..tamam..."

Kocasının gülümsemesinin aksine Beritan oldukça şaşkındı ve arabadan zorlukla inmişti. Bu öpücük neyin nesiydi?

'Düşme Beritan,' diye kendini teskin etse de düşmekten korkuyordu. Genç kadın daha fazla durmadan babasının evine doğru yürüdü. Büyük bahçe kapısını açıp içeriye girdi. Kapıyı kapatmadan son kez kocasına baktığında onu izlediğini gördü. Ve genç kadın hiçbir şey yapmadan kapıyı kapattı. Galiba kocasının yüzüne karşı kapatmıştı.

Eli yanağını dalgınlıkla okşadı. Bu durum ikisi için de hiç iyiye gitmiyordu. Sonu çok kötü olacaktı. Hissi Şenvan ile sonunun kötü olacağını beyan ediyordu.

"Beritan, keçamin?"

Kulağına dolan bağırışla kafasını hemen karşısında merdivenlerden kolları açık bir şekilde inen yaşlı kadına çevirdi. Ve gülerek, "Daye..." diye nidalarım atmış annesine doğru hızlı adımlarla ilerlemişti. Misafir odasından çıkan Baran'ı görünce yjlkiü ve gözleri dolmaya başladı. Annesini, babasını, kardeşlerini ve evini çok özlemişti.

Annesinin yanma vardığında hızla sarıldı. Bu koku... anne kokusu... Cennette birleştirilmiş çiçek kokularının, toprağa kanişmiş yağmur kokusunun bile veremediği özlemi ve tadı vardı anne kokusunda. Yüreği sevgi ve özlemle harmanlanmış, hasreti dağ gibi büyümüştü. Şimdi o sıra dağları yok etme vaktiydi.

"Keçamın, nasılsın?"

"İyiyim daye, sizi gördüm daha iyi oldum." Kız kardeşleri ablalarını görünce hemen aşağıya inmiş, özlemle ablalarına sarılmışlardı. Bir bir hepsine sarılmış, şefkatle saçlarını okşamıştı. (îözünden akan yaşlar mutluluğu ve hasretindendi.

Genç kadını bahçede bekletmemek için hızlıca oturma odasına almışlar, yere oturup özlemle konuşmaya başlamışlardı. Hepsinin gözündeki mutluluk Beritan'ı sevindiriyordu. Uzun süredir böyle mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Bebek haberini saymazsa tabii!..

"Bebeğimiz nasıl abla?" diye sordu Rahşan elini ablasının karnına koyarak okşarken. Yakında teyze olacaklardı ve bunun mutluluğu anlatılmayacak kadar güzeldi.

"Bebeğimiz çok iyi." Kız kardeşinin ellerini tutup sıktı.

"Bizi çok korkuttun kızım. Baban ve kardeşlerin o akşam gelip bize iyi olduğunu söylemeselerdi hiç düşünmeden yanma gelirdim."

Beri tan annesine bakıp iyiyim dercesine gülümsedi. "Daye, çok iyiyim, merak etme beni."

"Kocan sana karşı iyiyse..."

"Daye kocam, kaynanam herkes bana karşı çok iyi. Hem neden kötü olsunlar ki?"

"Kumasın kızım, kumalar sevilmez."

"O aile kumalarını bile kızları gibi seviyor daye, sen hiç merak etme." Son olayları saymazsa evet, herkes onu çok seviyordu. Açıkçası Beritan böyle karşılanmayı beklemiyordu. Herkes Ezo'nun tarafında olur sanıyordu. Zaten kocası ile ilgili olan tahminleri doğru çıkmıştı. Fakat bu kadar acımasız beklemiyordu. Ve Ezo'yu iyi beklemiyordu. Hem kocası hem de üzerine kuma gittiği kadın çok

farklı çıkmıştı. Şimdi ise yerleri değiştirmiş gibilerdi. Ezo ile arası soğuk, kocasıyla arası oldukça iyiydi.

Genç kadın ailesiyle güzel sohbetine devam etmişti. Yengesiyle konuşuyor, şakalaşıyordu. Ama içini yiyen başka bir durum vardı; kimse Kemal'den bahsetmiyor, konuyu açmıyordu. Genç kadın şüphelenmeye başlamıştı. Berfın'in bilerek anlatmamasından korkuyordu. Ve kız kardeşiyle yalnız kalmak için elinden geleni yapıyordu.

Öğle yemeği yenildikten sonra bile Beritan kız kardeşiyle yalnız kalamamıştı. Berfin sanki inadına onunla yalnız kalmak istemiyor ve ondan kaçmaya çalışıyordu. Genç kadın kız kardeşini kovalamaktan bir hal olmuştu ki en sonunda peşini bırakmıştı. Ve annesiyle yalnız kaldığında sohbet etmeye başlamıştı.

Bir gözü odanın kapı s nidaydı. Rahşan ile Berfın odalarında oldukları için Rahşan'ın çıkmasını bekliyordu. Annesiyle ne konuştuğunu bilmeden somlan geçiştiriyor, odadan küçük cadısının fırlamasını istiyordu. İsteğini kız kardeşi hissetmiş olacaktı ki açık kapıdan suretinin kaybolduğunu görmüştü. Annesine heyecanla döndü. "Daye ben Berfın[5]e bakıp geliyorum. Bugün onu hiç görmedim." Sanki gün geceye girmiş, biraz sonra gidecekmiş gibi konuşması annesi tarafından tebessümle karşılanmıştı. Ber- fın ve Beritan hep çok daha yakın olmuşlardı.

Yerinden dikkatle kalkıp kız kardeşlerinin odasına girdi. Ber- fın yatağında uzanmış, kulağında kulaklıkla müzik dinliyordu.

Beritan kapıyı sessizce kapatıp yatağına fırlarcasma oturmuştu. Berfin hissettiği kıpırdanmayla gözlerini açınca karşısında gördüğü suret, kahverengi harelerini dışarı pörtlemişti. Geldiğinden beri kaçma girişimleri şimdi son bulmuştu. Rahşan belası neredeydi? Odaya göz attığında kapısının kapalı olduğunu görmüştü. Ah, ne diyecekti şimdi? Annesine ablasının yaşadığı her şeyi anlatmıştı. Ve ablası onu öldürecekti anlattığı için.

"Ne yapıyorsun?"

"Müzik dinliyorum gördüğün gibi." Konuya başlama bahanesine hayran kalmıştı. Nasıl sıyıracaktı şimdi? "Neyi dinliyorsun?" Berfm'in korkusunu ve kaçtığını görmesi kadını huzursuz ediyordu. "Her zamanki şarkılarımı," diye geçiştirdi Berfin. Köşeye sıkışmıştı ve aıtık istese de kaçamazdı.

Beritan artık sabrının sonuna gelmişti. Daha fazla uzatmadan kız kardeşinin elindeki telefon ve kulaklığı alıp yatağın bir köşesine bıraktı. Kız kardeşinin değişen rengi, bütün öfkesini beyninde topluyordu.

"Neden benden,kaçıyorsun?"

"Ne... ne kaçması, Beritan?"

"Evet, kaçıyorsun ve ben bunu görüyorum." Genç kız annesine her şeyi anlattığı için Beritan'ın ona kızmasından korktuğu için kaçıyordu. Zira ablası kızdığı zaman acımasız bir kimliğe bürünürdü. Araları bozulmasın diye kaçıyor, elinden geldiğince konuyu açmamaya çalışıyordu. Ama görünen o ki ablası bu işin peşini bırakmayacaktı. Ama ikisi de farklı gerekçelerle! Beritan, Kemal olayının peşine takılırken Berfin, gerçeklerden kaçıyordu.

"Bana çabuk anlat, bu mesele nedir?" diye sabırsızca kız kardeşine çattı.

"Ne meselesi?" Anlamsız bakışlar arasında ablasına bakıyordu Berfîn.

"Kemal seni istemeye gelmiş, niye bana söylemedin? Gerçeği bilirken nasıl kabu..."

"Ne ne ne?" Bozuk plak misali tutturduğu şaşkınlık tepkisi, Beritan'ı bir anlık susturmaya yetmişti.

"Kabul etmişsin. Seni de evlendiriyormuşuz?"

Berfın elinde olmadan gülmüştü. Ablasına bakan alay dolu gözleri keskindi. "Saçmalama Allah aşkına. Ne ben kabul ettim ne Kemal beni istedi." Sona doğru sesi sert çıkmıştı.

Afallayan genç kadın bir süre kız kardeşini izledi. O zaman Şevin'in verdiği haber neydi? "Anlamadım, Kemal istemeye gelmedi

mi seni?"

Berfîn gözlerini baydı. "Bizimkilerin âdetini bilirsin. Büyük kız olmadı mı onun bir küçüğünü ailesine almak ister eğer o aileyi seviyor, kızlarını biliyorlarsa. Beni de bildikleri için madem Beritan olmadı Berfın olsun, demiş anne babası. Ben kabul etmedim. Zaten o Kemal olacak hayvan..

Beritan bozuk plak görevini üstlenerek, "Bir dakika bir dakika bir dakika..." diye cılız ezgisini tutturdu. "Yani Kemal seni istemedi." Kız kardeşi bıkkınlıkla kafasını salladı. "İstemedi ve bana kız kardeşini gönderdi. Kabul etmeyecekmişim, babama hayır diyecekmişim. Zaten ikinizin arasını bildiğim için kabul etmeyeceğimi biliyordu. Ama babama bırakacağım için kabul ederim diye emin olmak istedi. Yani Kemal gelmedi, sadece anne babası bahsetti."

Beritan kız kardeşinin ve Kemal'in ihanet ettiğini düşündüğü için kendisinden nefret etmişti. Ve bu yüzden kocasını öpmüştü. Gerçekleri bilmediği için ihanet acısıyla bunu yapmıştı. "Yani Kemal gelmedi?"

"Gelmedi Beritan, gelmeyecek. Kimseyle evlenmek istemiyor. Sen Kemal'i öldürdüğünden beri kimseyle değil evlenmek, yüzlerine bile bakmıyor." Acıyla kasıldı genç kadın. Kemal'in hayatım cehenneme çevirdiğine gün be gün şahit oluyordu. Ve daha da şahit olacaktı. Kendi hayatıyla beraber o adamın da hayatını cehenneme çevirmişti.

On üç yaşındayken verdiği söz, çocukluk aşkı diye nitelendirdiği sevda, bugün bile onun hayatına mal olabiliyordu. Daha on üç yaşındayken mahallede top oynayarak geçirdiği masum günlerinde Kemal'in kulağına eğilip, 'Seninle evleneceğiz,' diyerek verdiği hüküm, 'Tamam,' sözüyle kesinleştirilmişti.

Amcasının oğlu ona deli gibi âşıkken Beritan sadece sevdiğini kendine itiraf etmişti. Çocuksu bir sevgi, masumane hisler ve derin yaralar... Kemal'in duruşunu hep sevmişti. Güzel seven, incitmekten çekinen, aldığı sözden sonra sonsuza diye sevda andı içen adamın güzel sevmesini sevmişti. O sonsuz bağlılığım, asla başkası olmayacak yeminini sevmişti. Ama Beritan Cibran başkasına yar olmuştu.

Altı yıl öncesine kadar sevdiği adama âşık başka bir kız ortaya çıktığında Beritan sevda yeminini bozmuştu. Kuzeni Zewiı yüzünden

olmuştu her şey. ‘Beritan, ben Kemal’i seviyorum, ondan başkasıyla olamam. Ne olur aramızı yap,’ dediğinde kalbine kilidi çakmış ve azabını kendi zindanında çeke çeke Kemal’i unutmaya çalışmıştı. Araya gardı kınlamayan mesafeler, çiviyi çaksa çatlayamayacalc soğukluklar, sökmeye çalışsa yerinden milim kıpır dayamayacak nefretler dizilmişti. Ve bütün bunları Beritan kendi elleriyle yapmıştı.

O uzaklaştıkça Kemal yakınlaşmış, o unutmaya çalıştıkça Kemal kendini her defasında hatırlatmıştı. İstemeye geliyoruz, dediği her seferde Beritan sakın, demişti. Sakın bana gelme, benden sana yar olmaz, demişti. Deyişleri yıllar yılı sürmüş, Kemal’e asla etki etmemişti. Sebebini her sorduğunda Beritan onurunu zedeleye zedeleye sana verdiğim çocuksu saçma bir söz, demişti. Daha on üç yaşındaydım, ne bilecektim ki, demişti. Hâlbuki Zewin sevdiğini gelip Beritan’a itiraf etmeseydi bugün o adamın karısı olmuş, belki kucağına iki çocuğu almıştı.

Sonrası Kemal Cibran tarafında nefret fırtınası esmişti. Bazen Beritan’ın kaldıramayacağı kadar imaları, göz göre göre katı tavırları, varlığından şüphe ettirecek görmezden gelişleri olmuştu. Evlerine sık sık gelen adamın yüzünü aradığı çok zaman da olmuştu. Beritan’ın onu özlediği çok zaman gibi. Kuzeninin zamansız itirafı bütün özlemini örtbas etmesini sağlamıştı. Çok zaman sonra, bir zamanlar söz verdiği adama karşı hiçbir duygu kırıntısı kalmamıştı. Unuttuğu adama karşı bugün hiçbir duygu hissetmiyordu. Şayet kız kardeşini istemiş olsaydı, ihanetin en keskin tadını şah damarında tadacaktı. Ancak tam tersi olmuştu. Beritan olanlara inanamıyordu.

Kuma gelmiş, Kemal’e darbeyi indirmişti.

Kuzeni Zewin ilk talibine evet, demişti.

Kız kardeşi Kemal tarafından istenmiyor diye kesin bir tavır koyulmuştu.

Bir zamanlar sevdiği adama bugün kendi elleriyle mezar açıp tabutunu da hazırlamıştı.

Her şey iyiye gitmeliyken kötüye gidiyordu. Her şeyin son bulması gerekirken yeni köpüren volkan gibi aniden patlak verip pervasızca başlıyordu. Her şey iyi değildi ve hiçliğe doğru gidiyordu. Gidişat hiçliğin kıyısına gidiyor gibiydi.

Dağınık ruh hali akşama kadar sürmüştü. Ailesiyle sohbete dahil olsa bile yarım yamalak duruyordu. Kemal akimdan çıkmak

bilmiyordu. Yaptığı hata sonucu hayatı zindana çevirmişti. Sıyan ne halde olduğunu bilmiyordu. Ve onu görmüyordu. Sohbet arasında kahkahalar uçuşuyor, Beritan tebessümüyle kalıyordu. Özlemini doğru düzgün geçirememişti bile.

"Beritan!" Kardeşi Baran'ın seslenmesiyle kafasını kapıya çevirdi. "Şenvan kapıda seni bekliyor." Gözleri ister istemez duvarda asılı saate çevrilmişti. Saat onu bile geçmişti. Derin bir nefes vererek yerinden kalktı. Kalkma saati gelmiş geçmişti.

Beraberinde kalkan ev ahalisine gülümsedi. Yine özleyecekti onları. Doyamadan gitmesi içinde uhde kalmıştı.

''Kızım bu gece kalsaydın."

Mahcubiyetle annesine baktı. "Yok daye, kalmak için izin almadım. Düğündeler şimdi, arayamam da."

Gidişinden hoşnut olmayan anne mecburi kabul etmişti. "Peki kızım, sen bilirsin," diyerek eline parasını vermişti. Hazırladığı kıyafetleri de eline tutuşturduktan sonra önce alnını öpmüş, hemen ardından kızına sıkıca sarılmıştı.

"Dikkatli ol kızım. Bebeğine de sahip çık, kendini üzme. Senden daha önemli değil hiçbir şey."

"Tamam annem, merak etme." Elini öptü genç kadın uzun uzun. Kardeşleri ve yengesiyle vedalaştıktan sonra Berfin ile bahçe kapısına doğru yürümüştü. Baran kapı önünde ablasının gidişini izliyordu. "Dikkat et kendine," diye istekte bulundu. Ablasının yanağına bir öpücük bırakıp kapıyı açmıştı.

Beritan erkek kardeşinin saçını okşarken gülüyordu. "Sen serserilik yapma, ben dikkat ederim kendime." Saçlarını parmakları arasında şefkatle sıkıp tatlı bir acı bırakarak kapıdan çıkmıştı. Ancak ayağının çarpmasıyla genç kadın son anda düşmekten kurtulmuş, kocasının kollarına sarılmıştı. Ağzından kopan küçük iniltiyle kocası sıkıca tutmuştu. Ne sakar kadındı!

Kollarına sıkıca sarılan kadına belirsizce baktı Şenvan. "İyi misin?"

Beritan kafasını salladı. "İyiyim."

Şenvan tutmasaydı düşecekti. Kolunun asılı olduğu adamın gözlerine baktı. Beritan yüzündeki rahatsız ifadeyi görünce me

raka binmişti. Geç kalmamıştı, sonuçta onda gelip alacağını söyleyen oydu. Acaba sakarlığı için mi bu kadar kızmıştı? Masum ifadesiyle adama baktı.

Sessizce homurdanan Şervvan, karısı düşmeden tuttuğu için kendini şanslı saymıştı. Ne zaman etrafında olsa bu kadın düşme tehlikesi yaşıyordu. En kısa zamanda bir uyarı yapmalıydı. En kısa zamanda düzgün yürü, önüne bak, diye ciddi ciddi uyarmalıydı.

Bakışlarını görünce gözlerini kaçıran Beritan, kocasının kolundan kurtulmadan karşısında dikilen surete takılı kalmıştı.

Kemal...

Yolları ayrı düşmüş iki insan bir süre bakıştı. Evlendiğinden beri ilk defa göz göze gelmişlerdi. İlk defa karşı karşıya durmuşlardı. Kemal'i eli cebinde karşısında bulmayı beklemeyeceği bir andı. O gözlerde aşina olduğu delicesine sevdayı görmek... Hâlâ eskisi gibi bakan Kemal... Ancak eskisi gibi bakamayan Beritan!..

Gözleri buğulanan genç adam kafasını yana çevirip dudaklarını ısırmıştı. Sanki bu tabloya dayanamıyormuş gibiydi. Bakarsa bir şey yapacak gibi... Bir bıçak kesiğinin kalbini oyduğunu hissediyordu. O bıçağı bilhassa tutan sevdiği kadındı. Kocasının kollarından nispeten çıkmayan, bak ben bu adamın karışıyım, diyen kadındı.

Beritan ne yapacağını bilememişti o an. Şenvan kendisini izlerken, o eski sevdiğini izliyordu. Kocası yanında belki konuşacak dili yokken-Merhaba- demeyi mi planlıyordu?! Allah biliyor ya, dilini şimdiden yutan Beritan az sonra ne yapacağım bilmiyordu. Sadece eski sevdiğini ve kocasını izlemekle kaldı. Tutunduğu dal değil, bir çınardı. Şervvan'ın koluna asılıp, kafasını çevirmişti. Kemal'i rahatlıkla izleyemezdi. Onun gözlerini iyi tanıyordu. O gözlerde yaşayan aşkı biliyordu. Tırnaklarım gömleğin altındaki gergin kaslara hararetle geçirdi.

Kemal de karşısında duran iki insan gibi çaresizdi. Ne yapacağını, ne diyeceğini bilmiyordu. Sevdiği başka bir adamın karısı, başka bir adamın çocuğunu kamında taşıyordu. Kendisine bakmıyordu, hangi yüzle bakacaktı ki?

Reddetmesinin ardından kuma olmayı seçerek en yakın dostuna gelin olmuştu. Onu bu kadar severken, sözünü almışken, aşkını verecek kadar güçlü iken. Ama şimdi güçsüzdü Kemal. Her şeyden soyutlanmış, her şeyden nefret etmiş, her şeyden tik- sinmişti. Ancak

kalbinin soyutlanmadığı, duygularının nefrete dönmediği, aşkının tiksinemediği tek şey Beri tan idi.

Bu kadından vazgeçemeyecekti hiçbir zaman. İstese de başaramayacaktı. Lâkin şimdi konuşması gerekti. Bir şey söylemesi gerekti. Çekip gitse olmayacaktı. Sussa dertti, konuşsa dertti. Sıkıntılı bir ana sıkışıp kalmıştı. Dilini konuşturmaya yeltendi. Ne dese bir etkisi olmayacaktı. İşin özü, ne diyecekti?!

Beritan! Xavişkamin28! Yenge!

Hangi birini Kemal dilinden dökmeye cesaret edecekti? Hiçbir şey yanan ateşini söndüremezken, nasıl bir yangını daha tu- tuşturacaktı? Bir kez daha baktı dolu gözleri kadına. "Nasılsın dotmam29?" diye sordu güçbelâ. Amcakızlarına dotmam diyen Kemal, Beritan'ı hep bundan muaf tutmuştu. Şimdi o mesafeyi koymuştu aralarına. Mecburen!

Beritan acıdan feri sönmüş gözlerini güçlükle adama çevirdi. İçini yakan bir gerçekti. Kara gözlerine vurgun bir adamdı Kemal. Yüreğime sığmayan gözlerin var, diyen adamdı. Bir gün yanından geçerken sessizce o sözleri fısıldamıştı. Şimdi hatırlamak diri diri yakılmak gibi bir şeydi.

"Şükürler olsun iyiyim pıs...pısmam"\"

Böyle olmuşlardı artık. O evli, kamında büyüyen bir bebeğe sahip kadındı artık. Kemal'e olan duygulan yoktu artık. Yok olmalıydı. "Sen nasılsın?" diye sordu titreyen sesiyle. Kemal hafif eğdi kafasını iyiyim der gibi. Görünürde iyi olan herkes gibi...

"İyiyim, çok iyiyim." İma içeren sesini hepsi almıştı. Çok iyi olacaktı, başka nasıl olacaktı ki. "Buradan geçiyordum, Şenvaıı'ı görünce bir selam verdim. Burada olduğunu bilmiyordum, daha sabah babanla konuştum." Sesini düz tonda tutmaya çalışarak açıklamaya girişmişti. Beri tan konuşamadı bir süre. Burada olduğunu bilse ne olacaktı ki?! Berfın ve Rahşan kapı ağzında dehşetle ablalannı izliyorlardı. Ne duruma düşmüştü. Hak ettiği bu muydu?

"Evet, haberleri yoktu." Hiçbir şey olmamış gibi konuşmak pek mümkün değildi. Kocasının kollarını tutmazsa sıkı sıkı, düşüp bayılacaktı muhakkak. Kemal iyi değildi, Kemal çökmüştü.

28 Xavişka mıı: Kız kardeşe güzelim anlamında hitap edilir.
29 Dotmam: Amcakızı

Şeman karışmak istemiyordu. İşin aslı o da ne diyeceğini bilmiyordu. Kemal'in ona B er itan'i anlattığı günleri asla unutamayacaktı. Bir gece efkân içinde yüzen adamın karşısına geçip oturduğunda, Beritan diye ilk fısıldadığında bütün hikâyesini anlatmıştı. On üç yaşında aldığı sözü, yıllar içinde büyüyen aşkı, benim karım, geleceğim, yuvam diyen cümleleri. İlk reddi aldığı anı anlatışı. Beritan ve Kemal aşkına şahit olmuştu. Hiçbir vakit silinemeyecekti aklından. Dostunun sevdiği kadın, kuması olmuştu. Kim unutabilirdi ki...

"Hayırlı olsun Şeman, baba oluyormuşsun." Sevindiği tek nokta, eski dostunun baba olmasıydı. Onun ötesinde annesinin Beritan olması, Kemal'i yıkan ve bir daha kendine getiremeyen, kabullenilemez gerçekti. "Güzel bir duygudur şimdi. Çok bekledin, çok istedin."

Şeman ne diyeceğini bilemedi. "Eyvallah. Dansı senin başına," diyebildi sadece. Ne için söylediği ise gayet açıktı. Kemal istihza dolu bakışlarını genç adama dikti. Omuz silkerken parıltısını kaybetmiş gözleri derin bir acı besliyordu. "Geçti artık o iş bizlerden!"

Geçmişti, evet hem de hiç hak etmediği bir şekilde geçmişti. Neden artık evlenemeyeceğini Kemal gibi herkes biliyordu. Sağır edici sessizliği ve karşısında kocasının yanında koluna girmiş, nispet yapar gibi duran kadını daha fazla izleyemedi. "Ben sizleri tutmayayım. Karın hamile, yorulmasın. Ayakta durmasın daha fazla."

Beri tan buna minnet duyardı. Ancak hamileliği yüzünden değil, Kemal ve kocası arasında bu iğrenç duruma daha fazla maruz kalmamak içindi.

"O zaman Allah'a emanetsin Kemal, görüşürüz."

Başıyla selam verebildi. Görüşeceklerdi elbette; aynı şehrin, aynı mahallenin, aynı gönlün dostlarıydılar. Aralarına düşmanlık katamazlardı ya. Eskisi gibi olamasalar da selamlan hep alınıp verilecekti. "Görüşürüz, Şenvan," diyerek sevdiği kadına döndü. Gözleri yabancıya bakar gibiydi biraz. "Dikkat et kendine dotmam." Ne bir görüşürüz ne de başka bir şey. Hiç beklemeden hızlı adımlarıyla arabasına binmiş, sokağı geçmişti.

Sırtını döndüğü adamın gidişini bir kez daha izleyerek arabaya yorgunlukla binmişti Beritan. Kemal'in vicdan azabı, Şenvan'ın

utancı onu ezip büzmüş, küçük bir misket haline getirmişti. Biri fırlatsa savrulacak, belki tüm bunlardan kurtulacaktı. Ya Şerwan yanlış anlamışsa? Ya Kemal ile olan bakışlarını görmüşse? Kocası aptal değildi zira cin gibi gözlen vardı ve hemen her şeyi anlardı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

"Kendini sıkma," dedi genç adam.

"Kendimi sıkmıyorum," dedi yalan söyleyerek genç kadın. İyi değildi ve bugün gördüklerinden sonra pek de iyi olmaya-

çaktı. Ama anlayamadığı, Kemal ve kocasının birbirini tanıyor oluşuydu. Muhtemelen yan yana gelip oturmuşlar, sohbet etmişlerdi. Ki böyle bir gelişmeyi beklemiyordu. "Kemal ile iyi anlaşıyor musunuz?"

Gözünü yoldan ayırıp Beritan'a bakan genç adam, "Evet, çok iyi anlaşırız, birbirimizi çok iyi tanırız. Bütün dertlerimizi, sırlarımızı paylaşacak kadar!" dedikten sonra tekrar önüne dönüp yola baktı. Hiçbir şey düşünmek istemiyordu Şerwan, yoksa kötü olacaktı. Düşünceleri, gerçekleri bir bir önüne serecek ve kötü yanını tekrar ortaya çıkaracaktı. Hamile olan karısına acı vermek istemiyordu. Yaralı olan karısına...

Beritan imayı idrak ettiğinde her şey için geç olmuştu. Bütün dertler ve sıkıntılar demek; Kemal'in bütün duygularını, olan her şeyi anlatması demekti. Kocası her şeyi biliyordu. Beritan ve Kemal C ibran'm hayatım söndüren sözü bütünüyle biliyordu. Yıllar yılı azap gibi kalplerine inen acıyı da biliyordu. Beritan'm bir zamanlar onu sevdiğini de biliyordu. Kemal'in asla vazgeçmeyeceğim, dediğini de.

"Kemal senin amcaoğlun. Sınırını bildiğin müddetçe konuşabilirsin."

Kocasının apaçık uyarısı karşısında susmayı tercih etmişti. Ne diyebilir, ne söz sarf edebilirdi? Açıklanacak bir durum da yoktu oıtada. Üstelik konuşulacak bir konu da değildi. Ona iyi olan adama dokunmak istemiyordu. Yoksa her şey daha kötü olurdu.

Yol boyunca çıtı çıkmayan iki insanın sessizliği arabanın evin önüne park edilmesiyle sonlanmış, Beritan bekleme yapmadan inmişti. Kocasını beklemeden büyük bahçe kapısını açarak içeriye girdi.

Şenvan'a bakmak istemiyordu. Kemal'in bakışlarını gördükten sonra bakmak istemiyordu. İma ettiği gerçekten sonra gör

mek bile istemiyordu. Bahçeyi geçmek için adımlarım attığında kocasının sesini duydu.

"Beritan!"

Sert tınısına bakılırsa sinirliydi. Genç kadın arkasını döndüğünde kocasını hemen arkasında durmuş buldu. O mesafeyi ne ara kat etmişti? İnanamayarak, "Efendim?" diye soludu.

Sıkıntıyla nefesini koyuverdi. "Bir daha koşma, hızlı yürü- me. Yürürken önünde ne var diye dikkat et. Ne sakar kadınsın!"

Yerine sinen Beritan'm kendini koruyup kollamaya yüzü bile yoktu. Şeman'dan gözlerini kaçırarak topuklu kısa çizmesinin burnuna baktı. Kocasına bakarsa Kemal'i görecekti. Kemal'in döktüğü sırlarım görecekti. Belki de kocası şu an ondan nefret ediyordu, belki bu yüzden sevmiyordu.

"Ben dikkatli yürüyorum..." Cümlesi bir fısıltı şeklinde dilinden dökülmüştü ve Şenvan'ın duyduğunu sanmıyordu. Bahçe kapısının arkasından gelen araba sesleriyle Beritan'ın bakışları istemsizce kapıya dönmüştü.

Şeman kapıya dönmek yerine karısını süzmeye devam etti. Dikkatli yürümüyor, önüne bakmıyordu. Az önce bile arabadan dikkatsizce inmiş, koşar adım yürümüştü. Düşme tehlikesini kaç kere geçirmişti. Doktor bu kadına dikkatli ol, dediği halde dikkat etmiyordu.

Birbirine karışmış kahkahalarla kapı ardına kadar açılmış, konağın bahçesi gelenlerle dolmuştu. Şeman ve Beritan'ı henüz fark etmeyen ev ahalisi kahkaha atmakla meşguldü. Zozan Hanımın gülüşü bile silinmemişti, Agir Ağa rahatsız olur diye uyarmıyordu bile.

"Bıremin, senin bakışların da normal değildi." Botaıı kardeşini istihzayla itham ediyordu. "Vay be, Vedat Efendinin gönlündeki güzeli de öğrendik," Keyif dolu sesiyle takılmaya devam etti. Düğün, gelin ve damattan ziyade Vedat ve bakışları üzerinde geçmişti.

Vedat elindeki arabanın anahtarıyla Ezo'nun omzuna vurdu. Canını yakıp yakmadığını bilmiyordu ama şu an için umurunda değildi. "Hepsi senin yüzünden. Allah'tan sana kızın kim olduğunu sordum."

Ezo omzuna cevap verircesine vurdu. "Sen bana kızın kim olduğunu sorarken gözlerini alamıyordun. Kızla göz göze gelince

yüzün gözün kızardı, koca halayı birbirine karıştırdın. Ben de sana kim olduğunu söyledim." Sesinde suçlamayı kabul etmeyen bir itiraz vardı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Jiyan, yengesine bakarken kıskançlığını saklamayı başaramamıştı. "Neçîrvan Ağabeyimin Zilan'a vurulduğunu da sen ortaya çıkardın. Vedat Ağabeyimi de ilk sen öğrendin."

Ezo omzunu silkerek görümcesinin kıskançlığını fitilledi.

"Şerwan Ağayı da o kaptı," diye tamamladı Zilan.

Daye Zozan, oğluna baktıkça gurur duyuyordu. Vedat, Neçîrvan ya da Şervvan gibi rahat takılmamıştı. Gelini olacağını hissettiği Mehmet Reşwan'ın torunu Bermari izlerken bakışlardan korkmuştu. Göz göze geldiğinde utanıp kafasını eğmişti. Laf söz çıkar diye halaya iki kez katılmış, zaten bir tanesini karıştırarak bütün gözleri üzerine çekmişti.

"Ciwana min..." diye seslendi Daye Zozan. Kızlarına güzellikleriyle seslenirken oğullarını es geçmiyordu. En çok da Vedat'a bu hitapla seslenirdi. Oğlunun bakışlarını üzerine alınca devam etti. "Kimseyi suçlama, sen kendine hâkim olamadın."

Vedat annesinin sözleri üzerine kahkaha atmıştı. Tamam, Bermari izlerken kendinden geçmişti. Göz göze geldiklerinde bir yangına daha tutuştuğunu hissederek kaçmıştı. Ama her şey aniden olmuştu.

Şerwan ve Beri tan olayları duydukları kadar idrak etmiş, henüz onları fark etmeyenleri gülümseyerek izliyorlardı. Anlaşılan düğün olaylı geçmişti. Hem de sessiz ve efendi kardeşi Vedat yüzünden. "Ben bu performansı Botan'dan beklerdim, Vedat'tan değil." Şenvan'm ağır aksanlı sesi bahçeye dolmuş, onları fark etmeyen herkesin bakışlarını hızla üzerlerine almıştı.

Botan, ağabeyine kınayan bakışlarını attı. "Vedat Bey sıramızı almaya meyletti, sesimizi Bemıal Yengemiz için çıkarmadık." Vedat kafasını bıkkınlıkla salladı. "Daha bir şey yokken ortada yenge sıfatını takma."

Botan haykırırcasına kahkaha atarken kardeşine inanamıyormuşçasına baktı. Nasıl ortada bir şey yoktu? "Koca halayı birbirine karıştırdın lan, daha ne olsun?"

Ezo kardeşiyle uğraşan Botan'm keyfini görüyordu. Bir kıza vurulduğunu görmek, Botan için ulaşılmaz bir şeymiş gibiydi. Gözleri

ağır bir isteksizlikle yan yana duran Şerwan ve Beritan'a doğru kaydı. Dört gündür birbirinden kopmayan iki insanı gördü. Dudağındaki gülüş, yerini kederli bir tebessüme bıraktı. Şerwan elinin ucundaymış gibi hissediyordu. Sanki bir adım daha atsa kayıp düşecekti. Yahut Ezo uçurumun kenarından devrilen bir papatyaydı, bir dokunuş kopmasının sebebi olacaktı. Yan yana duruşlarını daha fazla izleyemeyecekti. Kafasını çevirdiğinde görümcesi Şilan'ın bakışlarıyla karşı karşıya kaldı. Üzerine kuma geldiğinden beri bakan sevgi dolu gözleriyle karşılamıştı. Ela hareleriyle karşılık vererek düğünün olaylı adamına ve onunla uğraşan Zilan'a döndü.

"Ben ve yengen seni tutmasaydık, kıza koşacaktın " Belirten sesi alaylıydı Zilan'ın. Halayda Vedat, iki yengesinin arasına girip oynamıştı. Başka kızların elini tutarsan seni oyarım demiş ve izin vermemişti. Bu başkalarının sevinmesine sebep olurdu. Zilan kayınlarına sahip çıkardı.

Zozan Hanım üşüdüğü için konuşmayı uzatmadan valizleri- ni bahçede bırakarak oturma odasına yöneldi. Şenvan'ın yanında duran Beritan'ı göz işaretiyle yanma çağırarak yürümeye başladı. Anlaşılan oğlu, karısını baba evinden almıştı. İyi, bu da iyi bir gelişmeydi. Her şeyi öğrenen Gule Hanımın kızının kötü şartlar içinde olmadığını, ezilmediğini, kocası tarafından sayıldığını görmesine olanak sağlardı.

"Annen nasıldı? Sizin evden kimse düğüne gelmemişti?" Yanına gelen gelinine beklemeden somlarını yöneltmişti.

Beritan gülümsedi. "Çok iyilerdi, sizlere selamlan var. Ben gittiğim için kimse düğüne gitmek istemedi "

"Düğünler her zaman olur, her zaman giderler. Sen her zaman gidemiyorsun. Çok özlemişlerdir seni."

"Evet jinap."

Oturma odasından içeri giren Zozan Hanım, elinde yarım bıraktığı şiş yünüyle otunır pozisyonunda uyuklayan Delal Sultam ve Ayşe ile Zehra'yı televizyon izlerken bulmuştu.

"Delal yine uyumuş." Sesi odaya dolunca uyuklayan kadın irkilerek uyanmıştı. Gözleri etrafı taramış, Zozan'ı ve ev ahalisini kapı önünde bulmuştu. "Hah, geldiniz mi?" diye mahmurlaşmış boğuk sesiyle karşıladı.

"Çok olaylı geldik, Delal Sultan. Uyan, oğlun gelin getiriyor." Yüksek sesiyle daha kesinleşmeyen müjdeyi Şilan vermişti. Ağabeyinin homurtusunu duyunca devam etmişti. "Halayı bile birbirine karıştırdı. Damattan uyarılar aldı, yine yetmedi."

Delal Sultan hangisinin olduğunu bilmese de Botan olduğunu varsayıyordu. Yoksa Vedat, efendi adamdı. Uyarıları alacak raddeye kendini getirmezdi. "Botan'dan ne bekliyoruz kızım? Kızı kaçırıp gitmediğine dua edin."

Oturma odasına yerleşip ayrı ayrı yerlere kurulan ev ahalisi, Delal Sultanın isimleri karıştırmasına gülmüştü. Ama hakkı vardı. Botan yapar, Vedat yapmazdı.

Aldığı ithamla yüzü düşen Botan, annesinden farksız kadına gözlerini baydı. "Senin o çok efendi oğlun Vedat Bey ortalığı karıştırdı."

Delal Sultan hayretler içerisinde Vedat'a döndü. "Kime vuruldun küremin?"

Daye Zozan manidar bakışlarını attı. "Mehmet Reşwan'ın torunu Bermal'e vurulmuş. Kabul ederse istemeye gideriz. Çok efendi kızdı. Bizi de çok güzel karşıladı. Zaten Reşvvanlarm torunları çok saygılı ve ahlaklıdır. Erkeği kızı fark etmiyor."

Şenvan annesinin cümlelerini dikkatlice dinlemiş, sonucunda fikrini belirtmişti. "Zozan Hanim, efendi demişse oldu bilin. Yeni gelin hayırlısıyla geliyor."

Delal Sultan hiçbir şey anlamamıştı. Beritan, Ayşe ve Zehra gibi. "Başından anlatın, neler oldu?"

Botan olayı ayrıntısıyla anlatmıştı. Ara sıra kardeşine takılıp uğraşmaktan çekinmemişti. Vedat daha önce de bir düğünde yine aynı kızı sormuştu. Sormuş ve kim olduğunu öğrendikten sonra hiç adını anmamıştı. Bugün yine aynı kızı sormuş ve bu sefer olaylar çıkarmıştı.

"Benim oğlum damattan uyarılar alacak hale getirmez kendini. Bak nasıl efendi efendi durmuş, kıza laf gelmesin diye sandalyesini çevirmiş ve bir daha bakmamış." Delal Sultan desteğini vermişti. "Sen sıranı aldı diye kızmışsın, Botan."

Zozan o konuda dostuna hak vermişti. "Zaten tüm bu yaptıkları sırasını aldı diye."

Şeman ailesinin mutluluğu bir tarafa, karısına takılı kalmıştı. Olayları anlatırken hiç yüzüne bakmayan kadını izlemekten caymamıştı. Giydiği mor rengi, altın rengi işlemelerle süslenen kaftanın içinde muazzam bir güzellikte duruyordu. Tülbendini çekip saçlarını dağıtma isteğiyle tutuştu. Ne talihsizlik ki bunun için müsait değillerdi. Üstelik karısı ona bakmamakta ısrarcı davranıyordu.

Vedat'ın hallerine gülümserken Şerwan'ın ciğeri sökülüyor gibi oluyordu. En sevmediği hareketleri sergiliyordu kadın. 'Buraya bak.' Kendi içinde karısına bir istek yolladı. Duyar mıydı, bilmiyordu ama hissederdi muhakkak. Hisseder ve ona bakardı. Sitrin taşı gibi parlak bakan gözleri, onun kömür karası gözlerine bakarak selam çakardı.

Şerwan'm beklentisi son bulmuştu. Karısı isteğini hissetmiş olmalı ki dönüp bakmıştı. Göz göze gelen karı koca, odadaki herkesten soyutlandı. Ezo kara harelere bakmış, gözünü kırpmadan saniyelerce bakmıştı. Bütün anlamları yükleyen bu bakışları sadece kocası anlayabilirdi. Sadece Şeman tek tek anlamlandı ra - bilirdi.

Kırgınlık...

Özlem...

Direniş...

Dahası...

Dahası var olan gözleri kıpırdamaksızın izliyordu. Şerwan kırgınlığını almak istedi, bu durumda alamadı. Özlemini anlat- mak istedi, gözleri yetersiz kaldı. Direnişi bitmesin istedi ve bitmedi.

Ezo istifini bozmaya niyetli değildi. Dört gündür böyle bakan adam neredeydi? Dört gündür bir kere bile yanına gelmeyip ne yapıyorsun demeyen adam, neden şimdi herkesi takınaksızın harelerine hapsoluyordu? Nedenlerini kenara bıraktı. Verecek cevap kendisinde değil, kocasmdaydı.

Beritan herkes konuşurken her zamanki gibi kapı pervazında yerini alan kocasına döndü. Döner dönmez alışık olduğu manzarayı gördü. Bütün kalabalığın içinde soyutlanmış, yalnızca bakışlarıyla bile birbirini iyileştiren, sevgilerini yine kanıtlayan, sadece biz varız, diyen kadın ve adam vardı. Bu kadın, üzerine kuma geldiği kadındı. Bu adam onu sevmeyen ve az Önce her şeyden haberi olduğunu öğrendiği adamdı.

Kendin için hiçbir şey bekleme Beritan...

En afili uyarısını kendine teskin etti. Bakışları izledikçe içinde bir şeylerin kıpırdadığım, adını henüz koyamadığı can acısını hissediyordu. Kılçık gibi bir şeydi, batıyordu ve yutkundukça boğazını açıta açıta iniyordu. Beritan, 'Kalabalığa dön,' dedi kendi kendine. 'Kalabalığa dön ve onları yalnız bırak. Hayatlarına girmişken aşk depolayan temaslarına dokunma.' İstese de dokunamazdı. Şerwan ona böyle bakmadığı sürece asla dokunmaya cüret etmeyecekti.

Kapı ağzından içeri giren Agir Ağanın tok sesi herkesi yerinden kaldırmıştı. Agir Ağa oturmalarım isteyerek oğlu Şerwan'ın yanında durmuştu. "Hayırdır, Zozan Hanım? Nedir bu sevincinizin sebebi?"

Zozan Hanım kocasına bakarken oğlu Vedat'ı işaret etmişti. "Oğlun bir kıza vuruldu. Onu konuşuyorduk."

Agir Ağa tek kaşını kaldırarak oğluna döndü. Demek düğüne gider gitmez vurulacak kız bulmuştu. "Kimmiş bu hanım kız?"

Vedat babasının sorusunu cevaplayamayacaktı. Zira o keskin bakışların imasıyla bile dilini döndürmesine olanak vermiyordu. Ağzını açtı ama hemen sonra vazgeçerek geri kapattı. Bermal diyemezdi.

Derse şapşal şapşal sırıtacaktı.

Zozan Hanım oğlundan cevap gelmeyince Agir Ağaya döndü. "Reşwanların torunu Bermal'e vurulmuş. Uygunsa, kızımıza başkası talip olmamışsa biz de gideriz, diyordum."

Agir Ağa kızı hatırlamaya çalıştı ama bir türlü çıkaramamıştı. "Çıkaramadım ben bu kızı. Kimin kızıdır, nerededir?"

Şehnaz & Gülsen Hasimoglu

"Ankara'da yaşıyorlar ya Agir Ağam. Zafer'in ortanca kızı. Düğün için gelmişler. Bir iki hafta kalıp gideceklermiş."

Agir Ağa oğlunun tavırlarını kontrol etti. Annesini pür dikkat dinleyişi karşısında yeni bir netice getirmişti, "Vedat Efendi ciddi düşünüyorsa bir hafta sonra hayırlı ziyareti yaparız Zozan Hanım. Ben Reşwanları severim. Asilliklerini hâlâ kaybetmemişlerdir." Sopasını yere indirerek sırtını dönüp çıkmıştı.

Agir Ağanın gidişinden emin olan Botan kardeşine döndü. "O sopa yere indiyse Bermal Yengemiz geliyor. Bekârlığa veda partisi düzenlememi ister misin?"

Vedat, ağabeyi olmasa ne söyleyeceğini iyi biliyordu. Fakat bir şey yapmak yerine susmayı tercih etti. Botan'a ne kadar karşılık verirse misliyle geri alıyordu. Ağabeyinin oturduğu yerden ağır ağır kalkışını, iç yeleğini ve ceketini düzeltişini, ona bakıp göz kırpışını sessizce izledi. Bu da demek oluyordu ki söyleyeceği daha çok şey vardı.

"Abim damat oluyor sırada bana geliyor. Gel bana güzel kız, kalbimi çalan hırsız. Haydi halaya..." İçli sesiyle eğlenceli türküsünü tutturmuş, alkışını yaptığı gibi odadan hızlıca çıkmıştı.

Vedat bu eziyetlere daha fazla maruz kalmak istemiyordu. Kaçmak için adımlarını attığında Şenvan'm davetiyle burun buruna geldi. "Gel, Vedat Efendi. Düğünün bize ne kadara patlayacak, karar verelim. Sen Agir Ağanın aslanı, Zozan Hanımın yiğidisin. Sana öylesine düğün yapmazlar." İmasını açıkça annesine gönderen Şerwan, bir şey söylemesini beklemeden kardeşini aldığı gibi odadan çıkmıştı.

Jiyan annesine döndü. "Herkes Vedat Ağabeyimin bu kadar çok sevilmesini kabul edemiyor daye. Düğün çok güzel olursa Neçîrvan ve Şerwan Ağabey itiraz eder."

KUMA

Zozan Hanım kaşlarını çattı. “Hele bir itiraz etsinler!”

Zilan diğer düğünler nasıl olduysa bu da aynısı olacak, demesini bekledi ama cevap gelmemişti. Bermai Hanım daha gelmeden kıymete binmişti. Bermal Hanım daha gelmeden seviliyordu, “Hıh! Pabucumuz yakında dama atılır.”

Kendi kendine söylenen Zilan’m kabaran kıskançlığına sessizce kıkırdadı Ezo. Daha Vedat’ın karısı olup olmayacağı kesinleşmeyen BermaPi bile kıskanıyordu. “Senin eltilik damarların daha yeni tutuşuyor.” Yoksa ne yengesinin ne de dayısının ayrımcılık yapıp gelinleri arasında seçim yapmayacağını iyi biliyordu.

Zilan çenesini birbirine bastırdı. Pek belli etmek istemese de içten içe yeni gelinin el üstünde tutulacağını düşünüyordu. Bunu kimseye söylemeyecekti. Yoksa kabul etmeyeceklerini biliyordu. Zira kaynanası ve kayınpederi asla eşitsizlik yapmazdı.

Zozan Hanım yerinden yorgunlukla kalktı. “Hadi odalarınıza dönün, üzerinizdekileri çıkarın. Bugün çok yoruldunuz, halaydan çıkmadınız.”

Şilan içini ferahlatırcasına derin nefesini verdi. “Kışın düğün sevmem ama bu düğün çok güzeldi daye. Oynamaya doyamadık.” Oynamaya d oy anlamışlardı. Eroğlu kızları ve gelinleri, Bo- tan ve Vedat aralarında, bütün bakışları üzerlerine almışlardı. Laf ve sözleri takmadan, Beri tan’m her defasında sorulması dâhilinde gülüşlerini bozmadan oynamaya devam etmişlerdi. Zaten Vedat’ın halleri yüzlerinin düşmesine engel olmuştu.

Güzel bir düğün olmuştu, Ve bu düğün güzel sonlara kuşkusuz sebep olacaktı.

İki kız kardeş yan yana bedenlerinden bitkinlik aka aka yukarı çıkmışlardı. Beritan, Delal Sultanın koluna girerek odalarına dönmüştü. Zilan ve Ezo aynı katın geliniydi. Beraber çıkmış, odalarına dönmüşlerdi.

Ezo odasına girdiği gibi üzerindekileri çıkarmaya başladı. Önce altınları tek tek çıkarıp yatağa bırakmış, ardından kaftanından kurtulmuştu. Geceliğini üzerine geçirdiğinde yorgunluğunu daha fazla hissetmişti. Bugün çok güzel geçmişti. Eve döndüğü an haricinde güzel bir gün geçirmişti. Düğünde hamile olduğu için kıyamadılar Beritan'ı göndermeye dedikodu çalkantılarına rağmen gülmüştü.

Ezo düğünde giydiği kaftanını dolaba titizlikle yerleştirirken aniden açılan kapıyla irkilmiş, yine de rengini belli etmemişti. Yatağın üstündeki altınları eline alıp tuvalet masasına bıraktı. Bir kere olsun kocasına bakmadı, incinmiş bir kalp, incitene dönemezdi. Her gün bu incinmeler biraz daha büyüyordu.

Belinden kanna doğru salınan kollara iç çekerek baktı. Telafiler bir yere kadar sürüyordu. Belki küçük incinmelerde kendini affettiriyordu. Ancak asla kalp kırgınlığını iyileştiremeyecekti. Üzerine kuma geldiği günü, son nefesini verene kadar unutmayacaktı. Bu kırgınlık bakiydi. Yeniden alevlenen o acıyla kocasına olan mesafesi büyüdü. Ne sesini çıkarmış, ne ellerini tutmuş, ne dönüp bakmıştı.

"Neyin kırgınlığı bu şimdi? Dört gün kaldım diye mi?"

Ezo, sesindeki siniri algıladı. Altınları gelişi güzel sıralamış, saçlarındaki tokayı çıkararak serbest bırakmıştı. Kocasını bu süreçte bekletmiş, homurtularını dinlemişti. Sonunda kocasına döndüğünde yüzünde keder vardı.

"Ne haddime dört gün karının yanında kaldın diye sana kırılmak!" İma dolu çelik sesi kocasının kulağına doldu. Şerwan ani ruh değişimine anlam veremiyordu. Bu kederli gözler Beri tan üzerine geldiğinden beri vardı. Ve ne zaman onun yanında kalsa, Ezo'mın gözleri ne kadar saklamaya çalışsa da kedere boğuluyordu. Bu durumda kalbini düşünemiyordu.

"Bana kırgınlığın daimi kalacak, biliyorum."'

"Ne fayda?" diye kesti cümlesini Ezo.

Şervvan'm kaşları çatıldı.

"Üzerime kuma geldikten sonra sana kırgın olduğumu bilsen ne fayda? Seni ve senin aileni bu yaramdan döndürecek mi? Bu zamana kadar sustum sırf senin için. Ama bir şeyler ağır, geliyor. Bir şeyler beni boğuyor. Sen dahil kimse anlamayacak." Kederi acıya dönen

gözleri, yaşlarım akıtmamak için direniyordu.

"Benim yarama tuz basmadınız. Benim yaramın üstüne bin yara daha açtınız. Ve her gün kanatıyorsunuz. Sana çocuk verememenin acısını ben altı senedir kafamı şu yastığa koyduğum her gece çekiyorum. Her gündüzüm bir umut benim için. Bu eksikliğim bana Allah'ımdan bir takdir. Şükür ettim ama yine istemekten caymadım. Senin ağalık hükümlerin, benim eksikliğimi kumayla yüzüme vurdu. Senin veremediğin çocuğu başka kadın verecek, diye üzerime getirdiniz. Sen benim sana kırgınlığımın daimi olduğunu bilsen ne fayda Şenvan Ağa?" Sesini ara sıra yutsa da konuşmayı beceriyordu.

"Bir gece dahi olsa şu odaya gelmek yerine karşı odaya geçeceksin. Bir kadın için bunun ne kadar ağır olduğunu biliyor musun? Başka bir kadım bebek için bu eve getirdiniz. Peki, bunun acısını biliyor musun?"

Şenvan sessizliğini korudu. Acılarını yüzüne tüm çıplaklığıyla yüzüne vuran kadım dinledi.

"Yarın bu kadının kamı büyüyecek, sancıları olacak. Sen yolunu o odaya çevireceksin. Sonra ne olacak biliyor musun, bebeğiniz olacak! Sen o odaya daha fazla gideceksin. Ben bir kez daha eksikliğimle şu yatakta yalnız kalacağım. Sen o zaman karım bana kırgın diyecek misin? De Şenvan, de ama ne faydası olacak?"

Derin nefeslerini ağır ağır verdi. Artık ağlasa bir fayda etmeyecekti. Neden diye sorsa fayda etmeyecekti. Bütün bu olanların geri dönüşü asla yoktu. Sonu vardı: Ölüm!

"Siz üçünüz bir aile gibi o odada kalırken ben burada yalnız kalacağım. Ne kadar bilsem de ben hâlâ kendimi suçluyorum. Çünkü sorun tamamıyla bende, sende değil. Sen suçlu değilsin. Sen yeterince başkaldırdın ailene. Bir hafta sonra kuma geldi üzerime."

Şerwan'ın tek kaşı kalktı. "Sen bu zamana kadar bunun için mi sustun? Benim başkaldırışımın boşa olduğunu, sırf baba olacağını diye kumaya alttan destek verdiğimi mi düşündün?"

Ezo kafasını salladı. Yüzü belirsizliğe gömülmüştü. Bu saatten sonra ipler kopma noktasına gelebilirdi. Dört gün gelmeyen adam

dörde katlayabilir, belki bir dalıa hiç gelmeyebilirdi. Ne fark edecekti ki? Zaten her geçen gün bu adamı kaybetmiyor muydu?!

İşaret parmağıyla kocasının göğsüne vurdu. Bütün gardım, yine acısı düşürmüştü. Ellerini geri çekerek kocasından bir adım geriledi. "Boş versene... Olan her şey oldu, üzerime kuma geldi. Senin bir karın daha ve beklediğiniz bir bebeğiniz var. Evet, sen herkese başkaldırdın, karşı çıktın, savaştın ama sonuç değişmedi. Bizim aşkımız buna karşı durmadı. Bizim aşkımız ikinci bir kadının gelişi karşısında yenilgiye düştü."

Bunıundan uzun soluklu bir nefes verdi. Bütün acısını kustuğunda, gözlerinde az önceki kederden daha ağır bir anlam vardı. Kocasının gözlerine bir an için baktı. Acı çeken bir adamı gördü. İfadesiz yüzüne nazaran gözleriyle ölüp ölüp dirilen adamı gördü. Sırtını ona dönerek banyoya doğru ilerledi. Bir şeyler gün geçtikçe daha çok ıietleşiyordu. Ama bu kadının hayatı nasıl olacaktı, işte o netlik kazanamıyordu.

Kapı eşiğinde kocasına döndü. Onu izleyen kara gözlerine tek bir soru sordu. Ve cevabını beklemeden banyoya girdi. 'Ya seni kaybetme korkusu... Anlayacak mısın?'

Bölüm 17

ᶜKîm&& ᶜ(%(U*MİZ gelmeye'!

İstediğiniz koşulda gitmediğinde hayatı yaşamak daha zor, daha imkânsız geliyordu. Her şeye göğüs germek bir yerden sonra artık yoruyor, sizi dizlerinin üzerinde çökertiyordu. Ezo ve Şerwan için bu hayatı yaşamak eskisine nazaran şimdi daha zor ve anlaşılmazdı. Buna tartışmaları, uzaklıkları, kırgınlıkları eklenince hayat çekilmez oluyordu.

Yatağına kıvrılıp sırtını dönen kadına bir süre baktı. Eski âşık Ezo neredeyse uçup gitmişti. Şimdi kırılgan, korkak, bütün bunların yanında güçsüzdü. Sırtını çok şiddetli bir kavga olmadığı müddetçe dönmeyen kadın, bu dört günün acısını ve az önce dile döktüğü iç

acılarını çıkarıyordu.

Şerwan banyodan çıktıktan sonra bir şey dememişti. Üzerini değiştirdiği gibi yatağına uzanmıştı. Düşünmek somut bir çare verirse eline, düşünecekti. Ancak bu hayatlarının bir çaresi yoktu ama kırgın karısını yatıştırabilirdi. Fakat düşünceleri ağır bir itham içeriyordu. Elinden geleni yaptığı sırada anne babası kız istemeye gitmemişler miydi?

Kolunu kamına atarak kendine çekti. Burnunu saçlarının arasına daldırarak kokusunu içine çekti. Kolları arasında gerilen kadının hiçbir tepki vermeden öylece kalması canını sıkıyordu. “Beni anlamayı denemiyorsun bazen,” diye tısladı. Ne kadar kızgınsa da sarılmış, konuşmak istemediği halde cevap alamayınca kızgınlığını ifşa etmişti.

“Özür dilerim, Şenvan Ağa.”

İma dolu tınıyla gözlerini sımsıkı kapadı Şenvan. Karısını, kollarının arasında döndürerek kendine bakmasını sağladı. Ela harelerinin soğuk parıltılarına kara gözlerini öfkeyle kenetledi. Bir eli saçlarının arasına karışarak yüzünü kendisine daha yakına çekmesini sağlamıştı. Oysa parmakları öfkeden titriyordu ve karısının derisine acı veriyordu.

“Seni kaybetmemek için her defasında savaşan benim. Beni kaybetmek için her defasında karşımda duran sensin. Aradaki farkı gör, şu kör gözlerini aç. Bizim hayatımız ikinci bir kadına karşı yenilgiye düştü, aşkımız değil.”

Her kelime Ezo’nun yüzüne lıızgâr gibi savrulup uçuşuyordu. “Bugün beni sevdiğin, yann onu sevmeyeceğin anlamına gelmez. Paylaşımlar duyguları değiştirir. Değişeceksin hatta dibine kadar değişeceksin ama kabul etmeyeceksin.”

“Ben bir kere sevdim. Ben bir kadına, bir kere öldüm.” Ellerini saçlarının arasından hızla çekti. Canı acıyan kadını takmadı. Karısı yüreğini acıtmıştı bir kere.

Ezo titreyen dudaklarını dişleri arasında ısırdı. “Değişme o zaman. Gözlerin değişmesin, kalbin benden yana kimseye dönmesin. Elimde bir tek senin aşkın kaldı. Sen bile kalmadın, Şenvan! Sen karşı odaya, ikinci karının yanına gidiyorsan, sen bile bende kalmadın.”

Saçına bir ak daha düşürecek acı, bu gece adamın yüreğinde depolanmıştı. *Sen bile bende kalmadın!* Bu kadın kendi acısın

dan kocasının acısını görmüyordu. "Ne zaman göreceksin? Gerçekten merak ediyorum, ne zaman göreceksin!"

Ezo öfkelenen kocasını sorusuyla baş başa bıraktı. Kör bir kadın değildi, değişen her şeyi yavaş yavaş görüyordu. Sadece halini henüz göremeyen Şerwan vardı. Kollarında olduğu adama sarılmadan yüzünü yastığa gömerek gözlerini kapadı.

"Şev xweş." Tonsuz sesiyle iyi geceler dileğinde bulunmuştu.

Ancak ne iyi bir gece kalmıştı onlara ne rahat bir uyku. Bütün gece boyunca birbirlerine bakmadan, hiç konuşmadan, sarılmadan gergin nefeslerle sabahlamışlardı.

Uykusuz geçirdikleri gecenin ardından sabah erkenden kalkmışlardı. Banyo yapıp giyinen Şenvan Ağa, karısı kadar yorgundu. Aralarında buzdan duvarlar örülmüştü. Lâkin Ezo'nun her hareketini izlemekten, yüz ifadesini incelemekten kendini alıkoyamı- yordu. Yarın her şey değişse bile kalbi değişmeyecekti.

Ezo'ya olan aşkı ilelebet sürecekti.

Derin bir nefes vererek ceketini üzerine geçirdi. Hayatı yaşama kabiliyeti elinden yavaş yavaş gidiyordu. Yinede ayakta durmaya gayret ediyordu. Bir değil, iki kadın vardı artık ve yakında bir bebek de aralarına katılacaktı. Ceketini giyerek üzerine son kez baktı. Saatini ve yüzüğünü takmadığını fark edince tuvalet masasından almak için ani bir hareketle dönmüştü.

Arkasına dönen kocasına çarpmamak için Ezo ani bir manevrayla geriye doğru yürümüş, dengesini koruyamayınca ağzından kopan iniltiyle yere doğru kaymıştı. Şenvan düşmekte olan karısını yere çarpmadan evvel yakalamış, kolları arasında sıkıca tutarak doğrultmuştu.

"Hedf hedî hedî..."

Saçı vetülbendi dağılan Ezo, belini sıkıca tutan adamın dibinde saçını düzeltip tülbendi hızla düzeltti. Sık nefesi kocasının yüzüne vuruyor, Şenvan Eroğlu nefesini sessizce içine çekiyordu. Çarpsaydı ne olacaktı?

"Kusura bakma, Şeman Ağa," diyerek kolundan çıkmaya yeltendi. Nitekim genç adam izin vermemiş, sıkıca tutmaya devam etmişti. "Çarpmamak için bile kaçıyorsun." Sakin tınısının altında keskin bir kızgınlık vardı. "Rahatsız olma diye," diye cevaplayan karısına burnundan soludu. Niye rahatsız olacaktı? Ne kadar saçma bir cevaptı.

Ezo'nun gözlerinin ta içine bakarak bir şeyler söylemek istedi. Ancak konuşacak bir şeyi, sarf edecek kelimeyi o an bulamadı. Karısının gözlerini izlemeyi,her defasında ilk günkü gibi ezberlemeyi seviyordu. Sonbaharda sararan yaprağı anımsatan gözleri dalından düşercesine kapanmıştı. Şenvan gözlerini kapatan kadına yaklaşıp saçlarına dudağını bastırdı. Uzun uzun öptükten sonra geri çekildi. Yanağını başparmağıyla okşadı. Gönlünü almak için ağzını açtığı sırada kulağına dolan bağırışlarla duraksadı.

"Beritan... Beritan..."

Şervvan'm endişeli gözleri Ezo'yla kesişti. Yine bir şeyler olmuştu. Olmuştu ki bu denli bağırışlar kopuyordu. Karısının belini aniden bırakan Şenvan, kapıya ışık hızında varmış, nasıl açtığını bilmeden dışarı fırlamıştı. Bu çığlık hayra alamet değildi. Daha avluyu geçmeden kız kardeşinin bir bağrışını daha duydu. İşittiği bağırışla avluyu koşarak geçmişti. Merdivenleri üçer üçer inmiş, düşme tehlikesini umursamadan yoluna devam etmişti. Eyvandaki odaya girdiği gibi karısını aramıştı. Kulağına çalınan seslerle banyoya girmişti. Kız kardeşini yerde yatan karısının başında görünce kükredi.

"Beritan!"

Yanma çömeldiği kadının başını avuçları arasına aldı. Nasıl bu hale gelmişti? Bir yere çarpmış mıydı kafası? Bebeğe zarar gelmiş miydi? Ne zamandan beri bu haldeydi? Türlü cevapsız sorular beynine doluşmuş, banyoya dolan kalabalığı görmeyen endişeli gözleri karışma odaklanmıştı. Hastaneye götürmeli, ne olduğunu öğrenmeliydi. Uyanmasını beklerse geç olabilirdi. Uyanmasını bekleyecek sabrı şu an için yoktu zaten. Karısını dikkatle kucağına aldı. Odadan çıkan hızlı adımları merdivenlere aynı süratle yaklaştığında ev ahalisinin tepkisi sert olmuştu. Ancak Şenvan kimseyi duymuyordu.

"Şenvan, yavaş ol, düşüreceksin onu." Kocası kadar endişelenen Ezo, titreyen sesiyle güçbelâ uyarmıştı. Gördükleri kolay kabul edilir değildi.

'Kocam, sevdiğim adam gözümün önünde bir kez daha başka bir kadın için endişeleniyordu. Ve bu seferki daha acı vericiydi. Bu seferki başlangıcın habercisiydi. Bu seferki beni ölüme götürecek olan gerçekti. Bu seferki hazır ol Ezo, kaybın başlıyor, diyen çirkin bir sesti.'

Kocasının kuma karısını kucağında, endişeli gidişini izlerken merdivenlerde ayağı betona yapışmıştı. Ne ileriye gidebilmişti ne geriye. Neçîrvan olası bir tehlikeye karşın ağabeyinin önüne geçmişti. Arabanın anahtarlarını karısından isterken gözünü ağabeyinden ay ınnıyordu.

Zozan Hanım endişeyle olanları izlerken, Delal Sultan anlam vermeye çalışıyordu. Zilan gitmek istediği halde kocası gereği olmadığını söyleyerek reddetmişti. Bir dakika kadar sonra hazır olan arabaya Şenvan karısıyla binmiş, Neçîrvan sürücü koltuğuna geçmiş, Jiyan gözyaşlarını akıta akıta ön koltuğa oturmuştu. Ağabeyinin kucağında hareketlenmeye başlayan yengesini sildiği gözyaşlarıyla izlemeye başladı.

"Beritan..." Endişeli nefesini karısının yüzüne üfledi. Gözlerini usulca açan kadın anlamsızca kocasına baktı. Bilinci hâlâ yerine gelememişti. "Ne oldu?" Sesini yutmuş, boğuk boğuk in- lemiştı. Şervvan başını dikkatlice tutuyordu. "Banyoda bayılmışsın. Bir yerin acıyor mu?"

Gözlerini kapattı genç kadın. Başı zonkluyordu, kulağında bozuk radyodan çıkan rahatsız edici ses vardı. Acıyan başka yerleri vardı ancak onları dile getiremiyordu.

Hastaneye son sürat giden arabada çıt çıkmıyordu. Endişeli nefesler ve korku dolu gözlerle bakan üç insan dışında acısıyla kocasının kollarında debelenen kadın vardı. Ve acılar, doktor elinde iyileşecek acılar değildi.

Hastaneye varan arabadan inmeleri ve Şervvan m geçen seferki gibi bağırması bir olmuştu. Bu sefer gazabına uğramak istemeyen Caner ve hemşireler, genç adamı bekliyordu. Vedat'tan aldığı bilgiye göre geleceklerdi. Bunun için kapıya çıkmışlardı bile.

Sedyeye yatırılmadan önce kocasının kulağında baş ağrısıyla debelenen kadın, “Bağırma!” diye fısıldadı. Geçen sefer doktoran yanında kavga etmişlerdi. Yine öyle olsun istemiyordu. Şenvan ters bir bakış attı, “Sen karışma, ben istediğime bağırırım!” dedikten sonra karısını dikkatle sedyeye yatırmış, peşinden gitmişti. Ancak doktordan bu sefer kesin bir bakış alınca ilerle- yememişti.

Karısı muayeneye alınırken Şervvan kapının önünde bekliyordu. Beritan’ı yerde baygın bir şekilde gördüğünden beri korkusu geçmek bilmiyordu. Aksine daha da büyüyordu. Ağrısı olmasına rağmen yanma gitmemişti. Kötü olduğu halde yanında kalması gerekti. Fakat bu sefer Ezo yalnız kalıyordu. Karmakarışık duygular gem vurmuştu. Yine çıkmaza düşüyordu.

“Ben bilmiyorum...”

Neçırvan kız kardeşinin önünde diz çökmüş, yengesinin nasıl düştüğünü Öğrenmeye çalışıyordu. “Kahvaltıyı hazırladık sonra ben onun kötü.Ağlamasını bastırmaya çalıştı.Bu şekilde anla- tamayacağının bilincindeydi. Abisi, “Güzelim sakinleş,” derken şefkatle saçlarını okşarken alnına öpücüklerini sıraladı. Kız kardeşi çok korkmuş olmalıydı.

“Kötü görünüyordu. Elimi yüzümü yıkayıp geleceğim, dedi...” Derin bir nefes verdi. Beritan’m o hali gözünün Önünden geçmek bilmiyordu. “Biraz bekledim..sonra Beritaıı gelmeyince odasına girdim. Odasında bulmayınca banyoya girdim., ve Be- ritan’ı yerde baygın bir şekilde gördüm..” derken daha fazla dayanamamış, ağabeyine hızla sarılmıştı. Buna çok ihtiyacı vardı.

“Delalamin, bir şeyi yok, ağlama artık.. Şimdi öğreniriz doktordan.” Küçük kardeşini yatıştırmaya devam etti. Bu kadar hassas olmasa, oturup her şeye üzülüp ağlamayacaktı. Şenvaıı kız kardeşini dinlerken odanın kapısı açıldı. İçeriden çıkan Caner te- bessiimlü ve rahattı. Gayriihtiyarî nefesini vererek yanma gelen doktora merakla sordu. “Bir sorun mu var, Caner?”

“Korkma Şenvan. Karında, bebeğinizde çok iyi.

Doktordan istediği cevabı alan genç adam daha fazla dinleyecek takati kendinde bulamamış, hızla odaya girmişti. Arkasında konuşan doktoru duymuyordu. Caner gülümseyerek telaşlı adamı izlerken konuşmasını bitirmişti. “Ama seninle konuşmam gerek.”

Duyduğundan emin olduktan sonra Neçîrvan'a doğru ilerledi.

Gönlünü çalan güzeller güzeli Jiyan, gözleri gene yaşlı ve karşısında duruyordu. İkisinin bir arada olması çok imkânsız görünüyordu. Agir Ağanın kızım istemek için önce bol bol cesaret toplamalıydı.

Şerwan odanın kapısını kapatırken karısını izliyordu. Ona doğru adımlarım atarken genç kadının yaşlı gözlerini gördü. Ne

den ağlamıştı? Çok mu ağrısı vardı? İyi misin?" Beritan evet, anlamında kafasını sallarken kocasının endişeli hali hoşuna gitmişti. En azından kızgın değildi.

"Dün gece ağrın mı oldu?"

"Hayır iyiyitn..ama sabah biraz yorgundum ve.." Devamını düşüncelerinde tamamladı: Seni ve Kemal'i düşünmekten uyuyamadım, çok stres sonucu kendimi bir anda banyoda yerde baygın buldum.

Şerwan karısının yanına yaklaşarak yatağın kenarına oturdu. Acı çeken karısını seyre daldı. "Kendini çok sıkıyor, her şeyi çok sorun ediyorsun."

"Ben. .kendimi sıkmıyorum."

"Sıkıyorsun Beritan. Güçlü durmaya çalışıyorsun. Yıkılma- maya çalışıyorsun. Bunları görüyorum. Neden yaptığını da biliyorum."

Kocasının söylediklerini dinlerken şaşırmamak elde değildi. Şerwan bütün bunları görüyor muydu? "Nereye niçin geldiğimi biliyorum." Titrek sesiyle, dolu dolu gözleriyle cevaplamaya çalıştı.

Şenvan ise kime ne şekilde yetişeceğini şaşırmıştı. Hangi kadına gitse üzüntülü haliyle karşılaşıyordu. Ve nasıl teselli edeceğini bilmiyordu. Ezo ile konuşsa Beritan'a gitmesinden ve aşkını kaybetmesinden korkuyordu. Beritan'a gittiğinde onun durumu bambaşkaydı. Kocasını kendisinden uzaklaştırıyor, ona âşık olmaktan korkuyordu.

Şenvan iki kadını da kaybetmekten korkuyordu. Avucunun içindeki teraziyi tutmakta zorlanıyordu. Eşit tutmaya çalıştıkça dengeler bozuluyor, bir diğeri düşmekten korkuyordu. Allah biliyor ya Şeman ikisini düşürmekten çok korkuyordu.

"İkimizde niçin geldiğini biliyoruz ama dengeler değişti. Sana ilk gün kötü davranan kocanda değişti."

Ağlamamak için dudaklarını ısıran kadın hak verircesine kafasını sallamıştı. Çok değişmişti ve Beritan inanamıyordu. Öyle ki bu değişim gözünü korkutuyordu. "Bebek için geldim ve o bebeğe bir şey olsaydı..." Daha fazla dayanamayan kadın gözyaşlarını salıvermişti. Şenvan karısının boynundan tutarak kendine doğru çekmiş, kafasını omzuna yasiamıştı.

"Hışşt..." diyerek sakinleşmesi istedi. Her şey geçecekti, her

şey-

"Ben bunu kaldıramam. Yapamam, onsuz yapamam."

"Güzelim, hepsi geçecek, ağlama."

"Elimde değil."

Kollarını kocasının beline dolarken sığınırcasma kafasını göğsüne gömmüştü. Parmaklarındaki ilaçla dindirdiği ağrısını göğsüne sarılarak da istiyordu. Onun gücüne ihtiyacı varmış, onu iyileştirecekmiş gibi duruyordu. Sanki sarıl sa güç kazanacak ve ayakta dimdik duracaktı. Hâlbuki onu güçsüzleştiren, canını daha çok yakan kocası iken şimdi iyileştiriyor olması Beritan'ı çıkmaza sokuyordu.

Saçlarının arasına bir öpücük kondururken sırtını şefkatle okşuyordu. Karısının buna ihtiyacı olduğunu biliyordu. "Daha çok yanında olacağım. Kendini üzmene izin vermeyeceğim."

Kadın ise gülümsemekle yetindi sadece. Şenvan görmese de güldüğünü anlamıştı. Kendisi de söylediklerine gülmüştü.

"Buna inanmak güç."

"Kolay olmalı çünkü yanında olmaya çalışıyorum."

"Sen..sen burada bambaşka bir adama dönüşüyorsun," dedi Beritan gülüp gülmemek arasında kararsız kalırken. Dudaklarında hafif bir tebessüm yer edinmişti.

"Nasıl?"

Omuz silkti genç kadın bilmiyorum, der gibi. "Geçen sefer de böyleydin."

"Sana daha mı yakındım?"

"Bazen sanki ikimiz tek varmış gibi konuşuyorsun." Şenvan karısını uzaklaştırırken çenesinden tutarak kendisine bakmasını sağlamıştı. "Çünkü birbirimizi görmemiz gerek." Anlamsızlıkla çatışan bakışları kocasının üzerinde gezindi. Nasıl yani, onu sevmesini mi istiyordu? Gönnekten kastı neydi? Kocasının gün be gün değişimi kadını hem şaşırtıyor hem korkutuyordu.

Avuç içini karısının karnına bastırınca Beritan titremişti. Dokunuşları bazen onu titretiyordu. Değişimi korkuturken dokunuşları da titretiyordu. Belki de korkuyordu. Hiçbir şey bilmezken, tek hissettiği şu an sıcak avuçların kendisine verdiği isimsiz histi. Kocasının eli kamında, gözü kendi gözlerine kenetlenmişken tek yapabildiği sadece bu hissi çözmeye çalışmaktı.

"Onu hissetmek istiyorum. Sen benden uzaklaştıkça onu hissetmek imkânsız." Gerçek buydu; ona bir bebek verecek olan karısını da, kanımdaki bebeğini de hissetmek istiyordu.

"Sen bana uzak.,."

Karısının sözlerini sakin tınısıyla kesti. "Ben sana yakın olmaya çalışıyorum. Elimden geldiğince eşit davranmaya çalışıyorum. Fakat sen benden uzaklaşıyorsun."

"Diğer günleri ele alırsak uzaklaşmıyorum artık," diye belirten karışma Şerwan gülümsemiş hatta hatırlatan hınzır ifadesiyle yüklenmişti. "Doğru, merdivende yaptığını unutmadım. O gün çok çok yakındın." Kara irisleri dolgun küçük dudaklara takıldı.

Beritan'm karagözleri yine yuvalanndan çıkmaya yeltenmişti. Şenvan zayıf noktasından vurmuştu. "Ben..ben o gün.." Derin bir nefes verdi. Kocasının gözlerinde hınzır bir ifade vardı. Ve bu, açıklamasını zorluyordu.

"Sen o gün seni öpmemi istedin. Ve kendin öptün." Şeman o gün yaşadığı şaşkınlığı hayatı boyunca yaşamamıştı.

"Ben i h a n e t . O r t a d a bir ihanet olmadığına göre o gün yaşadığı durumu kocasına nasıl açıklayacaktı? Derin bir nefes verdi. Kocasını ikna edecek ve şüphelendiremeyecek bir şey söylemesi gerekti. "Ben ütü yaparken uyuyakalmıştım. O yorgunlukla kötü bir kâbus görmüştüm. İhanet orada aklımda kalmış. Yoksa yaptığımın farkında değildim. Ben seni öp..."

Sözlerini şüpheyle kesti Şeman. "Ütü yaparken uyuyakal- dın?"

Beritan gözlerini devirmemek için kendiyle cebelleşti. "Hayır, yani ütüyü kapattım öyle dinlenmek için.'"

Güldü genç adam. "Bizim konumuz ihanet değil zaten. Bizim konumuz senin öpmen."

Beritan ihaneti takmadan hâlâ öpüşme faslında kaldığı için gözlerini kaçırmıştı. Şeman belli ki peşini bırakmayacaktı. "Hep ütü yaparken oluyor, farkında mısın? Bu da bir çekim mi?" Alaylı konuşması içten içe güldiirmüştü. Yeni fark eden genç kadın hak vermişti kocasına. Ütü odasında ilk defa öpmüştü. Ve o gün ütü yaparken o akıl karışıklığıyla öpmesini istemiş ve beklemeden öpmüştü.

Kadın kafasını çevirmişti bu sefer. Kocasının güldüğünü gör-

mesini istemiyordu. Ancak kocası rahat durmamış, çenesinden tutarak kendisine bakmasını sağlamıştı. Karısının gülümsemesini son anda yakalamıştı. “Ödeştik bence, ne dersin? Ben ütü odasında sen merdivenlerde,” derken afacan ifadesiyle göz kırpmıştı.

Beritan tekrar kafasını çevirince bu sefer çenesinden tutuşu sert olmuştu. Kızaran yanaklarını görmesi yapacaklarına daha fazla eğlence katıyordu. “Şimdi ödeşme zamanı,” diyerek dudaklarına yapışmıştı. Ağzı açık karısının beklemediği hareketi adam zevkle yapmıştı. Küçük dolgun dudaklarını kendi ağzında ezer- cesine öpmüş, o gün istediğini bugün kendi isteğiyle vermişti.

Şaşkınlığını üzerinden atamadığı sırada, beklemediği sımsı- cak dudaklara cevap vermişti Beritan. Oturur pozisyonunda olan kadın, Şenvan'ın seıt öpücükleriyle boynuna sıkıca dolanmıştı. İhtiyacı olan tek şey onun ilgisiydi. Kadından aldığı karşılıkla kollarını beline dolamış, kendine çekmişti. Karnına baskı uygulamadan kendine yaslamıştı. Kesik nefesleri arasında dudaklarının tadına vardı. Hastane odasında, hasta yatağında karısının dudaklarına sahip oluyordu. Zaten hiçbir zaman normal bir öpüşmeleri olmuyordu.

Şuurunu henüz kazanamazken ne yaptığının az çok bilincindeydi Beritan. Kocasını hafif iterek sık nefesleri, nemli dudakları arasından boğuk boğuk fısıldadı. "Ş-Şerwan yap-ma birileri görecek." Çapkınca sırıtan genç adam karısına temkinli bir bakış attı . "Kimse gelmez, korkma."

"Hastane bize uğur getirdi, farkında mısın?"

"Nasıl?"

"Biz hastanede yakınlaşıp birbirimizi görebiliyoruz."

Gülümsemekle yetinen Şenvan sadece, "Evet," diyebildi.

***

Hastane odasında onu güldüren, hudutlarını ezerek ben daha bu- radayım, diyen adamın yanından ayrılalı sadece yarım saat olmuştu. Ancak Beritan yanından ilk defa ayrılmak istememişti. Doktor Caner ikisiyle yalnız kalıp hamilelik sürecinde olabilecekleri sıralarken ve düşük tehlikesi ihtimalini sunarken Şerwan Eroğlu'nun gerginliğine, endişesine şahit olmak bir kez daha onu mutlu kılmıştı.

Arabadan inmek istememişti. Karnına dokunup bebeğimizi hissetmek istiyorum, dediğinde içini sımsıcak bir duygu sarıp sarmalamıştı. Kuma değil de Şenvan'm ilk karısı olarak gelseydi acaba nasıl bir çift olacaklardı? Onu nasıl sevecek, nasıl sanla-

çaktı? Nasıl bakacak, nasıl öpecekti? Bebeği doğduğunda nasıl tepkiler verecekti? Kendini ve Şerwan'ı düşündüğü dakikalar sonrası kendine saçmaladığını söyleyerek düşüncelerine üç noktayı koymuştu. Ancak bugünden sonra düşüncelerinin susmayacağını biliyordu.

Sessiz odasına aniden dolan sesle susturmaya çalıştığı düşünceleri kaçıp gitmişti. Gözleri kapıya doğru kayan Beritan, eşikte duran kadını görünce bulunduğu düşüncelere, cevapsız kaldığı sorulara gülmek istedi. Ezo varken ilk kadın olamazdı ki. O ikinci kadındı ve ömrü son nefesini tüketip bittiğinde bile ikinci kadın olarak ölecekti.

"Müsait misin?"

Olumlu anlamda kafasını sallayan Beritan, uzandığı yatakta ayaklarını kendine çekip kalçalarının altına aldı. "Buyur, Ezo." Odadan içeri giren Ezo, gözlerini etrafta gezdirmeden berjere oturmuştu. Bu odaya bakarsa Şenvan'ı görecekti. Şervvan'm kuma karısıyla geçirdiği saatleri, aynı yatakta sarılarak uyumalarını, birbirlerine takılıp gülüşmelerini, saatlerce süren sohbetleri, uykusuz geçen gecelerde birbirlerini izleyişlerini ve daha fazlasını...

Bebeklerini görecekti. Bu odada aile olarak geçirecekleri her vakti. Her özel ve güzel anı. Buruk yanı kırılan dalların sesleri gibi bu odada yankılanmadan evvel geliş sebebine dönmek istedi. Yaşanılan onca olaya rağmen bu kadın sıkıntıdaydı ve banyoda bayılmıştı. Sırtını dönecek değildi ya!

"Geçmiş olsun, nasıl oldun?"

"Teşekkür ederim. İyiyim şimdi çok şükür."

İkisinin arasında ne mesafe vardı ne buz gibi bir tınlama. Yaşanılanları bir kenara bırakırcasına, hasta ziyaretinde iki yetişkin kadın tavrı sergiliyorlardı. Aksi tavırları karakterlerine yakıştıra- mıyorlardı.

"Peki, nasıl oldu? Hiç seslenemedin mi?"

Sehnaz a.Gülşen Hasimoğlu

Beritan kafasını salladı. "Birden oldu, hiç anlamadım. Bir yere tutunmaya vaktim bile olmadı." O anları hatırlamak istemiyordu. Kemal ve Şenvan'm aklını işgal etmesi yüzünden kendini de, karnındaki bebeğini de unutmuştu.

Yalnız başma kalan hamile kadın için en büyük tehlike buydu. Şenvan ile ayrı evde olsalardı ve tek başma yaşıyor olsaydı kimse onun imdadına hemen yetişemeyecekti. Ezo kocasıyla ayrı evde oturmaları fikrini daha fazla düşünmemeye çalışarak asıl merak ettiği soruyu sordu. Tek dileği kötü bir şey olmamasıydı.

"Bebeğe bir şey olmadı, değil mi? Bir tehlikesi yok? Düşerken zarar görmediniz?" Yüzü gibi sesinde de gelecek cevaptan korkar bir ifade vardı.

Hiç duraksamadan sormasına, zarar görmüşler korkusu yaşamasına gülümsedi Beritan. Bu kadında vicdan ve merhamet vardı. Yaşadıklarına rağmen dirayeti ve sağlam duruşu vardı. Teşekküre cevaben anlayışla tebessüm etti. "Yok, ikimizde iyiyiz. Stres ve sıkıntı devam ederse düşük tehlikesine girecekmiş."

Ezo'nun kaşları duyduklarından rahatsız olmuş bir ifadeyle çatıldı. "Allah göstermesin. O zaman aıtık sıkıntıdan uzak durmalısın." Bundan pek emin değildi. Yahut Şenvan aıtık stres ve sıkıntı yaşamaması için bir şeyleri yapacak, ipleri eline alacaktı. Nasıl yapacağını bilmiyordu ama kocasında gördüğü endişe, bunun olacağı sinyallerini veriyordu. Neyse ki ne ona ne bebeğe bir şey olmamıştı. Hamile kaldığından beri bu ikinci düşüşüydü. Bu pek sağlıklı değildi.

"Çok dikkatli olman gerek o zaman. Her anında biri peşinde olmalı. Bir dahaki düşüşe Allah korusun bebek sağlam kalmaz..."

Beritan olmaması duasında bulundu. Bebeğine gelecek zarar ona gelsin, bebeğine bir şey olmasındı. Her şeyi kaldırabilir ama bunu kaldıramazdı. "Allah göstermesin, Ezo."

Ezo artık kalkması gerektiğini biliyordu. Gelip görmüş, nasıl olduğunu öğrenmişti. Daha fazlasına gerek yoktu. Kocasının kaldığı bu odada artık nefes alamıyordu. Oturduğu yerden usulca kalktı. "Ben aşağıya döneyim. Sana da çok geçmiş olsun," diyerek kapıya doğru yürüdü. "Kendine dikkat et," diyerek temkinde bulundu.

"Dikkat ederim," diyen Beritan tebessüm etmişti.

Tebessümüne karşılık veren Ezo, kapıdan çıkmıştı. Bundan sora tehlike varsa bu tehlikenin olmaması için daha çok çaba sarf edecek adam da olacaktı. Ezo'nun sevindiği nokta ne Beritan'ın ne bebeğin zarar görmemiş olmasıydı. Öbür türlü büyüyen korkusu vardı ve dinecek gibi görünmüyordu.

Kadın hissiyatıydı, Şenvan Eroğlu'nun kapıldığı noktayı uzaktan değil, tam yakından görüyordu. Görmeye devam edecekti. Nefes aldığı bir Ömür boyunca hem de. Aşağıya inerek yarım bıraktığı konuşmaya devam etti. Görümceleri Beritan'dan nasıl özür dileyeceklerini düşünüyorlardı. Ezo gidip özür dilemelerini ve hatalarını kabullenmelerini söylemişti. Küskünlüklerin olacağı bir aile değillerdi. Bu konağın mutluluğa ihtiyacı vardı. Küskünlükler asla gerçek bir mutluluğa ulaşmaya izin vermezdi.

Aralarındaki buzlara çivi çakılmış, çatlayan buzullar ortadan yok edilmişti. Jiyan ve Şilan'ın yengelerine gidip özür dilemeleriyle küskünlük bitmişti. Ancak Beritan'in kalbindeki kırgınlık bakiydi. Ne kadar affetmiş olursa olsun, kırgınlığı asla geçmeyecekti. Beritan kendisine gelenleri ne geri çekmiş ne de kalpleri kıracak bir harekette bulunmuştu. Yaşanılanlara rağmen daha bu evde bir ömür geçireceği için tamam, demişti.

Devrilen günler içerisinde Eroğlu Konağında heyecan ve yoğun bir tempo vardı. Üzüntü bertaraf edilmiş gibi Vedat'ın evlilik konusu evdeki herkese sinmiş, her vücuttan bir sevinç çıkmıştı. Herkesin mutluluğu neredeyse yüzlerinden okunuyordu.

Doktordan aldığı bilgiler Şervvan Ağanın gözünü iyice kor-kutmuştu. Çok stres altında olan karısı bu gidişle düşük tehlikesine girecekti. Bu yüzden kolları sıvamıştı. Beritan'ın üzülmesine izin vermemişti. Aradaki bütün mesafeler yok edilmişti. Öyle ki bir sabah önünden geçerken kalçasına indirdiği şaplakla karısını utancından

çığlık attırmış, konağı başına toplamıştı. Kendisi odaya girmiş, yanma gitmeye tenezzül bile etmemişti. Yaptığı açıklamayı pencereden gülerek izlemişti.

Çekirge korkusuyla geçirmişti çığlığını karısı. Bu bile onu güldürmeye yetmişti. Beritan tarafında ne kadar gülüyorsa, Ezo tarafında bu sevinç biraz kırıktı. Aralarında herhangi bir kırgınlık yoksa bile karısı ara sıra uzaklaşabiliyor, Şerwan'ı yalnız hissettirebiliyordu. Uzaklaşma rollerinin daha da büyüyeceğinin düşüncesindeydi Şerwan. Bir hafta boyunca her gece Beritan ile aynı yastığa baş koyan adama Ezo'nun yakın davranmasını beklemiyordu.

Vedat'a, Bemıal'i isteme kararı Agir Ağa ve Zozan Hanım tarafından verilmiş, o hafta içerisinde istemeye gitmişlerdi. Gelinlerini yanında götürmek istemişlerdi. Fakat Beritan'ın hamile olması gelişine engel olmuştu. Şenvaıı'a sorduğunda kocası gitmesine karışmayacağını söylemiş ama gönlünden geçeni de söylemeyi eksik etmemişti. Beritan gitmesini istemediğini öğrenince isteğine uymuş, 'Sen istemiyorsan ben de gitmem,' diyerek kocasını şaşırtmıştı.

Şenvan üzülecek, orada laflara maruz kalacak endişesiyle göndermek istememişti. Oıun yerine söze gelinleri olarak Ezo ve Zilaı gitmişti. Sözler kesilmiş ve Bermal, Eroğlu Konağına gelecek gelinlerden biri olmuştu. Hemen bir hafta sonra nişan olacağı haberini vermişlerdi. İki konağında hazırlığı hız kesmeden devam etmişti.

Vedat'ın hiç solmayan gülüşü evdekilerin eğlence kaynağı olmuştu. Özellikle Botaıı ve Serhad'ın takılmasından bıksa da keyfini bozamamışlardı. İleriye giden kardeşlerine rağmen metanetini korumuştu. Eltileriyle uğraşacaklarını söyleyen yengeleri -Beritan hariç- Bermal'i süründüreceklerini söyleyerek Vedat'ın gözünü korkutmuşlardı.

Ezo özellikle büyük gelin olarak iş yaptıracağını söylemişti. Vedat'ın cevabını hatırladıkça gülümsüyordu. "Kaynanan daha yaşıyor, Ezo." İması derin olmuştu. Ona çektirmek sana düşmez, diyordu. Sen kaynana değil gelinsin, diyordu. Ki zaten Ezo çektirmek gibi bir niyette değildi.

 Karşıdan kocasının gelişini görünce adımlarım olduğu yerde durdurdu. Elinde bebek patiği gibi bir şey duruyordu ve dudağında silinemez bir gülüş. Ezo babalık heyecanı yaşayan kocasının elindeki

bebek patiğine gülümsediğini anlıyordu. Nasıl gülme- sindi? Altı yıllık hasreti dinmişti. Ezo, onun güldüğünü görünce üzüntüsü diniyordu. Şerwan'm gülmeye ihtiyacı vardı. Bu ihtiyacını karşılayanın kendisi değil, başkasının olması onu kırsa da yine de kocası için seviniyordu. Babalığı hak eden adamdı. Ondan mükemmel bir baba olurdu. Çocuğunun annesi kendisi olmayacak, başka bir kadın olacaktı.

Tüm bunlara inat dimdik durarak kendisine gelen kocasına gülümsedi. "Bu mutluluğunu neye borçluyuz?"

Şeıvvan elindeki beyaz renkli bebek patiğini karısına göstererek sırıttı. "Yunus göndermiş. Duyan herkes hediyeler gönderiyor. O da altta kalmak istememiş," diyerek kutuyu karısının eline bıraktı. Bebek patiğini izledikçe gülüşü büyüyordu. Onu buruk yanıyla izleyen karısını o anlarda unutarak hediyeyi parıldayan gözleriyle tutuyordu.

Ezo elindeki kutuyu incelediğinde küçük bir zarf görmüştü. Zarfı kutusundan çıkarıp kocasına gösterdi.

"Bak zarf var."

"Oku neler yazmış. Allah biliyor ya, yine dalga geçmiştir."

Ezo sesindeki bıkkın şikâyetçi tınıyı alınca kıkırdadı. Şerwan'ın etrafında ciddi adamlar varsa bile yalnız kaldıkları an adamı deliye döndürecek yorumlarda bulunuyorlardı. Muhtemelen dostu Yunus yine aynı etkiyi yaratmak istiyordu. Zarfı açıp içindeki küçük kartı çıkardı. Yazıyı seslice okuyan kadının yüzündeki gülüş, okudukça hayal kırıklığına ve en sonunda acıya dönmüştü.

"Sonunda seni baba olarak göreceğiz. İstediğiniz bebek geldi, biricik karın Ezo ile mutluluğa kavuştunuz* Bir ömür mutluluklar. "

Cümlesi bittiğinde buğulanmış gözleri elindeki karta bakmakla mükellef olmuştu Ezo'nun. Bebeği ondan sanmıştı. Üzerine kuma geldiğinden habersiz, o patiği ikisinin sandığı bebek için göndermişti. Bakışları ağır ağır kocasına kaydı.

Sarsılmış ifadesiyle karşılaşmak sürpriz değildi. Ten renginin değiştiğini görmek de sürpriz değildi. Güldürecek klasik bir yorum olduğunu sanıyordu Şerwan, canlarına kıyacak cümleleri oda beklemiyordu. Ezo'nun kolları çaresizce iki yanma düştü. Cevapsızlığın, elden hiçbir şey gelmeyen o çaresizliğin dakikaları yine sarmıştı. Kapıyı çalmadan içeri giren bela gibiydi. Her dakikanın zulümle geçtiği su götürmez bir gerçekti.

Şervvan titreyen parmaklarını durdurmak için tuttuğu patiği avuçları arasında sıktı. O bebek sevdiği kadından değil, kumasındandı. O mutluluğu sevdiği kadınla paylaşmamış, ikinci kadınla paylaşmıştı. Bir ömür mutluluk değil, bir ömür azap çekiyordu. Ezo'nun okumasını istemeseydi keşke.

"Beritan."

Sessizlikle çatışan anlarına yabancı bir ses karışmıştı. Ezo ve Şerwan aynı anda kafalarını sesin geldiği yöne çevirmiş, beklemedikleri kadını karşılarında dolu dolu gözleriyle dikilirken bulmuşlardı.

Zilan aşağıdan onu çağırmasa Beritan sessizce gidecekti. Her zamanki gibi varlığını hissettirmeden gidecekti. Ne var ki öyle olmamış, duyduklarından ötürü gözünde biriken yaşlarına karı koca

şahit olmuştu.

Üçü de her şeyden habersiz bir bebek patiğiyle gülümserken, okunan bir notla tepetaklak olmuşlardı. Beritan kocasının anlayacağı manaları yükleyerek baktı. Kimse onu hâlâ bilmiyor muydu? Bu bebek Ezo'nun mu sanılıyordu? Belki kimse onun varlığını hiçbir zaman bilmeyecekti.

Biriken bir damla yaş düştü. Adı tekrar kulağında çalındı. Beritan beklemeden sırtını döndüğü gibi çıktığı merdivenleri inmişti. Gerisinde çaresizlikle çatışan karı kocayı yeniden baş başa bırakarak.

Ezo kocasına döndü. Boğazını düğümleyen yumruyu yutkunmaya çalıştı, yutkunamadı. Sormak istediği soruyu güçbelâ kırılmış ses tonuyla yönlendirdi. "Bebeğin kumamdan olduğunu bilmiyor muydu?"

Şervvan kafasını salladı. Bu hayır demekti.

"Kuma aldığını söylemedin mi?"

Şervvan yine kafasını salladı. Bu da hayır demekti. "Koca bir marifet değil kuma gelmesi. Neden söyleyeyim?"

Ezo elindeki notu sallayarak kocasına gösterdi, "Bunun için." Sesi sertleşmiş, bakışları derinlik kazanmıştı. "İnsanların o bebeğin benden olmadığını öğrenmesi için. Sana bebek verenin Ezo değil, Beritan olduğunu öğrenmeleri için." Böylece her iki tarafın yıpranışı derinlik kazanmazdı. "O bebek benden değil Şenvan, artık bilsinler."

Eliyle arkasında duran odayı işaret etti. "Böylece odana götüreceğin notlarda da bundan sonra adım geçmez." Elindeki notu ve paketi kocasının eline bırakarak ifadesindeki sarsıntıyı büyüterek sırtını dönmüş, yukarı çıkacak merdivenlere yönelmişti.

Şervvan bir elindekilere baktı, birde giden karısına. Yine aynı hesaptan dönüyordu. Birini kazansa, bir diğerini kaybediyordu. Ki bugün kayıp bir adamı iki kadını aynı anda bulmuştu. Tek bir hediyeyle, okunan tek bir notla, bilinmeyen bir gerçekle, adı olmayan bir kadınla, bilinmeyen yanlışlarla... Tek bir isimle seyirlik mutluluklar ömürlük zindanlara hapsedilmişti. Gardiyanları ise hayatlarıydı.

"Bennal Hanım ile alışveriş epey zorlu geçti." Sesinden isyanlar

dökülen Zilan, günlerdir yaşadıklarını Beritan'a yine anlatırken bastıramadığı kızgınlığını ilan ediyordu. "Hayır yani bizde gelin olduk, nişanımız vardı. Bu evdeki kimseye zorluk yaşatmadık." Ezo ve Beritan gizlice bakıştı. Zilan'm yeni gelini daha gelmeden karşı tarafına alması iki kadını korkutuyordu. Bu cazgır kadının yapacakları akıl almaz olurdu. Zilan ziyadesinden daha fazla bir kıskançlığa sahipti. Ve Bermal'i sebepsizce kıskanıyordu. Yeni gelin üstelik Vedat'ın karısı olacaktı.

Beritan kızgınlığını hafifletmek adına bir girişimde bulundu. "Sen Bennal ile çok iyi anlaşırsın bence. Senin kafa dengin." Zilan eltisine saçmalama, der gibi baktı. "O suskunlar kraliçesiyle benim ne gibi bir anlaşmam olabilinniş? Hele kafa dengini hiç olamaz. Hem öyle suskun olandan korkacaksın. Ne dedikodular, gıybetler çıkıyorsa öylelerinden çıkıyordun"

Bu tavır fazlaydı. Ezo hayretler içerisinde eltisini izledi. "Sen hayret bir şeysin, Zilan. Kız daha eve gelin gelmedi. Sana zorluk çektirmesi çok normal. Çünkü çekingen, çünkü utan

gaç...” Ezo son kelimeleri tane tane sıralıyordu. “Seninle nişan alışverişine çıktığımızda sende baya utangaçtın canım.” Sesindeki tınıyı dost canlısı tutuyordu. Zira karşısındaki kadının yanlış anlaması muhtemeldi.

“Neçîrvan’ı kıskanıyorsun, anlıyorum da neden Bermal’i kıskanıyorsun bu kadar?” Merakını gidermek isteyen Beritan, sonunda sormuştu. Tam bir haftadır Zilan’ın yeni geline olan takıntısıyla uğraşıyorlardı. Özellikle yine böyle yalnız kaldıklarında. Fark ettiği bir gerçek de düşüncelerini sadece iki eltisine itiraf ettiğiydi.

Dudaklarım ısıran Zilan, düşmanca bakışlarını Önce Ezo’ya sonra Beritan’a yolladı. “Yarın geldiğinde seversiniz eltinizi.” Elindeki toz bezini kovaya bırakıp kapıya yöneldi. îki eltisi de yeni gelini fazlasıyla koruyorlardı. Zilan onu kıskandığını kabul etmese de içten içe deliriyordu. Onunla çok iyi arkadaş olabilirlerdi. Bu yersiz düşüncelerine son vermezse daha ilerisi olacağını biliyordu ama kendine engel de olamıyordu.

“Zilaann...”

İki kadın aynı anda pes eden tınılarıyla kapıya yönelen kadını çağırmışlardı. Pes ettiren raddeye getirmişlerdi. Kalçalarım kıvıra kıvıra gidişi, dönüp cevap vermemesi iki kadının sabır taşlarını çatlatmıştı.

“Dedikoduyu çok sever ha,” diyerek kapıdan çıkmış, karşısına çıkan Vedat’ın şüpheli bakışlarına olmadık cevapları aniden vermişti. “Ay Vedat, senin nişanlın çok dişli çıktı. İnanır mısın, dün alışverişte öyle şeyler söyledi ki Vedat duysa anında nişanı bozar, dedim.”

Afallayan Vedat ciddi edasını bir süre süzdü. Neler söylemişti ki nişan bozulacak hale düşecekti? Sinirlenmeden önce sormak istedi. “Neler söylemiş?”

Zilan ayıplarcasma baktı. “Söylesem nişan bozulur. Bozulmasın diye söylemiyoruz herhâlde.” Aksi gibi kaynını paylayarak yanından geçip gitmişti. Geride düşünceleri ve merakı içinde debelenen adamı bıraktığından haberdar, gözden kaybolmuştu.

Vedat kıstığı gözlerini erkeklerin misafir odasında bulunan yengelerine çevirdi. Evet, bu kadınlar kesinlikle neler olduğunu biliyorlardı. Keza Ezo da alışverişe çıkıyordu. O muhakkak biliyordu neler dediğini. “Ee yengccim, Bermal Hanım nişanı bozacak neler söyledi?”

Elleri her iki yanında havaya kalktı, “Ben nişanı bozacak hiçbir

şey duymadım kızın ağzından. Z i lan seni test ediyor sadece. Biz de Neçırvan'a az yapmadık. Herkesten intikamını alıyor." Beritan tüm bunlar olduğunda burada değildi. Neler yaşadıklarım merak etti. İçindeki eksiklik hissiyatını öldürmeye çalıştı. Hissetmek değil, öldürmek! Böylece canı çok yanmazdı. Şimdi Vedat'a takılmaya pek bir yüzü yoktu. Botan olsaydı emindi ki çok takılır, uğraşırdı. Ancak aynısı Vedat için geçerli değildi.

Vedat sıkıntıyla ofladı. "Desene yandık,.." Kendi kendine söylenirken kolunu kapı pervazına yaslayıp yüzündeki muzır ifadesiyle yengesine baktı. "Ee neler söyledi başka? Heyecanlanmış mı? Bu nişandan falan memnun mu? Rızası var, değil mi?"

Yan yana duran iki kadın göz ucuyla bakıştı. Bu soruları Vedat mı soruyordu?

"Sence rızası olmasa babası, büyük babası sana gelinin olarak verirler mi?" diye sordu Ezo. Cevabını beklemeden Vedat'ın hoşuna gidecek bilgileri verdi. "Çok hanım hanımcık, mülayim bir kız. Senin gibi efendi, iyi anlaşırsınız. Ama senin hakkında hiçbir şey söylemedi, sormadı. Adının geçtiği yerde kızardı durdu. Bir ara güldü öyle."

Tek kaşım kaldıran Vedat anlamışçastna kafasını aheste aheste salladı. Ne yani, onun hakkında hiçbir şeyi merak etmiyor muydu? Hiç mi bir şeyi sormamıştı? Canı sıkı Isa da yengelerine belli etmedi. Gitmek için kolunu pervazdan çekti. Döneceği esnada yengesinin seslenmesiyle duraksadı.

"Sadece şey dedi."

Vedat heyecanını gizleyemeden sordu. "Ne dedi?"

"Bir erkek geri kafalı değilse her şekilde yontulur, dedi." Ezo'nun söyledikleriyle adamın bütün heyecanı küle dönüşmüş, muzır ifadesi kararmıştı. "Ne dedi? Ne dedi? Ne dedi?" Beritan dudaklarını ısırdı. Zilan'ın yapmaya çalıştığını engelleyen Ezo, şimdi kendi diliyle başarmıştı. Sorgulayan bakışlarım üzerine kuma gelen kadına yönlendirdi. Neden bunu yapma gereği duymuştu?

"Bir erkek geri kafalı değilse her şekilde yonftılur, dedi. Bende haklısın, dedim. Siz erkekler geri kafalı olmadığınız müddetçe bir nebze çekiliyorsunuz."

Vedat, o cümlenin üstüne bir de yengesinin hak verdiğini duyunca bütün anlayışını ortadan kaldırmıştı. "Haklısın, dedin öyle mi?" Sesi beklemediğinden daha sert, daha hırıltılı çıkmıştı.

Ezo gözlerini kırpıştırdı. "Merak etme, Zilan kendine has üslubuyla cevap verdi nişanlına."

Beritan anlattığında bayagülmüştü. Bu iflah olmaz kadının eline o an fırsat geçmişti. Hak vermesi gerekirken Vedat'ın yanında olmuştu. Yine istemsizce o gülüş dudaklarından sessizce geçti.

Vedat önce Beritan'm sonra Ezo'nun güldüğünü görünce ne söylemiş olabileceğini düşündü. Söz konusu Zilan olunca ne söylediğini kestirmek mümkün değildi. Vedat ilk defa Beri- tan'a soru yöneltmişti. Sesinde ve yüzünde mahcup ifade vardı. O kavgada söylediklerine inanmamıştı. Pişmanlık yaşıyordu. Ve en kısa zamanda bu kadınla konuşacaktı. "Hangisinin tarafında oldu? Kadın dayanışması mı yaptılar?"

Beritan kendisiyle konuşmasına, sorunun kendisine yöneltilmesine sevinmişti. Bu evde onunla konuşmaları, soru yöneltmeleri hoşuna gidiyordu. Bu varlığının kabul edilmiş olması demekti. Onu önemsiyorlar demekti. "Ezo söylesin," diyerek topu kadına attı. Zira zafer Vedat'ın olacaktı.

"Amed'in surları kadar diliyle ne cevap verdi?"

Ezo omuz silkti. "Benim kaynım geri kafalı olsa düğünde sana laf gelmesin diye sandalyesini çevirmezdi. Bunları göz ardı etmeyelim gelin. Vedat'a laf etmene izin vermem, dedi Zilan Yengen. Tarafımızda olur sandım ama senin yanında oldu." Vedat duyduklarıyla gülmüştü. "Güzel cevapmış. İnşallah çok yüklenmemiştir."

Bakışan Ezo ve Beritan sessiz kaldı. Vedat çok yüklendiğini anladı. Zaten Zilan'dan başka türlü hareket beklenmiyordu. Keyifle vücudunu geren genç adam odanın önünden ayrılmıştı. Gidişini izleyen iki kadın yorgunlukla nefeslerini bıraktılar.

"Küçük eltimiz Zilan'dan çok çekecek," diyen Beritan, Ezo'dan aynı onayı almıştı. Daha kızın istenileceği kararı verilmemişken gardım almıştı Zilan. Ya geldiğinde neler yapacaklardı?

"Yarın nişan, yarın büyük gün, yarın olaylı gün..." sıralamasını ağır ağır yapan Ezo, kumasının endişeli bakışlarını görünce endişesi katlanmıştı. Yarın nişandan ziyade o ve Beritan göze çarpacak, dillerde dolaşacaklardı.

"Neler olacağını tahmin etmek zor değil," diye hak verdi Beritan. Muhtemelen hamileliği üstünden Ezo'ya yürüyeceklerdi. Sonra da Ezo'nun kocası tarafından olan aşkını gözüne, kulağına, kalbine sokacaklardı. Daha yeni bir kavgadan çıkmış ve barışmışlardı. Dicle olayı belki de onlar için ders olmuştu. Ve yarın herkesin karşısına daha güçlü çıkacaklardı. Üstelik iki haftadır oldukça da iyi bir iletişim kuruyorlardı.

Şenvan'a hediye gelen bebek patiği ve notun üzerinden bir lıafta geçmişti. İki kadın kırıldıysa bile bunun sözünü etmemişti, Hiç olmamış gibi davranmış ve konuşmaya devam etmişlerdi. Orada suçlanacak kimse yoktu. Ne Şerwan... Ne Ezo... Ne Beritan... Ki Beritan kocasının bebek patiğine nasıl mutlulukla baktığını da görmüştü. O gece eğer yanma gelseydi belki bu konu hakkında konuşacaklardı.

Ancak Şervvan üç gece Ezo'nun yanında kalmış, son dört gününü de kuma karısının yanında geçirmişti. Beritan ağrıları yüzünden

yanında kalmasından memnundu. Fakat korkunç bir tedirginliği vardı. Oda gün geçtikçe Şerwan'ı daha çok yanında ve yakınında isteğiydi. Bu isteği kendine saklıyordu çünkü olmayacağım biliyordu.

Aşk ilelebet ilk kadınındı! Bekleyiş ilelebet kuma kadınındı! "Ama güçlü olacağız. Ne söyleseler, ne konuşsalar biz metanetimizi koruyacağız. Birbirimizi öğrendik..." Kasıtlı imasını Beritan'm çok iyi algıladığını biliyordu. "Bu nişanda ayakta duracağız ve bu nişandan sonra da."

"Duracağız Ezo. Ben yıkılma niyetinde değilim!"

"Bende!" diyerek işlerine geri dönmüşlerdi.

Yarın nişan olacağı için Ezo, Beritan, Zilan konağı büyük temizlikten geçirmişti. Ayşe ve Zehra'ya yardım için tuttukları iki kadınla el birliğiyle bütün konağı temizlemişti. Erkek misafir odası üç kadın tarafından -Zilan alınganlık edip kaçmıştı- son bir kez daha temizleniyor ve düzene sokuluyordu. Bahçede sandalyeler sırayla dizilmişti. İkramlar için mutfak hazır hale gelmişti. Koca kazanlar yemekler için bekliyordu. Son bir kez hazırlıklar gözden geçiriliyordu.

Bütün yorgunluklar vc telaşlar bir tarafa, Vedat'ın nişanı evin keyfine keyif veriyordu. Damat adayının heyecanlı halleri, evin onunla çatışması, Bermafin adının geçtiği her yere adamın konması anne babasını bile sevindiriyordu. Agir Ağa oğluyla uğraşıyor, arada heyecanına yenik düşmemesi uyarısında bulunuyordu.

"Acaba Vedat nasıl bir koca olacak?" İşi arasında akima gelen soruyu Beritan seslice sormuştu.

"Onu düğünden sonraki gün sabah öğreneceğiz, Beritan."

İki kadın sessizce kıkırdamıştı. Tabii ya daha sabahında anlayacaklardı. Evin en efendi oğlanı ilk sabah nasıl davranacaktı?

Misafir odasının temizliği bittikten soma tekrar mutfağa giren iki kadın, yarın yemek ve iş yapmak için gelen kadınları da bir odaya almışlardı. İşlerini tamamen bitirdikten sonra hamile kadın bir bardak süt doldurduktan sonra odalarına doğru çekilmişlerdi.

"Şev xweş, Beritan."

"Şev xweş, Ezo."

Odalarına çekildiklerinde Beritan sütünü çeyiz sandığının üzerine koydu. Banyoya ilerlerken eteğinin zincirini indirdi. Üzerindekileri çıkartıp elini yüzünü yıkadıktan, dişlerini fırçaladıktan sonra banyodan çıkıp geceliğini üzerine geçirip sütünü de aldıktan sonra yatağına girdi.

Sütünü bir dikişte içen genç kadın, boş bardağı komodinin üzerine bırakırken gözü saate takılmıştı. Gece on ikiyi geçtiğine göre kocası gelmeyecekti. Dört gündür yanındaydı. Ezo'nun yanma gidecekti. Zaten Beritan için daha iyiydi. Kendini bu konuda yıpratmıyordu. Yatağına güzelce uzanıp yorganına sıkıca sarılırken yorgun bir gülümseme dudaklarında yer edinmişti. Yakında Bermal de gelecek ve ev kalabalıklaşacaktı. Bu mutluluk ona birkaç gün yeterdi.

Gözlerini kapatıp kendini uykunun kollarına bırakacakken odanın kapısı aniden açılmıştı. Gözlerini yeni kapatan genç kadın hızla açarken, kafasını kaldırıp ona doğru gelen kocasını görünce kaş çattı. Gelmeyeceğini sanıyordu. Belki de kontrol etmek için gelmişti.

"Şenvan.."

"Nasılsın, Beritan?"

"İyiyim, ne oldu?"

"Seni kontrol etmeye geldim. Uyandırdım mı?"

Genç kadın yattığı yerde doğrulmuştu. "Yok, uyumak üzereydim."

Şenvan anlayışla gülümsedi. Konuşmak istediği konu için gelmişti daha çok. "Yarın büyük bir gün. Vedat ve Bermal'den

ziyade sen ve Ezo göz önünde olacaksınız. İkinizle uğraşacaklardır. Sana duymak istemeyeceğin şeyleri söyleyebilirler."

Beritan bilmiş bir gülümseme sundu. Kocasının omzuna desteklercesine elini koydu. "Merak etme, biz her şeye hazırız. Ne diyeceklerini biliyoruz." Şenvan bundan emin değildi. "Hayır, beklediğinden çok daha fazlası gelecek."

"Biliyorum!"

İnada binen kansı farkında değildi bazı şeylerin. "Yine de ne sen, ne Ezo takmanızı istemiyorum. Yan yana olacak, kimseye o yüzü vermeyeceksiniz. Kulak ardı edeceksiniz." Beritan'a gelecek laflar belliydi, Ezo'ya gelecek laflar belliydi. İki kadınında üzülmesini istemiyordu.

"Dicle gelecek, onunla konuşmanı istemiyorum."

Beritan'ın gülen yüzü solmuş, kaşları çatılmıştı. "Siz isteseniz de ben o kızla konuşmam. Ben o ismi lazım olmayan kızı tanımıyorum!" Şenvan haklılığı karşısında bir şey söylememişti. Dicle'ye ne yapsa yeriydi. "Peki, Ezo ile konuşacak mısm?" diye sordu. Onunla konuşarak mı gelmişti buraya?

Şenvan kafasını salladı. "Şimdi konuşmaya gideceğim. Sen kendini üzme. İkinizden tek istediğim bu."

Dudaklarını ağır ağır yaladı. Onun yanında olmayacaktı bu gece. Ezo'nun yamıa gidecekti. Bu gece yalnız uyuyacaktı. "Tamam, hayırlı geceler."

Kafasını sallayan genç adam bir şey söylememişti. Ancak yerinden de kalkmamıştı. Gidişini engelleyen bir şeyler vardı. Ve bunu karısına nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Kocasının çıkmadığını görünce, "Gitmeyecek misin?" diye sordu. Bakışlarında bir gerginlik vardı.

"Gideceğim." Bir süre birbirine baktı kara gözler. Bekleyiş uzamıştı ve duyulan tek şey dudaklardan çıkan gergin ve meraklı nefeslerdi. Beritan bu rahatsız edici bekleyişe ve onu izleyen kocasına son vermek için, "Hadi!" diye soludu.

Şerwan ters bir bakış attı karısına. "Tamam!" dese de yine de yerinden kalkmamıştı. Söylemesi gerekenleri karısı üzülecek diye

söyleyemiyordu.

Ve bu bekleyiş görünen o ki uzayacaktı. Birbirine kenetlenmiş kara gözler gibi...

Karagözleri bir an olsun ayrılmadı. Beklenti dolu gözlere ne derse kırılacaktı. Yarın zaten her şeye hazırlıklı olmasını söylemişti. Sıkıntılı nefesini içine attı. "Neyse, bir şey yok. Sen uyu, yarın erken uyanacaksın, yorulacaksın bütün gün," diyerek uzanıp alnına öpücüğünü şefkatle bıraktı.

Birlik olurlarsa ve metanetlerini korurlarsa yarın herkesten daha güçlü iki kadın olduklarını duyuracaklardı. Şenvan Eroğ- lu'nun tek temennisi buydu. Yerinden kalkan adama baktı. Merakta kalan kadının gözleri hayal kırıklığı içindeydi. Niye söylemeden gitmişti? Niye böyle yapmıştı şimdi?

Elinden sıkıca tuttu. Kendisine çevirdiği adama baktı beklentiyle titreşen kömür karası hareleri. "Söyle, kırılmanı ben. Neler olacağım biliyorum."Şerwan karısına kısa bir bakış attı. "İyi geceler Beritan!" Sakin ses tınısı ve elini sakince çekmenin altında bir emir yatıyordu. Ancak kocası odasından çıkıp giderken kadın emre uyacak durumda değildi. Ne söyleyeceğini merak etmişti için için.

Yine uykusuz bir gece...

** %

Böliirn 18

¿Adetiev, '^öu-neMe-t.. .*

Nişan, damat evinde aşiret soylan ve davetli adamların toplanmasıyla başlamıştı. Saat onda kız evine giden adamlar kız tatlısını yemiş, evden ayrılmışlardı. Gençler ise damat evinde yerini almış, halayı çoktan başlatmışlardı. Kadınlar sabahtan nişanı kutlamaya başlamış, davetliler zılgıtlarıyla evi inim inletirken, saz ve davul zuma şenliğe heyecan katmıştı.

Kaftanlarıyla kadınlar halayı dizerken, renklere bürünürken pullarıyla göz kamaştırıyordu. Tülleri omuz halayında uçuşan kadınların zılgıtları yürekleri hoplatıyordu. Geride damada sevinç, gelin evinde kıza baba evinden ayrılmanın hüznü kalmıştı.

Öğle yemeği için kollar sıvanmıştı. Nişan soğuğa rağmen hâlâ bahçede devam ediyordu. Jiyan, Zilan, Şilan ve Delal Sultan dur durak bilmiyordu. Ağabeyleriyle dalga geçmeleri sabah bitmişti. Damat evde kalmaz, isterse öğleden sonra gelebilirdi. Düğün gününe kadar ne gelin ne damat yan yana geliyordu. Ta ki kızı evden alana kadar!

Üstü başı batmış kadınlar umursamadan halaya giriyordu. Koskoca Agir Ağanın en efendi sevilen oğlu Vedat evleniyordu. Hangi kadın durabilirdi ki? Daye Zozan yaşlı kadınlarla oturduğu odada tebrikleri keyifle alıyor, sohbete damat annesi olarak katılıyordu.

Yukarıda ise ehemmiyetli bir hazırlık vardı. Gelin evine hediye adına götürecekleri çeyiz düzenleniyordu. Sayısını bozmayan elbiseler, etekler, bluzlar ve iç çamaşırı, yazma, şal, tülbent, seccade, lif, banyo gereçleri, kozmetik ürünleri bütün ihtiyaçları dâhildi.

Büyük bir sofra koca salonda kuruldu. Dolma ve sarmalar, içli köfteler, pilav ve sulu yemekler, kızartılmış kuzu etleri ve tavuk etleri, salatalar tabak tabak sofrada yer aldı. Büyük tabakların içine koyulan pilavların üstüne etler serpiştirilmiş, iştah açıcı görüntüsüyle halayı oynayıp acıkan bütün davetlilere yemek ziyafeti çektirmişti. Ayran ve kola sofradan eksik olmamıştı.

Ziyafette durulan kızların sohbeti damat ve geline kendi aralarında yüklenmek olurdu. Ancak Şilan'ın sivri dili yemeklerini boğazına dizmeye yetiyor, ne ağabeyi Vedat'a ne yengesi Ber- mal'e laf gelmesine izin veriyordu.

Ezo, mutfakta hazırlanan tepsiyle ayakta dikilmekten yorulmuştu. Jiyan geleceğim, diyerek mutfaktan çıkmış ve bir daha gelememişti. Belli ki birileri onu meşgul ediyordu. Sabrı kalmayan kadın tepsiyi alarak çıkmıştı. Yemek yemeyenler bahçede bir yerlere kurulmuş, sohbet ediyorlardı. Göz göze geldiği herkese tebessüm ederek merdivenlere doğra yöneldi. Avluda ikinci ve pek kullanılmayan oturma odasına gidecekti. Basamakları dikkatlice çıktı. Son basamağı çıktığında kocası karşısına çıkmıştı. Peçeteyle ağzının kenarım siliyordu.

"Yedin mi yemeği?"

"Yedim, Ezo," diyerek elindeki tepsiye göz gezdirdi. "Bu kimin için?"

"Beritan için."

Yüz kasları aldığı tokat gibi cevapla gerilmişti. Gülümsemesi

yüzünde solmuş, ağzı hafiften aşağı düşmüştü. Bu evde yığınla insan varken niye hepsinin içinden Ezo götürüyordu? "Kı-kızlar ne yapıyor?" sorusunun sonunda yutkunmuştu. Kahrolası kızlar ne-redeydi ki tepsiyi aşağıdan karısı getirip odalara kadar taşıyordu?

"Jiyan götürecekti ama işi çıktı. Oda gelmeyince ben götüreyim dedim." Sesi ve yüz ifadesi oldukça sakindi. Kocasının ifadesinin değiştiğini görünce gözlerini kırpıştırdı. Belli ki kıza- caktı.

Şervvan peçeteyi yumrukları arasında sıktı. "Bir daha böyle bir şey yaptığım görmeyeyim. Bu kadar kız dururken sen niye götürüyorsun? Böyle bir hareketi bir daha görürsem seni kırarım." Sesini kısık tutmaya, yüz ifadesini yumuşatmaya çalışıyordu. Bu nişanda yapacağı şey miydi? Nasıl Beritan'a kendi elleriyle yemek götürebiliyordu? Bu kadın yatalak değildi ya!

Cevap vermeyen kadın onları izleyenlerden dolayı büyütmek istemedi. Şervvan'm ona kızdığına bütün ahali şahit olsun istemi-yordu. Sesini çıkarmadan tebessüm ederek yanından ayrılmıştı. Oturma odasına doğru adımları atarken tebessümü sabitlemeye çalıştı. Jiyan bu derece bekletmeseydi kendisi de yemek götürme hareketinde bulunmayacaktı.

Açık kapıdan içeri girdiğinde Beritan'i, kız kardeşi Berfın'i ve kuzenlerini bir arada otururken bulmuştu. Kendisini süzen gözlerde merak vardı. Kimsenin bakışlarını aldırmamaya çalışarak kumasına doğru yürüdü. "Berfın, zigon sehpayı ablanın önüne bırakır mısın?"

Ağzı açıkta kalan genç kız, elinde tepsiyle önlerinde bekleyen kadını izlemekten cümlesini tam olarak idrak edememişti.
Ablasına yemek mi getiriyordu? "Ef-efendim?" diyen dili konuşmaya dönememişti.

"Zigon sehpayı ablanın önüne bırakır mısın, diyorum." Şaş-kınlığının farkındaydı ve görmezden geliyordu. Sehpanın gelme-yeceğini anlayan Yıldız yerinden kalkmış, kuzeni için sehpayı alıp Önüne bırakmıştı. Ezo tepsiyi üzerine bırakıp Beritaıı'a döndü. "Jiyan gelmek bilmeyince ben getirdim."

Genç kadın önüne bırakılan tepsiye bakadurdu. Ezo böyle bir

günde, herkesin içinde yemek getirip önüne mi bırakmıştı? Kafasını yukarı doğru hafif kaldırdı. "Ni-niye zahmet ettin, Ezo ben aş-aşağıya inerdim." Yüzünün kızardığını yanaklarının yandığından anlayabiliyordu.

"Yok, canım ne zahmeti, afiyet olsun," diyerek arkasını dönmüş, kapıya doğru yürümüştü. Yüzünde sabit tuttuğu tebessümünü hiç bozmadan kapı eşiğine kadar yürümüştü. Hiç kimsenin bunu beklemediği çok açıkken Ezo bir niyetle yapmamıştı. Gö~ rümcesi gelmek bilmeyince o getirmek istemişti.

"Ezo sana hizmet mi etti abla?"

Kapı eşiğinde yüzüne tokmağı yemiş gibi hissetti. Bir tokmakla tebessümü yok olmuştu. Bertin'in sözlerini işitmek dayak yemekten beter etmişti. Ayakta durmaya çalışarak odadan çıktı. Avluya çıktığında yüz renginin yerdeki beyaz peçeteyle aynı olduğunu hissedebilmişti. Şenvan'm neden kızdığını şimdi daha iyi anlıyordu.

Avluyu geçerek merdivenlere ulaştı. Kumasıyla ilişkisi gelen misafirlerin dikkatini çekmişti. Yanlarından geçerken kulak kulağa konuşan kadınlardan işittikleri sözleri bir kulaklarından giriyor, diğer kulaklarından çıkıyordu. Ve ikisi göze batmayacak kadar yan yana durmuş, arada halaya beraber katılmışlardı. Ve yemek için etrafa dağıldıklarında Ezo aşağıda misafirlerle yer- keıı B er itan, kız kardeşinin çekiştirmesiyle yukarı çıkmıştı. Şimdi ise aldığı laf kadının gururunu incitmişti.

Hamile olduğu için hiçbir şeye karışmasına izin vermemişlerdi. Ezo evin ilk ve büyük gelini olarak üzerine düşen vazifeyi yapmak için her yere yetişmeye çalışmıştı. Ki Zilan'm da gelin olarak her misafirle ilgilenişi de üzerindeki yükü hafifletiyordu. Kuması hamile olmasaydı emindi ki oda hiç oturmayacaktı. Ağır iş yapmaktan uzak durduğu için herkesin dikkatini çekmişti. Be- ritan bu evde değer görüyordu. Ancak bu durum beraberinde başka ağır sözleri de getirmişti.

Şervvan'ın dün gece iki kadına kast ettiği beklediklerinizden daha

ağır sözleri işiteceksiniz lafı bu sözler için geçerliydi. Yine de iki kadın yılmamıştı. Çünkü Ezo, Beritan'ı biliyor; Beri tan, Ezo'yu biliyordu. Fakat genç kadın Berim* i bilememişti.

Mutfağı kontrole giden genç kadın sofraların kaldırıldığını, bulaşıklardan sorumlu tuttukları kadınların iş başına geçtiğini görmüştü. Çaylar oturma odasında yaşlı kadınlara ikram edilmiş, sigara içen kızlar bir odada toplanmıştı.

Her şeyi kontrol ettiği ve sürekli kadınların başında durduğu için hiç oturma fırsatı bulmayan Ezo ve yukarıda oturmaktan bıkan Beıitan, Zilan tarafından çağrılmıştı. Birbirlerinin yanından ayrılmayan iki kadın şimdi ayrı cephelerde, halı yastıklarının üzerinde oturuyorlardı. Her iki kadının yanında kız kardeşleri yerlerini aldılar.

Vedat'ın kuzenleri keyifliydi ancak diğer uzak akrabalar için bu geçerli değildi. Çoğu kızın hayaliydi bu eve gelin gelmek. Sıra Botan'a göz dikmeye gelmişti. Serhad için evlilik söz konusu bile değildi.

"E Beritan sen hamile kadınsın, yorulmadın mı git gel git gel?" Soruyu tam karşısında oturan Canan'dan almıştı. Sakin bir

tınıyla sorduğu soru besbelli ima içeriyordu. Genç kadın tebessümle cevapladı. “İş yapmama izin vermediler.”

Bedia evli değildi ve genelde eğlenceli, taklitçi bir yapısı vardı. Herkesle uğraşıp hareketlerini, konuşma tarzını baştan aşağı tıpkısını yapardı. Elini kamına koyarak süzüldü. “Ben hamile kaldığımda benim koca eğilip kalkama bile izin vemıiyordu. Karıma da, oğluma da zarar gelmesin, diyordu. Kaynanam vekayın- biraderimde öyle ama kocam sevip sayınca bir başka oluyor!” Canan taklidini yapan kızın kalçalarını ayağıyla dürtükledi. “Here le.” Gülerek belalı taklitçiyi yanından kovdu. “E sende ne zaman bir hamile görsen yorulup yorulmadığını söylüyorsun. Onlar ne cevap verse aynı cevabını tekrarlıyorsun,” diyerek araya karışan Kader, kadını iyice utandınnıştı.

“Aman siz ne anlarsınız. Hele bir evlenin ikiniz, sizi de göreceğim. O zaman kim ne diyor öğreniriz.” Bedia utandığını görünce saçlarını savurdu. “Sırf senin ağzına laf vermemek için bile susarız, Canan.”

Birbirlerine karşı açıkça konuşan kadınları ve kızları Beritan hafif bir şaşkınlıkla izliyordu. Her düğüne gitmez, her ortama katılmazdı. Ama artık Şenvan Ağanın karısıydı ve uygun görülen her nişanda, düğünde olacaktı. Kız kardeşinin lafı yüzünden Ezo’ya bakmaya çekiniyordu. İşin doğrusu hâlâ o tepsiyi nasıl getirmişti, şaşırıyordu.

Ezo kız kardeşi Esma ile sohbete tutuşmuş, ortada dönen muhabbetten habersizdi. Kafa kafaya vermiş konuşmalarını, arada gülmelerini kuması göz ucuyla görüyordu. Aralarında bir dostluk olduğunu herkese iyi empoze etmişlerdi, Şimdi yan yana olmaksızın birbirlerinden habersiz gibi oturuyorlardı.

“Biz evlenenlere soralım aşkın nc olduğunu, hamileliğin nasıl olduğunu. Seninle aynı fikirdeler mi?” Merak dolu sesiyle ilk

olarak Hediye'ye dönen Pınar, ciddi bir tavırda sordu. "Hediye Yenge, sen ve Mehmet Ağabey severek evlendiniz..." Sözünü orta yaştaki kadın vakur bir edayla kesti. "Şimdi Canan haklı kızlar. Kocan tarafından sevilmek çok güzel bir duygu. Seni kim düşürürse düşürsün, kocanın sevgisi ayakta tutuyor. Hamile kalıp bir bebek vermek, bu sevgiyi daha da büyütüyor. Herkes tarafından ne kadar sevilirsen sevil, kocan tarafından sevilmek çok daha başka bir duygu!"

Her iki duygudan mahrum iki kadın vardı. Keza o iki kadında kendilerinin farkında olarak dinliyorlardı. Ta ki yaraları yüzlerine vurulana kadar. Kendi dünyalarına çekilmiş, ortada dönen muhabbete artık kulak kesememişlerdi.

"Ama sevilmeden evlenen çok kadın var yenge. Bebek doğurup ölene kadar o hayatı yaşayan kadınlarımız var. Sonra adam başka kadını seviyor. Ya aldatıyor ya kuma getiriyor."

"Bazı kadınlar yıllar boyunca bebek veremiyor. Bazıları şanslı, bazıları değil."

"Sevilmeden evlenmeyi ben kabul etmem. Büyük konuşmak istemiyorum ama bir kadın sevilmiyorsa evlenmesin. Onu sevecek bir adam gelene kadar evlenmesin. Evlendikten sonra birbirlerini severler derler, belki sevmez?"

"Bu durumda kim suçlanır? Sevilmediğini bildiği halde kabul eden kız mı? Buna göz yuman ailesi mi? Oğlunu istenmeyen evliliğe zorlayan ya da mecbur bırakan aile mi? Bir erkek sevmediği bir kadını niye kabul ediyor? Hem kendi hayatını hem kızın hayatını mahvediyor. Pınar haklı bence... "

"Kendi pencerelerinizden baktığınız sürece sadece soru sorarsınız. Bir ailenin nasıl olduğunu o evin içine girmeyene kadar bilemezsiniz. Bende kabul edemiyorum sevilmeden evlenmeyi. Ortada bir zorunluluk yoksa herkesin karşı çıkma hakkı vardır, var olmalı."

Zilan her iki kadının durumunu sanki anlayabiliyor!amıış gibi müzakere eden kadınları ve kızlan ölümcül bakışlarıyla izliyordu. Kendi yaşadıklan hakkında konuşmalarına karışmazdı. Şayet söz konusu Ezo ve Beritan'm çıkmaz sokağını adres gösteriyorsa Zilan

susmayacaktı. Kendi aralarında konuşan kadınların tam ortasına geçip herkese tek tek imayla gülümsedi.

"Hanımlar hanımlar... Ben saçlarınızı kökünden kazıtıp güzel evime çalı süpürgesi yapmadan konuyu kapatın. Konuyu kapatmazsanız dilinizi kökünden kesip onu da bizim çiftlikteki büyük baş hayvanlara yediririm. Hoş, mideleri kabul eder mi, onu da bilmiyoruz," Yüzünde size acı vermeyeceğim, diye yansıyan masum ifadesinin aksine dilinde tehlikeli tehditler vardı.

Canan bozulmuş ifadesiyle Zilan'ı süzdü. "Sen kimin saçını kazıtıyormuşsun? Biz kendi aramızda konuşuyoruz işte. Senin mayan kura tabii. Herkes senin gibi kocası tarafından sevilerek alınmıyor."

Zilan dilini dişleri arasında canım acıtacak kadar ezdi. Tamam kabul, kadınlar kadınlara karşı bazen fazla ileri gidebiliyordu. Canan bunun tescillenmiş örneğiydi. Zilan evinde olmalarından dolayı fazla kinci olmak istemiyordu. Mademki konuyu fazla ilerletmişlerdi, o da üzerine düşen vazifeyi gerçekleştirecekti.

"Sende de o şans vardı, laf ettik mi? Kadınların nasıl evlendiğini konuşmak yerine yaşayacak olanlara engel olsana. Böylece vicdanın rahatlar Canan'cığım."

Aralarında yaşı en büyük olan Hediye idi. Otuzunu devirmiş, olgun kadındı. Zilan'm verdiği tepkiyi anlayabiliyordu. Eğer bu evin gelini olsaydı muhtemelen oda aynı muamelede bulunurdu. Fakat konuşmalarında yanlış herhangi bir şey yoktu. Sonuçta bir kadın olarak yaşanılanları dile getiriyorlardı. Onlara göre doğra ya da yanlış olan her şey tüm çıplaklığıyla ortaya seriliyordu. Yeri miydi? Belki değildi lâkin konu açılmıştı.

"Hemen tepki verme, Zilan. Kimseye hakaret, küfür edilmiyor ki. Hepimizin yaşadığı acı gerçekler bunlar. Dile getirmekte ne gibi bir sıkıntı var?" Soruyu sakin tuttuğu sesiyle yönelten Hediye, ortalarında minik boyuyla duran Zilan[5]m tutumunu ayıplıyordu.

"Bugün burası dile getireceğiniz yer mi? Acı gerçeklerinizi çok konuşmak istiyorsanız kendinize bir gün ayarlayın, bütün kadınlarınızı toplayın. Sonra müzakerenizi yapın, kim suçluysa söyleyin." Alayvari üslubunu devam ettirirken kollarını kaldırdı. "Davet etmezseniz çok darılırım hanımlar."

Ezo ve Beritan dişli eltileri tarafından alt edilen kalabalığı sessizlik içinde izledi. Haklıydı ki bugün burasıbu muhabbet için uygun değildi. Üstelik baz aldıkları hayatların iki adı vardı. Oda kendileriydi:

Çocuk sahibi olamayıp üzerine kuma gelen Ezo Eroğlu.

Kuma gelen ve sevilmeden hamile kalan Beritan Cibran.

Ve onların suçlayacağı kimler kimler varken, bir yerde nasip diye boyun eğiyorlardı. Olmuşsa sebebi vardı. Nasipleri bahşeden yüce kudretin bir hikmeti muhakkak vardı.

Kapıdan içeri giren Jiyan, yengesi Zilan'm ayakta siper almış duruşunu görünce şaşırdı. Ne yapıyordu bu deli kadın? Odayı hızlıca taradığında herkesin yüz ifadesindeki gölgelenmiş kızgınlığı, yengelerinin o tanıdık üzüntülerini gördü. İki yengesinin gözünde de gördüğü keder genç kızın canını sıkmıştı. Bu kadınlar ne konuşmuştu ki kızdırmak yerine bu kadar üzmüştü? Ah diline kepenk bağlanacak hale kendini getiren varlıklar! İlk önce yakınında olduğu Beritaıı'ın yanma yürüdü. Kulağına eğilip, "Hadi hazırlanın, gelin evine gitmek üzereyiz," diye fısıldayıp geri çekildi.

Kimseye renk vermeden görlimcesine gülümsedi Beritan. "Tamam canım."

Jiyan soluğunu Ezo'nun yanında almıştı. "Hadi sende kalk, Ezo. Gelin evine gideceğiz, geç kalmayalım. Biz bakarız buralara," diyerek elinden tutup ayaklandırdı. Zilan'ı da yanlarında götüreceklerdi. Götürmezlerse bu kadınları nişana geldiğine pişman edecekti.

"Zilaıı, gelir misin?" diye seslenen Ezo, soluğu Beritan'ın yanında almıştı. îki kadın yan yana gelerek birbirlerine sıcak bir tebessüm sundu. Kendilerini izleyen kalabalığın arasından çıkarak kapıya ulaştılar. Nitekim yakalarını bırakmayan bir soru peşlerine düşmüştü.

"Sanki dün gece sözleşmişsiniz gibi. Biz herkese iyi olduğumuzu gösterelim. Kimse bizden bahsetmesin. Ezo ve Beritan olarak en iyi anlaşan kumalarız." Kısık gözleriyle kapı eşiğinde duran iki kadına şimdiye kadar sesini hiç çıkarmayan Sevgi bombayı atmıştı.

Lafını kimseden esirgemeyen Berfın kahverengi harelerinde alay eden parıltılarıyla Sevgi'yi süzmüş, hemen ardından cevaplamıştı. "Sırf ortaya bir şey atma peşindesin. Onların sözleşmesine gerek yok, zaten oldukları gibiler."

Ezo yaman kızın sözlerine hak verircesine kafasını sallamıştı. Kocası dün gece uyarmasaydı bile onlar zaten oldukları gibi davranacaklardı. İki haftadır aralarından su sızmıyor ve dostluklarını güçlendiriyorlardı. Şimdi dikkatli davranmalarının tek nedeni kimsenin ağzına bir şey vermemekti. Ancak rahat durmamışlardı.

"Lâ havle ve lâ kuvvete..." Sabır çeken Zilan'm cümlesini Jiyan tamamladı. "İllâ billâhil aliyyil azîm."

Üç kadın ihtiyatla kapıdan çıkmışlardı. Cevap verecek bir durum söz konusu değildi. Oldukları gibi davranmak bile insanoğlunun gözüne batıyordu. "O odadan laf yemeden çıksaydık kurban kesecektim," diyen Beritan'm sesi gergin çıkmıştı. Acele adımlarla merdivenlere doğru yöneldiler.

"Gayet rahat, durdular, ben bu kadarını da beklemiyordum." Kısık sesiyle kumasını cevaplayan Hzo, uzun eteğini avucunda hafif toplayıp merdiveni temkinli adımlarla çıktı.

"Merak etmeyin hanımlar, ben onları kurbanlık koyun niyetine kısa zamanda keseceğim. Etleri yavan onların, yahni de olmaz ama idare ederler herhâlde." Müstehzi edasını takınmaktan geri durmuyordu. "Acaba ikinize Canaıı'm dilini mi göndereyim?"

Merdivenlerin başında duraksayan Ezo tiksinerek Zilan'a

dönerken, merdivenlerin yarısında kalan Beritan iğrenircesine inlemiştj. Bu kadının absürt şakaları çekilmiyordu. Silkelenerek basamakları çıkmaya devanı etti. Yanından geçtiği kadına, "Bazen iğrençsin Zilan," diyerek çıkışmış, yoluna devam etmişti. Ezo ile giderek Zilan'ı arkalarında bırakmışlardı. Attığı kahkahadan anlıyorlardı ki çok eğleniyordu.

"Kadınlar toparlanmaya başladı. Hemen hazırlansak iyi olur." Ezo hemen hazır olmaları gerektiğini biliyordu.

Beritan hak verircesine gözlerini kırpıştırdı. "O zaman elimizi çabuk tutalım." Hızlı adımlarıyla odasına doğru yürüdü. Kendi evlerinde günü neredeyse sorunsuz atlatmışlardı. Şimdi sıra gelin evindeydi. Ve asıl orada nasıl bir tabloyla karşılaşacaklardı acaba? Orasını gidene kadar öğrenmeyeceklerdi. Ezo, arkasından gelen Zilan ile üst kata çıkmak yerine Jiyan ve ŞİIan'm odasına geçmişlerdi. Giyinmek için odalara girip kapılarını arkalarından kilitlediler.

Gelin evine gitme vakti geldiğinden konvoy için arabalar kapı önüne sokağın ucundan sonuna kadar dizilmişti. Şenvan Ağa iki karısını ve kız kardeşlerini yanında götürecekti. Bu yüzden arabanın başında olacaktı. Ancak acele etmesinin sebebi bu değildi. Üst katın merdivenlerini inen genç adam, adımlarını hızlı tutuyordu. İki kadını görmeden evvel aşağıda olması gerekti. İkisinden birisi her an karşısına çıkabilirdi. Görünmeden aşağıdaki kalabalığın içinde olması gerekti.

Duyduğu iki kapı sesi son basamakları inmesini engellemişti. İki kapı aynı anda açılmıştı. Ah kadınlar; dakikayı bile tutturan, saniyesini bile kaçılmayan akıllı varlıklar!.. Nefesini tuttu bu anda. Görmeye hazır olmadığını biliyordu. Ancak tuttuğu nefesi iki kadının güzelliğiyle kesilmişti. Şimdi istese de nefes alamazdı. Kapıdan dışarı çıkıp eyvanın ortasında duran iki kadını seyre daldı.

Ezo su yeşili, sarı renkli işlemelerle bezenmiş bir kaftan giyinmişti. Kolları işleme geçişleriyle tülden uzanıyordu. Kesimi dar ve uzun boyuna oturan kaftanın üzerine tülbendi geçirmiş, bütün

altınlarını takmıştı. Ela gözlerine canlılık gelmişti ve uzaktan ışıl ışıl parlıyordu.

Beritan ise lacivert, işlemeleri gümüş renginde kaftan giymişti. Boyu hem kısa olduğundan hem topuklu ayakkabı giyemedi ğinden yanındaki kadın kadar uzun görünemiyordu. Beyaz tülbendi lacivertin üzerine örtülmüş, altınlarla göğsü kaplanmıştı. Ezo kadar altını olmasa bile kuma olarak fazlasıyla vardı. Kara gözlerinin altında tombul yanakları, elbisenin altında hafif şişmiş karnı güzelliğine bir kat daha cazibe eklemişti.

Kesimleri neredeyse ayıı olan kumaşların göğüs kısmı farklı dikilmişti. Ve iki kadın da haddinden fazla güzel gözüküyordu, Birbirlerini sessizce izleyişlerini Şeman uzaktan uzağa izliyordu. Son basamakları inerek iki kadına doğru usulca yürüdü. Yüzünde belirsiz bir sertlik vardı. Yine üçü tek başına kalmıştı.

Gelişini fark eden Ezo utanarak kafasını önüne eğerken, Beritan gözlerini çekinerek kapısına çevirmişti. Şerwan şanslı bir adam olduğunu itiraf etmekten geri durmadı. Ancak iki kadındı ve şimdi her ikisinin yüzüne güzel olduklarını söyleyemiyordu. Ne çok isterdi bir tane olmasını ve istediği her şeyi yapmasını. Sıralayacağı iltifatların sadece bir kadına ait olmasını. Nitekim ne bir iltifatı ne bir lafı söyleyecek durumdaydı.

Nihayetinde kafalarını kendisine çeviren kadınlarla göz göze gelmişti. İlk görebildiği beklentiydi. İki kadının gözlerinde bekleyen ifadeler çatışıyordu. Şimdi hangi birine 'Çok güzel olmuşsun,' diyecekti? Bu cümleyi asla yan yana oldukları sürece kuramazdı. Kara hareleri önce Ezo'ya takılmıştı. Giydiği kaftanla rengi değişen karısının kehribar gibi parıldayan gözlerine kenetlenmişti. Sıkı vücut hatlarıyla ve uzun boyuyla oldukça çarpıcı görünüyordu. Şenvan uzanıp gözlerinden öpmek istedi.

Hemen diğer tarafta duran kadın kocasının ilk karısına kilitlenen gözlerini izliyordu. İki kişilik filmin tek seyircisi gibi hissetti. Yine izleyen, yine izlemekle kalan kendisiydi. Acı boğazına düğümlendi,

Beritaıı acıyı yutkundu. Diğer yutkunduğu bütün sanrıları gibi. Artık izlemeye tahammülü kalmadığı için gözlerini çevireceği sırada Şenvan'ın kendisine döndüğünü gördü.

Tek bir laf bile ağızlardan dökülmüyordu. Sessiz dakikalar uzadıkça uzuyor, gözler birbirine değip çevriliyordu. Anın gerginliği bedenlere öyle nüfus etmişti ki nefesler ciğerlerden güçlükle çıkıyordu.

Şenvan hamile kadım baştan aşağı süzdü. Esmer güzeli karısı lacivert ve beyazla bütünleşince cazibesini ortaya çıkarmıştı. Ancak Şerwan'm daha çok hoşuna giden hafif şişmiş yuvarlak karnı ve tombul yanaklarıydı. Küçük dolgun dudakları yanakları arasında sıkışmış gibiydi. Hamile olan karısı gün geçtikçe güzelleşiyordu. Kilo aldıkça daha sevimli bir hale geliyordu. Avuç içlerinin gıdıklandığını hissetti adanı. Yanaklarına uzanıp dokunmak ister gibiydi.

'Sakın çok oynama, zılgıt çalma. Bebeğe zarar gelmesin.[5]

İçinden geçen bu cümleyi karısının yüzüne söylemek istedi. Lâkin hemen yanında bebek eksikliği yaşayan ilk karısı vardı. Ve bunu da yutkunmuştu. Beritan'ı izleyen kara hareleri gözlerine takıldı. Çok güzel olmuştu.

Başroller o an değişmiş; esas kadın şimdi Beritan, izleyici Ezo olmuştu. Bu hayat böyle gidecekti. Başrolü kapışan, sırasıyla rolü alan iki kadın olacaktı. Şenvaıı'ın gözlerine baktığında ne kadar etkilendiğini görebiliyordu. Her defasında kamına ve yüzüne odaklandığını, onu süzmekten hiç çekinmediğini görüyordu. O kadına kapılacaksın ve farkında olmayacaksın, demişti.

Kocasının dudaklarının kıvrıldığını, hamile kanımı izlerken gözlerinin ışıldadığını gördüğünde Ezo, gözlerini sımsıkı kapadı. Bütün her şeye rest çeker gibi yumup kafasını sağına çevirdi. Paramparça olan duygularının sesini kalbinde işitti. Kuması da olsa bu adam onun yanında o kadına tebessüm ediyordu. Hem de birçok anlamı barındıran bir tebessüm.

Beritan iç yanaklarını ısırdı. Az önce teslim olduğu acı şimdi onu özgür bırakırcasma bertaraf ediyordu. Şenvan tebessüm ediyordu. Hem de kendisine! Bu girişimi ilk karısına değil, kendisine ediyordu. Dudakları hafiften kıvrıldı. Kocasının tebessümüne karşılık veriyordu.

Şeman ne kadar hamile karısını beğeniyor olursa olsun, Ezo bakışlarını yine üzerine çekmeyi başarmıştı. Gözleri gözleriyle buluşamamış, karısı kafasını ondan yana çevirmişti. Kocasına bakmıyor ama her yere bakıyordu. Yan profilini izlediğinde bir kez daha bakma isteği tutuştu. Tülbendi omuzlarına dökülüyor, hafif esen rüzgâr uçuşturuyordu.

Büyülenmiş olduğunu fark edemeyecek durumdaydı. Karısı ne halde olursa olsun, Şenvan'm bakışlarını her daim üzerine aldığını şimdi bile gösteriyordu. Beritan'ı çok beğenmişti ama asıl tutulu kaldığı ilk karısıydı, iik sevdasıydı. Boğazının kuruduğunu hissetti. Kadını kafasını çevirip göz göze geldiklerinde Şeman Eroğlu'nun

ağzından kelimeler gayriihtiyarî dökülmüş, gözleri kehribar ışıltısına takılı kalmıştı.

"Çok güzel olmuşsun... Çok çok güzelsin..."

Bir kadın gülümsemeye kavuşurken, bir kadın tebessüme veda etmişti. Güzelliğine kapılmış gibi ilk karısına iltifat eden adamı eza içinde izledi Beritan. Sevdiği kadını güzel bulup iltifatını ona yapmıştı. Beritan kendini beklemeye zorladı. Ona da çok güzelsin, diyecek miydi? Bir an kendine güldü. İlk karısına vurgun, ona kapılmış adamın bir başka kadına çok güzelsin demesini beklemiyordu elbette.

Yanlarından rüzgârda savrulan bir tüy sessizliğinde geçti. Avluyu geçerek merdivenlerin başına kadar geldi. Omzunun üzerinden arkasına baktığında hâlâ aynı pozisyonda birbirini gözleriyle seven karı kocayı izledi. Ezo başrolü yine kapmıştı!

Ağlamamak için merdivenleri hızlıca inerken Şeman gülümsemesiyle nefesini kesen kadını içine çeker gibi izlemeye devam etti. Beklentisini farkında olmadan karşılamıştı. Ve gördüğü gülümseme her şeye bedeldi. En çok gözleriyle birbirlerini seviyorlardı. Baktıkça derin duygular yüzeye çıkıyordu.

Şeman çehresini karısından çekip yan tarafına baktığında az önce orada dikilen kadının olmadığını fark etti. Çok güzelsiniz, diyecekti. Ezo'ya ettiği iltifatı Beritan'a da edecekti. Ama bu kadın sessizce çekip gitmişti. Çehresi sertliğe aynı saniyede bürünmüştü. Sıkıntılı nefesi dudaklarından döküldü. Biri kırılacak diye ikisine iltifat edemezken nasıl kapılmışsa etmişti. Ve giden bir kadın görmüştü. Ezo'nun üzüldüğünü görünce uzanıp alnını öptü.

"Gidelim."

Sesini çıkarmadan kocasının önüne geçerek merdivenlere kadar yürüdü Ezo. Aşağıdan gelen insan ve müzik kalabalığı gittikçe büyüyordu. Gözleri kumasını aradı. Kocasından aldığı iltifata sevinirken şimdi üzülüyordu. Beritan kalsaydı Ezo adı gibi emindi ki Şervvan bir şeyleri ona da söyleyecekti. Kamını izlerken dudağındaki

tebessümü unutmamıştı. O bakışlar boşa değildi.

İfadesini mutlu moduna getirerek gülmeye çalıştı. Basamakları hızlı hızlı inerken birçok bakışı üzerine çekmişti. Arkasından gelen kocası olunca kafa kafaya verip aralarında dedikodusunu etmeye başlayan olmuştu. Görmezden gelerek merdivenlerin sonunda zılgıt çalan kadınların arasına kendi zılgıtım da ekledi. Uzun, içli zılgıtı her kulağa değmişti.

Kocasının arabasına doğru yürüdüğünü görünce kadınların arasından sıyrılıp arabaya doğru yürüdü. Gelin evine geç kalmışlardı. Daye Zozan ve kadınlar önden gitmişti. Kız evinde biran önce olmaları gerekti. Kapıyı açıp arka koltuğa geçti. Gözleri Beri tan'ı aramış fakat bulamamıştı. Arabada sadece Jiyan ve Şilan vardı. Zilan kocasının arabasındaydı. Acaba o arabaya mı binmişti?

"Beritan nerede kızlar?"

Aynı soruyu yengelerinden alan iki kız kafasını salladı. "Bilmiyoruz Ezo Yenge, Berfin'in yanındaydı. Arabaya binelim, dedim; geleceğim, dedi," diye açıklama yaptı Jiyan. Ağabeyinin ve yengelerinin yüzündeki ifadeler oldukça sertti. Aralarında bir şey mi olmuştu?

Şervvan dirseğini açık camın kenarına dayarken yumruk yaptığı elini dişleri arasında sıkıyordu. Neredeydi bu kadın? Sabırsız bir gerginlikte gelmesini bekliyordu. Kalabalığın içine göz gezdirdiğinde aradığı sureti bulamıyordu. En öndeki araba onundu ve Beritan şimdi gelmezse en arkada kendisi kalacaktı.

Gergin soluklan şimdi sesli ve hızlıydı. Direksiyonu tutan elleri kasıldı. Bu kadın gelmek bilmedikçe adamın sinirleri bir direksiyon gibi dönüyordu. "Şilan, in şu arabadan, şu kadına bak. Hangi d e l i ğ e . Ç e n e kaslarını zorlayarak devamını getirmemeye çabaladı.

Arabanın arka kapısı aniden açılınca bütün kafalar oraya dönmüştü. "Ben sizin arabayla gelebilir miyim?" diye soran kız kardeşine Ezo mahcubiyetle baktı. "Beritan gelecek delala- m i n . K ı z kardeşini geri çevirmek zorunda kalmıştı. Esma ha-

berleri olmadığını fark edince, "İyi de Beritan, teyzemlerle gitti," diye açıklamada bulundu.

Ezo kafasını hızla kocasına çevirdi. Şeman'm çehresindeki sertlik bozulmamıştı. "Bin arabaya, bekleme," diyerek baldızının binmesini söylemiş, önüne hızla dönmüştü. Esma çekinerek ablasının yanma yanaşmış, kapıyı kapatmıştı. Ablasına kısa bir bakış attı. Eniştesinin gerginliği ve sesi genç kızı utandırmıştı.

Kuması kaynanasının arabasıyla giderek mertebesini yükseltmişti. Ezo'nun dudaklarında acı bir gülümseme peyda oldu. Kocasından aldığı iltifatın bedeli bu olmuştu. Daha ne bedeller ödeyecekti?

Şeman kontağı gerilen yay gibi gerilmiş parmaklarıyla çevirdi. Açık camdan içeri aniden bir el girmiş, kornanın üstüne aban- mıştı. Elin sahibine baktığında amcaoğlu Arif[1]'i görünce gözlerini baydı. Komaya hücum eden adamın yüzünde bıkkınlık ifadesi vardı. "Nişanı senin arabada mı kutlayacağız, Şeman Ağa?"

"Yok, pısmam gidiyoruz."

Anladım dercesine kafasını sallayan genç adam, şoför mahallinde oturan kuzenine göz kırptı. Elindeki siyah parlak tespih

le arka koltuğu gösterdi. “Sümüklü, sen geç oraya. Vedat Ağanım nişanım dünya âleme duyurmaya gidiyoruz!”

Şilan aldığı hakarete cevap verecek olacaktı ki ağabeyini fark edince susmak zorunda kalmıştı. Amcaoğlu ne zaman gelse böyle hakaretlerini sıralayıp sabrını sınıyordu. Sessiz kalmak ise asla Şilan’a göre değildi. Ağabeyi yanında olsa bile susamayacaktı. “Senin kız kardeşlerin sümüklü,” diye çemkirerek kapıyı açtığı gibi inmiş, hemen arka koltuğa geçerek sıkışmıştı.

Arif ön koltuğa oturup kapıyı kapattı. “Senin hakkından sadece Serhad gelir.” Kuzenine uslanmazsın bakışları atarak öne dönmüştü. Şenvan’ın bakışlarıyla karşılaşınca göz kırptı. Kuzenleriyle uğraşmayı seven, canlarını sıkmayı iyi başaran bir kişilikti. Muzır halleri aile içi sevilirdi.

Araba konvoyu kornolarla gelin evine gidene kadar inlet- mişti caddeleri, sokakları. Açık camdan kadınların zılgıtları, ön arabanın açtığı halay şarkısı eşlik ediyordu. Bir kız daha dünya evine girecek, bu yolda ilk adımlarını atıyordu. Buna sevinen kadar seviiımeyende arabaların içinde oynayıp zılgıtları çalıyordu.

Araba konvoyu son durağa gelmişti. Gelin evinin önünde park edilen arabadan inmişlerdi. Kapı ağzında davul zuma yeniden çalmaya başlanmıştı. Zılgıtların sesi duyulmuş, kadınlar kızlar oynaya oynaya bahçeden içeri girmişti. Gelin evi halay ile şenlenmişti yeniden.

Şerwan, kız kardeşleri ve karısına uyarıcı bakışlarını attı. Arabada Arif olduğu için uyarısını yapamamıştı. Ne zaman bir düğün olsa üçü temiz bir ikazdan geçerdi. Bakışlarını alan karısıyla kız kardeşleri Şenvan’m sesinin beyinlerinde yankısını dinledi: *Halayda erkeklerin elini tutmayın. Kuzenlerinizin bile elini tutmayacaksınız. Kızların, kadınların elinden tutun. Onlarla karşılıklı oynamayın, bacaklarınızı kırarım!*

Ezo, görümcelerini alarak düğün alayının içine karıştırdı. Birçok gözün hapsine takılmış, görür görmez kafa kafaya verenlerin diline malzeme olmuştu. Sabır çekerek bilhassa görmezden gelerek halaya karıştı. Kaynı için, eve gelecek yeni gelin için oynadı. Kendi içindeki yaraları atmak ister gibi biraz daha mutlu olmaya çabaladı. Biliyordu ki bugün gelecek dedikodular beklediğinden çok daha ağır olacaktı. Ve bu kumasıyla kendi arasında olmasından değil, teyzesiyle gelen Beritan'ın olmasından doğacaktı.

Oynama zevki kalmayınca baskın gözlerden kurtulmak için yukarıda hazır bekleyen Bermal'in yanına gitmek istemiş, halaydan sıyrılmıştı. Görümcelerinin çoktan yukarıda yer aldıklarını biliyordu. Beritan'dan sonra asıl merak ettiği Zilan idi. Allah muhafaza Bermal'i pişman edecek bir şey söylememiş olsundu.

Attığı her üç adımın birinde görmediği akrabaları komşuları öpüp sarılmış, hal hatır sormuştu. Bermal'in kaldığı odaya gidene kadar bu merasimi devam ettiren kadın sonunda bittiğinde rahat bir nefes vermişti.

Gelinin etrafında toplaşan genç kızlar yine uğraşıyorlardı. "Uğraşmayın Vedat'ın müstakbel nişanlısıyla." Ezo'nun kızlara katılması Bermal'e hayal kırıklığı yaşatmıştı.

"Sende mi?" diye sitem eden sesiyle bir haftadır nişan alış-verişinde vakit geçirdiği ve çok sevdiği kadına söylendi. "Sende mi yapacaksın Ezo?"

Zilan yapmasını elbette destekliyordu. Bu kalabalığın içinde araları hiç yokmuş gibi davranmayacaklardı. Birbirlerine karşı mesafeli davranmayacaklardı. Mesela kendisi yeni gelini hiç sevmiyordu ama seviyormuş gibi davranacaktı. Mesela onunla eğlenmek gibi bir niyeti yoktu ama eğlenecekti.

"Vedat'ın adını duyunca bir kızarmalar, bir kızarmalar... Gelinimiz çok utangaç." Yüzüne ne kadar samimi bir ifade ekliyorsa kendi içinde tam aksini ifade eden duyguları vardı Zilan'ın.

Bermal nişan kıyafetini avuçları arasında sıktı. Vedat'a karşı henüz hiçbir his beslemiyordu. Çünkü onunla paylaşımı yoktu.

Adından ve herkesçe bilinen efendiliğinden başka hiçbir şeyi bilmiyordu. Sadece aklında kalan düğün günündeki bakışlarıydı. Bakışlarım ondan çektikten sonra Ezo'ya onu soruşuydu. Sandalyesini döndürmesi, güzel baktıktan sonra zarar vermekten çe- kinmesiydi. Eh! İyi adamdı ve tavrını beğenmişti.

"Ondan değil..," diye sıyrılmaya çalıştı Bermal. Nafile bir sıyrılıştı. Kendisini sevmediğini hissettiği Zilan'ın kanmayacağını biliyordu.

"Baba evine çok alışmasın, yakın zamanda geliyor, dedi nişanlın Vedat. Elini çabuk tut gelin. Eroğlu Konağına geliyorsun." Etraftakilere nispet yapıyordu. Zilan girdiği her ortamda bililerinin kanma dokunmayı âdet edinmişti.

Yeni gelecek gelini tanımayan Beritan, muhabbetlerini dinlerken tebessümünü koruyordu. Onunda Ezo gibi korkusu Zilan'm bir patlak vereceğiydi. Çok şükür bu ana kadar olmamıştı. Ancak olmayacağının garantisi ellerinde yoktu. Gözlerini herkesin üzerinde gezdiren Beritan,kapı eşiğinde durup içeri girmeyen Ezo'yu gördü. Kocasının çok beğendiği ve iltifat etmekten duramadığı kadını. Sadece sevdiği karısı.

Derin bakışları üzerinde hisseden Ezo, kumasıyla göz göze gelmişti. Kocasının iltifatını aldığında ortadan sessizce kaybolmuştu. Ve şimdi onu izlerken bir kadın olarak üzülüyordu. Aynı kocaya sahip iki kadındı onlar. Onları yalnız bırakarak gitmişti. Kalsaydı bir cümleyi de o duyacaktı. Kumasıyla göz göze gelince gerildi. Beritan'ın gözlerinde gördüğü tek duygu kırgınlıktı. Kırılmış bir kadın görüyordu ve hak veriyordu. Şenvan eğer sadece ona güzelsin, deyip sussaydı belki Ezo sadece çekip gitmekle de kalmaz, daha beterini yapardı.

Çünkü Şerwan'ı çok seviyordu. Çünkü Şerwan'ı paylaşıyordu ve bu paylaşımı istemese de zorunluydu. Çünkü Şenvan'm sadece başka kadına ait olmasını, sadece başka kadına iltifat etmesini kabullenemezdi. Kumasıyla göz temasını keserek yeni geline daha

detaylı baktı ve hayran kaldı. Giydiği şekerlik zümrüt yeşiliydi. Yeşil gözlerini âdeta meydana zümrüt taşı gibi sermiş ve parlıyordu. Dağınık maşalarla ensesinde toplanmış saçları, sade makyajı kumrallığına tam oturmuştu. Güzel ve iyi kalpli bir elti geliyordu. "Valla Vedat seni görmesin. Düğünü beklemeden elinden tutar, odana koyar! Âdetleri, gelenekleri bile bırakır!" BermaPin yanakları gül goncası gibi açılmış ve kızarmıştı. Bundan şüphe etmemişti. Zira çok çabuk davranmıştı. Çeyizler düzüldükten sonra düğün tarihi damadın annesi tarafından açıklanacaktı. Ve Bermal çok yakın olduğunu biliyordu. Son günlerini yaşıyordu baba evinde. Dolu dolu oldu gözleri.

Beritan tanışmak adına gülerek girişimde bulundu. "Dur daha ağlamak için erken. Makyajını mahvedeceksin."

Bermal omuz silkti. O gecelerdir ağlıyordu. Anne babasının evindeki özgürlüğü gidiyordu. Artık genç bir kız olmayacak, evli bir kadın olacaktı. Çok yakında! İçgüdüleri bir aya kalmadan yuvasından uçacağını, yeni yuvasına konacağını söylüyordu. Buğulu gözleri onunla uğraşan kızların üzerinde gezindi. Çoğu imrenirken, çoğu özenip kıskanıyordu.

Asıl takıldığı az önce uyarı aldığı kadındı. Bu kadın Şenvan Ağanın kuma karısı Beritan olmalıydı. Güzelliğini çok methet-mişlerdi. Bütün metihlere hak veriyordu. Güzel kadındı, alımlı kadındı, cazibeli kadındı. Acaba kuma olarak neler yaşıyordu? Eltisine mahcup gülümsemesini iletti.

Beritan aldığı gülümsemeyle biraz daha yanma yaklaştı. Herkes arasında bir şeyler konuşuyor, bazıları kıkırdayıp gülüyordu.

"Bak kızlar seninle dalga geçiyor, yarın onlar evlendiğinde onları da göreceğiz." Nişanlığı içinde mükemmel görünüyordu. Vedat'a yakışacak tek kızdı. Bazı kadınların gülüşü çok özel olurdu. Bermal de o güzel gülüşü görmüştü. Sevilen bir adama gidecekti. Ve bu gülüş daha derinlik kazanacaktı. Kınası, düğünü olacaktı, ailesiyle iç içe olacak ve hiçbir şeyden çekinip kaçmayacaktı daha mutlu olacaktı.

"Bende onlağa güleğim Beğitan."

Kendi yaşamadığı her şeyi başkaları yaşarken burukluğu içinde kalan Beritan bu sefer çabuk sıyrılmıştı. Çabuk sıyrılmıştı çünkü bu kızın konuşmasında bir gariplik vardı. Sorgulayan bakışlarla kızı izledi. Kulağına ilk Ezo'nun kahkahası doldu. Ardından Zilan, Jiyan ve Şilan'ınki eklendi.

"Aa bu sana sürprizdi, Beğitan," diyen Ezo gülmeye devam etti. "Bizi gelin 'r' harfini söyleyemiyor. Alfabenin 28 harfini kullanabiliyor."

Beritan kendini tutamayıp gülmüştü. "Çok güzel sürprizmiş, Ezo." Alınmış olması ihtimaliyle Bermal'e döndü. Kızarmış yanaklarıyla karşılaşınca gülmeye devam etti. "Ya sen adını nasıl söylüyorsun?"

Jiyan yengesinin taklidini incecik tınıyla söyledi. "Beğmal."

Onları izleyen herkes gülüyordu. Esma, ablası Ezo'nun yanındaydı; Berfın, ablası Beritan'm yanındaydı. Bermal'in kız kardeşleri, kuzenleri yanlarındaydı. Salondaki kalabalık büyüktü ve kahkahalarda onun kadar büyümüştü.

"Şerwan Ağa aşağıda çok güzel bir kadınla konuşuyor. Kadm felaket!"

işittikleri cümleyle gülüşleri dudaklarında solan iki kadm arkalarını dönerek Zilan'ı boş verip Ezo'nun halakızı Yağmur'a dönmüşlerdi. Felaket kadm kimdi ve Şervvan o güzelle konuşuyordu? Kendisine dönen iki kadına art niyetsiz bir yaklaşımla gerçeği teslim etmişti. "Vallahi sarışın mavi gözlü manken gibi kız. Bildiğiniz taş. Şerwan Ağa onunla konuşup gülüyor. Dedikodular başladı hanımlar!"

O an iki kadın bakışmıştı. Aşağıya inmek farzdı. Yabancı kadının

kim olduğunu bilmek haklarıydı. Ne var ki Beritan inmek bir tarafa, görmek bile istemiyordu. Daha bugün yaşadığı kırgınlıktan sonra inip bakma zahmetinde bile bulunmayacaktı. Ancak Ezo bakacak, kim olduğunu görecekti.

Gözlerini kapıya doğru çevirdi. "Ben..ben Jinap Zozan'a bakıp geliyorum." Alelacele açıklamada bulunup kendini odadan dışarı attı. Asılsız dedikoduların başladığını duyar gibiydi. Zaten vahim bir durumdayken felakete doğru sürükleniyorlardı. Evden bahçeye geçtiğinde gözleri yakışıklı kocasıyla yabancı taş kadını aradı.

Ne yaptığını bilmeyen kadının gözlerine Şerwan ve yanında yabancı kadın gülüşerek kesişmişti. Giydiği upuzun balık modeli şarap rengi belinde biten etek ile üzerine geçirdiği yarım kollu siyah şık gömlekle sarışın kadın güzelliğini ilan etmişti. Küt güneş sarısı saçları ve sade makyajıyla şıklığını konuşturmuştu. Dudaklarını ezercesine ısırdı. "Bu kadın kim?"

Cevabını öğrenmek için kalabalığın içinden rüzgâr gibi geçti. İkilinin dibinde bittiğinde sarışın kadının kahkahası kulaklarına doldu. İnce sesli şuh kahkahası o kadar çekici ve içtendi ki saldırmamak için var gücüyle savaştı. Nitekim sarışın afeti devranın elini kocasının omuzunda gördüğünde merceklerinin altında damarları birbirine dolanıp kadının irislerini yakmıştı.

Şervvan gülerek çenesini iki yana salladığında gözüne patlamaya hazır bir volkan gördü. Birileri kehribar taşım ateşin üstünde eritiyordu. Ezo'nuıı çıldırmış ifadesini şaşkınlıkla izledi.

Defne daha yeni ayak basmıştı buraya, ne ara gelmişti? Birileri haber vermiş olmalıydı.

"Şeman?" Yumuşak naif sesiyle karşısındaki kızgın kadının kim olduğunu sorarcasına bakışlarını ortağına çevirdi. Genç adam elinde olmadan gülmüş, 'Kıskanç kadınım! ' diye geçirmişti içinden. Az sonra gözlerindeki ateşle düğün alayım yakacaktı. "Ezo," diye

cevapladı boğuk sesiyle. Sesinde farklı bir tını, bakışlarında yoğunluk vardı.

Defne nihayet merak ettiği kadının olduğunu öğrenince neşeyle kadına doğru yürüyüp sarıldı. "Sonunda tanıştık. Hep merak ediyordum seıii." Ansızın sarılan kadınla gardı düşen Ezo, şaşkınlıkla yerinde kalmıştı. Hep merak mı ediyordu? "Ben Defne, çıkaramadın galiba?"

Yüzü aydınlanan Ezo, tek kaşını kaldırarak Şerwan'a baktı. Kollarını Defne'ye dolayıp nasıl sarıldığını bilememişti. "Şeman Ağanın İstanbul'daki ortağı. Hoş gelmiş, sefa getirmişsin." Defne bir kez daha sarılıp geri çekildi. "Hoş buldum, çok mutlu oldum seni görünce. Bende Şeman Beye nerede olduğunu soracaktım."

Ezo tebessüm etti. "Buradayım."

Yukarıda bir taraflarda pencereden izleyip orada olmayan bir kadın daha vardı. Şeman Ağanın yanında hiç olamayan, başkaları tarafından merak edilip sorulmayan. Bir kadın hep mahrum, hep eksik, hep yarımdı.

Böliim 19

<~&w/ sAcasuuh Scmw...

Nişan kutlamasında olmayacak vukuatlar bugün Eroğlu Ailesinin başına talihsizlikle geliyordu. Önce iltifat olayı, ardından Beritaıı'm kaynanasıyla gidişi, şimdi Şervvan'm ortağıyla imtihanı. Ve bahçenin ortasında ablukaya alınmışçasına herkes tarafından izlenmeleri daha bir yıllık dedikodu stokunu doldurmuştu.

Ezo sarılıp geri çekildiğinde yüz ifadesini sakin tutmaya devam etti. Defne ortağının karısını hep merak etmiş, tanışma isteğini her defasında dile getirmişti. Ve bugüne nasip olmuştu. Şerwan'a karısının güzelliğini övmek için döndüğünde Kemal Cibran'm geçtiğini görünce sevinçli nidasını bir kez daha attı, "Kemal!"

Şerwan'ı bir kenara bırakmış, asıl adama doğru yürümüştü.

KUMA

Kadım görünce kocaman sırıtan Kemal, kendisine sarılmasıyla kalakalmıştı. “Defne!” deyişinde bile ümitsizlik vardı. Elleri kıpırdayacak takati bulamamıştı. Yanlıştı; yabancı bir kadının hem bekar hem evli bir erkekle bu kadar haşır neşir olması. Hem de nişan günü bütün akrabalar toplanmışken.

Sarılmayan adamdan kopan Defne bozuntuya vermeden hal hatır sormuştu. Kemal'i uzun bir süredir tanıyordu. İş için bir görüşme yaptıklarında tanımış, iş olmadıysa da arkadaşlık aralarında kalmış ve görüşmeye devam etmişlerdi. Şimdi onu görmek her şeyden daha çok mutlu etmişti.

Ezo, kocasıyla gülüşen kadını parçalara ayırmak istiyordu. Ya Şeman'a ne demeliydi? İki kadına sahipken böyle bir merasimin içinde, nişan gününde olacak iş miydi gülüşmek? Nefes almayı unuttuğu anlarda kocası ve Kemal ile konuşan kadım izlemeye devam ediyordu. Bu sarı saçlarıyla civcivleri andırsa da kabul ediyordu ki güzel bir kadındı. Hele kahkahasını duymak, Ezo'nun kabaran kıskançlık damarlarını neredeyse patlatacaktı.

Şervvan ortağından gözlerini çevirmiş, yanında fitili çekilmiş bir bomba gibi duran karısına takılmıştı. O an gördüğü sadece kıskançlıktı. Ela gözleri keskinleşmiş, tehlikeyle parlıyordu. Şeman bu denli bir kıskançlığı karısında ilk defa görüyordu. Be- ritan'ı kıskandığı zamanlar bile böyle değildi. Ve öldürecek gibi bakmıyordu.

Şeman bu an m keyfini çıkardı. Ezo'nun kıskançlığı boğacak değil, bilhassa güldürecek ve sevindirecek kadar tatlıydı. Dişlerini sıktığını dalgalanan yanaklarından anlıyordu. Göz göze gelmişlerdi şimdi. Tek kaşım kaldırarak kocasına bakan kadın, onun rahatlığı karşısında çıldıracak raddeye gelmişti.

Gözlerinde muzır bir ifade vardı. 'Birde gülecek şimdi. Bizi düşürdüğü duruma inat gülecek. Sen gel kadını bu kadar insanın arasına çıkart. O senin omzuna yaslansın, gülsün. El âlemin ağzına biz düşelim.' Kendi içinde depreşen kadın bunları yüzüne bağıra bağıra söylemek istemişti. Yine de suskunluğunu korumuştu. Lâkin bakışları ve sıklaşan nefesi için aynısı geçerli değildi.

Kemal, genç kadın ile muhabbeti tutturduysa da aralarına mesafe katmaya çalışıyordu. Defne'nin buradaki âdetleri pek

bilmediği aşikârdı. Zira biliyor olsaydı kolunu koluna takmaz ve kıkır kıkır gülmezdi.

"Bu ne iştir böyle?"

Hangi biri için sorduğunu anlamayan genç adam kahkahasını güçlükle bastırmıştı. Karısının şekli o kadar sevimliydi ki Şenvan susup yerinde çatlamasını istedi. Bu şekilde o ela gözlerin çılgınlığını izleyecekti. Dudakların ısıran genç adam hınzır bakışlarını azda olsa örtmeyi başardı. "Ne işi Ezo?"

"Ne işi olacak Şervvan Ağa, ortağın?" Delici öfkeli bakışları kocasının kapkara gözlerine hapsolmuştu. Onları izleyen küçükten büyüğe kimseyi görmüyorlardı. Şenvan karısının tatlılığına, Ezo kocasının keyfine takılmıştı. Kısık sesleri ancak kendileri duyan çift, tatlı bir kavgaya hazır gibiydi. "Millet içindeyiz..." diye uyardı karısını. Fakat milleti takıyormuş gibi gözükmüyordu.

Tek kaşını ustalıkla kaldıran kadın, "Sonunda fark edebildin!" diye fısıldadı tıslayan sesiyle. Şenvan kıskançlığının yanı sıra öfkeyi de ekseriyetle almıştı. Gülüşüne mani olamamıştı artık.

Kemal, birbirini izleyen evli çifte döndü. Ezo'nun bakışlarını fark etmemek imkânsızdı. Ne kadar kıskanç olduğunu biliyordu. Zamanında dostu ile yaşadıklarını az konuşmamıştı. Genç kadına selam verip hal hatırını sordu. Bu tabloda eksikliğini ve fazlalığını belli eden kadını düşündü.

Beritan, bu karı kocanın üstüne gelecek kadın değildi. Bir fazlalık olarak bu hayata düşüp kendi yaşamını yok edecek kadın olmamalıydı. Olan olmuş, giden gitmiş, kayıplar ele verilmiş ve geriye sadece koca bir boşluk, yarası asla iyileşmeyecek bir kalp ve hiçbir vakit tükenmeyecek bir sevda kalmıştı. Keşmekeş hayatın içinde soluklarının tadını bilmeden almaya mecbur kalan dört insan kalmıştı.

Ezo nişana geri döndüğünde Defne'yi de yanında götürmüştü. Lâkin hem onun için hem Beritan için içten içe zulüm gibi

geçmişti. Bermal bahçeye indirildiğinde ve çeyiz serildiğinde iki kadın tam anlamıyla kendilerini verememişlerdi.

Altınlar takılmış, çeyizler gelin evinde bırakılmış, halay kaldığı yerden devam etmişti. îki kadın pekiştirdikleri dostluklarını yine sergilemişti. Ancak biri kırgınken biri hâlâ kızgındı.

Öbür tarafta dedikodulara yem olan isim Zozan Eroğlu olmuş, yaşlı kadının sabır sınırları ezilerek ihtilal edilmişti. 'Kuma gelin torununu verdi, yeğenini görmez oldun,' gibi, 'Beritan kaynanayla tahtını kuruyor, Ezo kocayla tahtını yürütüyor,' ve dahası çirkin laflarla Daye Zozan'm sabır taşlarını kırmışlardı. Öfkesini dizginleyerek, konuşan herkese ithafen uyarısını yapmış, açıkağızları bir süreliğine kapatmıştı.

Nişan erkek tarafının eve dönmesiyle devam etmişti. Bahçe halaya ortaktı. Yorgun düşene kadar herkes oynamıştı. Zozan Hanım bir kere kalkmış, oğlunun elinden tutmuştu. Parmak halayında oğlunun önünde edilen raksları, dinmek bilmeyen zılgıtları engel olamadığı gülümsemesiyle izlemişti. Oğlunun keyfine ise diyecek yoktu.

Misafirlerin gidişiyle ev boşalmıştı. Agir Ağanın kız kardeşleri kalmıştı. Amca ve halaoğulları Vedat ile uğraşacak zamanı bulmuştu. Bahçede sazlı sözlü eğlenceye hepsi inmişti. Sesi güzel olan her erkek, sazını çalan kuzene eşlik ediyordu.

Geceye kadar süren eğlence sonunda bitmiş, herkes evine dönmüştü. Evdekilere ise yorgunlukla yataklarına geçmek kalmıştı. Ezo odasına geçerken, Beritan ketıdı odasına geçmişti.

Yorgun kadın üzerini değiştirmiş, yatağına girmek için delice bir istekte bulunmuştu. Çeyiz sandığının üzerindeki süt bardağını alıp bir dikişte bitirmişti. Hemen yatağına girip uyumak istiyordu. Nişan yorgunluğu ve bebek yorgunluğu bedenini yatağa yapıştırmıştı.

Yarını bilmeden huzursuz bir geceye daha gözlerini kapattı.

Kahve eşliğinde dönen muhabbet, yengeler ve görümce arasında uzadıkça uzuyordu. Haftalardır uğraştıkları telaş dün son bulmuştu. Bugün dinlenme, keyif yapma günüydü. Bugün hiçbir şey olmamış gibi davranma ve hayata devam etme günüydü.

Kahve içemediğinden Jiyan portakal suyu sıkmıştı Beritan için. Beritan yudum yudum içtikçe bulantısının durgunlaştığını hissediyordu. Dün gece uykusundan sıçramış, banyoya koşmuştu. Midesinde ne varsa hepsini istifra etmişti. Bulantıları olmasa hamile olduğundan neredeyse şüphe edecek, karnındaki sert şişliği kilolara bağlayacaktı. Ve dün gece hamileliğin en büyük sıkıntısını çekmişti.

"Jinap Zozan nerede?" Kahvesinden bir yudum alan Ezo, soruyu Jiyan'a yöneltmişti.

"Çeyiz işini konuşacaklardı başka odaya geçtiler," diye cevapladı. İki yengesine de sormak istediği bir şey vardı fakat çekiniyordu. "Defne'yi kıskandınız mı?" Ezo'nun kıskançlığını hayli görmüştü. Fakat Beritan'm gitmeden pencere önünde izlemesi genç kızın yüreğini burkmuş, evde olsaydı oturup ağlayacak hale sokmuştu. Bir başka kadını soramayacak kadar kendini bu hayatın dışında tutuyordu. Bunun üzerine sormaktan vazgeçip başka konuyu ele aldı.

"Yarın akşama ikinizin de ailesi burada. Tebrik için gelecekler, heyecan var mı?"

Buruk bir ifade kadının yüzüne yerleşti. "Benim heyecanım çok. Dün annemle pek görüşemedim." Sesi hafif bir kırıklık içeriyordu. Eğer yalnız kalsalardı dizlerine başını dayayıp akıl isteyecekti. Sabrın tarifini isteyecekti. Bu hayat daha nasıl yaşanılır sorusuna Ezo annesinden bir cevap isteyecekti.

Beritan ise ailesinin gelmesini katiyen istemiyordu. Nedensiz bir şekilde ailesinin bu eve ayak basmasını İstemiyordu. Belki Ezo'nun ailesiyle karşı karşıya gelmelerini istemediğinden, belki annesi gelip kızının halini anlamasını istemediğinden yarın gelmelerine sıcak bakmıyordu. Heyecanın aksine tedirginlik vardı. "Ben de..." demekle yetindi.

Dün kaynanasıyla arabadan indiğinde Ezo'nun annesiyle göz göze gelmişti. Ve annesi sıcak bir gülümsemeyle karşılamış, hatta öpüp sarılmıştı. Kızını sorduğunda ise cevapsız kalmıştı. O zaman Zîvan Hanımın gözbebeklerinde üzüntü görmüştü. Ve o üzüntüye anlam verememişti. Fakat dedikoduları duyduğunda nedenini anlamıştı.

Akimdaki görüntülerden kaçmak için üzerine kuma geldiği kadına döndü. Gözleri yerdeki halıya kenetlenmiş, uzaklara dalmış gibiydi. Dün olanlardan sonra aralarına bir mesafe girmesine izin vermemişlerdi. Hem bir mesafe olsa mantıksız olacaktı. Beritan iltifatı almadığı için bu kadını suçlayamazdı ki.

"Ne zaman terziye gidip kumaşları diktireceğiz?"

Uzaklara dalan Ezo aniden duyduğu sesle ürpermiş, hızla toparlanıp kumasına dönerek tembelce gülümsemişti. "Daye Zo- zan yakın zamana düğün haberini verdi. Biz bugünlerde çıkmazsak, Behice bizi kabul etmez, başından atar."

Beritan güldü. "Biz de Behice'yi tehdit ederiz. Yapmazsan bir daha gelmeyiz, bizde düğün çok diye."

Ezo onaylarcasına gözlerini kırpıştırdı. "Düğün olduğunda senin kamında büyüyecek. Hazır elbise mi alacaksın yoksa diktirecek misin?" İlgiyle sorusunu yöneltirken gözleri kamına takıldı. "Küçük bebeğimiz büyüyecek o zamana kadar anne karnında." Sözlerini tamamladığında Beritan'm bütün cümleleri tükenmişti. "Bence hazır da al. Sonra da yetişirse terziye gideriz, daha iyi olur."

Bu ilgisi hoşuna gidiyor mu? Evet, hem de çok ama canını da yakıyordu. Şuan Ezo'nun çektiği acıyı anlamıyor olabilirdi ama... Ama gibi cümleyi çirkin bir tarafa sürükleyen bağlaçta kaldı. Diyebileceği ne vardı ki? Altı yıldır çocuğu olmayan bir kadının kocasından çocuğu olmuş ve karnı gün be gün büyümekteydi.

"Olur..diye ağzında geveledi, bakışları istemsizce Jiyan'a kayarken görümcesinin dudaklarında gördüğü tebessümle ne diyeceğini bilemedi. Eğer Ezo ona böyle iyi davranırsa bu kadın acıdan düşük yapabilirdi. Üzerine kuma geldiği kadının ona sanki annesiymiş gibi davranması genç kadını üzüntüden delirtir, düşük

noktasına getirirdi.

"Düğünün en güzel kadınları olmalıyız hanımlar. Maskeleri yapmaya başlasak iyi olur." Sesindeki neşe ikisini güldürmüştü. "Sen hazırlıklara şimdiden başladın." Ela gözleri kayıtsızca kumasına dikildi. "Beritan, biliyorsun bizde düğünler telaşlı olur. İyisi mi kendimizi şimdiden hazırlamak, daha sonradan telaşa girmeyelim."

Jiyan gülümseyerek iki yengesini izledi. "Sen Önce kilo al Ezo, çok zayıfladın."

"Yok, ben bu kiloyla iyiyim canım." Halinden memnunmuş gibi davransa da günden güne çöktüğünü biliyordu. Düşüncelerini irdelemeden, çöküş sebebini kendine hatırlatmadan kumasının sorusuna aceleyle yöneldi.

"Jinap Zozan açısından mı söylüyorsun?"

"Hem Jinap açısından hem de Şer..." Kocasının isminde ani fren yaptı.

"Hem de Şerwan açısından mı, neden peki?" Sözünü tamamlayan Beritan sanki hiçbir şey yokmuş gibi davrandı. Bu konuşmaları gayet normalmiş, bir sıkıntı yokmuş gibi davrandı.
Aslında kocasını tanıması gerekiyordu. Zamanı gelmiş hatta geçiyordu. Şenvan Ağa nelere sıcak, nelere soğuk bakıyordu?

Kocasının kendisine yaptıklarını kumasına anlatmaya çekindi Ezo. "Dışarı çıkmama pek izin vermiyor. Senin çıkmana da izin vermez. Onun için bizim erken hazırlanmamız gerek. Hem şimdi hazırlanmazsak düğün telaşından ortada kalacağız."

Ağabeyi Bedirhan da öyleydi. Çıkmalarına çok izin vermiyor, düğün alışverişlerinde en fazla iki gün izin veriyordu. "Ağabeyimde öyleydi. Merak etme, hızlıyım bu konuda," derken göz kırpmayı ihmal etmedi. Kocaları konusunda kendilerini kasma- maya çalışsalar da ikisi de bu durumdan mustaripti. Hiç kolay ve yaşanılır değildi.

"Kim ne konuda hızlıymış?" Muhabbeti bilmeyen Zilan, son konuşmada yakalamaya çalışmıştı. Kapıda duran kadının elinde kahvesi, arkasında Şilan ile içeri girmişti. "Niye benim kahvem sizinle

yapılmadı? Niye biz çağrılmıyoruz? Dış kapının dış mandalı mıyız?"

Paylanan iki kadın ve görümce bakıştılar. Zilan'ı nasıl unutmuşlardı? Zilan'ı unutmak savaşta kılıcım unutmak kadar imkânsız, unutursa da yanlış yapmak kadar tehlikeli bir şeydi.

"Kocanın yanındaydm, seni nasıl çağırabilirdik?" Soruyu cevabını derin bir merak içeren sesle sormuştu Jiyan.

Zilan burnunu buruşturdu. "Kocam gideli yarım saat oluyor canım."

Jiyan anladım dercesine kafasını salladı. "Kocan gittiğine göre sende yanımıza gelebilirdin. Biz karı kocayı rahatsız etmeyelim dedik."

"Sana iyilik yaramıyor, Zilan." Kınayan Ezo, oturması için yer gösterdi. "Buyurun geçin, Zilan Hanım. Sizi çağırmadığımız için kusurumuzu mazur görün."

Beritan takılmayı devraldı. "Hemen arkanıza bir yastık koyalım."

Zilan istemem der gibi elini kaldırdı. Avucu kadınların yüzüne bakıyor, Zıian kasıla kasıla yürüyordu. "Keyfim ne isterse kâhyası onu yapar hanımlar. Şu an keyfim size küs, kâhyam da yüzünüzü çevirmiş."

Şilan küçük yengesinin meydan okumasını zevkle izledi. "Bir ayar çekeriz onlara, Zilan."

"Çekeriz, Şilan'cim. Benim kâr bıraktığım nerede görülmüş?" Gruplaşmayı başlatan kadına Beritan tek kaşını kaldırdı. "Üçe iki kişisiniz."

"Bine iki kişi de olsak her türlü yeteriz. Biz Zilan ve Şilan'ız, unutma," diyerek göz kırptı Zilan, Hemen ardından kahvesini höpürdeterek içmeye devam etti. Keyfi gayet yerineydi, Ve bunun sebebi sadece Neçîrvan'a bağlanıyordu.

"Ah! Dün nişan harika geçti. Bermal çok güzel olmuştu, değil mi?" Ortaya muhabbet atan Zilan, kendisini manayla izleyen eltilerine anlayacakları gizli bakışlarını attı. Bermal konusunda kızlara hâlâ asıl düşüncelerini belirtmemişti. Ne olur olmaz diye saklıyordu.

"Evet, ben hayran kaldım. Yok böyle bir güzellik. Vedat Ağabeyim çok şanslı." Düşüncelerini belirten Jiyan, telefonu eline alarak çektikleri fotoğraflara bir kez daha bakmak istedi.

Zilan gözlerini baydı. İşaret parmağıyla kendisini, Ezo'yu, Beritan'ı göstererek sorusunu rahatsızlıkla dolu ses tonuyla sordu. "İnşallah bizden güzel bulmuyörsündür? Dikkatini çekerim, büyük ağabeylerinden daha şanslı adamlar dünya üzerinde yok. Elini arşa doğru aç da böyle yengelere sahip olduğun için günde beş vakit dua et."

Jiyan ve Şilan ilk defa tepkisini görünce afallamıştı.

Beritan ve Ezo dudaklarını ısırarak Zilan'a baktı. Sonunda potu kırmıştı.

Zilan tepkileri görünce kahveyi dudaklarına götürüp fark etmemiş gibi davranarak bir yudumunu zorlukla aldı. "Acaba böyle güzel kahve yapıyor mudur?" diye kendi kendine mırıldandı.

Şilan kısık gözlerini yengesine sabitledi. "Senden güzel bulsak ne yapacaksın?"

Düşünürmüş gibi yapan kadın gecikmeden cevabım usulca verdi. "Sizi parçalarım!"

"Bermal güzel bir kız. Vedat Ağabeyimle mutlu olduklarında daha da güzelleşecek. Senin gibi güzelliklerinizi yarıştırmayacağız. Ağabeylerim çok şanslı zira gönlü güzel kadınlara sahipler." Kız kardeşine bırakmaksızın düşüncelerini öncelikle Jiyan paylaşmıştı. Zilan'm ne kadar kıskanç olduğunu biliyordu. Demek ki yeni geline de ufaktan besliyordu. Kuzenini bilmese bu kıskançlıktan korkacaktı. Adı gibi emindi ki ailelerine yeni gelin katıldığında herkesten daha çok Zilan sevip takılacaktı.

"İlgiyi hep sana gösterecek değiliz ya. Biraz da yeni gelinimize gösterelim." Şilan pervasızca düşüncelerini savuruyordu. Elbette ki ağabeyi evleniyor diye sevecek, güzel bulacak, ilgi gösterecekti.

Ezo parmaklarıyla yüzünü kapatarak yan tarafına baktı. Beritan'ın yüz ifadesi de onunki kadar komik ve anlaşılırdı. Zilan'm ilk defa alt edilişini izliyorlardı. Kimseye bırakmaksızın konuşan ve davranan kadın, şimdi alt ediliyordu. Oda Zilan'a yakalanmamak için yüzünü elleriyle kapatıyordu.

"Yeni gelinin tazeliği bitene kadar ilgini gösterebilirsin. Sonra sadece ben!" İtiraz istemeksizin avucunu yeniden ona bakan yüzlere döndürdü. Soğuyan kahvesinden bir yudum daha içti. Suratını ekşiterek fincanı önüne bıraktı. "Soğuyan kahveyi de hiç sevmem."

Jiyan oturduğu yerden ağır ağır kalktı. Dünün yorgunluğu hâlâ üzerindeydi. Az oynamamışlardı. Eve gelmiş, yine doymamış, oynamıştı. Şimdi o tatlı yorgunluk vücuduna ıstırap veriyordu. "Hadi sen gel, odamızdaki özel kıyafetlerini al. Ezo ile aynı olan kaftanın

karışmış, hangisinin olduğunu bilmiyorum.[1]"

Zilan yerinden kalkacak gibi görünmüyordu. "Hiç halim yok, sonra hallederiz."

"Zozan Hanım sabah bizi uyandırdığında kıyameti kopardı," diye bilgilendirdi Jiyan.

Yengesi oflaya pofiaya yerinden kalkmış, şikâyetlerini mırıltılarına dökerek oturma odasından çıkmıştı. Gidişiyle beraber Şilan iki yengesine döndü. "Gülün hanımlar, içinizde tutmayın." Ezo ve Beritan aynı anda gülmüş ama seslerini alçaltmaya özen göstermişlerdi. Şimdi duyar ve geri gelir diye gülüşlerini boğazlarına dizerdi.

"Aman duymasın," diyen Ezo gülmeye devam etti.
"Burnumuzdan getirir." Getireceklerine şüphesi yoktu Beritan'ın.

Oturma odasının kapısı yeniden açılmış, Ayşe'nin kafası kapı arasında gözükmüştü. "Şilan, üst kata çık hemen. Pencereler açık kalmış, rüzgâr çok şiddetli. Camlar üstümüze yağacak."

Şilan oturduğu yerden hızla kalkmıştı. "Hemen gidiyorum, Ayşe Abla."

Odadan çıkan kızın ardından Ayşe, gelinlere döndü. "İstediğiniz bir şey var mı?"

İki kadın istekleri olmadığını belirterek teşekkür etmişlerdi. Ayşe'nin gidişiyle yalnız kalan iki kadın bir süre sessiz kaldılar. Dudaklarında az önceki vukuatın tebessümü vardı. Aralarında küslük olmaksızın aynı odada oturup muhabbeti kurabilmek güç ve dirayet istiyordu, İki yaralı, iki kırgın kadındılar. Her ikisinin kocasına attığı adım, yaraları deşiyordu.

Dünden öncesine kadar neredeyse tüm adımlar Beritan'a giderken, dün sadece tek bir itirafla aslında o adımların kalıcı olmadığım beyan etmişti Şeman. Bunun sebebi elbette Ezo değildi, elbette Beritan değildi, elbette Şeman değildi. Bunun sebebi bilinmezliğini gün be gün kanıtlayan hayatlarıydı.

Derin derin iç çeken Beritan, bu konu hakkında daha fazla düşüncede bulunmak istemiyordu. Toprağı eşeleyen kürek gibi kendi

kırgınlığım da eşeleyip kalbine buluyordu.

Ezo ile konuşmak istediği başka mevzuu vardı. Dün ona yemek getirmesi gibi.

"Ezo."

"Efendim."

Beritan yutkunarak genç kadına döndü. Bu konu nasıl konuşulurdu, bilmiyordu ama en iyisi konuşup kapatmaktı. "Dün..." diye söze girdi. Ela gözü kadına baktığında onu can kulağıyla dinlediğini fark etti. Birbirlerini ciddiye almaları bile güzeldi. Düşman olup kalp kırıp can yakmaktansa...

"Dün bana yemek getirmeseydin keşke. Bir daha yapma lütfen. Benim ayağımda var, elim kolumda var. Sen mecbur değilsin getirmeye." Bir nefeste hızlı hızlı söylemişti. Çünkü Ezo yemeği herkesin içinde kumasının ayağına kadar getirmiş, önüne bırakmıştı.

Ezo tebessüm etti. "Ayağına kadar getinne mecburiyetinde değilim. Jiyan elime bıraktı ve hemen geliyorum, dedi. O da gelmek bilmeyince ben getirdim. Getirmeseydim kadınlar mutfağı toparlıyordu, sen de aç kalacaktın."

Beritan aldığı cevapla bir süre kadını izledi. İlk cümlede haklıydı. Ve bu hakkı açıkça söylüyordu. Beritan'ı yiyen asıl mesele kız kardeşinin sarf ettiği cümleydi. Ezo'nun duyduğunu biliyordu. Kapıdan çıktığında kız kardeşi söylemişti. İçinde yatan bütün hisler ayaklanarak duyduğunu haykırıyorlardı.

"Berfin dün biraz saçmaladı, uygunsuz konuşmalar..."

Ezo yeniden tebessüm etti. "Çocukluğuna ver, herkes hata yapabilir."

Berfm'in konuşmasına kırılsa da, 'Çok kırıldım,' demeyecekti. Yüreğine ne kadar dokunsa da olan olmuştu artık, konuşmanın bir manası yoktu. Beritan'm kızaran yüzünde durumdan ne kadar rahatsız ve utanmış olduğu ifadesini net görebiliyordu.

Sessiz kalan saniyeleri kapıyı açıp içeri giren Şilan bozmuştu. "Biraz daha yetişmesek camlar üzerimize yağacaktı."

"Temizlik yapılıyordu. Odalar havalansın diye açık bırakmışlardı.

Kapatmayı unutmuşlar herhâlde."

"Galiba Ezo, çünkü hâlâ temizlikle uğraşıyorlar."

Şilan kendini sedire bırakır bırakmaz kapı yeniden açılmış, Zilan ve Jiyan yeniden içeri girmişti. Biri gülüyorken, biri surat asıyordu. "Bugün üzerinde hiç hayra alamet olmayan bir üşengeçlik var, Zilan."

"Aman, boş ver ölümlü dünya jiyana min30." Hitabını kullanırken sesi incelip sevimli bir tını alıyordu. Zilan küçüklüğünden beri ne zaman kuzenine takılmak istese cümlesine illa ki 'Jiyana min' takısını koyardı. Yine takıyor, yine uğraşıyordu.

"Ne üşengeçliği?" diye sordu Beritan.

Jiyan yengesine gözlerini baydı. "Kıyafetlerini aldı, yatağının üstüne fırlattı geldi. Akşam katlayıp dolaba koyarmış."

Beritan eltisine hak veriyordu. "Yorgunuz, Jiyan. Ancak akşama düzeltiriz dolabı."

Zilan yanında olan eltisine teşekkür öpücüğü gönderdi. Onun yanında olup destekçisi olanları seviyordu. "Destekçilerime hastayım ya."

30 Jiyana min: Hayatım

Kadınlar sen iflah olmazsın bakışı atarak gülmüşlerdi. Zilan Eroğlu gerçekten iflah olmazdı.

Akşama kadar süren sohbetin içinde samimiyet iyice artmıştı. Agir Ağa ve misafirleri de olmadığı için yemek telaşına girmemişlerdi. Zozan Hanımın baş ağrısı tuttuğu için erken uyumuştu. Delal Sultan sohbetlerine ara ara eşlik etmiş, birçok nasihati üç geline ve kızlara vermişti.

Oturma odasına sempatikliğiyle ün salmış Serhad Eroğlu yakışıklı azametini konuştururcasına içeri girmişti. Elleri cebinde, dik duruşuyla, gözlerinde beslediği nitekim saklamayı başardığı sevgisiyle iki yengesini izliyordu. Anlaşmaları, birbirlerini sevmeye çalışmaları hoşuna gidiyordu. Fakat onları ayırmaya gelmişti.

"Hanımlar muhabbetinizi bölüyorum, beni affedin."

Ezo ve Beritan aynı anda kafasını çevirmiş, kapı önünde endamıyla dikilen kayınlarına kocaman gülümsemişlerdi.

"Sen m uhabbetimize muhabbet katarsın Serhad Ağa, ne affı."

Serhad yakasını havalı bir edayla düzeltti. "Eksik olma Ezo Yenge," diyerek gülmüş, ardından ciddileşmişti. "Ağabeyim seni çağırıyor." Asıl gelişini belirtmişti. Ezo yerinden usulca kalkarken kumasıyla göz göze gelmemeye gayret etti. Ne için çağırdığını bilememenin merakı ve biraz endişesi vardı. "Hayırdır inşallah?" diye mırıldandı. Kapıya doğru yürüyen kadın, kaynına yetiştiğinde elini saçlarına karıştırıp genç oğlanı huzursuz ederek kapıdan çıkmıştı.

Beritan boş olan çay bardaklarını tepsiye koydu. Kocası onu çağırmamıştı. Ve çağırmayacaktı. Dün yanlarından geçip gittiği için onu hiçbir hesaba katmayacaktı. Ancak bir şeyden eminse Şenvan bunun hesabını sorardı.

"Nasılsın Beritan Yenge?" Genç kadın ayakta duran ve gülümseyerek onu izleyen kayınbiraderine baktı. Serhad yakında on dokuz yaşında, genç ve yakışıklı bir delikanlı olacaktı. Şerwan ve Neçîrvan karışımı genç oğlan gün geçtikçe güzelleşiyordu. Kara gözleri ve esmer teni, kaş yapısı, gülüşü tıpkı ağabeyleri gibiydi.

Botan, Vedat ve kızlar birbirine benziyordu. Onun ötesinde bu evin gözbebekleri benzerlikleriyle en dikkat çekenleriydi. Lâkin Serhad daha sevimli ve daha komikti. Bu evde onu güldürmeyi başaran tek erkekti.

Yüreği vicdanlı ve merhameti olan genç oğlan, okul ve kız kardeşleri dışında yumuşak bir kalbe sahipti. Bazen sertliği uzak durulması gerekecek kadar varken, bazen de hassaslığı bir kediyi incitmekten korkutacak kadar derindi. Lâkin okulda çok kavga eden bir çocuktu. Serseri kılığına bürünüyorduokulda, Vedat artık kavgaları için gitmeyi bırakmıştı. Müdürün yüzüne bakama- dığmı söylüyordu ve pes etmişti. Kavgası ya Şilan'a bakanlar için geçerliydi ya kendisine laf atanlar ya da yan bakış atanlar içindi. Her açıdan bir kavga bulup çıkartıyordu. Uslanmaz bir çocuktu Serhad Eroğlu.

"İyiyim Serhad, sen?"

"Ben de iyiyim. Canın bir şey istiyor mu? Ağrm var mı? Çok çalışma, Şilan senin yerine çalışır."

Genç kadın söylediklerine kahkaha atarken kaynı karşısına geçip oturmuştu. Beritan'ı ablası Jiyan gibi görüyordu. Ve onu gerçekten çok seviyordu. Ağabeyinin çektirdiği acı yüzünden yengesini koruyup kollamak istiyordu. Hep yanında olmak ve sevgisini vermek istiyordu. Yetmeyeceğini biliyordu ama birazcık da olsa bu kadını mutlu edip gülümsetmek istiyordu. Ona göre yengesi mutluluğu sonuna kadar hak ediyordu.

"Neden Şilan ile uğraşıyorsun?"

"Beni dinlemeyen, kendi başına göre hareket eden agresifm teki."

"Sana benziyor."

Serhad terslenerek yengesine baktı. "Bana hakaret ediyorsun şu an."

Kahkaha atan kadtn serseri oğlanı seviyordu. Sinirliyken bile sempatik olup güldürmeyi başarıyordu. Yinede konuyu değiştirmek istedi. Kız kardeşine karşı kızgınlığı dinmezdi. İkisi de birbirine benzeyen karakterlerdi. Bu yüzden birbirilerini itiyorlardı.

"Sevdiğin yok mu?" sorusunu sorar sormaz Serhad'm bakışlarını utançla çekmesi bir kahkaha daha attırmıştı. "Kim peki?" "Sevdiğim yoktur. Nereden çıkardın?"

"Bakışlarından. Hadi ama bana güvenebilirsin."

"Ben sana güveniyorum Beritan Yenge ama kimse yok."

"Olmasaydı bakışlarını kaçırmazdm."

Serhad'ın cevabını kapıdan içeri sessizce girip onları dinleyen Botan ve yanında gelen Vedat kesmişti. Keyifle sırıtan iki ağabey kardeşini zevkle terletmeye başlamışlardı.

"Anlat bakayım yengemiz kim?"

Botan'ın sorusuna cevap gelmeden Vedat yeni bir soruyu eklemişti. "Benden önce davrandın, Serhad'ım. Dur hele, daha yeni bir nişan telaşından çıktık."

Kayınlarıyla bir olan Beritan, genç delikanlıyı soru yağmuruna tutarak tüm gerçekleri almaya çabalamıştı. Eli kolu bağlı olan Serhad elinden geldiğince kaçamak cevaplar vermiş, onu kurtarmasını bekleyen birilerini hep beklemişti.

Mesela bu Şilan olabilirdi. Susmak bilmeyen sinir edici dili olabilirdi.

Çağrılması üzerine kendini odasında bulan kadın, kocasının banyoda olduğunu fark ettiğinde kendine dönmüştü. Öncelikle üzerini değiştirmiş, geceliğini geçirdikten sonra ayna karşısına geçmişti. Uzun saçlarım tarayarak omuzlarında serbest bıraktı. Dudağına rujunu hafif sünnüş, biraz parfüm sıkmıştı.

Yatak örtüsünü katlayıp sandığın üzerine bıraktı. Uyumak için hazır hale getirdiği yatağa usulca oturdu. Şenvan'ın neden çağırdığı hakkında en ufak bir bilgisi yoktu. Belli ki konuşacaklardı.

"Ezo,

Banyodan çağıran kocasına gözlerini baymak istedi. Allah biliyordu ya Şeman'a çok sinirliydi. Düğünde ortağıyla yan yana samimi hareketleriyle gördüğünden beri öfkesi dinmiyor, kabardıkça kabarıyordu. Ve biraz daha cesaret toplarsa hepsini kocasının yüzüne

doğru kusacaktı.

"Ezo!.."

Tekrar seslenen kocası bu sefer bağırınca genç kadın sinsice sırıtarak banyoya doğru ilerledi. Kapıyı açıp kafasını içeriye soktuğunda öfkeli bir çift göz gördü.

"Efendim?

"Sana kaç kere seslendim?"

"İki kere."

"Kafan bir kere çağırınca almıyor mu?"

"Almıyor, Şenvan Ağa?"

"Ezo, sinirliyim bulaşma."

"Ne zaman sinirlerin düzgün oldu ki?"

Genç adam öfkeyle dudaklarım ısırırken oıa zıt giden karısına saldırmamak için kendisiyle savaşıyordu. İki kadın hayatına onu delirtmek için girmişti. Başka türlü açıklaması olmazdı.

"Seni..."

"Döver misin?"

"Beceririm Ezo, hemen burada, şimdi!" Gözü dönen kocasının konuşması karşısında dudaklarım birbirine bastırdı. Yenilmemek için güçlü durmaya da çalıştı. Bu sefer yenilen Şenvan Ağa olacaktı. Bir kere de yenilen o olsun...

Sert çehresinden keskin bir emir geldi. "Odaya geç, geliyorum."

"Hay hay, Şenvan Ağa."

Emrine sakinlikle uyan kadın, kapıyı kapatıp pencereye doğru yürüdü. Perdeyi eliyle çekip dışarıyı seyre daldı. Gece çökmüş, sessizlik konağa düşmüştü. Gökyüzüne bakan hareleri âdeta içini yansıtıyordu. Tek aydınlığı ışıl ışıl parlayan aydı. Yıldızlar ise küçük küçük umutları ve mutluluklarıydı. Hiç sönmeyeceklerdi ama ay her zaman yanında olmayacaktı. Bu gece onu aydınlatacak, yarın gece başka kıtanın kadınım aydınlatacaktı.

Yanağına bırakılan öpücükle dalgınlığından sıyrıldı. Perdeyi tutan elleri çözülerek yanağına doğru gitti. Bu tatlı buselerden hep etkilenmişti. En zayıf noktasından kocası her defasında vuruyordu; dalgm bir anını öpücükle sarsmak.

"Şenvan..." diyen sesi isyan edercesine karşı çıktı.

"Defne konusunda bana trip atıyorsun."

"Trip atmak ne haddime, Şenvan Ağa." Arkadan kollannı karısının kamına dolayan genç adam, kadının sırtını çıplak göğsüne yasladı. Omuzlanna salık bıraktığı saçlarını okşaya okşaya kadınını mayıştırmıştı.

"Sen benim karımsın, senin haddinedir."

Ezo ne kadar kızgınsa o kadar yadırgıyordu. "Sence çok mu hoştu? İki karın varken, bütün ahalinin toplandığı bir nişanda ve üstelik bahçede, herkesin gözü önünde kadının sana yakın davranması. Ne kadar ortağın olursa olsun, sonuçta yabancı bir kadın. Benim bile tanımadığım bir kadın."

"Defne burada oturup kalkan bir kadın değil. Buranın örf ve

âdetlerini bilmez."

Ortağını koruyor olmasına katlananuyordu. "Bilmediği, dikkat etmeyeceği anlamına da gelmez. Ben daha kocamla insan içinde yakın hareketlerde bulunmuyorum. Bu kadın..bu kadın.. Gerilen kadını Şerwan gülerek sarmaladı. Abarttığı kıskançlığı bile alımlı duruyordu. "Bilmiyor Ezo. Bu kadar kıskanmanın âlemi yok." Sakinleştirmek yerine daha da kışkırtmaya çalıştı. O ela harelerindeki asiliği görmek istiyordu.

Arkasında duran adama kısa bir an baktı Ezo. Kızgınlık gözlerine dalga dalga yayılıyor, dişlerini birbirine bastırarak çenesini zorluyordu. "Öğrensin o zaman.. Kendini sıkmaktan sesi kısık ve öfkeli çıkmıştı. Şeman'm karısı olduğunu öğrenir öğrenmez sarılıp tanışmaya çok istekli olduğunu söylemesi genç kadına yetmiyordu. Sonuç olarak o kadar insanın içinde samimi davranışlarda bulunmuştu. İşte Ezo'ıun kabullenemediği buydu.

Usulsüz kahkahası uzun dakikalarca sürdü. Dün gözlerinde gördüğü o düşmanlık ifadesini unutamıyordu. Defıie'yi bu kadar kıskanmanın âlemi yoktu. Hayatında uğraştığı iki kadın vardı. Üçüncüsüne gücü yetmezdi. "Öğretirsin dilemin," diye tavsiyede bulundu. Aslında öğretecek fırsatı vardı. Karısının çatılan kaşlarını, kısılan gözlerini görünce geniş gülümsemesi yerini tebessüme, bakışları muzırlıktan ciddiyete geçti,

"Ortaklarımızı yemeğe davet edeceğim. Adamlar gelecek, kadınlardan sadece Defne olacak. Ailemizi, özellikle yemeklerimizi merak ediyorlar. Sizde üzerinize düşen vazifeyi yerine getireceksiniz."

Ezo dudaklarını ısırdı. "Ne zaman davet edeceksin? Yann her iki kayınvaliden geliyor." Misafirliğe getirmesine karşı duramazdı. Nasıl istiyorsa, ne istiyorsa onu yapacaktı.

"Müsait olduğunuz vakit çağırırız. Daha buradalar, sıkıntı yok." Ortaklarını evinde ağırlamadan İstanbul'a uğurlamayacaktı.

Tereddütte kalan kadın, sıkıntılı ifadesiyle kocasına döndü. "Beritan'dan haberleri var mı?" Haberleri yoksa ki özellikle Defne

geldiğinde nasıl karşılayacaktı? Nasıl bakacak, neler düşünecekti? Kumalar sevilmez, kadın gözüyle dışarıdaki insanlar tarafından bakılmazdı.

Şenvan'ın tebessümü yerini korudu. "Hayır, yeni öğrenecekler. Neden bu kadar gerildin?" Çenesini eğip saçlarına sürttü. Kollarında gerilmesi, yüz ifadesinin belirsizleşmesi hoşuna gitmemişti.

"Nasıl bir tepkiyle karşılaşacağımızı bilmiyorum. Ortağın sadece beni bilirken Beritan'ı da öğrenecek. Bilmiyorum Şeman küçük düşürebilir, laf atabilir, kötü gözle bakabilir." Derin bir iç çekti.

"Yapmaz, Defne öyle bir kadın değil. Her ikinizi de sever sayar. Buranın âdetlerini bilmediği, buradaki kadınları küçük düşüreceği anlamına gelmez. Uzun süredir sizleri tanıyıp kaynaşmak istiyor."

"Tamam, nasıl istersen. Bize yakıştığı gibi ağırlarız misafirimizi."

Saçlarını uzun uzun öperek geri çekildi. Kolları arasına aldığı kadınla beraber yatağa doğru yürüdü. Beraberinde yatırdığı kadını göğsüne yatırarak uğraşmaya başladı. Arada kaçamak öpücüklcri, kışkırtıp öfkelendirmesiyle hoş bir sohbette bulunmuş, saatler sonra uykuya dalmışlardı. En büyük ihtiyaçtı eğlenceli sohbetle geceyi geçinnek.

Akşam için evde olan çalışma temposunda Beritan gene bir köşe de oturmuş, hafif işler yapıyordu. Salata yapmak gibi ya da arada bir yemeklere bakıp tabak tabak kendine gizlice doldurup yemek gibi. Evin erkekleri akraba evine davet edildiği için sadece kadınlar vardı ve onları büyük bir sofra bekliyordu.

"Zehra, yer sofrasını serin," diyen Ezo, ocaktaki yemeğini karıştırıyordu. Bir yandan da Beritan'a bakıyordu. Hem yemek yiyor hem tabaklara salataları dolduruyordu. Buruk bir tebessüm eşliğinde işinin başına döndü. *Allah hiçbir kadını anne olama- makla sınamasın!*

"Ezo Yenge, tabaklar hazır mı?" diye soran Zehra'yı aceleyle cevapladı. "Hazır hazır, tabaklara doldurun." Mutfakta sadece evin

kadınları yoktu. Berfın, Rahşan, Şilan, Esma, Elif vardı. Genç kızlar yardım ediyor, hazır olan yemekleri sofranın kurulduğu oturma odasına götürüyorlardı. Yemeği hazırlamanın yanında gırgır şamatada vardı. Ve konu herkesin bildiği gibi Vedat ve Bermal evliliğiydi.

"Yakında Bermal Hanım endamıyla bu mutfakta boy atar." Yakından pek tanımıyordu ve bir muhabbetleri olmamıştı. Nasıl bir kız olduğunu bilmiyordu. Ancak Jiyan ve Şilan'm konuşmasına bakılırsa efendi ve oldukça cana yakın bir kızdı. Bu cana yakınlığım ablasına karşı sürdürmesini de istiyordu. Beritan için de iyi arkadaş olurdu. Ablası kendini o kadar yabancı görmez, bu evde o kadar acı çekmezdi. Bu evdeki herkesten ablasına çektirdikleri için nefret ediyordu.

"Berfın Hanım yengeme laf yok, kabul etmem." Büyük görümce vazifeyi üzerine alarak yengesini korumuştu. Yengesini ezdirmeyecek, tabii şaka yoluyla oda takılacaktı. "Yengenize laf atmıyorum Jiyan Hanım, iltifat ediyorum." Göz kırpıp ablasının yanma geçti. Onun yanında olmalı ve bol bol vakit geçirmeliydi. Kız kardeşi Rahşan zaten yanındaydı ve dibinden ayrılmıyordu.

"Ağım var mı, Bcritan?"

"İyiyim Berim çok şükür."

"Kusmaların başladı mı abla?" Rahşan büyük bir ilgiyle ablasına sorarken arada bir salatadan da parçalanmış domateslerden araklıyor, gizlice ağzına atarak zevkle çiğniyordu. Bir domates aşkı vardı bu kızda. Gözüne iliştiği anda ağzına atıyor, zevkle yutup bitiriyordu.

"Oluyor, o gece çok fena oldum. Ama bulantılar kadar çok değildi. İnşallah kusma çok olmaz." Kız kardeşine bakıp sıcacık bir gülümseme gönderdi.

"Umarım olmaz ablam," diye temennide bulundu Rahşan. "Ablan salatalıkları, sen domatesleri araklaya araklaya salataya malzeme bırakmadınız. Beni de yiyin." Kendini işaretlerken sesinde canlı cıvıl cıvıl bir tını vardı Zilan'm. "Yemeye doya- mazsınız, haberiniz olsun."

Beritan bıçağı gösterdi. "Eksik kalsın, bizim midemiz sadece yemek kal dırab iliyor."

Ezo'nun kendisinden üç yaş küçük kız kardeşi Elif, Zilan'tn arkasına geçerek kulağına kısık sesiyle fısıldadı. "Seni sadece kocan yesin."

Zilan cilveli edasıyla omzunu silkti. "O hep yapıyor canım." Pişen sıcak yemekler hazırlanmış, tek tek tabaklara doldurulup kadınların olduğu odaya götürülmüştü. Yere serilen yer sofrasının üzerine önce üstü kızartılmış kuzu etleriyle pilavlar üç tepsi içinde aralıklarla düzenlenmişti. Hemen ardından sulu yemekler kadın ve kız başına düşercesine servis tabaklarının yanında yer almıştı. Cacık, salata, turşu, yeşillikler ara ara yerlerinde yer almış, sofra daha birçok yemekle doldurulmuştu.

Eroğlu Ailesi zenginliğini sofrasında da kanıtlıyordu. Ve hiçbir masraftan kaçınmadan muazzam bir sofra kurulmuştu.

Yemeklerin yenmesi ardından kaldırılan sofra, kadınların daha rahat olmalarını sağlamıştı. Çaylarını içerken, kızlar ve genç kadınlar bir başka odada çay içerek yorgunluklarını atıyorlardı.

Sohbeti tutturmuş kızlar evde erkek ve babaları olmadığı zaman ne

kadar rahat olduklarım dile getiriyorlardı. Düğün için şimdiden kıyafet seçimine başlamışlardı. Beritan bu muhabbet esnasında işini halledebilirdi. Kız kardeşi Bertin'e kısa bir bakış atmıştı. Onu odasına götürecek ve gönderdiği doğum kontrol hapını geri gönderecekti.

İsteğiyle kalkan kız, ablasını takip etmişti. Beritan odasına çıkartırken alacağını anlatıyor, kız kardeşi inatla reddediyordu. Odadan içeri girerken kız kardeşine fısıltılı sesiyle kızmıştı. "Sana onu alacaksın dedim Berfın, başımı belaya sokma."

"Ne yani, kullanmayacak mısın?" Genç kadın gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Kız kardeşine yalan söylemekten başka bir çaresi yoktu. İlk günlerde anlattıkları yüzünden kız kardeşinin bu eve gardı kırılmıyordu. Ama böyle yaparsa ablasını tehlikeye atacaktı. Bu hap ortaya çıkarsa Şeman onu bitirirdi.

"Berfm, ben kocamla mutluyum. Ve onu..." Tekrar derin bir nefes aldı ve dolabına doğru ilerledi. Kapıyı açıp en alt çekmecede sakladığı doğum kontrol haplarını çıkarttı. "Ve ne abla?" diye cevabı almaya teşvik eden kız kardeşine döndü. "Ve kocamı seviyorum. Onun çocuklarını da doğurmak istiyorum," diyerek kutuyu kız kardeşine doğru uzattı. "Ben bunları kullanmam." Berfın bir ablasına, bir de elindeki kutuya bakıyordu. Kocasının ona çektirdiklerini unutmuşa benzeyen ablasına kızmak hatta bağırmak istiyordu. Fakat hakkı yoktu. Ve ablasının dediği gibi bu işe karışmamalıydı. Şervvairın, Ezo'yu sevdiğini herkes bilirken Beritan'a iyi davranmasını beklemek komik geliyordu.

"Emin misin?" diye son kez sordu ablasına.Eğer eminse bir daha hiç karışmayacaktı.

"Eminim, kocamı kaybetmek istemiyorum. Hem artık hamileyim, bunun bende kalması anlamsız." Yalanın daniskasıydı. Kocasını hiç kazanamamıştı ki kaybetme lüksü olsun. Beritan yalanına inansın diye tüm gücüyle kendini vermiş, Bertin ise elindeki kutuya odaklanmıştı. Ve ikisi de onları öfkeyle izleyen Şervvan'dan habersizdi.

Doğum kontrol hapına takılan gözleri bir cevap istiyordu. Bu kadının

aklından zoru neydi ki bu hapı kullanıyordu? "O elindeki ne, Beritan?" Gazabı sesine yüklenmiş, ölüm burnunun ucunda toplanmıştı. Öfkeyle verdiği her nefes bir soluğu kesecekti.

İşitilen ses İkiliyi ürkütmüş, kafaları aynı anda kapıya çevirmişti. Kısmi felç geçiren Beritan sorduğu soruyu, elindeki hapı unutmuş, kocasının bakışlarına ve ses tınısına odaklanmıştı.

Berfın seslice yutkunmuştu. Ablasının başını belaya sokacak zalim kocası olmayacak zamanda gelmişti. Kız kardeşi şuurunu kazanınca hapı ablasının elinden çekmişti. Saklaması bir şey ifade etmiyordu artık. Kocası görmüştü.

"Bana o doğum kontrol hapının sende neden olduğunu söyle!"

Beritan gözleri zifiriye boğulmuş, tehlikeyle parlayan adamı korkuyla izliyordu. Şervvan Ağa tehlikesinden ödün vermeden gelecek cevabı sabırsızlıkla bekliyordu karısından.

"Çık dışarı!" Varlığı fazlalık olan kızın bu odada olmasını istemiyordu Şervvan.

İçinde bulunduğu şoktan duyduğu sert sesle çıkan genç kız sessizce kapıya yürüdü. Ablasını düşürdüğü durum yüzünden kendinden nefret etmişti. Çok mutlu olduğunu, Şenvan'ın ona gereğinden fazla değer verdiğini söylemişti. Şimdi ise bunu yok etmişti. Ablasını elim bir tehlikeye sürüklemişti ki Şervvan Ağanın gözlerinde gördüğü gazap tam olarak bımu nitelendiriyordu. Kız kardeşinin odadan sessizce gidişi Beritan'ı daha savunmasız kılmıştı.

Yineledi sorusunu. "O kontrol hapının sende ne işi var?" Kelimeleri dişleri arasında ezip parçalara ayırırcasma solumuştu. Kara gözleri ucu tutuşan kömürün alevlerini taşıyordu şimdi. Cevap alamadığı her saniye Beritan'a olan öfkesi büyüyordu.

M e cevap verse çıkmaza sürükleyecekti. Gerçek onu yıkardı, yalan yok ederdi. Lâkin susmak daha beterini yaşatacaktı. Zira konuşmadıkça kocasının damarları şişip şişip onu korkutmaya devam ediyordu. "B-en..

ben..ben...” Kekeleyen kadının sonu bir daha konuşamamaya varacaktı kuşkusuz.

Şerwan ağır ağır gerilmiş bedenini üzerine sürüdü. “Şimdi söylemezsen seni de, aileni de, bu evi de yakarım!” Gazap dolu sesiyle genç kadının kulağına bağırmıştı. Yakardı hiç düşünmeden. Bu doğum kontrol hapının evinde, odasında ne işi vardı?

Beritan’m yüzünden kan çekilmişti ki susturmakla geri kalmayan kocasının üzerine gelmeye devam etmesi sonunu dolaba çarpmakla bitirmişti. Yolun sonuna gelmiş hissetti. Yutkunarak açıklama yapma gayretine girdi. Ne var ki Şerwan’ıı gözleri o kadar ürkünçtü ki Beritan ağzım geri kapadı.

Kara gözleri karısının korkudan titreşen gözlerinden bir an olsun ayrılmadı.

“Seni ezerim, senden geriye zerren kalmaz!”

“Ben kullan...”

“Beritan, seni ezerim.”

“Şerwan.. sakin...”

“Açıklamam yap! Beni delirtmeden açıklamanı yap!” Gür sesi odanın dışına çıkacak kadar yüksekti. Aşağıda olan kadınları umursamadan karısına bağırıyor, gerçekleri istiyordu.

“Sus. .Sus., annemler duyacak..yalvarırım..

“Ulan kardeşine neler anlatıyorsun da doğum kontrol hapıyla bu odada tek başına kalıyorsun?”

Küçük bir inilti ağzından koptu. Her şey iyice karışıyordu. Bu adam yatışmadan hiçbir şey anlatamazdı. Kardeşinin bu hapı getirdiğini söyleyemezdi. "Kardeşini dinleyip yuva bozma niyetinde misin? Ne yapıyorsun kadın, bu hapm sende ne işi var?" "Önce..önce beni... dinle..." Kekelemek istemiyordu. Suçsuz olduğu halde suçluymuş gibi görünmek istemiyordu. Hem hamileydi ve kocası bunu biliyordu. Kullanması imkânsızdı. "Açıklamanı bekliyorum, Beritan. Ölmeden önce açıklamanı yap." Genç kadın işittikleriyle seslice yutkunurken çocuğuna bir şey olmaması için kollarını kamına dolamak istedi lâkin Şerwan'ın ellerinden sıkıca tutmasından dolayı hiçbir şey yapamadı. Kollarını kurtarmaya çalıştıkça adam engelliyordu.

Madem açıklama gelmiyordu, Şeman gerekeni yapacaktı. "Senin canına okuyacağım," diye hırladı. Dirseğinden sıkıca tuttuğu kadını peşinden sürükleyerek odadan çıkardı. "Şeman, annemlere ayıp olacak! Teyzen var... Herkes aşağıda, yalvarırım.. "Annen senin rezilliğini bana anlatacak!"

Acıyla bağırdı kadın. Annesini ne duruma sokmuştu. Herkesin içinde hap kutusunu gösterecek, annesini sorgulayacaktı.. "Gel... Yemin ederim anlatacağım her şeyi..." derken merdivenin başında tırabzana tutundu. "Ben kullanmadım..." Her iki koluyla merdivene asıldı. Aşağıya inemezdi.

Tırabzana asılmış kadını hiddetle çekti adam. Beritan o kadar sıkı kavramıştı ki Şeman'ın eli boşluğa düştü. Yalanlarını dinleyecek değildi. Hap kutusunu kendi gözleriyle görmüştü. Kullan- masa bile onda ne işi vardı? Niye kız kardeşine verip götürmesini istemişti?

"Kız kardeşinle ne planlar kurduysan bana anlatacaksın..." Islanan yanaklarını silemedi Beritan. "Plan kurmadım, Ş e m a n . . d i y e acıyla inledi.

Boğuşmaları devam etti. Ne Beritan kollarım çözdü ne Şenvan vazgeçti. Kamına giren hafif sancılar gözünü korkuttu kadının. Biraz daha

hırpalanırsa bebeği zarar görecekti. “Hamileyim, Şenvan... Kullansaydım, hamile kalamazdım.”

Kolunu avuçları arasında parçalarcasma sıktı adam. “Tutunmayı bırak lanet kadın...” diye kulağına doğru bağırdı. Korkuyla sıçradığını göremiyordu. Elindeki hap kutusunu ezip büzmüştü. Bütün hiddeti o küçük kutudan kaynaklanıyordu. Sarsılan bütün güveninin sebebi avucunda ezilen ilaç yüzlindendi.

“İnmeyelim aşağıya ne olur! Tamam, odada bağır çağır ama aşağı olmaz. Annem var, Şenvan... Ezo’nun annesi aşağıda...” Yalvaran gözlerini kocasının kara gözlerine sabitledi. Tam da bugün merhametli olmasını istiyordu.

“Bunu o ilacı aldırmadan önce düşünecektin!” Hırlayan adam var gücüyle kadım kendine çekmiş, tırabzanlardan kurtardığı gibi sendelemesini umursamadan basamaklardan indirdi. Bu eve neden geldiğini bilirken, hangi akla hizmet doğum kontrol hapını kullanabiliyordu?

Son basamakları iner inmez hiddetinden gözü gibi körelmiş, kalbi ıle yaptığının farkında olarak dirseğinden tuttuğu kadını itmişti. İtmenin kuvvetiyle yere düşen kadından gözlerini ayırmadan boğazını yırtarcasına bağırdı.

“Gelin, alın kızınızı buradan!”

Gözünden akan her yaş can acısıyla birleşiyor ama asla gururu kadar yanmıyordu. Şenvan’m itmesi bir yana, az sonra bütün ailesi başında toplanacak ve herkes her şeyi öğrenecekti. Öğrenmeleri de bir tarafa, en kötüsü olmuştu. *Alın kızınızı*, demişti. Beritan Cibran’ı baba evine gönderiyordu.

Odada oturan kadınların hepsi bağıran adamın sesiyle kapı dışına doluşmuştu. Gule Hanım kızını yerde görünce şaşkınlık nidasını koparmıştı. Ayaklarının ucunda dikilen kocasının öfkesini gördüğünde ise şaşkınlığı korkuya dönüşmüştü.

Berfın ve Rahşan aynı anda ablalarına koştular. Peşinden Zi- lan da koşmuştu.

Şeman kolunu kaldırarak elindeki kutuyu salladı. "Bunun sizin kızınızda ne işi var?" Kaynanasına karşı en ufak bir sakinlik, bir sabır veya saygı göstermedi. Evi ateşe verecek gazaba sahipken şimdi bir açıklama gelmezse neticeye bağlanacaktı.

Şeman'm elindeki kutuyu gören herkes nefesini tuttu. Doğum kontrol hapı!

Zilaıı ve Berfın yerde yatan kadını doğrulttu. Beritan ayaklarının üzerinde duracak kadar güçlü değildi. Kocasının annesine hesap soruşunu ıslak kirpikleri arasında izledi. Herkes hapı görmüştü. Yerin dibine girmek istedi. Kimseye bakmaya yüzü yoktu. Bu eve kuma olarak gelmişti. Bebek ondan isteniyordu. Ve kocasına hapla yakalanmıştı. Ensesinden sırtına, ecel terleri döküldü.

"Sen ne yaparsın, Şeman?" diye oğluna doğru yürüyen Zo- zan Hanım, hâlâ olayların şaşkınlığını yaşıyordu. "O kutu nedir?" Aksanma nadir kızgınlığı eklenince Zozan Hanım korkutucu yanım bir kez daha gözler önüne serdi.

"Onu bu kadma soracaksın... Bu eve çocuk doğurmak için gelmedi mi? Bu hapları nasıl getirir?"

Berfın hıçkırıklarım gizlemeye çalıştı. Bütün bunların sebebi kendisiydi.

Şeman'm soran bakışları Gule Hanıma döndü. "Kızınız bu eve ne için geldi? Siz ne yapıyorsunuz?"

Gule Hanım hâlâ olayların şokundaydı. Yerde oturan kızının kahrında boğuluyordu. Hapların nereden geldiğini bilmiyordu. "Onu size sormak lazım, Şeman Ağa. Kızım hamile. Kızım hamile, dediniz bana. O nereden gelmiştir, bilmem!"

Şeman, Beritan'a ve elini tutarak ağlayan Berfm'e döndü. "Onu kızlarına sor. Bu hap onların elindeydi. Bu eve getirdikleri gibi göndereceklerdi." Sesi bahçede inim inim inliyordu.

Ezo, herkes kadar şaşkındı. Üzerine kuma gelen kadın, bebek için getirilen kadın... Bebek olmasın diye hap mı kullanıyordu? Ne için getirildiğini bilirken hem de! Şeman'm bebeği istediğini, bu evin bebek haberini beklediğini bilirken Beritan Cibran bebeğin olmasını mı engelliyordu? Bu ne yaman çelişkiydi!

"Öyle mi?" diye sordu Şeman. Şakaklarında atan damarları iyice belirginleşmişti. Suratı öfkeden mosmor kesilmişti. Elinde büzüştürdüğü kutuyu karısına doğru fırlattı. Kamına çarpan kutu kayarak yere düştü.

"Alın kızınızı gidin bu evden!"

Kadınları elim bir acı sardı. Beritan Cibran, hatası sonucu annesiyle beraber evden kovuluyordu. Hem de hamileyken!

Zozan Hanım oğlunun önünde durdu. "O kadın hamile. Bu eve gelinliğiyle girdiyse kefeniyle çıkar. Ne Beritan gidecektir ne annesi!" Karşı duruşunun oğluna tesir edeceğini sanmıştı fakat Şeman sırtını dönerek onu yanıltmıştı.

"Bir daha bu eve ayak basmayın!"

"Ş e m a n . d i y e fısıldadı Beritan. Şeman onu bırakıyordu. Kefenini giydirmiş, diri diri gömüyordu.

Şeman sesine karşılık duraksadı. Açıklamasını bile yapamamıştı. İdam sehpasında mahkûma son bir şans verilirdi. Şeman da karısına son şansı verdi. Yüzünü dönmeden ondan gelecek bir cümleyi bekledi.

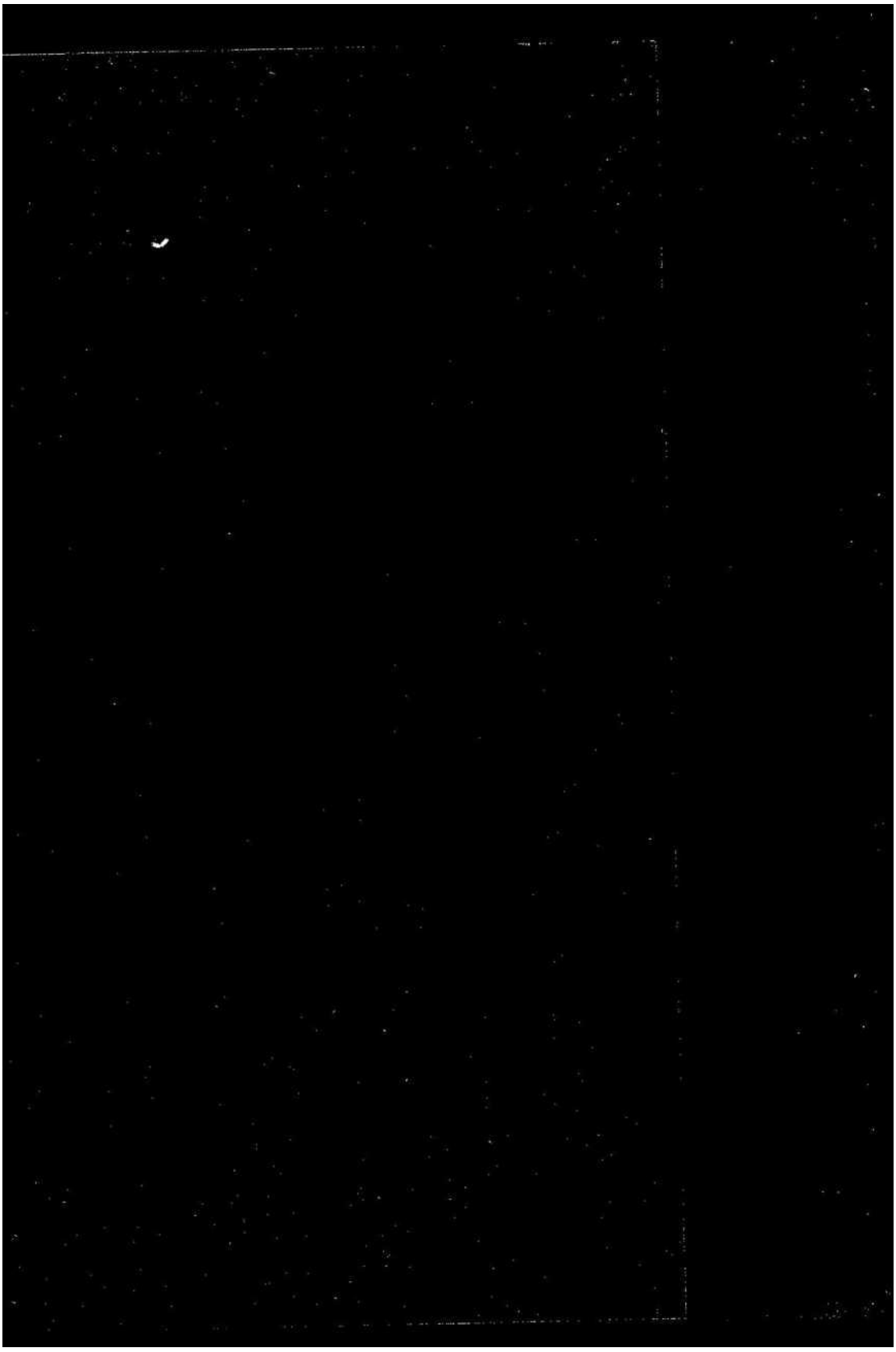
Beritan elini kamına doladı. Hezeyan içinde bütün kulakları dolduran umıut dolu cümleyi fısıldadı.

"Sen bana *karımsın,* demiştin."

Karımsın! Şenvan Eroğlu kuma karısını en güzel kelimeye sığdırmıştı. Ezo yanında duran annesine tutundu. Yarası büyüdü, külfeti dağ gibi sırtına bindi. Şeman, Beritan'a kapılmış, onun okyanusunda çoktan boğulmuştu.

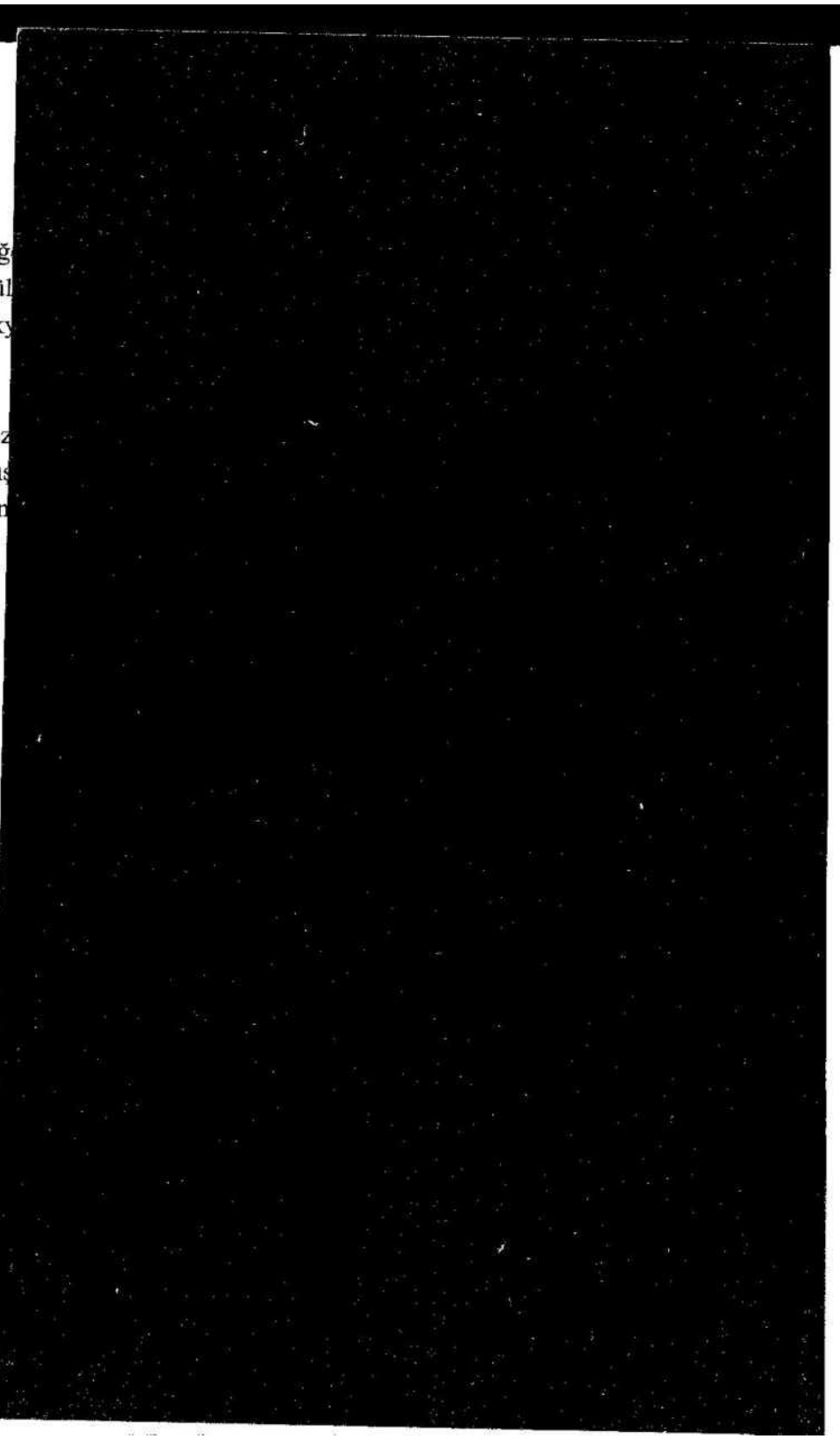
Yüzünü dömneyen adam kaskatı kesildi.

"Şimdi ne oldu?" derken hıçkırıklarım zorlukla tuttu. Bir kez daha konuşurken sesi az önceden daha yüksek ve güçlü çıkmıştı. "Unutma Şeman Ağa, gelinlik ile kefen aynı renktir. Ama sen bir kadına gelinlik giydirdin bir kadına ise kefen!"

sığ
kül
oky

kez
mış
sen

** Noşî can be mam: Afiyet olsun amca
* Xerhati: Hoş geldin

* * *

**** Tû xerabî: Kötüsün
***** Tû nexweşi: Hastasın
*** Pısmam: Amcaoğlu
* Hedi: Yavaş

* * *